Cărţi pentru suflet

ARLETTE GENEVE

Iubeşte-mă

PROLOG

Anglia, 1820

John Nathaniel Beresford, al şaselea marchiz de Whitam, s-a uitat la întâiul lui născut cu adevărată îngrijorare în ochii albastru deschis. Atitudinea tânărului era de autentică sfidare a autorităţii sale, dar el nu-şi spusese ultimul cuvânt în discuţia pe care o purtau.

– Este hotărârea mea! aproape a ţipat Cristopher şi nu a clipit când şi-a mărturisit simţămintele de bărbat îndrăgostit. Am nobila intenţie să mă însor cu ea orice ar fi, a rostit cu glas hotărât.

John a înghiţit saliva densă care i se strânsese pe cerul gurii. Îşi amintea limpede simţămintele despre care vorbea fiul său; el însuşi le trăise la vârsta lui, dar pentru asta nu trebuia să se abată de la atitudinea sa de tată protector şi neîncrezător.

– Eşti prea tânăr ca să te gândeşti la un pas atât de însemnat precum căsătoria, l-a înfruntat John cu duritate, însă o clipă mai târziu s-a căit pentru tonul pe care îl folosise. Nu eşti pregătit.

– Am douăzeci de ani. Ştiu ce vreau.

John s-a gândit că nu abordase cu duritate problema. Dintre cei trei fii ai săi, Cristopher era cel mai hotărât, nu lăsa niciodată nimic la jumătate. Şi din această pricină hotărârea de a se căsători cu o femeie cu doisprezece ani mai în vârstă decât el îi stârnea un fior de teamă şi îndoieli.

Cunoştea interesele care o mânau pe văduvă şi niciunul nu era în folosul fiului său. Din ce blestemată de pricină nu poate să se îndrăgostească de o fată de vârsta lui? s-a întrebat, deşi ştia răspunsul.

– Lady O'Sullivan nu este femeia potrivită pentru tine. John a încercat ca vocea să nu-i arate îngrijorarea pe care o simţea. Nu poate să te facă fericit.

Cristopher şi-a înfipt pupilele negre pe tatăl său, încordându-şi spatele. Cunoştea dinainte părerea marchizului despre relaţia lui amoroasă cu baroneasa, dar luase o hotărâre şi avea să fie consecvent.

– O iubesc! a exclamat cu glas hotărât. Şi nimic şi nimeni nu mă va face să-mi schimb părerea în privinţa simţămintelor mele.

„Blestemată tinereţe năvalnică!", *s-a gândit John. Se simţea neputincios şi, drept răspuns, i-a dăruit singurele vorbe care nu trebuie spuse unui băiat convins că trăirile îi sunt împărtăşite.*

– N-o vei face dacă ştii ce e bine pentru tine, l-a ameninţat, nefiind conştient în totalitate de ceea ce implica asta. Te voi dezmoşteni şi repudia fără să simt remuşcări; atunci vei înţelege ce simte ea cu adevărat pentru tine, l-a avertizat.

Cristopher a clipit de mai multe ori, neîncetând să-şi privească tatăl. Ameninţarea limpede nu a avut efectul pe care îl dorise John; dimpotrivă, i-a întărit şi mai mult convingerea tânărului.

– Aşa să fie, a răspuns în cele din urmă şi apoi a părăsit biblioteca, ieşind în stradă de parcă era urmărit de diavol.

John a rămas singur şi cu o senzaţie de înfrângere în oase. Regreta profund distanţa care îl despărţea de întâiul lui născut, dar se întâmplaseră prea multe lucruri de când se întorsese din război, de când luptase în Spania împotriva

lui Napoleon şi acum nu ştia cum să îndrepte relaţia care îl lega pe viaţă de fiii lui. Era conştient de lipsa unei femei în educaţia băieţilor săi, dar era târziu pentru lamentări.

Nişte bătăi uşoare în uşă l-au smuls din gândurile sale.

– Îmi pare rău că te întrerup, tată, dar Cristopher a plecat furios foc şi nu ştiu încotro se duce.

Glasul lui Arthur, fiul lui cel mijlociu, l-a făcut să ridice capul deodată. Stătea în picioare în spaţiul care despărţea salonul de bibliotecă. John a oftat înainte să-i răspundă.

– Femeia aia nu poate să îl facă fericit, sunt întru totul încredinţat, şi n-am de gând să contribui la nefericirea lui, a spus cu o oarecare şovăială în glas, ca şi cum cearta cu Cristopher l-ar fi afectat profund. Arthur şi Andrew cunoşteau fascinaţia pe care o simţea Cristopher pentru văduva O'Sullivan, dar se abţineau să se amestece sau să adopte o atitudine pro sau contra, amănunt pentru care John le era recunoscător. Arthur s-a uitat gânditor la tatăl său. Credea că fratele lui nu era cu adevărat îndrăgostit de femeie, îl zăpăcise cu făgăduielile ei oferite atât de uşor unui băiat neexperimentat precum Cristopher. Lordul Beresford a oftat adânc în faţa acestui necaz suferit. Ophelia O'Sullivan era cunoscută pentru firea ei uşuratică. Lista de amanţi de când rămăsese văduvă fusese nesfârşită, ca şi cea a defectelor. Blestemată să fie! Chiar el îi fusese amant cu luni în urmă, dar nu avea destul curaj ca să-i spună fiului lui, deşi îşi închipuia că acest amănunt nu ar fi de însemnătate, crezându-se Cristopher îndrăgostit cum se credea. Era atât de încăpăţânat, de hotărât şi de neclintit încât aceste însuşiri îl făceau să ia hotărâri greşite. Fratele tău se îndreaptă spre dezastru şi nu pot să fac nimic ca să-l împiedic. Situaţia asta mă umple de o enormă frustrare, a mormăit el.

Arthur a trecut pragul şi s-a îndreptat cu pas hotărât până în locul unde stătea tatăl său în picioare. S-a uitat

drept la el şi a observat îngrijorarea care îi umbrea privirea. A remarcat mandibula încordată şi rictusul de supărare pe care nu izbutea să-l ascundă.

– Cristopher îşi va schimba hotărârea.

John a făcut un gest de surpriză auzind vorbele fiului său mijlociu: la cei şaptesprezece ani ai lui, Arthur era mult mai matur decât întâiul născut. S-a uitat la silueta lui un pic slăbuţă şi la obrajii care încă nu-şi pierduseră prospeţimea copilăriei, dar se putea întrezări deja în el bărbatul care va deveni în viitor.

– E surd şi orb la sfaturile mele. Şi nu am la îndemână decât ameninţări ca să-l determin să se mai gândească.

– Dă-i timp. Îşi va da seama de nesăbuinţa lui şi se va răzgândi.

John s-a gândit că dacă îl caracteriza ceva pe Cristopher era tocmai tenacitatea de a-şi duce la capăt idealurile şi în acel moment, în ochii lui, el devenise cel mai mare duşman al său.

Cristopher a şovăit o clipă în faţa uşii de la intrare. Nu era încuiată, şi acest fapt neobişnuit l-a făcut să-şi mijească ochii gânditor. Ştia că personalul avea după-amiaza liberă, îi spusese Ophelia după ce făcuseră dragoste noaptea trecută, cu pasiune şi lascivitate, dar ea nu îl aştepta la ora aceea şi din această pricină a şovăit înainte să deschidă uşa şi să treacă pragul în penumbră. Vestibulul frumos era bogat împodobit cu tablouri cu rame aurite şi vaze chinezeşti de o valoare incalculabilă; mai erau un suport pentru umbrele şi un cuier, amândouă goale. A observat uşile închise care făceau accesul în salon şi bibliotecă. Şi-a lăsat umbrela şi capa agăţate în cuier şi mănuşile din piele pe masa din vestibul, lângă alte mănuşi din piele, mai luxoase decât ale lui, amănunt care l-a făcut să se întrebe cui aparţineau dar

a uitat asta de îndată. Discuţia avută cu tatăl lui îl tulburase foarte mult şi simţea nevoia să audă vorbele drăgăstoase ale Opheliei, să se bucure de zâmbetul cald pe care i-l oferea ea cu drăgălăşenie. Îi adora gura, ar putea să o sărute ore întregi. Cum îndrăznea părintele lui să-i pună la îndoială simţămintele? O iubea! Şi din această pricină înaltă nu avea de gând să îngăduie ca nişte prejudecăţi absurde să-i despartă, chiar dacă ameninţarea de a fi dezmoştenit îi atârna deasupra capului ca o spadă ascuţită, căci marchizul nu ameninţa în van. Dar lui nu-i păsa, dreptul întâiului născut putea să se ducă dracului. Nu îi lipsea puterea de a încerca să câştige existenţa pentru amândoi şi chiar dacă, la început, nu va putea să-i ofere Opheliei luxul cu care era obişnuită, iubirea pe care i-o purta va fi mai mult decât de ajuns. O secundă mai târziu, Cristopher a rămas ţintuit locului, gata să urce prima treaptă spre etajul superior. Auzea glasul ei dulce, dar cu cine vorbea? Fără îndoială, nu cu el, căci Ophelia nu ştia că avea de gând s-o viziteze după-amiaza. Când a auzit râsul unui bărbat, inima i s-a oprit în piept, fiindcă acesta tocmai îi pomenise numele. Iar Cristopher a făcut ceea ce un domn nu ar face niciodată, a ascultat în întuneric, ca şi cum ar fi fost un răufăcător.

Minutele care au urmat au devenit agonice din pricina durerii, a furiei şi a dezamăgirii. Cristopher a oftat adânc şi a închis ochii înainte de a lua o hotărâre care avea să-i schimbe sensul existenţei. S-a întors şi a ieşit din casă; trebuia să facă rost de o armă şi să răzbune o jignire.

Sunt un soi aparte de bărbat, care nu are nevoie să rostească anumite vorbe pentru ca o femeie să-şi dea seama ce simte pentru ea.

CRISTOPHER GEORGE BERESFORD

PARTEA ÎNTÂI
WHITAM HALL, ANGLIA

1

Palatul Westminster, 1830

Cristopher George Beresford îl privea pe Robert Jenkinson[1] fără să clipească. Documentele pe care i le înmânase erau prea însemnate şi poate de aceea Robert avea chipul umbrit de îngrijorare.

– Dacă semnăturile astea sunt autentice, ne confruntăm cu o problemă de o anvergură imensă. Robert a făcut câţiva paşi care l-au dus, fără să-şi dea seama, spre biroul său. Este necesar să fie convocată de urgenţă o şedinţă cu caracter urgent cu Arthur Wellesley[2].

Cristopher a înclinat uşor din cap. Prietenia care îi lega pe Robert şi pe John, tatăl lui, fusese cea care îl determinase să îi ceară ajutorul. De când vărul surorii sale vitrege, Aurora, îi adusese hârtiile din Spania, abia dacă mai putuse să doarmă.

– Voi cere să fie urmărit un posibil spion francez, i-a spus deodată pe un ton stăpânit. Individul avea documentele asupra sa. Un prieten al familiei mele le-a recuperat în oraşul spaniol Córdoba.

Robert s-a aşezat pe fotoliul moale, capitonat.

– Nu m-ar deranja deloc să fie înlăturat monarhul spaniol,

[1] Al doilea conte de Liverpool şi prim-ministru al Regatului Unit de la 8 iunie 1812 până la 9 aprilie 1827 (n.a.)

[2] Întâiul duce de Wellington şi prim-ministru al Regatului Unit de la 22 ianuarie 1828 până la 22 noiembrie 1830 (n.a.)

a rostit cu glas hotărât, dar sunt oameni politici englezi care conspiră pentru a face acest lucru realitate şi asta ne poate duce la un conflict de interese cu aliatul nostru.

Cristopher s-a gândit un moment la vorbele contelui de Liverpool. Dacă spaniolii descopereau că nobili englezi conspirau în Spania ca să-l dea jos pe regele Fernando, relaţia dintre cele două ţări ar putea să se rupă şi să devină foarte fragilă pentru viitoare alianţe. Angliei îi convenea să menţină pactele şi acordurile cu Coroana spaniolă, dar totul se putea duce de râpă dacă susţinătorii lui Carlos îşi atingeau scopul: să-l înlăture pe Fernando. În luna mai a aceluiaşi an, regele Spaniei publicase Sancţiunea Pragmatică, ce anula Legea Salică şi le îngăduia femeilor să acceadă la tronul spaniol, în absenţa moştenitorilor băieţi. Decretul fusese aprobat mai întâi în 1789, dar nu se promulgase niciodată oficial până la data aceasta. Pricina era foarte limpede, María Cristina de Bourbon, a patra soţie a lui Fernando, îi dăruise o fiică, Isabel, şi prin naşterea fetiţei, Carlos María Isidro de Bourbon fusese îndepărtat pe linia de succesiune de la tron, dar apostolicii continuau să sprijine drepturile de succesiune ale lui Carlos în detrimentul infantei Isabel, considerând ilegală Sancţiunea Pragmatică. Însă cel mai îngrijorător dintre toate era faptul că începeau să conspire în favoarea lui Carlos şi să obţină rezultate mulţumitoare.

– Credeţi cu putinţă să ia carliştii armele împotriva regelui Fernando?

Întrebarea lui Cristopher l-a făcut pe Robert să îl privească drept în faţă.

– Spania încă se resimte după conflictul armat pe care l-a avut cu Franţa cu ani în urmă, în niciun caz nu este interesată de o nouă dispută între susţinătorii lui Fernando şi cei ai lui Carlos, a răspuns Robert în timp ce şi-a plecat privirea ca să examineze documentele.

Întorcea filele cu o surprindere neprefăcută.

– Dacă mai sunt şi alţi nobili implicaţi, a comentat Cristopher, trebuie să dăm de ei.

– Dar trebuie s-o facem din Spania. Acolo avem destui agenţi care să le ia urma conspiratorilor, dar ne trebuie un conducător de echipă. L-a privit pătrunzător. În câteva săptămâni vei pleca spre Córdoba.

Cristopher a refuzat categoric să îndeplinească porunca primită.

– Nu sunt calificat ca să duc la bun sfârşit această misiune, a spus.

De câte ori se gândea să călătorească în Spania, i se făcea părul măciucă.

– A trecut prea multă vreme, sunt conştient de asta, a răspuns Robert. Dar ai legături frăţeşti cu spaniolii şi asta poate fi în folosul nostru. Vei putea să te mişti cu uşurinţă printre ei fără să trezeşti bănuieli.

Cristopher a ridicat o sprânceană auzind comentariul. Dacă împărtăşea ceva cu spaniolii, era aversiunea reciprocă pe care şi-o nutreau.

– Familia surorii mele vitrege Aurora locuieşte în Málaga, nu în Córdoba; legăturile frăţeşti de care pomeniţi nu-mi sunt de folos, prezenţa mea acolo ar stârni bănuieli.

Într-adevăr, era un mic inconvenient, s-a gândit Robert şi s-a întrebat dacă fiica lui John l-ar putea ajuta pe fratele său să se deplaseze prin Córdoba fără să dea de bănuit.

– Ai fost cel mai bun agent al Coroanei..., a continuat contele în dorinţa sa de a încerca să-l convingă, dar tânărul l-a întrerupt.

– Îmi lipseşte antrenamentul, a precizat el.

Şi era adevărat. După ce, cu doi ani în urmă, împlinise douăzeci şi opt, încetase să mai lucreze sub comanda lui Robert. Să fie moştenitorul de la Whitam Hall fusese

hotărâtor. Cristopher nu ştia că John Beresford, tatăl lui era în spatele acestui fapt. Marchizul nu putea îngădui ca întâiul său născut să fie în continuare amestecat în misiuni riscante care puteau pune în primejdie obligaţia sa ca moştenitor Whitam.

– Poţi să te antrenezi din nou, a stăruit Robert cu încăpăţânare. Cristopher l-a privit în faţă. Dacă doreşti, voi vorbi cu John despre asta. Poate ne oferă o alternativă de care să ţinem seama.

„Cu tatăl lui? Robert avea de gând să vorbească cu marchizul de Whitam?" s-a întrebat şi imediat a ştiut că trebuia să-l ţină se părintele său deoparte; nu putea îngădui să se amestece în treburile lui, fie ele de stat sau nu.

– Nu va fi nevoie, i-a spus brusc. Într-o fracţiune de secundă pe hotărâse să-şi reia munca de agent. Voi călători în Spania când va fi nevoie şi voi înştiinţa Coroana în legătură cu conspiratorii, chiar dacă va trebui s-o fac din Ronda, a adăugat. Lady Penword are acolo o fermă, cred că pot să profit de târgurile de vite care au loc în sudul Spaniei.

Lui Robert i-a plăcut sugestia. Să se folosească de târgurile de vite i s-a părut foarte interesant. Ar putea să treacă drept cumpărător, fără să stârnească bănuieli.

– Spania trebuie să fie o ţară frumoasă pentru cineva care o vizitează prima oară.

Cristopher nu putea fi mai în dezacord.

– Am mai fost acolo în urmă cu mulţi ani.

El şi fratele lui, Andrew călătoriseră până la Málaga ca s-o aducă pe Aurora în Anglia, la cerea tatălui lor, care tocmai suferise un infarct. Iar amintirea a redevenit dureroasă ca odinioară, nu pentru că avea o soră pe jumătate spanioloaică, ci din pricina întâmplărilor care avuseseră ca urmare o fiică nelegitimă. John Nathaniel Beresford îşi

lăsase în Anglia cei trei fii, de opt, de şase şi de patru ani, ca să meargă să lupte sub comanda generalului Wellesley. Odată ajuns pe pământ iberic şi după mai multe lupte sângeroase, a fost rănit grav în bătălia de la Bailén, în care aproape şi-a pierdut viaţa, dar în timpul recuperării a cunoscut o spanioloaică de care s-a îndrăgostit profund. Iubirea pentru ea l-a făcut să lupte cu înverşunare ca să se refacă. O iubea într-atât încât s-a gândit chiar să abandoneze totul, inclusiv ceea ce lăsase în Anglia: pe fiii lui.

Cristopher crescuse fără mamă şi cu indiferenţa tatălui faţă de el şi de cei doi fraţi mai mici ai lui. Îl văzuse tânjind după dragostea unei femei care nu îl preţuise îndeajuns ca să-şi lege viaţa de a lui, fiindcă, în cele din urmă, spanioloaica nu l-a însoţit la întoarcerea în Anglia. Şi ranchiuna a început să i se nască în suflet pentru abandonul, indiferenţa şi uitarea tatălui.

Marchizul de Whitam nu a mai fost niciodată acelaşi după ce s-a întors din război. Vreme de ani a fost o nălucă mişcătoare, fără iluzii pentru nimeni şi nimic, dar totul s-a schimbat în ziua când a primit o scrisoare din Spania, scrisă de către Ins de Velasco, în care aceasta îl înştiinţa că aveau o fiică, o bastardă blestemată! John Nathaniel Beresford ieşise din izolarea sa, în care se menţinuse de bunăvoie, nesocotind faptul că fiii lui aveau nevoie de el.

De atunci, relaţia dintre Cristopher şi John se îmbunătăţise îndeajuns pentru a se trata cu politeţe, chiar dacă şi cu dispreţ rece. Nici el, nici fraţii lui nu puteau să uite că o femeie intervenise în dragostea pe care le-o purta tatăl lor, că îl transformase într-o cârpă în loc de soţ şi tată de familie. Cristopher îi ura aşadar pe cei care îl ţinuseră pe John departe de familia lui, de tot ce cunoştea şi iubea, iar acum trebuia să se întoarcă în iadul spaniol.

– Ştiu că tatăl dumitale petrece vreme îndelungată vara în

oraşul sudic Granada.

Cristopher a întârziat câteva secunde până să răspundă.

– Aşa este, a rostit cu un fir de glas. Amintirile îi lăsaseră inima expusă simţămintelor de abandon pe care nu izbutise să le depăşească, nici cu vârsta, nici cu tăcerea. Tata adoră locul acela şi nu izbutesc să înţeleg pricina. „Şi de aceea eu urăsc pământul ăla", şi-a spus. Robert a rămas gândindu-se la vorbele lui dispreţuitoare. Spania este un iad potrivit doar pentru nesăbuiţi, a încheiat Cristopher.

Ştia că vorbele lui sunaseră prea dur dar nu s-a corectat.

– Chiar dacă serveşte planurilor noastre, i-a spus Robert, şederea ta acolo nu va da de bănuit. Vei putea să te mişti printre prieteni şi să afli până unde merg interesele unor nobili englezi care au hotărât să strângă legăturile financiare cu afacerişti spanioli.

Richard Moore, conte de Cray era cel care îl îngrijora cel mai mult pe Robert. Era un bărbat foarte influent şi puternic iar Cristopher s-a întrebat ce interes putea avea Moore în conspiraţia spaniolă ca să se alieze cu bonapartiştii. În plus, lista dată de Brandon McGregor conţinea numele mai multor spanioli influenţi, printre care Carlos de Lucena, consilier al secretarului de stat spaniol; de asemena pe cel al lui Adolphe Basile, un important armator francez, şi pe cel al baronului Claude Benoît.

– Când trebuie să plec?

Cina de la Whitam Hall s-a dovedit stânjenitoare şi încordată, ca de obicei. Andrew se străduia ca discuţia să nu cadă în acelaşi mutism de fiecare zi dar era în zadar. Privirile pe care şi le adresau John şi Cristopher era foarte grăitoare. Arthur rămânea într-o tăcerea suspectă; dintre cei trei fraţi, el era cel care avea cea mai bună stare de spirit, abia dacă se supăra din ceva şi îşi păstra atitudinea senină, fără să-şi

piardă cumpătul, în cele mai multe dintre conflictele familiale.

– Călătoria la Londra a fost mulţumitoare? l-a întrebat John pe Cristopher în vreme ce îşi ducea la buze paharul cu vin roşu. Încercările lui de a începe o conversaţie de cele mai multe ori erau zădărnicite de atitudinea intransigentă a întâiului său născut.

– Trebuie să mă întorc în câteva zile.

John a clipit de câteva ori auzind vestea. Cristopher ar fi putut să dea lămuriri mai amănunţite, dar continua să se poarte cu deosebită răceală şi indiferenţă.

– Bănuiesc că vei putea să o iei la timp pe domnişoara Martin din portul Dover. Andrew şi Arthur s-au uitat la fratele lor, foarte interesaţi de răspunsul lui. Laird McGregor va veni sâmbăta viitoare, a continuat John, are de gând să o ia la Ruthvencastle. Va fi musafira lui în următoarele săptămâni.

Cristopher şi-a ascultat tatăl fără să facă niciun comentariu. Nu putea să refuze să o ia pe domnişoara Martin, altfel tatăl lui ar putea să bănuiască adevăratele pricini ale întoarcerii la Londra iar el dorea ca revenirea sa ca agent al Coroanei să rămână secretă, ca şi rapoartele şi numele posibililor conspiratori.

– Nu am nicio problemă să iau pachetul şi să-l duc unde trebuie. De obicei sunt destul de eficient în asemenea soi de însărcinări, a răspuns pragmatic.

Andrew a fluierat înainte de a-şi duce la gură o bucată de friptură. A mestecat-o neîncetând să-şi privească fratele mai mare, care continua să taie bucăţi de carne pe farfurie, într-un mod atât de meticulos că friza scrupulozitatea.

– Pachet? O compari pe domnişoara Martin cu un pachet? Să nu te audă sora noastră, i-a spus în vreme ce lua nişte mazăre în furculiţă, sau vei avea o problemă serioasă cu ea.

Din fericire, Aurora nu se afla la Whitam Hall, ci în a sa

carmen[1] din Granada, împreună cu soţul ei Justin şi copiii lor.

– Cu Aurora mereu sunt probleme, a răspuns Cristopher pe un ton detaşat.

Încruntarea lui l-a făcut pe John să ridice o sprânceană. I se părea de neînţeles părerea dură pe care o avea întâiul lui născut despre sora sa Aurora şi despre spanioli în general.

– Cristopher nu a trecut, cred, peste faptul că surioara noastră s-a măritat cu cel mai bun prieten al lui, a spus deodată Andrew, cu scopul de a-l stânjeni, dar fără succes.

Era limpede că fratele lui mai mare avea gheaţă în vene.

Cristopher a recunoscut în sinea lui că Andrew avea dreptate. Cel mai bun prieten al lui, Justin Clayton Penword devenise un laş de când pusese ochii pe sora lui. Şi după nuntă starea de prosteală în care se afla nu se îmbunătăţise câtuşi de puţin. Continua să fie căţeluşul ei. Oare toţi bărbaţii se prosteau când se însurau? „Nu când se însurau, când se îndrăgosteau", şi-a spus, dar el nu va îngădui ca un simţământ atât de dăunător să se nască în pieptul său. Nicio femeie nu-l merita, Cristopher ştia mai bine decât oricine.

John îl privea în continuare fix. Atitudinea lui distantă şi rece îl îngrijora mult. De când se crezuse îndrăgostit de Ophelia O'Sullivan nu mai avusese nicio relaţie cu altă femeie şi asta îl nedumerea. Avea aproape treizeci de ani şi niciun interes să-şi întemeieze o familie şi să aibă un moştenitor care să-i ducă succesiunea mai departe. Vreme de ani s-a întrebat ce i-o fi spus ea de se întorsese hotărât să facă rost de-o armă. Veselia îi fusese înlocuită de nevoia de răzbunare care încă îi dădea fiori pe şira spinării. Cristopher se transformase dintr-un băiat plin de viaţă şi bucurie într-un bărbat închis în el. Dispreţul pe care îl oglindeau ochii lui

[1] Locuinţă izolată cu turn, cu pepinieră, înconjurată de un zid (n.a.)

când se uita la femei îi dădea mult de gândit, i se părea irațional. Atâta indiferență era de neexplicat. Nicio femeie nu îl tulbura câtuși de puțin, nici nu-i trezea interesul masculin și erau multe cele care încercaseră fără succes. John a lăsat ochii în farfurie și a încercat să se concentreze asupra cinei, cu un nod apăsător în stomac. Își iubea fiul, dar Cristopher nu-i îngăduia să ajungă până la el.

2

Ágata Martin a închis ochii în fața plăcerii neașteptate pe care i-a provocat-o blânda briză marină. Ancorau în portul Dover și nerăbdarea o copleșea. Drumul de la Le Havre fusese greu. Marea se dovedise agitată în timpul zilelor de navigare și majoritatea pasagerilor suferiseră urmările, dar asta nu a contribuit la micșorarea stării ei de bine, chiar dacă se simțea istovită. Și-a pus ochii întunecați pe pasagerii care se apropiau de balustrada de la tribord ca să privească fâșia de pământ englezesc ce se zărea în depărtare. Câteva femei își țineau pălăriile voluminoase cu amândouă mâinile, temătoare că vântul le va smulge din acele cu care erau prinse și le va arunca în mare, unde se vor pierde dar nu dădeau atenție poalelor care li se umflau în jurul picioarelor, părând că în orice moment își vor lua zborul lăsând la vedere rufăria de corp. Ágata și-a întors atenția către Anglia, care era tot mai aproape. Era nerăbdătoare s-o îmbrățișeze pe prietena ei Marina și să-i povestească o mulțime de lucruri. Fusese o adevărată surpriză să primească scrisoarea ei, în care o înștiința că se căsătorise cu un scoțian și că locuia la capătul lumii, dar Ágatei totul i se părea o

aventură nemaipomenită. Avea ocazia să cunoască o țară urâtă de către francezi, dar care ei îi stârnea multă curiozitate, deși a regretat, preț de o clipă, minciuna pe care i-o spusese tatălui ei ca s-o lase să plece; o chinuia, pentru că niciodată nu îl mințise în mod deliberat. Jean Michel Martin credea cu tărie că se afla în drum spre Córdoba, ca să-și viziteze bunicul matern, pe Ginés de Lucena. Dar ea schimbase toate planurile și, odată ajunsă în Paris, a putut să schimbe ruta și să-și continue călătoria în Anglia. Să găsească un bilet pe *Sfânta Elena* nu fusese greu, dar scump da. Aproape își epuizase resursele bănești pe care le avea dar nu îi părea rău, avea să-și vadă prietena de suflet! Cu toate acestea, când vaporul a ajuns în port, persoana care o aștepta nu era Marina, ci un englez înțepat și arogant care a făcut-o să regrete pornirea de a călători singură într-o țară străină și despre care auzise o infinitate de povești îngrozitoare.

Cristopher era furibund. Niciodată în viața lui nu se simțise atât de supărat și furios pe o femeie – s-a corectat – nu femeie, viperă veninoasă. Și-a întors privirea reci spre persoana care îl scotea din sărite cu fiecare vorbă care îi ieșea din gură. Cum putuse să accepte cu supunere să o ia din Dover ca s-o ducă la Whitam Hall? Ei bine, pentru că fusese singurul care era disponibil și, în plus, avea de rezolvat niște treburi însemnate pe care nu putea să le amâne, dar, chiar în momentul în care femeia a aflat că nu se duceau direct la întâlnirea cu Marina, ci în tumultuosul oraș Londra, își arătase firea peste măsură de războinică. Caracterul acela spaniolesc indisciplinat îl deranja foarte mult, iar ostilitatea cu care îl privea îl înverșuna.

Întoarcerea la Whitam Hall se dovedea prea lungă. Ágata Martin s-a uitat cu dușmănie la englezul înțepat care o luase

din port ca s-o însoţească în călătoria către Portsmouth. Era contrariul a ceea ce trebuia să fie un domn, căci se purta ca un om al cavernelor, morocănos, iritabil şi de o aroganţă fără margini. În scrisoarea pe care i-o trimisese prietena Marina nu se spunea cine urma s-o ducă până la ea. Odiseea ei de a merge de la Paris până în Anglia fusese îngrozitor de obositoare şi simţea o nevoie uriaşă să se scufunde într-o baie caldă vreme de ceasuri. Oasele o dureau şi muşchii îi erau înţepeniţi; traversarea cu vaporul se dovedise o experienţă pe care nu dorea s-o mai repete. Din nou şi-a trecut privirea întunecată peste chipul bărbatului, peste ochii lui precum cerul, care arătau o strălucire dispreţuitoare ce a tulburat-o de tot. Avea buzele fine strânse într-o linie care arăta neplăcerea ce îl stăpânea şi un rictus de plictiseală, ca şi cum nu ar fi putut să îndure prezenţa ei în trăsura strâmtă; dar era tocmai ce simţea şi ea.

– Ai putea să arăţi un pic de bunăvoinţă, i-a spus deodată.

Ágata nu dorea să îi lase prietenei ei o impresie greşită, pentru că îl tratase pe englez cu dispreţ şi de aceea voia să netezească asperităţile înainte de a ajunge la destinaţie.

Cristopher s-a stăpânit din nou. S-o poarte după el prin Londra la rezolvarea feluritelor lui treburi fusese o greşeală totală, dar absolut necesară. Să-i asculte plângerile permanente despre vremea pierdută fusese un supliciu, iar el nu putea să se laude că avea prea multă răbdare cu femeile, mai ales când erau ca domnişoara Martin. Între ei se născuse o duşmănie şi o limpede antipatie. Încordarea din trăsură devenise sufocantă.

– M-aş duce în iad chiar acum, numai să nu te mai aud.

Ágata s-a uitat la el cu chipul contractat din pricina jignirii. A lăsat ochii în jos înainte de a scoate un oftat adânc. Când coborâse plină de iluzii de pe pasarela vaporului, sperase să-şi întâlnească prietena de suflet, în schimb dăduse peste

gheţarul cel mai dur şi mai rece dintre toţi. Salutul trufaş pe care i l-a acordat domnul Beresford de îndată ce-a pus ochii pe ea a făcut-o să se simtă ca ultimul om şi, ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, o purtase prin Londra de parcă ar fi fost un bagaj stânjenitor. Ágata putea să treacă peste asta, dar ceea ce umpluse paharul antipatiei era că pe drum, pierduse valiza în care se afla darul pentru Marina, ca şi lucruri personale de o valoare incalculabilă şi puţinii bani care îi rămâneau. Nu ştia când o pierduse dar într-una dintre opririle pe care le-au făcut ca să rezolve el nişte treburi într-unul dintre cele mai sărace cartiere din Londra, a văzut că mica valiză dispăruse. La început lord Beresford a refuzat să o caute, argumentând că va fi cu neputinţă s-o recupereze, că poate căzuse pe drum sau fusese furată de hoţi dar până la urmă a acceptat să facă drumul înapoi, în încercarea de a da de ea.

Lord Beresford nu dăduse importanţă pierderii dar Ágata da. El nu putea să-şi închipuie nenorocirea pe care o presupunea pierderea aceasta. Totuşi, chiar dacă pierduseră multă vreme întorcându-se în fiecare dintre locurile vizitate, valiza nu a apărut. Ágatei îi venea să plângă din pricina pierderii dar şi-a făcut curaj ca să se stăpânească. S-a folosit de supărare ca de un aliat pentru ca el să nu vadă cât de adânc afectată se simţea.

– Ăsta a fost un comentariu dintre cele mai grosolane, venind din partea unui presupus *domn englez*, i-a spus îndurerată şi pe un ton exagerat.

Cristopher a bombănit din nou în sinea lui. Uitase numărul de plângeri pe care le primise de-a lungul vremii petrecute împreună şi s-a temut că nu se va putea stăpâni dacă tânăra va continua cu atitudinea aceea ofensivă. Nu putea să mai piardă vreme căutând o geantă pe care ea o pierduse din neatenţie. Londra era un oraş prea mare iar infractorii umblau în largul lor căutând victime uşoare.

Bănuia chiar că domnişoara Martin ar fi putut s-o uite pe vapor, dar, în orice caz, el avea treburi de rezolvat, iar valiza va trebui să aştepte până când va putea să se întoarcă s-o recupereze. Nu i-a spus totuşi că avea această intenţie; mai degrabă ar fi înghiţit catran încins.

– Predispoziţia de a te pune în evidenţă continuă să mă surprindă, mai cu seamă că mă deranjează până şi mirosul dumitale, i-a răspuns.

Ágata a scos o exclamaţie de surpriză. Comentariul fusese culmea grosolăniei. Nu avusese timp să se spele! Şi nu putea să-l împiedice s-o poarte fără oprire dintr-un loc într-altul. Era istovită şi furioasă, dar plină de curiozitate faţă de englezul acela care părea plictisit de lume. „Din ce motiv se poartă ca un căpcăun?", s-a întrebat intrigată, dar nevoind să-şi ţină gura.

– Niciodată n-ar trebui să spui aşa ceva unei doamne.

Cristopher s-a uitat în stânga şi-n dreapta, ca şi cum ar fi căutat ceva. Îngustimea trăsurii făcea ca gestul să pară exagerat.

– O doamnă! Unde? Unde este?

Ágata şi-a înăbuşit un strigăt auzind insulta neruşinată. Cristopher Beresford era un bărbat de nesuferit şi o brută.

– N-am de gând să-ţi mai adresez cuvântul, a spus.

El a oftat adânc uşurat auzind-o, ceea ce a sporit ostilitatea dintre ei.

– Dumnezeu există!

Vorbele, rostite spre tavanul trăsurii, au făcut ca tăcerea care a urmat să devină înăbuşitoare, dar niciunul dintre ei nu a dat înapoi în atitudinea lui războinică.

Cristopher s-a mustrat în sinea lui. Întotdeauna ştiuse să-şi stăpânească replica, şi dacă insulta primită ar fi fost neîntemeiată, dar femeia aceea atotştiutoare îl scotea din sărite. Nădăjduia din toată inima ca micuţa vrăjitoare să nu

rămână la ei pentru multă vreme, altminteri va sfârşi prin a-i suci gâtul. Dacă Brandon şi Marina vor întârzia să vină s-o ia, o va arunca în mare, înapoi în Spania sau în Franţa, dar a continuat s-o privească pe furiş, ca în ultimele patru ore. În ciuda acelui miros aparte trebuia să admită că era destul de interesantă, chiar dacă intratabilă. Avea cei mai negri ochi pe care îi văzuse vreodată, într-atât de negri încât nu era în stare să deosebească pupilele de iris şi făceau un contrast foarte ciudat cu părul, atât de blond încât părea de argint topit, moştenire fără îndoială de la tatăl francez. Era puţin mai înaltă decât cele mai multe fete spaniole dar chiar şi aşa părea micuţă, bine proporţionată; firea războinică şi focul din ochi trebuie să fi fost moştenire din partea mamei spanioloaice. Hispanicii dovediseră vreme de veacuri că trăiau prin şi pentru a cuceri lumea, chiar de-ar pieri în încercare. Iar el îi ura! Orgoliul şi pornirea aceea care îi mâna de cele mai multe ori spre dezastru. Şi datorită acestei reguli, domnişoara Martin, fiind pe jumătate spanioloaică, era inclusă în aversiunea lui.

Şi-a fixat din nou privirea pe peisaj, dar s-a gândit mai bine, se va preface că doarme, aşa nu va mai trebui să asculte nicio vorbă a... S-a mustrat. El era un domn, nu putea să-i plătească cu aceeaşi monedă a insultei. Deşi credea că izbutise să-i închidă gura pentru restul drumului şi în plus curând vor ajunge la Whitam Hall. A oftat şi şi-a aplecat capul până l-a rezemat de peretele trăsurii, şi-a pus pălăria pe faţă şi a închis ochii.

O împuşcătură l-a făcut să tresară. A deschis ochii dezorientat şi a văzut îngrozit că adormise cu adevărat. Trăsura se oprise, iar fata dispăruse de pe locul ei ca să facă... Dumnezeu ştia ce! Şi-a căutat pistolul în haină. Mereu îl lua cu el când călătorea, fiindcă drumurile erau pline de răufăcători, dar a observat stupefiat că nu-l avea. A auzit altă

împuşcătură şi cai care plecau în galop. A rostit o înjurătură şi a început să deschidă uşa trăsurii dar chiar când punea piciorul pe treaptă, sticla geamului s-a spart. Cristopher a simţit o durere ascuţită în umăr. Datorită forţei impactului, capul i s-a izbit brusc de rama uşii. S-a uitat în jos şi a văzut cum haina albastră i se păta de sânge la înălţimea omoplatului; era ca şi cum un cărbune încins i-ar fi intrat în carne şi ar arde-o. A simţit o uşoară ameţeală şi chiar dacă a izbutit să se ţină de clanţă, a căzut la pământ cu un sunet surd.

A deschis ochii şi a privit cerul albastru. Pentru o clipă s-a simţit confuz. Arsura de la umăr îl făcea să înjure şi atunci a fost conştient că nişte mâini se mişcau pe el. Oare voia să-l omoare? Ea îl împuşcase? Cu o mişcare bruscă, i-a oprit mâna în momentul în care îl înjunghia din nou dar nu a putut să oprească un geamăt care i-a ieşit din gâtul uscat.

– Ajunge! Dacă voiai să mă omori, ar fi trebuit s-o faci când eram încă în nesimţire, i-a spus. Lasă încet cuţitul jos sau am să-ţi rup mâna.

Ágata s-a oprit un moment auzindu-i vorbele şi deodată ochii i-au căzut pe cuţit, neînţelegând. O clipă după aceea a zâmbit şi Cristopher a închis ochii din pricina durerii care i-a străpuns măruntaiele. Chipul tinerei se transformase complet, datorită zâmbetului; părea un înger, nu un demon bătăuş.

– Încerc să-ţi scot glonţul din umăr cu cuţitul. S-a uitat la el şi a continuat să-l lămurească. Ne-au atacat doi bandiţi, dar nu trebuie să te îngrijorezi, noi doi le-am dat ce meritau.

Cristopher a oftat din nou.

– Noi...? a încercat să întrebe.

Ea a zâmbit iar şi el a putut să-i vadă şirul de dinţi albi şi desăvârşiţi. Soarele arunca reflexe aurii în părul ei blond ciufulit. Fără îndoială, lovitura la cap îi înceţoşase gândirea

pentru că altfel nu-şi explica schimbarea părerii în privinţa înfăţişării fetei.

– Pentru că dumneata dormeai, mi-am permis să-ţi folosesc arma şi să îi înfrunt pe răufăcători. Vizitiul a fost de mare ajutor, de bună seamă. Amândoi tâlharii au fugit înspăimântaţi, păcat că unul dintre ei, drept răzbunare, a tras asupra trăsurii şi te-a nimerit pe dumneata. Ea continua să se ocupe de rană. Vizitiul s-a dus după ajutor, cred că nu va mai întârzia mult. S-a speriat destul de rău când te-a văzut întins la pământ ca un preş. Cristopher era supărat. Adormise şi nu îşi dăduse seama de primejdia reprezentată de atacatori. Într-adevăr îşi pierdea iscusinţa şi ruşinea l-a făcut să fie şi mai brutal. A încercat să se ridice, dar mâna ei l-a oprit ţinându-l la pământ. Nu te mişca.

– N-am să stau întins aici. Să ne întoarcem la Whitam Hall şi mă va vedea doctorul Harry. Dacă te las să continui poţi să-mi provoci şi alte răni în plus faţă de cele pe care deja le am, pe lângă un rău ireversibil, a adăugat.

Ágata a râs cu glas melodios auzindu-i vorbele, dar Cristopher a stat cuminte sub mâna ei.

– Te îngrijeşte deja un medic. Cristopher s-a uitat într-o parte şi-ntr-alta, dar nu a văzut niciun bărbat. Ea a înţeles de îndată. Surpriză! El a oftat simţindu-se din nou înjunghiat. Fac o treabă bună.

– Femeile nu pot fi medici, nu sunt în stare de aşa ceva.

Vorbele lui au făcut-o pe Ágata să se oprească. Şi-a îndreptat trufaşă umerii, dar nu i-a răspuns cum se aştepta el. Înţepătura o duruse cu adevărat, însă a reuşit să se stăpânească, spre marea sa satisfacţie.

– Glonţul nu a atins niciun organ vital, totuşi trebuie să scot aşchiile şi parte din ţesutul care a pătruns odată cu glonţul. Acum îţi acord doar primul ajutor, când vom ajunge la...

– Whitam Hall, a spus el fără să-şi desprindă privirea de pe chipul ei.

– Când vom ajunge acasă, voi coase rana şi o voi bandaja.

Cristopher a dat din cap doar, căci se simţea puţin ameţit.

– Ce mi-ai dat? a întrebat-o deodată.

Ágata l-a privit surprinsă.

– Cum ţi-ai dat seama?

El a clătinat din cap neîncrezător. Gustul rânced şi păstos din gură era o dovadă limpede că îi dăduse un tonic ca să-i aline durerea şi să-l adoarmă.

– Nădăjduiesc că nu e cianură, a spus pe un ton sarcastic.

Ea a plescăit din limbă, nevenindu-i să creadă vorbele lui. Englezul era chiar insuportabil. Îi salva viaţa şi el îi mulţumea cu insulte. Aştepta momentul să i-o plătească.

– Mă jigneşti, l-a mustrat acră. Niciun pacient de-al meu nu s-a plâns până acum de îngrijiirile mele. El a gemut iarăşi din pricina durerii provocate de degetul ei apăsat pe rana de la umăr. Ţi-am dat puţin laudanum.

„De ce simt nevoia s-o întărât?", s-a întrebat şi a ştiut de îndată răspunsul, chiar dacă nu voia să-l recunoască: i se părea de necrezut că ea îi speriase pe atacatori în vreme ce el dormea ca un prunc. Lovitura suferită de mândria lui era prea mare ca să-şi ţină gura închisă.

– Nu cred nicio clipă că ai pierdut prilejul să mă faci să plătesc pentru lipsa mea de cavalerism, ca să te citez.

Ágata a oftat, jignită până în măduva oaselor. Ea se arătase iritată şi obosită, e adevărat, dar englezul nu trebuia să-i răspundă cu bruscheţe şi exces de egocentrism.

– O recompensă meritată pentru o purtare grosolană, i-a spus ea trufaşă.

Unele vorbe ale lui încă o dureau.

– Fără îndoială, vorbeşte blândeţea întruchipată, a replicat Cristopher, dar fără intenţia s-o supere.

Se simţea cam ameţit şi a ştiut că multe dintre vorbele care îi ieşeau pe gură se datorau laudanumului.

– Aveam pricinile mele să mă simt iritată, i-a mărturisit. A fost o dezamăgire că prietena Marina nu a venit să mă ia din port. Nu dorm de mai bine de trei zile; nici nu-ţi închipui cât de rău se pot îmbolnăvi oamenii pe mare când sunt valuri puternice. Am mers printre vomismente şi am curăţat regurgitări, în plus m-am ocupat de ameţeli şi leşinuri, toate astea fără să pot să mă odihnesc şi, drept bomboana de pe colivă, dumneata m-ai purtat ca pe un bagaj stânjenitor din-tr-o parte într-alta a Londrei.

O scurtă tăcere s-a lăsat între ei. Cristopher a fost primul care a rupt-o.

– Nu ştiu ce mă deranjează mai mult, rana de glonţ sau mirosul dumitale.

Ea a făcut o mişcare bruscă şi Cristopher a gemut din nou. O merita, pentru că nu se stăpânise.

– Ceea ce miroase este un amestec de ardei iute şi grozamă. Pus pe piele sub formă de alifie alungă cele mai multe lighioane şi, crede-mă, pe vapor erau cu zecile. Cristopher trebuia să fi bănuit. Ea nu avea să mărturisească că singurul bilet pe care îl putuse găsi şi plăti era pentru o cuşetă în partea cea mai joasă a vaporului, concret în zona de încărcământ. Nu mai am nicio rochie nepătată de vomă, aşa că poţi fi recunoscător că miros a grozamă şi nu a altceva.

– Atunci îţi datorez o scuză. Ágata a apăsat bandajul cu putere ca să oprească hemoragia până vor ajunge la destinaţie. Avea încredere că strânsoarea aplicată rănii va ţine până vor ajunge la Whitam Hall. Cristopher a închis ochii o clipă, în vreme ce ea continua să-şi vadă de treabă. Îmi va fi greu să te iert că mi-ai folosit arma fără să-mi ceri permisiunea.

Ágata a râs de îngrijorarea lui. Pe lângă faptul că era englez, mai părea şi îngâmfat.

– Arma dumitale a fost bine folosită în mâinile mele, sunt o trăgătoare excelentă. Tata a fost ofiţer de armată şi m-a învăţat să trag când am fost destul de mare ca să pot ţine un pistol în mână. Cristopher a dat din capul blond ca şi cum ea ar fi spus o prostie. Ce tată învaţă o fetiţă să tragă cu arma? Acum să ne întoarcem la trăsură şi să-l aşteptăm pe vizitiu. Vreau să ajungem la...

Ágata a lăsat fraza neterminată. I se părea cu neputinţă să-şi amintească numele.

– Whitam Hall, a completat Cristopher în vreme ce se ridica.

Ea îi dăduse jos haina şi cămaşa şi acum nu putea să se îmbrace cum trebuie fără ajutorul ei. Când s-a ridicat în toată înălţimea lui, Ágata şi-a înghiţit saliva cu greu, cu totul hipnotizată de vederea torsului masculin. A privit pieptul gol fără să clipească. În vreme ce îl dezbrăca, nu observase cât de puternic şi viril era dar acum, cu fiecare mişcare pe care o făcea ca să-şi pună din nou cămaşa, muşchii i se vedeau şi îl arătau ca pe un bărbat foarte atrăgător şi primejdios. A ştiut că drumul până acasă o să i se pară foarte lung; imaginea trupului vânos i se întipărise pe retină şi se ruga în sinea ei ca englezul să nu-şi fi dat seama de interesul trupesc pe care îl trezise în ea. Nu era singurul bărbat pe care îl văzuse pe jumătate dezbrăcat, dar cel mai spectaculos, da. Din fericire, când vor ajunge la destinaţie, va dispărea din viaţa ei pentru totdeauna. Acest gând i-a provocat o senzaţie de adâncă uşurare.

3

Ágata era fascinată de John Beresford. Dincolo de aspectului lui serios şi matur, se ghicea un bărbat fermecător şi atent. Radia gentileţe şi un aer neliniştit şi tainic ce izbutea să-i aţâţe curiozitatea femeiască. Strălucirea din ochii albaştri nu i se stingea niciodată şi nu putea să nu-l mai privească prostită. Tâmplele îi erau puţin argintii dar asta nu făcea să pară mai în vârstă, dimpotrivă, îi dădea o înfăţişare distinsă.

Singurul bărbat distins pe care îl cunoştea şi putea să-l egaleze era contele de Zambra, Álvaro del Valle, ca şi fiul acestuia Lorenzo, dar ei nu dovedeau eleganţa aceea înnscută pe care o aveau unii bărbaţii privilegiaţi, printre care şi gazda ei. John a întors fila ziarului fără să-şi ia ochii din el şi, prin acest gest, a atras din nou atenţia Ágatei. Gesturile îi erau blânde iar felul de a da din cap, elegant, ca şi cum totul la el ar fi fost măsurat dar nu studiat. Amândoi se aflau în sufrageria amplă, împodobită în culori vesele. Prima impresie a Ágatei, după ce a văzut casa, a fost că nu părea o reşedinţă englezească. În spatele culorilor frumoase, se aflau nişte mâini de femeie nebritanice, putea să jure. S-a uitat la ceaşca pe care o ţinea în mâini şi i s-a părut superbă. Desenul cu flori galbene se armoniza perfect cu frunzele verzi. Totul în casă radia eleganţă şi bogăţie. A ştiut, fără să-i spună nimeni, că familia Beresford era foarte înstărită şi de neam la fel de vechi ca al prietenei sale Marina. Această descoperire a făcut-o să ridice o sprânceană; ea era un amestec destul de ciudat

datorită împrejurărilor care au dus la naşterea sa. Fiică a unui tată francez, care lupta împotriva spaniolilor şi a unei spanioloaice care se războia cu francezii. „Putea o naştere să fie mai extravagantă?". Acest gând a făcut-o aproape să izbucnească în râs. Dar s-a corectat, nu era un amestec ciudat ci o femeie cu un părinte destul de neobişnuit iar tatăl ei nu accepta să renunţe la partea galică ce îi revenea, fiindcă ea se simţea cordobeză din cap până-n picioare dar era foarte greu să te simţi adevărat când toţi ceilalţi te socotesc o ciudăţenie.

Sunetul hohotului reţinut l-a făcut pe John să ridice ochii peste marginea filei de ziar, ca să se uite la ea. Ágata zâmbea cu privirea ţintită pe ceaşca pe care o ţinea în mâini, dar fără să bea din ea şi imaginea fetei i s-a părut peste măsură de fermecătoare. A împăturit ziarul şi l-a lăsat pe colţul mesei largi ca s-o privească mai bine.

– Cafeaua e bună, te încredinţez. Ea a tresărit la auzul vocii lui John. Întotdeauna aduc din Spania o cantitate îndestulătoare ca să nu lipsească la Whitam Hall.

– Vizitaţi des ţara mea?

Întrebarea fusese rostită cu un real interes. John a văzut-o ducându-şi ceaşca la buze, fără să înceteze să-l privească. Dar nu a putut să-i răspundă din cauza apariţiei în sufragerie a întâiului său născut. Cristopher s-a oprit în prag, ca şi cum s-ar fi îndoit dacă să intre sau nu în încăpere. A scrutat-o cu privirea pe Ágata. Ea s-a simţit privită de parcă ar fi fost o catârcă scoasă la vânzare în piaţă. A lăsat ceaşca pe masă şi şi-a privit ţinuta, să vadă dacă nu era pătată sau şifonată, dar înfăţişarea ei era imaculată; mă rog, a recunoscut că nu la fel ca a lui.

Când în sfârşit au ajuns la reşedinţă, în după-amiaza de dinainte, Cristopher o lăsase împreună cu bagajul pe treptele de la intrarea conacului şi după un salut politicos şi deosebit de rece, plecase şi dispăruse din faţa privirii ei până în dimineaţa aceea în sufrageria familială. Puţin după aceea, a

aflat că doctorul Harry îi cususe rana şi îi bandajase umărul dar acum, îmbrăcat impecabil, nu părea defel rănit. Ágata a regretat că nu purta braţul susţinut cu o eşarfă de gât, ca să-i ţină umărul imobilizat; astfel, vindecarea ar fi mult mai iute.

Cristopher s-a uitat la fata care ţinea în mâini o ceaşcă de cafea şi care îl privea cu sprâncenele ridicate, cu o expresie întrebătoare. Purta o rochie cu flori de culoare purpuriu intens şi foarte puţin potrivită pentru vârsta ei şi părul prins într-un coc la ceafă dar atât de strâns încât Cristopher s-a gândit că va avea o durere de cap groaznică dacă nu slăbea acele. Fără să vrea, a schiţat un gest batjocoritor ca răspuns la privirea ei, ceea ce a făcut-o să-l fulgere cu privirea.

John a observat uluit schimbul de priviri dintre domnişoara Martin şi fiul lui cel mare. Exprima amuzament din partea lui şi ofensă din partea ei. Era pentru prima oară în mulţi ani când fiul lui arăta o atitudine alta decât indiferentă în prezenţa unei femei şi acest amănunt l-a umplut de un adevărat interes.

Intrarea intempestivă a lui Arthur şi Andrew l-a făcut pe Cristopher să ia loc în dreapta tatălui său. Arthur s-a aşezat chiar în faţă iar Andrew alături de Ágata. John s-a uitat la fiii lui mai mici şi s-a întrebat cum puteau să fie atât de diferiţi unul de altul. Chiar dacă aveau o înfăţişare foarte asemănătoare ca înălţime şi constituţie, la fire şi purtare erau foarte diferiţi.

– Ai dormit bine, domnişoară Martin?

Ágata s-a întors către Andrew, care îi pusese întrebarea, cu un zâmbet pe buze, în vreme ce ţinea ceaşca de porţelan pentru ca lacheul să i-o umple cu lichidul întunecat. O secundă după aceea, au adus de la bucătărie o tavă plină cu croasante, gogoşi şi biscuiţi proaspăt copţi. Aroma dulce era delicioasă şi a făcut-o să-şi lingă buzele, era într-adevăr flămândă.

– Foarte bine, lord Beresford, i-a răspuns politicoasă.

Râsul înăbuşit al lui Arthur a făcut-o să-şi îndrepte atenţia spre el. Spusese ceva amuzant? Nu ştia.

– Să-i spui lord lui Andrew e ca şi cum ai spune domn unui porc.

Dar cel pomenit nu s-a supărat din pricina comparaţiei, era prea ocupat să mestece jumătatea de gogoaşă caldă pe care şi-o vârâse în gură; câteva fire de zahăr i se lipiseră de buza de sus, dar el se ocupa deja de ele. Ágata l-a imitat şi, simţind gustul plăcut şi suav pe cerul gurii, a închis ochii încântată. Croasantele erau aproape la fel de bune ca acelea de la Paris.

Cristopher stătea încruntat. Fiecare mişcare pe care o făcea domnişoara Martin era urmărită de el, abia conştient de asta. Ea făcea gesturi iuţi şi deloc elegante cu mâinile de câte ori vorbea, ca şi cum ar fi încercat să întărească înţelesul vorbelor.

– Astăzi sunt foarte binedispus şi te asigur că nimic din ce spui nu va putea să schimbe asta, pot să te încredinţez, i-a răspuns Andrew lui Arthur.

– S-ar cuveni să o însoţiţi pe domnişoara Martin la Portsmouth. Poate vrea să cumpere câteva suveniruri înainte să plece spre Ruthvencastle.

Ágata a ridicat brusc privirea auzind sugestia lui John. Ea nu putea să cumpere nimic, banii i se pierduseră pe drum, la fel şi obiectele personale. Şi totul din pricina unui englez înţepat şi prea arogant ca să-şi piardă vremea încercând să le recupereze. Privirea i-a zburat de la chipul lui John la cel al lui Cristopher apoi a strâns buzele de supărarea care încă nu îi trecuse. Să-şi amintească de colierul de perle al mamei sale, pe care nu va mai putea să-l poarte, îi smulgea gemete din inimă. Ca şi de cameea în care păstra portretul părinţilor ei, făcut la puţină vreme după nunta lor.

– Mulţumesc, lord Beresford, dar nu va fi nevoie. Prefer să mă odihnesc la Whitam Hall până vine prietena mea Marina, a răspuns cu glas tremurător.

John a privit-o cu neobişnuit interes.

– Dar lord McGregor şi soţia sa vor sosi peste o săptămână, i-a spus el uimit. Va trebui să îţi căutăm vreo distracţie până atunci.

Ágata şi-a înfipt ochii negri pe Cristopher, care îşi păstra o expresie nepăsătoare pe chipul său atrăgător. Continua să mestece în ceai şi clinchetul linguriţei a izbutit s-o enerveze. Cum putea să stea la masă de parcă ar fi stat pe un tron şi demonstrând atâta indiferenţă faţă de tot?

– Mi-ar plăcea să mă întorc la Dover ca să caut ceva...

Nu a terminat propoziţia; nodul din gât crescuse până ajunsese de mărimea unei nuci. John i-a privit chipul mâhnit neînţelegând pricina. Trecuse de la veselie la tristeţe cu iuţeala fulgerului.

– Cristopher trebuie să se întoarcă la Londra. John nu pierdea niciun amănunt din expresia întâiului său născut când a făcut sugestia. Îmi închipui că nu va avea nicio pricină să nu te însoţească.

Cristopher deja tăgăduia dând din cap, când Arthur a spus:

– Te voi însoţi eu, domnişoară Martin.

Oferta lui a făcut ca ochii lui John şi ai Ágatei să se îndrepte spre el, cu surprindere.

– Mulţumesc, a izbutit să spună, cu desăvârşire tulburată.

Tăcerea s-a lăsat deodată în sufrageria confortabilă.

– Te-ai speriat când aţi fost atacaţi? Nu este ceva obişnuit să dai peste răufăcători pe drumul principal dintre Londra şi Portsmouth, dar uneori se întâmplă. Bine că te însoţea Cristopher.

„Putea întrebarea lui Andrew să fie mai nepotrivită?"

şi-a spus Ágata. Îi era ruşine să admită ce se petrecuse dar nici nu voia să exagereze purtarea unui englez înţepat care nu merita asta. Totuşi, a lăsat ca înţelepciunea să vorbească prin gura ei, chiar dacă era manipulată de diavol.

– Din fericire mă însoţea lord Beresford şi m-am simţit permanent apărată de el, a spus fără să-şi ia privirea de la Andrew. Doar Cristopher a simţit batjocura din vorbele rostite de spanioloaică dar chipul nu i-a trădat nicio emoţie. A dovedit un curaj nemaipomenit înfruntându-i pe bandiţi, a continuat ea. Este visul oricărei fete de cincisprezece ani: să se simtă în siguranţă în compania unui adevărat domn englez, a încheiat Ágata cu această frază sarcastică.

John şi-a privit fiul, care continua să-şi menţină atenţia asupra ceştii de ceai, străin de comentariile fals măgulitoare ale domnişoarei Martin, dar zvâcnetul uşor din ochiul său drept arăta că nu se simţea la fel de nepăsător precum părea şi tatăl lui s-a întrebat ce naiba s-o fi petrecut între ei, care să justifice acea aparentă ostilitate şi frazele cu îndoit înţeles ale tinerei.

– Dacă e cineva în stare să pună pe fugă nişte răufăcători pur şi simplu doar cu o privire, acesta este Cristopher al nostru, a răspuns Andrew în glumă. Nu-i aşa, frate?

Ágata era foarte nedumerită; înţepăturile ei nu avuseseră urmările la care nădăjduise. Pesemne, englezului îi curgea oţet prin vene.

– Diseară vom cina la palatul Casterham, i-a înştiinţat John. Am încredere că veţi fi punctuali. Atenţionarea către cei trei fii nu admitea discuţie. Ágata a făcut ochii mari, îngrozită. Ea nu putea să asiste la o cină atât de însemnată. Sau da? De bună seamă că nu! Era un musafir impus, cu niciun chip nu putea să-i pună pe Beresforzi într-o asemenea situaţie. Se înţelege, domnişoară Martin, dumneata ne vei însoţi în calitate de oaspete special. Contele Casterham

aşteaptă prezenţa dumitale.

Trebuia să refuze de îndată.

– Ar fi foarte nepoliticos să nu răspund la o invitaţie făcută într-un chip atât de binevoitor? s-a aventurat să întrebe, neluându-şi privirea de pe chipul gazdei ei.

Nu avea nicio rochie potrivită, în afară de una.

– Foarte nepoliticos, i-a răspuns John cu un zâmbet în colţul buzelor fine. Ágata s-a gândit ce scuză să invoce ca să fie scutită de prezenţa la acea ilustră cină. Vei merge însoţită de Arthur. Andrew a ridicat cu interes o sprânceană, auzindu-l pe tatăl lui. S-a gândit că domnişoara Martin va muri de plictiseală în compania fratelui său. Nu trebuie să uiţi că eşti o tânără debutantă. Ea nu înţelegea vorbele lui John. O tânără debutantă? Chipul i-a arătat nedumerirea pe care o simţea, dar marchizul a încercat să-i lămurească îndoielile. Fiecărui invitat i se acordă un însoţitor, în cazul unei doamne, sau o însoţitoare în cazul unui domn. Pentru că nu cunoşti regulile noastre englezeşti, am socotit nimerit să îţi dau dinainte un însoţitor care să nu-ţi fie străin şi care să poată să te conducă cu succes pe durata serii.

Acum înţelesese. Ágata s-a uitat la Arthur, care s-a înroşit sub privirea ei. I s-a părut un amănunt încântător, nu mai văzuse niciodată roşeaţă pe chipul unui bărbat. Să crească înconjurată de veri, cei mai mulţi dintre ei tâlhari, îi dăduse o imagine asupra bărbaţilor foarte destinsă şi diferită şi de aceea i se părea foarte greu să şi-i închipuie pe vărul Lucas sau pe guralivul de Felipe înroşindu-se din pricina privirii unei femei.

– Onoarea ar fi trebuit să îi revină lui Cristopher, pentru că este cel mai mare.

Andrew a lăsat vorbele să cadă ca din întâmplare. Cel pomenit şi-a fulgerat fratele mai mic cu privirea, din pricina îndrăznelii lui. Ultimul lucru pe care îl dorea la o cină

plicticoasă era să-i ţină companie unei femei ca domnişoara Martin. Ágata nu voia să îngăduie ca sugestia lui Andrew să fie luată în seamă şi s-a grăbit să încuviinţeze hotărârea patriarhului Beresford.

– Va fi o plăcere, lord Arthur. Nădăjduiesc că voi fi o companie potrivită la masă.

– Domnişoară Martin, plăcerea va fi a mea, a răspuns tânărul cu timiditate.

Glasul îi sunase prea trist dar nimeni nu a dat însemnătate şi au continuat micul dejun vorbind despre lucruri banale.

4

Trăsura i se părea prea mică. Îi lipsea aerul din pricina nervozităţii care o stăpânea. Îşi petrecuse toată ziua alegându-şi toaleta cea mai potrivită pentru cină, dar nicio haină nu i se părea indicată pentru eveniment. Slujnicele de la Whitam Hall fuseseră foarte cumsecade şi toate hainele îi erau curate şi călcate de parcă nici nu ar fi îndurat vreodată neajunsurile traversării pe mare. În cele din urmă, alesese o rochie de culoare albastru turcoaz şi cu dantelă de culoarea fildeşului la decolteu. Mătasea era nouă, iar croiala acceptabilă, dar acum regreta că nu acordase mai multă atenţie modei. În ultimii ani, principalul ei interes în viaţă fusese să studieze. Dar studiul se dovedea destul de costisitor, iar tatăl ei nu înota în bani; solda ca ofiţer în retragere era derizorie. S-a hotărât să-şi completeze ţinuta cu un şal spaniol din dantelă toledană, moştenit de la bunica maternă. Îl cumpărase bunicul Ginés înainte ca războiul să distrugă economia ţării şi pe oamenii ei.

Avea părul strâns la jumătatea capului şi lăsase câteva bucle libere pe umeri. Ágata a considerat potrivit să nu-şi facă griji pentru pierderea unor ace de păr în timpul cinei, dar tăcerea din interiorul trăsurii o făcea să fie şi mai nervoasă decât voia să admită.

Cristopher era conştient de stânjeneala fetei. Stătea chiar în faţa lui şi era îmbrăcată nepotrivit pentru o cină de gală, dar niciunul dintre Beresforzi nu i-a arătat-o, ca să nu se ruşineze. Lumina felinarului trăsurii smulgea scânteieri părului ei blond care, pentru o clipă, i-a amintit de unduirile dunelor de pe o plajă. Buclele se loveau de urechile mici, fără cercei. Singura bijuterie pe care o purta, în afară de un mic pieptene din sidef şi perle pe care şi-l pusese într-o parte a cocului, era un crucifix simplu din aur agăţat la gât cu un lanţ fin. Şi-a făgăduit să se intereseze de valiza care se pierduse cu câteva zile în urmă, când se va întoarce în agitatul oraş; măcar acest mic gest de compensare îi datora.

Andrew se uita cu mare interes la franţuzoaică sau trebuia să spună spanioloaică? Avea şalul strâns peste piept ca şi cum ar fi fost un scut de apărare. Pentru că în vehicul nu încăpeau decât patru persoane, John hotărâse să meargă cu Devlin Penword în trăsura acestuia. Cei doi bărbaţi erau, pe lângă prieteni, rude şi profitau de orice ocazie ca să vorbească despre nepoţii lor, pe care îi adorau.

– Nu ai de ce să fii agitată. Glasul lui Andrew a răsunat în tăcerea din trăsură ca un aleluia de speranţă. Sir Arthur te va apăra de orice rău.

Ágata a încetat să mai privească peisajul ca să-şi pună ochii pe el dar pe drum s-au întâlnit cu cei ai lui Cristopher. Având spatele rezemat de spătarul din catifea, o parte din chipul acestuia era în penumbră dar a putut să îi vadă ochii strălucitori care o priveau indescifrabil.

– Mulţumesc, a izbutit să bâiguie cu timiditate. Voi

încerca să nu-ţi uit sfatul în legătură cu însoţitorul meu.

– E nemaipomenit că trebuie să faci o glumă din orice, l-a mustrat Arthur cu glas sec pe fratele său mai mic. Într-o zi îţi vei da seama că lumea nu se învârte în jurul tău şi al ideilor tale.

Izbucnirea i-a luat prin surprindere pe cei din trăsură. Arthur nu-şi pierdea niciodată cumpătul, pentru nimic. Chipul lui Andrew continua să fie zâmbitor în ciuda criticii dure primite şi Ágata şi-a spus că nimic nu izbutea să îl necăjească sau să îi strice buna dispoziţie celui mai mic dintre cei trei Beresford. Era cel mai vesel şi mai nepăsător. Pe ea o încânta să-i asculte glumele.

– Invidia mă face să mă exprim aşa, a recunoscut pe un ton atât de frustrat încât a sunat patetic. Tu cel puţin vei purta o conversaţie plăcută şi interesantă mulţumită domnişoarei Martin; dimpotrivă, Cristopher şi cu mine vom fi nevoiţi să ascultăm vreme de ceasuri nesfârşite cât este de greu să fixezi florile din stofă pe borurile pălăriilor de damă. Sau şi mai bine, a continuat, cât de greu este să stăpâneşti o iapă când faci o plimbare prin Hyde Park, plin cu desăvârşire de armăsari conduşi de mâinile pricepute ale domnilor londonezi, dar străini de frumoasele amazoane care încearcă să respire un pic de aer curat şi singurul lucru pe care îl izbutesc este să înghită praf murdar.

Ágata era uluită. Andrew nu putea să vorbească serios ori da?

– Să dea Dumnezeu să-ţi fi picat Isabella, i-a spus Arthur, răzbunător. Geamătul lui Andrew a sunat foarte adevărat în urechile ei; nu părea să se prefacă. Meriţi asta şi chiar mai mult.

– O prefer pe Julie decât pe Isabella, i-a replicat Andrew amuzat.

– Cine sunt Isabella şi Julie? a întrebat Ágata foarte curioasă.

– Lady Isabella Kelly este fiica unui conte scăpătat, dar cu o dotă generoasă. Chiar dacă nu aurul pe care îl posedă este partea cea mai strălucitoare a persoanei sale, ci un sughiţ deosebit pe care şi-l face auzit cu fiecare silabă pe care o rosteşte.

– Isabella este destul de frumoasă, a lămurit-o Arthur pe Ágata, ca şi cum ar fi fost nevoie ca ea să cunoască acest amănunt.

– Iar Julie Freeman, a continuat să spună Andrew, este cea mai tenace vânătoare de soţi din câte am cunoscut. S-a oprit o clipă ca să tragă aer în piept. Îl urmăreşte şi îl hărţuieşte cu neruşinare pe Cristopher şi uneori într-un mod de-a dreptul vulgar. Andrew a tăcut un moment. Deşi, dacă e să aleg, prefer sughiţul Isabellei decât tertipurile Juliei.

– Şi nu puteţi să faceţi schimb sau să-i daţi o sugestie gazdei despre însoţitoarele voastre? a întrebat, cam zăpăcită de lămurirea lui Andrew.

– Un domn englez nu şi-ar jigni niciodată gazda punându-i sub semnul întrebării bunul gust în alegerea însoţitorului sau însoţitoarei la masă. Ágata şi-a înfipt pupilele pe figura aproape ascunsă a lui Cristopher, care se menţinea într-o tăcere desăvârşită. Oare el detesta compania domnişoarei Julie la fel de mult cum o detesta Andrew pe cea a Isabellei? Dar iubitul meu frăţior Arthur va avea enormul privilegiu de a sta de vorbă cu o fată absolut normală şi fermecătoare, despre vreme, politica din Spania, serbările câmpeneşti pline de fete frumoase şi chiar despre pasionantele lupte cu tauri.

Ágata şi-a astupat gura cu mâna înmănuşată ca să-şi înăbuşe râsul. Ea nu vorbea despre vreme, politică sau tauri. Putea să vorbească despre cum se disecă un cadavru sau cum să recunoşti febra tifoidă, deşi, cu siguranţă, acest subiect de conversaţie nu ar fi potrivit pentru o cină festivă.

– Şi inteligentă, a adăugat deodată Arthur. Nu uita, Andrew, că domnişoara Martin, pe lângă faptul că este o fată normală, cum spui tu, este prima femeie medic pe care o cunosc.

Inima Ágatei a început să-i bată nebuneşte în piept. De ce o linguşeau? Şi de ce Cristopher rămânea în afara discuţiei? Absent la tot. Ca şi cum restul lumii prea puţin l-ar interesa.

– Foarte frumoasă şi interesantă, a fost de acord Andrew. Arthur, te vor invidia toţi domnii de la cină şi pentru asta te urăsc.

Ágata ştia că tânărul nu vorbea serios când spunea că îşi urăşte fratele. În ciuda scurtei vremi petrecute la Whitam Hall, putuse să observe enorma camaraderie care exista între ei.

– Mulţumesc, a replicat, în faţa neaşteptatului elogiu. Înţelesese că discuţia fusese prilejuită ca să o scape de o parte din nervozitatea care o stăpânea în faţa unui eveniment pe care nu îl controla. A fost un gest foarte frumos să încercaţi să mă faceţi să uit ceea ce am de înfruntat în seara asta.

– Dar n-ai de ce să-ţi faci griji. Noi, fraţii Beresford, te vom apăra de orice, altminteri lady McGregor va cere capetele noastre pe o tavă de argint.

Ochii Ágatei s-au făcut mici la auzul numelui de femeie măritată al prietenei sale. I-ar fi plăcut atât de mult să asiste la nuntă, să-i fie naşă...

– Voi putea să vorbesc în franceză pe timpul cinei? Întrebarea nevinovată l-a făcut pe Arthur s-o privească uluit. La rândul său, Andrew şi-a reţinut un început de zâmbet. Nu stăpânesc prea bine limba engleză şi presimt că spaniola nu este o limbă foarte cunoscută aici, nu-i aşa? a adăugat cu interes.

– În Anglia urâm tot ce are legătură cu francezii, a spus deodată Cristopher şi cu aceste vorbe acre a participat pentru prima oară la discuţie. Ar fi bine să nu uiţi, a avertiza-t-o. Dar vei putea să vorbeşti în spaniolă cu fraţii mei dacă nu atragi prea mult atenţia asupra persoanei dumitale.

„Măi să fie! Ascuţişul vocii lui ar putea să se ia la întrecere cu săbiile toledane", s-a gândit Ágata. L-a privit în faţă dar Cristopher i-a oferit o privire inofensivă de zeflemea sau dispreţ, nu ştia prea bine.

– Ce vrei să spui cu a atrage prea mult atenţia asupra persoanei mele? l-a întrebat cu o anume neplăcere pe care nu s-a deranjat s-o mascheze.

– Spaniolii ţipă prea mult, a răspuns el pe un ton indiferent.

– Cristopher urăşte tot ce are legătură cu francezii sau spaniolii, a intervenit Andrew glumeţ. Dar adu-ţi aminte zicala „Câinele care latră nu muşcă".

Ea l-a privit cu sinceră recunoştinţă. Zâmbetul larg al tânărului ar putea să topească inima cea mai rece. Era al naibii de chipeş, ca şi fratele său Arthur, dar Cristopher avea un magnetism sălbatic şi într-o anumită măsură crud, care îi atrăgea atenţia în mod constant fără să poată evita asta.

– "Câinele care latră muşcă puţin", l-a corectat cu glas melodios.

Andrew a înclinat din cap în semn de încuviinţare dar Ágata nu a apucat să-i răspundă căci chiar în acel moment trăsura s-a oprit în faţa unui conac care a lăsat-o cu gura căscată. Era maiestuos, demn de un rege şi îndată s-a încruntat îngrijorată. Ea nu era obişnuită cu protocolul englezesc dar, ca să fim sinceri, nici cu cel spaniol. Singurele ei momente maiestuoase au fost în palatul Zambra şi în compania prietenei sale Marina şi a fratelui acesteia, Lorenzo. Şi atunci, cum o să facă faţă unei cine cu nobili englezi?

– Voi încerca să te ajut în toate, nu trebuie să-ţi faci griji.

Glasul senin al lui Arthur i-a pătruns în străfundul inimii. Va avea cel mai bun însoţitor la masă, nu ar trebui să-şi facă griji pentru fleacuri, dar îşi făcea.

Ágata a luat braţul pe care Arthur i-l dădea înainte de a coborî cele două trepte ale trăsurii şi când a ridicat privirea

din pământ, Cristopher dispăruse din câmpul vederii ei. Şi-a închipuit că probabil era dornic să se îndepărteze de ei şi din nou s-a întrebat de ce era atât de singuratic, dar şi-a fixat atenţia pe tânărul chipeş care o conducea pe scări în sus, spre intrarea în conac. John şi Andrew îi aşteptau, alături de un bărbat foarte distins, despre care Ágata s-a gândit că era de acelaşi rang şi vârstă ca şi marchizul de Whitam.

– Domnişoară Martin, dă-mi voie să ţi-l prezint pe bunul meu prieten Devlin Charles Penword, duce de Arun şi socrul fiicei mele Aurora.

Ágata i-a zâmbit ilustrei figuri. Avea părul cărunt şi des şi mâini mari dar moi.

– Este o adevărată plăcere, domnişoară Martin. Ducele i-a luat mâna şi a dus-o la buze cu un gest atât de firesc încât a făcut-o să se simtă tulburată şi încântată totodată. Vorbea spaniola! Glasul ducelui era grav şi puternic, avea siguranţa omului mulţumit de viaţa şi împlinirile sale. Era cu adevărat impunător şi cu toate că privirea îi era mândră, a primit-o cu bunăvoinţă şi căldură în ochii albaştri. Arthur va fi cel mai invidiat bărbat al serii, pot să vă asigur de asta.

Ágata a zâmbit fericită, chiar dacă ştia că nu era frumoasă şi nici nu avea un chip deosebit se simţea bine printre acei oameni eleganţi şi rafinaţi. Şi-a închipuit că seara putea fi minunată.

5

Seara se dovedise un dezastru desăvârşit, dar, din fericire, putuse să fugă în grădină, unde aştepta sosirea lui Arthur, cu o băutură răcoritoare. Scuza rostită era adevărată, chiar avea

nevoie de un moment în singurătate. Ágata a coborât treptele spre tufele de trandafiri şi îndată mireasma pătrunzătoare a florilor a învăluit-o cu prospeţimea ei dulce. A mers spre fântâna rotundă din piatră, cu statuia lui Neptun sculptată pe ea. S-a aşezat pe marginea lucioasă şi a înălţat chipul către noaptea întunecată şi înstelată.

Se simţea chinuită, jignită. Mai multe doamne şoptiseră vorbe neplăcute şi usturătoare când Arthur o conducea înspre sufrageria fină şi elegantă. La început, nu dăduse însemnătate dar stânjeneala tânărului a luat-o ca pe o ofensă personală. În plus, chipurile pline de dezgust şi jignirile stăruiseră pe toata durata cinei, provocându-i o stânjenitoare senzaţie de rău fizic. De ce naiba spusese că era pe jumătate franţuzoaică? Nu era ea vinovată că era un amestec ciudat, deşi recunoştea că îi transmisese stânjeneala ei şi lui Arthur, care înrăutăţise totul încercând s-o ajute. Oare numele ei franţuzesc nu o trăda drept o invadatoare? Fir-ar să fie! Era nevinovată de războiul care avuse loc între cele două patrii ale sale iar tatăl ei nu era vinovat că se născuse de partea greşită. A oftat întristată, simţindu-se împărţită între simţăminte. Îşi iubea din suflet tatăl, pe Jean Michel, şi putuse să vadă cu ochii ei iubirea pe care o avea pentru mama ei, María Isabel. În ciuda absenţei ei, faptele îi dovedeau convingerile şi tăria inimii. Jean Michel îndurase vreme de ani jignirile şi atacurile spaniolilor care urau tot ce avea legătură cu francezii, dar niciodată nu răspunsese atacurilor. Hotărâse să rămână în Spania în ciuda înfrângerii suferite în război. Faptele lui de iubire necondiţionată nu îl răscumpărau în ochii lumii? Şi cine erau blestemaţii ăia de englezi ca să se erijeze în judecători ai rădăcinilor ei? Ca să îşi dea cu părerea cu atâta libertate, fără să cunoască pricinile şi imboldurile sale?

Totuşi, nu trebuia să-i fi răspuns lui lady Margaret într-un

mod atât de brusc, în ciuda acuzaţiilor voalate. Ea era doar un musafir şi nu avea niciun drept să se arate arţăgoasă sau să pună la îndoială bunăvoinţa familiei Beresford, al cărei oaspete era. Se simţea atât de supărată încât inima îi bătea în tâmple cu un ciocănit neîncetat. Şi în starea aceea de furie şi resentimente, Cristopher a venit după ea ca s-o ducă înapoi în palat, cu obişnuitul său dispreţ şi aroganţă. Cu toate acestea, dacă de ceva era sigură Ágata era că nu va mai îngădui încă o jignire în noaptea aceea infernală şi şi-a vărsat pe cel mai mare dintre fraţii Beresford neputinţa pe care o simţea şi furia care o stăpânea.

– Fratele meu se simte atât de tulburat că ţi-a îngăduit să-l convingi să te lase singură, încât şovăie să vină după dumneata. De aceea, mi-am luat libertatea de a o face eu în locul lui. Ochii Ágatei s-au redus la o linie, auzindu-l. Îmi închipui că firea dumitale îndrăzneaţă trebuie să fi fost pricina şi nu temperamentul moale al lui Arthur, dar oricum a fost o greşeală pe care trag nădejde că n-ai s-o mai faci. O fată nu poate rămâne neînsoţită, chiar dacă pătimeşte de un caracter uşuratic. Ea voia să-i răspundă, dar mâna lui a oprit începutul răspunsului. Te rog, data viitoare stăpâneşte-şi firea asta spaniolească la o masă unde se află oameni inteligenţi.

Spatele Ágatei s-a încordat aidoma corzilor unei ghitare. A luat vorbele lui Cristopher în cel mai rău chip cu putinţă. Rigiditatea atitudinii lui i s-a părut peste poate şi nelalocul ei, purtarea severă a indignat-o şi, împotriva oricăror aşteptări, i-a replicat jignită până în măduva oaselor şi fără să-şi măsoare vorbele.

– E plăcut să văd că ai aşa o preţuire deosebită pentru firea noastră spaniolească. Noblеţe invidiată de către englezi de când e lumea lume, nu-i aşa? a răspuns pe un ton sec. Şi, apropo, în afară de tatăl dumitale, nu am văzut niciun om inteligent la masă.

Sprâncenele blonde ale lui Cristopher s-au înălţat deodată întrebătoare în faţa insultei neruşinate.

– Ia te uită! a exclamat, surprins în parte de izbucnirea sa. O femeie care ştie să-şi folosească limba şi pentru altceva decât să umezească firul de aţă ca să îl bage în ac.

Ágata a răsuflat atât de puternic încât aproape s-a înecat. Să umezească aţa...!

– Ia te uită! a repetat cu ochii ca nişte pumnale. Un bărbat care îşi dă aere folosind vorbele în faţa unei femei fără apărare.

„Îşi dă aere?", s-a întrebat Cristopher, dar ea nu era dispusă să se oprească din acel război verbal pe care îl începuseră şi nici el nu îi va îngădui vreo pauză.

– Fără îndoială, eşti supărată şi nu ştii ce spui, i-a răspuns cu condescendenţă. Dar, dacă englezii invidiază ceva la spanioli – mă mărginesc să-ţi citez vorbele –, este capacitatea acestora de a nu face nimic în cea mai mare parte a timpului.

Ochii Ágatei s-au deschis cât farfuriile. Şi atunci toată încordarea acumulată, neplăcerile şi insultele din noaptea aceea au alcătuit un vulcan care a erupt înăuntrul ei. Un blestemat de englez îndrăznea să o insulte! O făcuse trântoriţă? Mă rog, pe ea şi pe spanioli în general.

– Părere care diferă, fără nicio îndoială, de cea a lui sir Francis Drake[1]. Nu a existat şi nici nu va exista un jefuitor englez care să fi asudat atâta furând rodul muncii spaniolilor. Cu greu poţi să-mi acuzi compatrioţii de lene când voi sunteţi cei care aţi izbutit să vă umpleţi cuferele fără să vă spetiţi.

Cristopher se bucura s-o scotă din sărite. O englezoaică mai degrabă şi-ar fi muşcat limba decât să îi răspundă pe un ton critic, dar pasiunea pe care o arăta domnişoara Martin i

[1]Corsar, navigator, negustător de sclavi şi om politic englez; în 1580, regina Elisabeta I l-a făcut cavaler (n.t.).

se părea foarte atrăgătoare. De multă vreme nu se mai amuzase certându-se cu o altă spanioloaică în afară de sora lui, Aurora.

– Ştii proverbul „Cine fură de la un hoţ..."

Nu a terminat fraza, dar Ágata era pe punctul să leşine de supărare. S-a uitat la el cu atâta sfidare încât Cristopher s-a temut serios pentru integritatea sa fizică. Niciodată nu mai văzuse o femeie atât de furioasă şi totodată atât de adorabilă.

– Ne-aţi scufundat galioanele, ne-aţi furat posesiunile. Aţi luptat împotriva lui Napoleon pe pământ spaniol, e adevărat, dar numai din interes, ca să conspiraţi şi să puneţi la cale nenorociri. Mă înşel oare, lord Beresford?

Ca şi cum şi-ar fi dat seama de absurditatea apărării ei, Ágata a tăcut brusc dar cu o strălucire răzbunătoare în ochi. Înfierbântată cum era, uitase că era o simplă musafiră în casa lui. El îi era gazdă şi ea tocmai îi dăduse o grămadă de motive ca s-o arunce în stradă.

Cristopher se apropia foarte încet, fără să-şi ia ochii de pe chipul fetei, schimonosit de supărare. Ágata a detestat stăpânirea de sine pe care o arăta englezul; ţinuta impecabilă, părul bine pieptănat spre spate, fără niciun fir nelalocul lui. Şi deodată a simţit impulsul să strice această ordine atât de conştiincios alcătuită. A coborât ochii până pe batista perfect înnodată de la gât, de proporţii exacte la ambele capete, şi a dorit să rupă acel echilibru desăvârşit pe care îl arăta el în aparenţă. Să-l facă să se clatine în forţa lui masculină, dar cum să izbutească? Dându-i un pumn!

– Un bărbat ar fi simţit duritatea caracterului meu în faţa unei asemenea desfăşurări de lipsă de bun simţ. Poţi să fii recunoscătoare că eşti o franţuzoaică supusă, fiindcă noi, englezii, obişnuim să fim mărinimoşi cu învinşii.

Spatele Ágatei s-a încordat şi mai mult. O făcuse supusă?

învinsă? Cu ce drept se erija în învingător asupra ei? Ca răspuns la provocare, a făcut ceva de care se va căi mai târziu, dar pe care în acel moment, orbită de furie, îndurerată de privirile pline de prejudecăţi ale doamnelor englezoaice, nu l-a considerat nepotrivit. Sufocată de ofensă, nu s-a gândit la urmările faptelor ei. Cristopher stătea în locul cel mai bun, chiar lângă marginea fântânii rotunde, foarte aproape de ea. Ágata a făcut un pas ca să ajungă în faţa lui. Cristopher s-a răsucit puţin ca să n-o piardă din vedere, rămânând cu spatele la fântână. Atunci ea a ridicat tocul botinei şi l-a lovit cu putere în picior. Exclamaţia lui de surprindere şi durere a avut gust de miere topită pe buzele ei. Cristopher a făcut un pas înapoi dar pantoful i s-a lovit de piatra fântânii şi a rămas un moment dezechilibrat; ea a profitat de lipsa lui de stabilitate ca să-l împingă cu putere. Intenţiile ei au fost cu totul neaşteptate pentru el. Cristopher a simţit cum cade pe spate. Marginea de piatră a fântânii era prea joasă, abia îi ajungea la înălţimea butonilor. A bătut aerul cu mâinile, căutând să se ţină de ceva în încercarea de a nu cădea în apă. Pentru că Ágata era atât de aproape, a izbutit s-o apuce de braţ ca să încerce să-şi recupereze echilibrul dar contragreutatea neaşteptată a făcut tocmai pe dos: a târât-o cu el în cădere. Chiar dacă adâncimea nu era mare, amândoi s-au udat de tot.

Ea a început să tuşească şi să scuipe apă pe gură de parcă ar fi fost noroi înfierbântat de căldura iadului. Cum îndrăznise s-o tragă în fântână? I-a înfipt genunchiul drept în stomac şi l-a afundat şi mai mult în mâlul de pe fund. Cu degetele ca nişte gheare, l-a apucat de buclele blonde, acum nu tocmai îngrijit pieptănate, şi i-a băgat capul sub apă. Dar forţa lui Cristopher era mult peste a ei, a izbutit să-i pună genunchiul între picioare şi a aruncat-o pe deasupra capului în partea cealaltă a fântânii. Ágata a zburat pe deasupra lui Cristopher şi a căzut cu gura în apă, cu poalele sumese până

în talie. Amplitudinea fântânii îi împiedicase să-şi facă un rău mai mare în luptă. Când a reuşit să scoată capul din apă, el stătea deja în faţa ei. Cu un gest brusc, a prins-o de braţ şi a lăsat-o în picioare în mijlocul fântânii.

– Bădăran blestemat! Cum îndrăzneşti..., l-a insultat, dar nu a fost în stare să sfârşească propoziţia văzând gestul de durere pe care l-a făcut el când şi-a atins umărul.

Ágata uitase că era rănit. S-a rugat ca rana să nu i se deschidă din pricina izbucnirii ei.

– Vrăjitoare neruşinată! Dacă nu ştii să primeşti o insultă, fereşte-te să le rosteşti. Ea l-a privit cu duşmănie. Se ruga pentru el şi golanul o insulta. Dacă amândoi erau uzi până la oase era doar vina ei, pentru că nu ştiuse să-şi stăpânească pornirile, dar mai degrabă şi-ar lăsa pielea la saramură decât să recunoască. Şi atunci, un tuşit i-a luat pe amândoi prin surprindere. Au întors capetele la unison şi au văzut mai multe perechi de ochi care îi priveau de parcă ar fi fost fiinţe din altă lume. Singurul care avea un zâmbet până la urechi era Andrew. Arthur era profund afectat de spectacolul lamentabil pe care îl ofereau amândoi uzi. Marchizul avea în mână o cupă de şampanie şi o strângea nefiind conştient de ce făcea. Figura lui serioasă l-a făcut pe Cristopher să înjure printre dinţi. Lui John abia dacă îi venea să creadă spectacolul ruşinos pe care îl ofereau fiul lui cel mare şi domnişoara Martin. Se uita la chipurile lor cu o surpriză desăvârşită. Nu era în stare să înţeleagă pricina pentru care amândoi erau uzi şi se certau în picioare în apă. Ce îi scăpase? Cristopher a ieşit din fântână şi, odată afară, i-a întins ei mâna cu un gest galant ca s-o ajute să iasă. Ágata a primit de parcă ar fi fost o regină care îi îngăduie lacheului să o ajute să coboare dintr-o trăsură. Se simţea supărată până într-un punct de neconceput şi incapabilă să spună ceva inteligent. Dar Cristopher a fost mai iute în a lămuri situaţia

în care se găseau. Domnişoara Martin a căzut în fântână şi când am încercat s-o ajut am alunecat şi eu. E de necrezut cât de împiedicate pot deveni femeile când sunt lângă apă.

S-a uitat la el cu desăvârşire depăşită de emoţii. Dăduse lămurirea de parcă ar fi fost ceva firesc ca o femeie să fie atât de împiedicată încât să cadă într-o fântână. A observat că el îşi netezea părul într-o încercare de a scurge apa şi de a ţine buclele rebele spre spate. Ágata a făcut ceva cu totul neaşteptat şi nelalocul său: cu mâna dreaptă i l-a ciufulit din nou, dar s-a căit o secundă mai târziu. „Ce-am făcut?", s-a întrebat. Dar nu putea să răspundă la întrebare, pentru că nu ştia ce o împinsese să-l atingă după tot ce spusese despre ea.

Cristopher a privit-o uluit dar nu şi-a mai netezit părul.

– Este o uşurare să vezi că bărbaţii nu se dovedesc la fel de împiedicaţi ca femeile când se află aproape de o fântână.

Şi, fără să aştepte răspuns, s-a îndreptat spre Arthur, care o privea în continuare jumătate uluit, jumătate amuzat. Ágata i-a făcut un gest din cap ca să îi ofere braţul, iar tânărul a condus-o înapoi la conac, neîncetând să se uite la dâra de apă pe care o lăsa la fiecare pas. Comentariul ei sunase la fel de absurd ca şi lămurirea dată de Cristopher.

– Întârziaţi prea mult, a fost explicaţia scurtă pe care i-a oferit-o Andrew lui Cristopher ca să justifice prezenţa tatălui lor în grădină. Ar trebui să te vezi, parcă eşti un şobolan ud.

Tonul jovial al fratelui său cel mic nu l-a deranjat, dimpotrivă. L-a făcut să schiţeze un zâmbet, pentru prima oară în mulţi ani. Într-adevăr, se simţea ca un şobolan ud.

Inima lui John i-a tresărit în piept privindu-i. Să-şi vadă fiul cel mare într-o asemenea încăierare i se părea nemaipomenit, iar gestul ei de a-i răvăşi părul i se întipărise pe retină cu o nădejde care îi muşca din măruntaie. Ar fi cu putinţă ca o străină să fi trezit interesul fiului său mai mare? Trebuia să înceapă să facă cercetări în această privinţă, dar

presimţirea era prea puternică pentru a o ocoli. Dumnezeule! Şi dacă se înşela? Acum trebuia să le ofere gazdelor o scuză pentru că plecase în nişte împrejurări atât de neaşteptate.

6

Îl ura! Era cel mai nesuferit bărbat din câţi cunoscuse. Se aştepta la o scuză din partea lui, dar, văzându-i tăcerea, mai bine ar pune o piatră într-o colivie şi s-ar aştepta să cânte. Canalia o evita cu orice preţ. De două nopţi, de când se întorseseră de la cina din palatul Casterham, nu-l mai văzuse şi nu ştia dacă nerăbdarea pe care o simţea de a-l înfrunta se datora dorinţei de revanşă sau fiindcă într-adevăr îi era dor de el. Ultimul gând a paralizat-o preţ de câteva clipe. Cum putea să-i fie dor de un om care, în loc de vorbe, scotea şerpi pe gură? Dar era adevărat, îi era dor de prezenţa lui, de comentariile lui tăioase. De chipul lui aspru şi lipsit de căldură, de ochii strălucitori şi inteligenţi, chiar dacă reci şi calculaţi. Îşi petrecea ceasurile gândindu-se la el şi la comentariile lui usturătoare. Maică Precistă! Se simţea atrasă de Cristopher Beresford!

Îşi pierduse minţile. Pesemne bălăceala din fântână îi înmuiase creierul, era singura explicaţie plauzibilă pentru simţămintele pe care le nutrea şi pe care în acel moment nu le stăpânea. Ágata era atât de concentrată pe gândurile ei încât nu l-a auzit pe John venind. El a ieşit pe uriaşele uşi cu geam dinspre grădini şi s-a îndreptat spre locul unde se afla ea. Îl însoţea un servitor cu o tavă cu răcoritoare. Auzindu-i paşii, Ágata s-a întors spre casă şi a privit gestul amabil al marchizului când a salutat-o.

– Mi-am îngăduit libertatea de a cere nişte răcoritoare pentru amândoi. Este o după-amiază superbă de care să te bucuri în grădină.

Ea nu a ştiut să vadă intenţia ascunsă în această invitaţie făcută într-un chip care i s-a părut altruist dar o emoţiona deferenţa pe care o arăta. La Whitam Hall se vorbea în spaniolă în toate ocaziile când era prezentă. În plus, o ajutau să-şi perfecţioneze engleza, care se îmbunătăţea pe zi ce trece. Beresforzii erau nişte gazde minunate.

John părea foarte interesat să stea de vorbă cu ea. Voia să-i vorbească despre familia ei; scopul lui, la urma urmei, era să cerceteze. Să cunoască. I-a oferit braţul ca s-o însoţească în foişor, unde servitorul lăsase tava. Ágata s-a lăsat condusă cu zâmbetul pe buze. Frumosul foişor era folosit uneori ca pavilion şi era situat într-un colţ al superbei grădini, foarte aproape de iaz. Era acoperit de o plantă agăţătoare cu nişte flori asemănătoare iasomiei, dar, privindu-le mai de aproape, Ágata a văzut că nu asta erau. Construcţia era uşoară, dar rezistentă şi păstra esenţa locului în care se găsea. Când s-au aflat în primitorul salonaş de vară, au luat loc unul în faţa celuilalt.

– Este superb, i-a spus lui John cu desăvârşire copleşită.

Din colţişorul acela se putea bucura de linişte mult mai mult. În depărtare, putea să vadă începutul labirintului. Arthur îi vorbise despre partea cea mai frumoasă a grădinii din spatele conacului.

– După aceea vom face o plimbare prin seră. Am izbutit să cultiv flori exotice aduse din alte părţi ale lumii. Mă fac să mă simt foarte mândru.

– Va fi o plăcere să vă însoţesc în seră, lord Beresford.

– Spune-mi John, te rog, i-a zis pe un ton foarte corect.

Ea a primit încântată. Marchizul a umplut un pahar cu limonadă şi i l-a oferit; l-a luat recunoscătoare, neîncetând să privească florile mici şi albe ale plantei agăţătoare.

– Trebuie să-mi cer scuze, a început Ágata, pentru lamentabilul spectacol pe care l-am oferit în seara aceea la palatul Casterham. A fost o purtare neîngăduită şi copilărească din partea mea.

John a studiat-o câteva momente înainte de a-i răspunde.

– Nu te învinovăţi întru totul, domnişoară Martin, şi fiul meu a fost răspunzător pentru spectacolul pe care l-aţi oferit. Eraţi amândoi în fântână.

Ea a tăgăduit dând din cap.

– Eu l-am împins fără să gândesc. M-a înfuriat aşa de rău încât nu mi-am măsurat faptele. Simţeam o dorinţă enormă să mă răzbun.

Cam la asta se aştepta John, dar ce o fi făcut Cristopher de a înfuriat într-atât o fată?

– Am încredere că purtarea lui a fost cea a unui cavaler. Ar fi de neiertat să te fi jignit în chip voit.

Ágata şi-a mijit ochii negri, gândindu-se la vorbele lui.

– De fapt, nu m-a jignit, dar mi-am vărsat nervii pe el.

John a ştiut că îi lua apărarea lui Cristopher şi acest amănunt i-a plăcut.

– Fiul meu este un bărbat extraordinar. Un domn, chiar dacă un pic cam rezervat. Îţi cer scuze în numele lui dacă a spus vreo vorbă nepotrivită care te-a jignit.

Ágata a strâmbat din gură auzindu-l. Cristopher nu era rezervat, era inuman.

– Îi urăşte pe spanioli şi pe francezi, a zis, ca răspuns la comentariul lui John şi de parcă ar fi fost o taină pe care tocmai o descoperise. Şi din păcate sau din fericire, eu sunt şi una şi alta.

El a schiţat un zâmbet. Tonul ei fusese de mâhnire adevărată. Domnişoara Martin era extraordinară. Naivă, dar totodată vioaie, isteaţă. O undă de aer proaspăt în stătuta ambianţă englezească.

– Cristopher nu îi urăşte pe spanioli, a replicat şi Ágata s-a grăbit să-l corecteze, să-l scoată din greşeală, dar John nu i-a dat voie. Iar dacă într-adevăr ar simţi aversiune faţă de ei, ar fi numai vina mea. Ea l-a privit atentă şi el i-a dat o lămurire scurtă. L-am lăsat singur în Anglia când avea mai multă nevoie de mine, ca să mă duc în Spania să lupt împotriva lui Napoleon. Tocmai îşi pierduse mama. Nu m-am gândit la urmările faptelor mele, nici la răul pe care ar putea să i-l facă absenţa mea.

Ágata a oftat uşor. Războiul din Spania se terminase de mulţi ani dar rănile pe care le provocase nu se cicatrizaseră încă, nici în tabăra engleză, nici în cea franceză şi nici în cea spaniolă.

– În străfundul privirii lui are un dispreţ pe care nu izbutesc să-l înţeleg şi care mi se pare neobişnuit... Nu, interesant, a spus Ágata într-o şoaptă, nefiind conştientă că John o manipula ca să-şi exprime sentimentele.

În candoarea ei tinerească şi pasiunea iberică nu îşi măsura tonul nici semnificaţia vorbelor.

– O femeie l-a rănit adânc acum mulţi ani, a mărturisit deodată John. Ágata a clipit de mai multe ori, încercând să asimileze revelaţia. Şi de aceea se dovedeşte uneori cam trufaş şi rece.

Ea nu era în stare să facă sau să spună ceva. I se părea neobişnuit că domnul Beresford îi povestea aşa ceva despre unul dintre fiii săi şi şi-a închipuit că respectivului nu îi i-ar plăcea ca ea să cunoască partea aceea emoţională a poveştii lui. La urma urmei, o considera duşmancă.

– Nu toate femeile sunt la fel, a spus deodată.

John a observat că ea nu se inclusese în exprimare.

– De bună seamă, dar abandonul meu şi purtarea din trecut a doamnei i-au hotărât firea de acum.

Ágata şi-a băut dintr-o înghiţitură limonada care îi mai

rămăsese în pahar, străină de tot ce nu era interesul pe care i-l trezea trecutul lui Cristopher.

– Şi mama lui Cristopher?

John a băut o înghiţitură scurtă din răcoritoare înainte de a-i răspunde.

– A murit după naşterea lui Andrew. Nişte fierbinţeli au doborât-o. La scurtă vreme, m-am înrolat în armată ca să lupt împotriva lui Bonaparte.

– Şi mama mea a murit. A luat-o războiul, ca pe multe mame pe vremea aceea.

– Ştiu, am fost acolo şi am văzut grozăvia care îi lovea pe spanioli. John a privit chipul mâhnit al fetei când şi-a amintit de moartea mamei sale şi atunci şi-a dat seama de pierderea uriaşă pe care au suferit-o cei trei fii ai lui. A simţit că parcă i se lua un văl de pe ochi. Ágata şi-a muşcat gânditoare buza. Chiar dacă nu-şi amintea de chipul mamei ei, pentru că era doar un bebeluş când ea a murit, avea în schimb o mulţime de amintiri dăruite de tatăl ei, care o iubise din tot sufletul. Iar într-un jurnal scrisese tot ce îşi amintea despre ea, felul ei de a privi, de a zâmbi. Câteva versuri ale unor cântece pe care le învăţase pe de rost. Zicători populare spaniolești care o amuzau pentru că în ele erau insultaţi franţuzii. Şi atunci, sentimentul de singurătate a devenit prea profund şi dureros. Îmi pare rău că ţi-am trezit amintiri triste, s-a scuzat John oarecum ruşinat.

Dar Ágata a zâmbit şi durerea a dispărut din ochii ei căprui.

– Am atâtea întrebări pe care mi-ar plăcea să i le pun – a tăcut un moment înainte de a continua – încât mi-e teamă să recunosc. John i-a umplut din nou paharul cu limonadă şi Ágata i-a mulţumit cu un gest al capului. Este chiar foarte bună, a admis simplu.

– În seră, pe lângă flori exotice, avem un lămâi şi un portocal pe care fiica mea Aurora s-a încăpăţânat să-i aducă

anume din Spania. Ágata a făcut ochii mari de surpriză. Nu este chiar aşa de neobişnuit.

– Dar aici trebuie să fie al naibii de frig, a spus surprinsă.

I se părea foarte ciudat că fructe originare din Spania puteau fi recoltate de pe pământ englezesc.

– De aceea le cultivăm în seră.

Dar Ágata nu a mai apucat să spună nimic fiindcă în foişor au sosit Arthur şi Andrew, ca să li se alăture pentru gustarea din grădină.

– Mai e limonadă?

Privirea Ágatei s-a îmblânzit când Arthur s-a aşezat lângă ea. Găsise în el un prieten bun. Ce-o avea Beresforzii de îi trezeau un asemenea interes?

Cristopher îi privea în tăcere pe Robert Jenkinson şi pe Arthur Wellesley. Amândoi bărbaţii stăteau faţă în faţă lângă birou iar el stătea în picioare foarte aproape de uriaşa bibliotecă plină cu cărţi vechi. Preţ de câteva secunde, şi-a luat privirea de pe tomurile luxoase din piele gravată ca să-şi fixeze atenţia pe pergamentele pe care Robert le înrămase ca şi cum ar fi fost tablouri. Indiscutabil, contelui îi plăcea să se înconjoare de istorie; biroul lui era o dovadă a acestui lucru. Existau obiecte de o valoare incalculabilă pe frumosul birou şi pe diversele mese şi rafturi care împodobeau încăperea.

– Richard Moore a fost poftit la cina pe care o va oferi contesa Grant la conacul ei din Southsea. Southsea era o staţiune balneară din Portsmouth, situată în extrema sudică a insulei Porsea şi aparţinea comitatului Hampshire. Centrul staţiunii se afla la doar o milă de centrul oraşului Portsmouth, foarte aproape de Whitam Hall, locul de reşedinţă al familiei Beresford. Contesa a extins invitaţia pentru tatăl dumnitale John şi pentru restul familiei. Cristopher a înclinat din cap.

Dar este de importanţă capitală să nu-l pierzi din vedere pe Moore. Un agent îi urmăreşte paşii dar ştim că la cină va încerca să ia legătura cu informatorul lui.

– Îi voi supraveghea fiecare pas, a fost răspunsul lui scurt.

– Am încredere că în aceste zile de dinaintea plecării în Spania, vei lua măsuri ca să redevii acelaşi agent antrenat de altădată şi cu aceleaşi rezultate.

Cristopher nu a clipit auzind îndoiala din glasul lui Arthur Wellesley.

– Jeffrey Anderson şi Frank Kenner fac o treabă excelentă, abia pot să dorm noaptea de cât sunt de obosit.

Jeffrey Anderson şi Frank Kenner erau vechi agenţi deja pensionaţi, care se ocupau de instruirea diferiţilor membri pe care îi recruta Coroana pentru serviciile secrete.

– Bine, a încheiat Robert. Aşteptăm mult de la această nouă misiune. Iar acum, o să lămurim câteva amănunte înainte de plecarea dumitale în Spania.

Cristopher a lăsat locul de lângă bibliotecă pentru a se apropia de Robert şi de Arthur. A luat unul dintre scaunele cu spătar îmbrăcat în stofă şi s-a aşezat comod între cei doi cei mai de seamă bărbaţi din Anglia.

7

Ágata era dezamăgită. Prietena Marina amânase întâlnirea cu ea cu câteva săptămâni. În scrisoarea pe care o primise chiar în dimineaţa aceea, o înştiinţa că treburi însemnate o reţineau la Ruthvencastle. Chiar dacă Ágata se simţea foarte în largul ei la familia Beresford, o deranja să

fie considerată o povară sau un musafir nepoftit. Arthur Beresford devenise protectorul ei şi încerca prin toate mijloacele să o facă să se simtă bine în mijlocul lor. O invita la plimbări lungi pe câmp, prin oraş şi chiar la piaţă. Ei îi plăcea timiditatea lui, felul în care roşea când îi adresa vreo laudă meritată. Era un bărbat foarte chipeş, cu o inimă caldă, o fire plăcută, respectuos; ar putea să fie tovarăşul ideal dacă ea nu şi-ar fi pus ochii pe bărbatul cel mai puţin potrivit dintre toţi: fratele lui, Cristopher. Abia dacă îl vedea la Whitam Hall. De la incidentul din fântâna lui Neptun, din palatul Casterham, nu mai ştia nimic despre el.

A respirat cu plăcere aromele grădinii. Contesa Grant se arătase foarte binevoitoare şi educată cu ea deşi era o invitată surpriză. Încuviinţase prezenţa ei la cină cu o deosebită politeţe. Iar ea era dornică să nu se mai simtă o intrusă. Ochii i-au străbătut frumoasele tufe de trandafiri, luminate de razele lunii. Nu era o întâmplare că se afla singură în grădina din spatele casei, trebuia să respire un pic de aer. Cunoştinţele ei de engleză erau foarte puţine şi, chiar dacă în ultima vreme putuse să exerseze mult, încă îi era greu să se facă înţeleasă, din pricina accentului puternic. Şi-a fixat privirea pe o sculptură dintr-un colţ al grădinii; proporţiile siluetei goale i-au smuls un zâmbet şi a hotărât să arunce o privire mai de aproape. A coborât în grabă treptele dar s-a oprit pe ultima ca să-şi întoarcă faţa spre uşile deschise care făceau accesul în salon. Candelabrele străluceau în spatele sticlei transparente iar era s-a îndoit o clipă dacă să se îndepărteze, căci îi făgăduise lui Arthur că va lipsi doar câteva minute ca să ia o gură de aer înainte de a se întoarce în salonul de dans.

Grădinile englezeşti erau frumoase. Fiecare dintre cele pe care le vedea i se părea mai frumoasă decât cea de dinainte iar cea a contesei Grant era spectaculoasă. Diferitele figuri din marmură situate în mai multe colţuri făceau ca

locul să pară un muzeu în aer liber. Când aproape ajunsese lângă figura care îi atrăsese atât de mult atenţia, a auzit glasuri în spatele ei. S-a întors cu iuţeală şi a văzut speriată că o femeie şi un bărbat se îndreptau chiar spre locul unde se afla ea. Din fericire, rochia albastru închis o făcea aproape nevăzută în ochii lor. S-a ascuns după statuia uriaşă şi şi-a ţinut răsuflarea ca să nu fie descoperită. Ultimul lucru pe care îl dorea era să spună ce făcea neînsoţită în grădină, căci asta ar putea să-l pună pe Arthur într-o situaţie destul de neplăcută pentru că o lăsase iarăşi singură.

Femeii şi bărbatului li s-a alăturat un al treilea, care a ieşit dintr-un loc ce scăpase atenţiei ei şi când l-a auzit vorbind într-o engleză la fel de proastă ca a ei a zâmbit dar o secundă mai târziu şi-a ciulit urechile. În tăcerea nopţii, răsunase un nume şi era un nume pe care ea îl cunoştea foarte bine. Un moment după aceea, conversaţia clandestină a continuat dar într-o spaniolă forţată, Ágata a bănuit că din pricină că unul dintre participanţi era spaniol. A îndrăznit să se aplece un pic ca să vadă feţele persoanelor care vorbeau în şoaptă şi a putut să observe un bărbat. Părea spaniol. Era slab şi avea părul negru, purta haine bine croite dar în niciun caz nu se puteau compara cu cele ale englezului cu părul roşu. Un moment după aceea şi-a pus ochii pe femeia frumoasă şi elegantă care din când în când intervenea în discuţie. I se părea o doamnă de neam mare şi foarte sofisticată pentru că era îmbrăcată ca pentru a seduce bărbaţii. Vălurile şi decolteurile ei scandaloase nu urmăreau decât un scop. I-a văzut buclele negre prinse în ace cu diamante şi rochia din atlaz de culoarea fildeşului, care sub razele lunii părea de argint. A văzut că îi dădea un sul de hârtie spaniolului şi îi atrăgea atenţia să nu îl piardă. Buzele roşii abia dacă i se depărtau când vorbea şi sâsâitul anumitor vorbe a deranjat-o imediat.

Sulul de hârtie conţinea informaţii foarte însemnate, şi acest amănunt a făcut-o pe Ágata să ridice o sprânceană. Ce naiba se petrecea? Înţelesese perfect numele regelui Spaniei: Fernando. De asemenea, pe cel al unui francez, Claude Benoît şi pe cel al lui Carlos de Lucena y Moreno, vărul ei şi pe al unuia dintre consilierii secretarului de Stat spaniol, Manuel González y Salmón[1]. A intuit că conţinutul hârtiilor implica probleme pentru vărul ei. Trebuia să facă rost de ele, oricât ar costa şi de aceea s-a hotărât să-l urmărească pe spaniol de îndată ce acesta s-a despărţit de femeie şi de englez. Nădăjduia să nu întârzie prea mult, nu dorea să-l îngrijoreze fără rost pe Arthur Beresford, dar ştia că se petrece ceva de însemnătate. În vreme ce aştepta ca femeia şi englezul să plece din grădină ca să poată să-şi înceapă urmărirea personală, a auzit discuţia lor particulară. Chiar dacă engleza ei nu era prea bună în practică, a putut să înţeleagă cele mai multe dintre vorbe. Şi surpriza ei a fost majoră când a auzit numele lui Cristopher de mai multe ori. Au pomenit de o capcană. Despre recuperarea încrederii lui şi a unei părţi dintr-o mare moştenire. Când în sfârşit s-au îndepărtat de grădină, Ágata s-a pregătit să-l urmărească pe spaniol până în ascunzătoarea lui. Nu a fost anevoios să-l urmeze, ci istovitor; să urmărească un bărbat îmbrăcată de ocazie şi cu pantofi cu toc era un supliciu.

Deşi spaniolul a întors capul de mai multe ori ca să vadă dacă nu era urmărit, ea a dovedit aceeaşi iscusinţă în a se ascunde. Strada străbătută de marinarii care înţeseau multele taverne din apropierea portului fusese un obstacol pe care l-a depăşit cu chiu cu vai. Din fericire, cartierul spre care se îndrepta la era la fel de elegant ca acela în care era situat conacul contesei Grant, şi Ágata îl cunoştea. Cu câteva zile

[1] Secretar de stat spaniol din anul 1826 (n.a.)

în urmă Arthur îi arătase împrejurimile zonei castelului Southsea.

Încă îşi amintea lămuririle lui amănunţite. Castelul fusese construit în anul 1544, ca parte a unei serii de fortificaţii. Regele englez Henric al VIII-lea poruncise construirea lui în jurul coastelor Angliei, ca să apere în felul acesta ţara de invadatori. Arthur îi mai spusese că un vapor foarte însemnat numit *Mary Rose* se scufundase în chip tragic în faţa castelului Southsea, la puţină vreme după construirea sa. Cu amănunte precise, i-a spus că nava fusese construită în portul Portsmouth şi că îşi datora numele celei mai apreciate surori a regelui Henric, María şi emblemei dinastiei Tudorilor, trandafirul. Arthur şi cu ea străbătuseră cheurile, parcul şi castelul şi de aceea i-a fost acum atât de uşor să-l urmărească pe spaniol prin această zonă.

Ágata s-a oprit la un colţ de stradă şi s-a uitat la necunoscut, care scotea o cheie din buzunar şi o băga într-o broască. Deşi se simţea obosită a străbătut distanţa care o despărţea de clădire. După câteva minute, o fâşie de lumină a scăldat una dintre încăperile de la primul nivel al clădirii şi ea s-a deplasat pe trotuar până la partea din spate, unde o poartă din fier, mică şi ruginită dar deschisă făcea accesul în grădina din spate. Fără să stea pe gânduri, a intrat rugându-se să nu o atace niciun animal. A socotit distanţa dintre fereastra de la primul nivel şi pământ, unde se afla ea; înălţimea nu era mare şi în plus castanul uriaş ar putea să-i folosească de reazem când va încerca să se cţere. Convinsă de ceea ce avea de făcut în zilele următoare, s-a pregătit să facă drumul înapoi către conac, la bal. Va trebui să găsească o lămurire pe care să i-o dea lui Arthur Beresford pentru lipsa ei prelungită dar îngrijorarea pe care o simţea pentru ceea ce descoperise a micşorat vina de a fi plecat fără să spună nimic. Când a închis cu grijă poarta şi s-a întors,

ultimul lucru la care se aştepta era să dea nas în nas cu Cristopher Beresford, care o privea cu ochii mijiţi.

Şocul o lăsase fără răsuflare dar el a izbutit s-o prindă de mijloc şi să n-o lase să cadă. Preţ de câteva clipe nesfârşite, Ágata nu a ştiut ce se petrecea dar simţea răsuflarea lui Cristopher pe frunte, mâinile lui puternice care o ţineau intim şi posesiv, prelungind atingerea într-un fel care i s-a părut dulce, chiar dacă scandalos.

– Te-ai rătăcit?

Tutuirea a luat-o cu totul prin surprindere.

– Da, voiam să fac o plimbare şi m-am rătăcit, a spus ea primul lucru care i-a trecut prin minte.

În lumina felinarelor cu gaz chipul lui Cristopher i se părea al naibii de atrăgător şi nu a ştiut să interpreteze privirea pe care a văzut-o în ochii lui strălucitori. Era batjocură? Interes? Deodată, el a strâns-o mai tare şi a târât-o în josul străzii, spre port, unde câteva perechi se plimbau îmbrăţişate sub lumina lunii, schimbând vorbe drăgăstoase. Când s-au îndepărtat îndeajuns de clădirea pe care ea o spionase cu neruşinare, Cristopher i-a dat drumul şi a privit-o cu ochi de gheaţă. Ágata fusese atât de copleşită de senzaţiile pe care i le trezea atingerea mâinilor lui încât uitase să născocească o scuză bună.

– Sunt un bărbat inteligent. Pot să accept orice explicaţie, cu condiţia să fie plauzibilă şi să aibă o oarecare coerenţă.

Bun, dar ea nu avea o explicaţie pe care să i-o dea. Avea doar bănuieli şi nu se gândea să implice o familie atât de însemnată, precum familia Beresford, în concluziile ei, cel puţin până nu avea dovezi de netăgăduit.

Cristopher s-a uitat uluit la emoţiile pe care le oglindea chipul fetei în faţa stăruinţei lui: vină, ruşine, încăpăţânare...

– Voiam să fac o plimbare şi m-am rătăcit, a repetat declaraţia de mai înainte.

Era singurul lucru pe care avea de gând să-l recunoască în fața lui.

– Pot să fiu orice, *Gata*[1], dar nu prost.

– Ágata, l-a corectat ea, numele meu este Ágata.

Tăcerea lui Cristopher i-a sporit nervozitatea. Era într-adevăr stânjenitor să-i susțină privirea, să rămână neclintită în fața scrutării lui dar nu făcuse nimic rău, doar fugise de la o cină o vreme, îndeajuns pentru ca bărbații să guste un pahar de coniac în saloanele amenajate în acest scop.

– Tata era foarte îngrijorat de întârzierea ta.

Auzind asta, obrajii i s-au făcut roșii ca focul. Voia să lipsească cât mai puțină vreme cu putință dar să meargă pe tocuri și în rochie de ocazie nu fusese ușor.

– Îmi pare rău, s-a scuzat mâhnită. Cristopher a cercetat-o și mai amănunțit. Stăteau față în față. Înălțimea lui o intimida dar a încercat să n-o arate. Se simțea de parcă ar fi fost prinsă făcând vreo poznă. Starea de stânjeneală, adăugată la îngrijorarea în legătură cu ce descoperise, o împiedica să inventeze ceva care să pară convingător. Nu se va mai repeta, făgăduiesc, a adăugat.

El a hotărât să nu mai stăruie asupra subiectului.

– Ne vom întoarce la petrecere. Fratele meu Arthur este supărat că a cedat capriciilor tale ușuratice. O doamnă nu trebuie să se plimbe neînsoțită, este una dintre regulile cele mai elementare ale etichetei.

Ea începea să urască toate vorbele care aveau legătură cu eticheta și normele. Era obișnuită să ia hotărâri de una singură, să nu trebuiască să dea lămuriri și de aceea își uitase datoria ca musafir: să nu-și supere gazda cu fapte nepotrivite.

[1] Joc de cuvinte, în limba spaniolă gata însemnând pisică. (n.t.)

– A fost vina mea, i-a răspuns într-o șoaptă.

– Sunt întru totul convins de asta, a spus el pe un ton sec. Dar într-adevăr nu se va mai repeta, a avertizat-o. Chiar de-ar trebui să te leg de piciorul unei mese ca să nu-i mai pricinuiești neplăceri lui Arthur.

Ágata nu a putut să-și înăbușe geamătul de pe buze auzind avertismentul. S-o lege de piciorul unei mese? Mă rog, scăpase din alte noduri mai strânse, numai că el nu avea de unde să știe iar ea nu avea de gând să-i spună.

– N-am făcut niciodată nimic cu intenția de a-l supăra pe Arthur, i-a răspuns, în parte îndurerată. Doar că nu stăpânesc prea bine limba engleză și mă simt nelalocul meu. De aceea simțeam nevoia să fiu un pic singură, ori în grădină ori plimbându-mă pe stradă. Am acționat dintr-o pornire și îmi pare rău.

Cristopher s-a oprit brusc și s-a uitat la ea uluit.

– Fratele meu se simte responsabil. Ea l-a privit la rândul ei neînțelegând ce încerca să-i spună. Nu voi îngădui să îi faci rău, a adăugat el.

Asta fusese culmea impertinenței.

– Niciodată nu i-aș face rău. Îi port o afecțiune sinceră, a replicat cam iritată.

– Nu te juca cu el, altfel vei avea de-a face cu mine.

„Să se joace cu Arthur? Ce încearcă să-mi spună?", s-a întrebat indignată.

– Nici nu-mi trece prin minte, a spus ea îndurerată. Fratele dumitale este un bărbat extraordinar și merită toată prețuirea și admirația mea.

Ochii lui Cristopher au scânteiat auzind-o. A privit-o atât de pătrunzător încât Ágata a simțit nevoia să-și facă cruce. Ochii lui albaștri aveau o undă de crispare care a zăpăcit-o, ca și cum această din urmă declarație ar fi fost pentru el ca o picătură de venin ce îi ardea măruntaiele. Dar nu și-au mai

spus nimic pe drumul de întoarcere la conac. Ágata putea să simtă supărarea lui Cristopher, dar nu era în stare să înţeleagă pricina care dusese la creşterea răcelii dintre ei.

8

Cristopher era iritat. Deşi cunoştea pricina supărării lui, nu putea să facă nimic în legătură cu asta. Stătea departe de ea din proprie voinţă, dar crisparea îi creştea într-un ritm accelerat. Ştia că fata ascundea ceva şi de aceea o urmărea din ochi tot timpul, nu scăpa nimic atenţiei lui dar se simţea neputincios în a obţine un răspuns convingător la întrebările lui. Din noaptea în care o prinsese iscodind aceeaşi clădire pe care o pândea şi el, Ágata stătea câte de departe putea de el; nu o văzuse niciodată aşa de apropiată de Arthur ca în ultimele zile. Acum, când îi cunoştea sentimentele faţă de fratele lui, se simţea mai liniştit dar şi supărat în acelaşi timp.

Intrarea în birou a tatălui său l-a făcut să înceteze să mai facă speculaţii.

– Zilele astea îmi pari cam absent.

Reproşul lui John l-a luat prin surprindere.

– Am treburi însemnate de rezolvat, a fost răspunsul lui scurt.

– Într-o zi va trebui să nu mă mai ignori, i-a spus John îndurerat.

Tată şi fiu şi-au susţinut privirea, sfidându-se reciproc.

– Nu te-am ignorat niciodată, a replicat Cristopher pe un ton ridicat.

John a oftat adânc în vreme ce înainta spre fiul lui cel mare.

– A venit vremea să uiţi trecutul şi să-mi ierţi atitudinea, a spus tatăl lui, cu ochi strălucitori. Cristopher a strâns buzele transformându-le într-o linie fină. Tot ce-am făcut a fost pentru binele tău.

Ochii tânărului au fulgerat mânioşi.

– Nu doresc să vorbesc despre asta, a răspuns sec.

John şi-a privit fiul şi durerea a crescut şi mai mult în sufletul lui de tată chinuit. Stătea ţeapăn în faţa lui dar fără să piardă controlul. Îi susţinea privirea de parcă ar fi fost un rival primejdios, un duşman căruia nu trebuie să-i întorci spatele. Şi strălucirea dispreţuitoare din ochii lui albaştri i s-a înfipt în stomac ca un pumnal ascuţit.

– Ştiu că eşti implicat într-o nouă misiune, sub conducerea lui Robert, a spus John după câteva clipe nesfârşite, dar a venit vremea să-ţi îndeplineşti datoria de întâi născut şi să dai un moştenitor familiei.

Nările lui Cristopher s-au dilatat auzindu-l.

– Arthur poate să continue cu linia succesorală, l-a înfruntat cu amărăciune.

Tatăl lui a oftat obosit. Fiecare vorbă pe care o rostea ca să se apropie de fiul său avea efectul opus: îi despărţea şi mai mult.

– Este datoria ta să oferi un moştenitor familiei, a repetat cu chipul sever. Să cauţi o soţie demnă...

Cristopher l-a întrerupt pe un ton glacial.

– Singura pe care am iubit-o nu ţi s-a părut potrivită, îţi aminteşti? a scuipat cu ranchiună.

John a ştiut că greşise vorbele. Fiul lui se retrăgea din nou şi punea şi mai multă distanţă între ei.

– N-am să cad în greşeala de a-ţi aminti amănunte pe care le-ai uitat după cum ţi-a convenit, a replicat autoritar. Ar fi o dovadă de înţelepciune din partea ta să ţii cont de ele.

Cristopher a crispat pumnii peste masă.

– Şi ce femeie ţi se pare demnă şi potrivită de a purta ilustrul nume de Beresford? Poate insipida lady Kelly? Sau scorpia de lady Freeman?

John l-a privit furios. Nu era tocmai cavaleresc să se refere la două doamne într-un mod atât de nepoliticos.

– Chiar dacă ţi se pare de necrezut, nu mă gândisem la niciuna dintre ele. Şi n-am să te mint, domnişoara Martin m-a făcut să regândesc anumite amănunte ale acestei chestiuni.

Cristopher a făcut ochii mari, uluit. Câteva clipe mai târziu un puternic hohot de râs cinic a rupt tăcerea din birou dar a încetat la fel de repede cum începuse. Tatăl lui nu putea să vorbească serios.

– Îmi spui că ţi-ar plăcea să vezi ca viitoare marchiză de Whitam pe o femeie de neam atât de prost? John l-a privit cu adânc dezgust. Care este cuvântul spaniolesc? A, mi-am amintit! O mahalagioaică, a încheiat pe un ton veninos.

– Nu este nevoie să te străduieşti s-o descalifici, i-a răspuns tatăl lui cu glas de gheaţă. Am crezut că văd la tine un anume interes faţă de ea, a recunoscut oarecum tulburat.

John era supărat că interpretase greşit purtarea fiului său.

– Din fericire, *domnişoara Martin*, a subliniat Cristopher vorbele, a pus ochii pe Arthur.

Nu putea să-şi reţină repulsia faţă de tatăl lui. Nu conta câtă vreme trecuse, durerea era tot vie şi îl chinuia.

– Ştii ceva ce eu nu ştiu şi ar trebui? l-a întrebat John.

Cristopher s-a gândit un moment dar în cele din urmă a răspuns:

– Doamna a mărturisit interesul pe care îl are pentru Arthur.

Tatăl lui a şovăit dacă să-l creadă sau nu. Experienţa îi spunea că domnişoara Martin nu era interesată sentimental de fiul său mijlociu. Văzuse cu ochii lui privirile pe care i le arunca lui Cristopher când credea că nu o observă nimeni,

atracţia pe care o simţea, chiar dacă încerca s-o ascundă. Nu, intuiţia nu îl înşela.

– Continui să te porţi ca un prost, i-a spus John. Surd în dispreţul tău, orb pentru că stăruieşti pe ceva ce s-a întâmplat în trecut.

Cristopher l-a privit îndurerat şi dispreţuitor.

– Nu voi lua niciodată în calcul posibilitatea de a o curta pe domnişoara Martin. Nu are clasă şi nici titlu. La urma urmei, nicio însuşire vrednică de pomenit.

John se simţea cu adevărat stânjenit auzindu-l pe fiul lui cel mare şi dispreţul acestuia faţă de sexul feminin.

– Îmi pare rău că ai o părere atât de proastă, fiindcă, spre deosebire de tine, am putut să văd cu ochii mei cât de frumoasă...

Cristopher l-a întrerupt cu asprime.

– Este necioplită, neîndemânatică. Mişcările îi sunt greoaie şi atât de neatente încât într-o zi o să-l dea jos pe Arthur cu o lovitură a mâinii.

Geamătul unei femei l-a făcut pe John să închidă ochii şi pe Cristopher să expire zgomotos. Ágata şi Arthur stăteau în pragul uşii deschise a biroului. Ea îşi ţinea mâna la gură, poate pentru a înăbuşi un ţipăt de groază în faţa criticilor pe care tocmai le auzise în legătură cu persoana ei.

Arthur îşi privea fratele cu desăvârşire uluit, deşi după surpriza de început pe care i-au provocat-o vorbele lui, chipul i-a căpătat treptat culoarea cenuşie a furiei, dar credincios firii lui liniştite, i-a aruncat doar o privire mâhnită înainte de a pleca luând-o pe Ágata de braţ ca s-o scoată din casă.

Cristopher regreta vorbele jignitoare pe care le rostise, dar nu mai putea să le retragă. S-a uitat la tatăl său, care i-a răspuns cu o privire dezamăgită.

– De multe ori mi-a fost ruşine de purtarea ta. Din păcate, astăzi este unul dintre acele prilejuri.

John nu a mai spus nimic. Cu mişcări încete, dar elegante s-a sculat de pe fotoliu şi s-a îndreptat către vestibul fără să întoarcă privirea. Avea o mulţime de scuze de cerut în numele fiului său.

Cristopher şi-a trecut mâna prin păr, dezgustat de el însuşi. Vorbise sub efectul durerii provocate de vorbele tatălui său iar domnişoara Martin fusese ţapul ispăşitor pentru izbucnirea lui; acum regreta profund. Se purtase atât de prosteşte cum spusese tatăl lui. Şi dacă era sincer cu el însuşi, trebuia să admită că vorbele lui dispreţuitoare fuseseră provocate de sentimentul de nemulţumire pe care i-l producea interesul domnişoarei Martin pentru fratele lui, Arthur. De la prima lor întâlnire, în portul Dover, fusese fascinat şi dezgustat totodată de năvalnica fată care îi furase stăpânirea de sine, însuşire pe care şi-o desăvârşise în multă vreme, ca şi cum ar fi fost o armură protectoare. Vreme de ani, ştiuse să-şi controleze simţămintele. Îşi închisese voit sufletul dar sosirea ei îi provocase o revoltă a simţurilor pe care nu putea şi nici nu ştia să o stăpânească. Şi acum, ce naiba să facă?

Tăcerea dinăuntrul bisericii St. Thomas era ca un balsam pentru rănile ei sufleteşti. Simţea nevoia să fie singură dar Arthur refuza să o lase într-o asemenea stare de nervi. Credea că era foarte supărată, dar nu era aşa. Cu toată răbdarea din lume, Arthur încerca să-i povestească amănunte despre biserică şi însemnătatea ei. Din secolul al XII-lea catedrala avusese un rol însemnat în dezvoltarea oraşului Portsmouth. I-a mai povestit că în anul 1449 fusese închisă şi parohul excomunicat din pricina incidentului legat de uciderea episcopului de Chichester, dar pe ea nu o interesa niciunul dintre aceste amănunte, îl asculta vorbind dar nu era atentă. Deşi îi venea să ţipe, rămânea neobişnuit de calmă. Compania plăcută a lui Arthur o liniştea dar în acelaşi

timp o împiedica să dea frâu liber adâncii dureri care o chinuia. Fiecare vorbă rostită de Cristopher i se înfipsese în inimă ca un cui ascuţit. Putea să îl ierte pentru insultele adresate dacă nu le-ar fi rostit în faţa lordului Beresford. Asta era ceva ce nu putea să uite şi nici nu voia. Ştia mai bine decât oricine că era un musafir impus la Whitam Hall şi, pentru un moment chinuitor, i-a venit să înjure dar s-a stăpânit cu o voinţă de fier pe care nu ştia că o are.

– Cristopher îşi va cere scuze, i-a spus Arthur deodată.

Ágata l-a privit îndurerată.

– Nu are de ce, s-a mărginit să spună adevărul şi acesta nu rănească. Dimpotrivă, ne pune la locul nostru când uităm care este, a răspuns cu glas reţinut.

– Nu avea niciun drept să te jignească, i-a spus pe un ton critic dar nu a consolat-o câtuşi de puţin. De la povestea cu Ophelia O'Sullivan, Cristopher nu a mai fost acelaşi.

Pupilele Ágatei au strălucit cu un anume interes.

– Ophelia O'Sullivan? a întrebat, chiar dacă nesigură că voia să asculte o apărare a lui Cristopher.

Canalia, îşi merita toate şi fiecare dintre blestemele ei.

– Fratele meu o iubea şi de aceea l-a înfruntat pe tata cu înflăcărarea unei inimi îndrăgostite. În ciuda ameninţării cu dezmoştenirea, a fost neclintit în convingerile lui dar doamna nu s-a dovedit aşa fidelă cum o credea el. L-a înşelat vreme de săptămâni făcându-l să creadă că îl iubea. I-a spus că dorea mai mult decât orice pe lume să devină soţia lui, următoarea lady Beresford.

– Dorinţa de a-şi uni vieţile prin căsătorie este de obicei urmarea firească atunci când doi tineri se îndrăgostesc, a comentat ea.

Arthur s-a gândit o clipă înainte de a continua.

– O'Sullivan era cu doisprezece ani mai în vârstă decât Cristopher. În plus, văduvă şi ambiţioasă. Ágata s-a uitat la

el surprinsă. I-a spus că era singurul bărbat pe care îl iubise cu adevărat, dar nu era aşa.

– L-a făcut să creadă aşa ceva, minţindu-l? a întrebat, mai interesată decât voia să recunoască.

– O minciună neruşinată. Când Cristopher a ajuns la ea acasă ca să-i spună că trebuiau să fugă la Gretna Green...

Ea l-a întrerupt:

– Gretna Green? a repetat cu un fir de glas.

– Este un sat din sudul Scoţiei, vestit pentru căsătoriile celebrate acolo când tinerii nu au binecuvântarea părinţilor lor. Dar n-a apucat să-i spună nimic fiindcă, atunci când a ajuns la conac, lady O'Sullivan nu era singură. Toate acestea căpătau nişte proporţii gigantice. A auzit-o râzând de el. Ágata era peste măsură de uluită. Era cu ultimul amant de serviciu. Amândoi râdeau de cât de naiv se dovedise a fi moştenitorul de laWhitam Hall. De cât de uşor fusese să-i manipuleze ardoarea tinerească.

Ochii Ágatei au arătat toată groaza pe care o simţea.

– Şi ce a făcut Cristopher?

Era tot mai interesată.

– S-a întors la Whitam Hall ca să caute o armă. Era hotărât să-l omoare pe bărbatul pe care îl credea vinovat pentru tot dar tata l-a împiedicat să comită o imprudenţă care ar fi putut să-l coste foarte scump. Discuţia care a avut loc între ei a fost monumentală. Cristopher era convins că Ophelia era nevinovată, sau cel puţin aşa cred, a trecut atât de multă vreme că abia îmi mai amintesc. Atunci, tata i-a luat o dată pentru totdeauna pânza de pe ochi. I-a mărturisit că el însuşi fusese amantul ei cu luni în urmă. Ágata şi-a stăpânit o exclamaţie de surpriză. Din după-amiaza aceea, relaţia dintre ei nu a mai fost la fel. Şi de atunci Cristopher nu mai are încredere în nicio femeie, le consideră nişte manipulatoare fără inimă. Ágata putea să înţeleagă mai bine

emoţiile contradictorii pe care le simţea Cristopher dar asta nu îi dădea dreptul să fie muşcător şi despot. Crede că toate sunt perverse, manipulatoare şi nedemne de încredere.

– Ce s-a întâmplat cu doamna?

– Cu Ophelia O'Sullivan? Nimic.

– Nu a primit o învăţătură de minte?

Ágatei nu-i venea să creadă.

– Învăţătură de minte? a repetat Arthur, uimit de vorbă.

– Vreau să spun, o pedeapsă pentru viclenia ei. Tânărul a clătinat o singură dată din capul blond. Cineva ar fi trebuit să i-o dea, a rostit ea.

– În ultima vreme îl pândeşte ca să încerce să reînnoade relaţia pe care au avut-o în trecut. Dar Cristopher se arată atât de rece încât îmi vine greu să cred cum de doamna nu sfârşeşte îngheţată în încercările ei.

– Lady O'Sullivan doreşte să se întoarcă la fratele dumitale?

– Cel puţin încearcă, dar nu cred să izbutească. Participă adesea la aceleaşi evenimente ca şi el şi când nu este poftită vine ca însoţitoare a cuiva care este. De aceea Cristopher ocoleşte cu orice preţ astfel de evenimente sociale. Ágata s-a ridicat de pe banca din lemn şi Arthur a făcut la fel. Amândoi au ieşit în lumina după-amiezii şi s-au întors la Whitam Hall. Aveau un drum lung până acasă, care era situată în afara oraşului. Trag nădejde că vei şti să păstrezi tăcerea în legătură cu ce ţi-am spus despre trecutul zbuciumat al fratelui meu.

Ea l-a privit cu atenţie şi o scânteie de maliţiozitate. Într-adevăr, lămuririle lui Arthur o ajutaseră mult. Acum putea să înţeleagă mai bine pricina pentru care Cristopher se purta aşa cum o făcea: era un mecanism de apărare.

– Nădăjduiesc să nu dau vreodată nas în nas cu acea O'Sullivan...

9

Cristopher se hotărâse să treacă la fapte. Vreme de două zile îl urmărise pe Gonzalo Pérez, informatorul nobilului englez care conspira cu bonapartiştii ca să-l dea jos pe regele Spaniei. Dar Pérez nu mai avusese nicio întâlnire cu complicii lui şi acest amănunt îl îngrijora. S-a uitat din nou la ceasul de buzunar, arăta ora unsprezece fără un sfert a nopţii.

A coborât din trăsură şi i-a dat instrucţiuni lui Simon să-îl aştepte până când se va întoarce. Pentru un moment, a regretat că nu luase o trăsură închiriată dar nu avea încredere în angajaţi străini, care obişnuiau să-şi dea drumul la gură, iar Simon lucra pentru familia Beresford de peste zece ani, de aceea tăcerea lui era garantată. A traversat strada mărginită de copaci şi a deschis poarta din fier, care a scârţâit când a ajuns la jumătate. Tăcerea şi întunericul străzii au făcut ca zgomotul să fie şi mai puternic dar după ce a aşteptat câteva momente în deplină linişte, a intrat în grădina din spate. A cercetat conştiincios fiecare dintre ferestrele închise; nu se vedea lumină la niciuna dintre el. Era fără putinţă de tăgadă că singurul chiriaş din casă se afla încă la clubul Adams, ca în ultimele două seri. A ales fereastra de la unul dintre dormitoarele de jos pentru că i s-a părut cel mai puţin accesibil şi cel mai probabil să conţină informaţia pe care o căuta. Clădirea era un han vechi nefolosit care urma să fie refăcut în scurtă vreme, de aceea era nelocuit, în afara

camerei pe care o ocupa Gonzalo Pérez. Nu fusese greu să-i afle identitatea. Ambasada spaniolă îl ajutase în cercetările lui şi relaţiile bune dintre Arthur Wellesley şi Francisco Cea Bermúdez[1] făcuseră cu putinţă găsirea informa- torului.

Cristopher îşi dădea toată silinţa să afle pentru ce nobil englez lucra individul dar căutările lui nu dăduseră încă roade. Din buzunarul interior al redingotei a scos un soi de şperaclu ca să forţeze deschiderea ferestrei dar înainte de a începe s-o forţeze, ceva greu a căzut chiar lângă el, la câţiva centimetri de locul unde se afla. Iarba deasă din grădină a amortizat zgomotul. S-a uitat uimit la casa de bani care se odihnea la picioarele lui. Doar câţiva centimetri au lipsit ca să-şi piardă capul de pe umeri. A făcut un pas înapoi şi a ridicat privirea către locul de unde căzuse, iar ceea ce a văzut l-a lăsat cu gura căscată. Un flăcăiaş cobora cu destulă agilitate de la fereastra deschisă. L-a văzut apucându-se cu mâinile de creanga cea mai groasă a castanului şi lăsându-şi corpul să se legene în gol până când a reuşit să urce un picior şi apoi pe celălalt pe creangă, ca să rămână lipit de ea ca o maimuţă. Câteva momente după aceea l-a văzut târându-se ca un şarpe până la trunchiul gros dar pesemne nu a socotit bine fiindcă una dintre crengile mici şi răsucite i s-a prins de şapcă şi i-a smuls-o de pe cap. Într-o clipă o cascadă de păr blond i-a dezvăluit identitatea hoţului. A închis ochii şi şi-a stăpânit o înjurătură. Trebuia să-şi fi închipuit.

Coborârea se dovedea mai anevoioasă decât urcuşul. Agata s-a prins de creanga groasă înainte de a-şi da drumul de pe pervazul ferestrei. Deşi rămăsese atârnată în gol, nu

[1] Ambasador spaniol în Anglia între anii 1828 şi 1832 (n.a.)

i-a fost frică. De copilă coborâse şi urcase în copaci, ca un joc. Ceea ce o îngrijora era cum să ducă o cutie de bani aşa de grea până la Whitam Hall. S-o arunce pe fereastră în faţa neputinţei de a o căra, fusese cea mai mică dintre rele, dar şi-a spus că pentru moment, cel mai grabnic era să se dea jos din copac şi să plece de acolo, apoi va vedea cum s-o târască până la o trăsură închiriată. Şi-a luat un nou avânt şi a izbutit să se prindă de creangă cu amândouă picioarele. Acum urma partea cea mai complicată: să se forţeze să rămână deasupra crengii şi nu dedesubt. Când a văzut că aluneca şi nu putea să se ţină, a ales să se târască până la trunchi; sarcina s-a dovedit foarte grea şi înceată pentru că propria greutate o trăgea în jos, dar a izbutit şi deja pusese un picior în golul în formă de „V" care împărţea trunchiul în mai multe crengi.

– Ai nevoie de ajutor?

Glasul cunoscut a făcut-o să se dezechilibreze şi să alunece. Nu a fost îndeajuns de iute ca să se ţină şi greutatea corpului a făcut să îi scape una din mâini; până la urmă, i-a scăpat şi cealaltă. Ágata s-a pregătit pentru lovitură dar nu a căzut pe pământ. Un corp tare şi puternic a împiedicat-o. A tras în piept parfumul bărbătesc pe care îl cunoştea atât de bine şi s-a pregătit să-l înfrunte pe cel mai mare dintre fraţii Beresford.

Cristopher a ţinut-o în braţele lui mai mult decât cerea bunacuviinţă şi neştiind să spună dacă s-o ţină aşa îmbrăţişată se datora surprizei de a o revedea sau plăcerii de a o atinge. Fata era foarte uşoară.

– Mulţumesc, a fost singura vorbă chibzuită pe care a putut să o spună. El continua s-o ţină în braţe fără să piardă niciun amănunt de pe chipul ei îmbujorat, în ciuda întunecimii nopţii. Poţi să-mi dai drumul, nu mai e nicio primejdie să cad. Şi Cristopher a ascultat: i-a dat drumul deodată, fără menajamente. Ágata a căzut cu fundul de pământ. Vaietul ei l-a făcut să zâmbească. Ochii fetei l-au

fulgerat. S-a ridicat, masându-şi fesele dureroase. Nu era nevoie să mă laşi să cad aşa de brusc, ai fi putut să-mi faci mult rău, l-a mustrat cu glas şoptit.

– Iar tu ai fi putut să mă omori.

Vorbele lui erau lipsite de reproş, amănunt care a făcut-o pe Ágata să ridice o sprânceană, căci se aştepta la un pomelnic de insulte. Dar era adevărat, dacă ar fi căzut cutia de bani în capul lui Cristopher, acum ar avea o mare belea. Dar nu avea de unde să ştie că el era dedesubt, făcând Dumnezeu ştia ce!

– Îmi pare rău, dar în apărarea mea voi adăuga că nu ştiam că te aflai sub mine.

Cristopher a răsuflat auzind-o. Vorbele ei i s-au părut senzuale şi păcătoase, de bună seama că i-ar plăcea să fie sub ea. Ce dracu era cu el?!

– Îmi închipui că nu este cutia ta.

A încercat ca vocea să-i sune neutră.

– O concluzie corectă.

– Şi nu ai de gând să-mi spui cui aparţine.

– Adevărul este că nu ştiu, a recunoscut ea temătoare.

– Furi o cutie de valori fără să ştii cui aparţine?

Lui Cristopher nu-i venea să creadă şi nu putea să nu se mai uite la înfăţişarea ei.

– Dacă mai stăm aici în picioare certându-ne pentru fleacul ăsta, autorităţile vor avea vreme să ne aresteze.

– E ciudat că nu au făcut-o deja, te vezi de la o poştă; capul tău e ca o torţă arzândă şi cu hainele astea pari un derbedeu sadea.

Ea ştia că se referea la culoarea părului ei care, fără reţinerea şepcii, i se revărsa în valuri pe spate.

– Mi-am pierdut şapca la coborâre. Şi-apoi, în clipa asta nu mă îngrijorează autorităţile de vreme ce nu sunt singură în această misiune.

Vorbele ei îl implicau în mod direct pe el.

– Eu nu am nimic de-a face cu acest furt şi n-ai să mă amesteci, a răspuns ameninţător.

Ea continua să-şi maseze fundul, dornică să se răzbune pentru că îi dăduse drumul aşa de neaşteptat dar recunoscătoare că era acolo şi astfel putea s-o ajute cu cutia de bani. Cristopher îi urmărea mişcările mâinii cu prea mult interes.

– De bună seamă! a spus ea. Domnia ta făceai liniştit o plimbare prin zonă, nu-i aşa?

– Te supravegheam. Ochii Ágatei s-au deschis cu groază. Ştiam că pui ceva la cale în locul ăsta unde te-am găsit serile trecute şi după cum se vede, intuiţia nu m-a înşelat, a continuat el. Tânăra rămânea tăcută. Şi cum aveai de gând să o cari?

Cristopher se referea la cutia de bani.

– N-am avut vreme să mă gândesc la asta.

– Neajunsul de căpătâi al femeilor, niciodată nu gândesc, trec direct la fapte.

Ágata a plescăit din limbă, jignită de vorbele lui. El părea iritat dar ea era obosită şi dorea să ajungă la Whitam Hall. Aventura îşi cerea poliţa. Să mişte cutia grea de la dulap până la fereastră o lăsase aproape fără puteri.

– Pierdem vreme preţioasă. Ai adus o trăsură?

Neliniştea din glasul ei l-a făcut pe Cristopher să bombăne printre dinţi.

– Ceea ce ai făcut este considerat un delict, a mustrat-o cu glas aspru.

– Ştiu, dar doresc să protejez pe cineva. El nu se mişca din loc. Ai cuvântul meu că îţi voi lămuri totul când vom fi într-un loc sigur.

Cristopher s-a aplecat ca să ia cutia şi când a avut-o în mâini, i-a făcut semn cu capul să-l urmeze. Cutia era mai grea decât bănuise dar nu i-a fost greu s-o care, având destulă grijă să nu se păteze de iarba strivită.

– Mergi în spatele meu şi nu mai face nicio imprudenţă. Strada era pustie aşa că au putut s-o traverseze fără nicio problemă. Ágata a deschis portiera trăsurii şi a ţinut-o pentru ca el să poată să lase cutia. Un moment după aceea a urcat dintr-un salt cele două trepte înăuntru. Când amândoi au fost aşezaţi confortabil în trăsură, cu cutia la adăpost sub picioarele lui Cristopher, Ágata şi-a îngăduit să scoată un oftat adânc. Chiar dacă chipul îi rămânea senin, avea un nod în stomac de care nu va putea să scape cel puţin pentru o vreme. El stătea în faţa ei şi o privea cu imensă nerusinare. Îmi închipui cui aparţin pantalonii şi cămaşa pe care le porţi ca un adevărat tâlhar. Ágata şi-a privit hainele un pic ruşinată, dar nu avea de gând să mărturisească de unde le împrumutase; numai că nu a fost nevoie, Cristopher a ghicit. Pot să afirm că au fost luate din garderoba mea personală, nu e aşa? Tăcerea ei a fost confirmarea bănuielii lui. Este una dintre cele mai bune cămăşi ale mele.

Ágata a izbucnit în sfârşit, supărată că fusese descoperită.

– Nu puteam risca să stric hainele lui Arthur sau ale lui Andrew, nu mi se părea drept, şi nici nu puteam să cer împrumut de la personal, fiindcă ar fi putut să mă dea în vileag după aceea.

Cristopher a ridicat o sprânceană formând un arc perfect.

– În schimb, nu ţi-a păsat dacă îmi stricai hainele în înfruntare, aşa-i?

Obrajii Ágatei au căpătat culoarea cireşelor. L-a privit cu ochii mijiţi, fără să ştie dacă vorbele lui erau de batjocură sau de supărare. Cristopher stătea în faţa ei cu toată eleganţa, cu redingota impecabil încheiată, şiretul batistei de la gât perfect înnodat şi fără un singur fir de păr nelalocul lui. S-a întrebat cum naiba izbutea să fie mereu impecabil, fără o cută pe haine, fără un fir de praf pe pantofii strălucitori. Nu exista niciun fir de iarbă pe hainele lui, deşi luase cutia de pe

solul grădinii. Într-adevăr, era un bărbat care se evidenţia prin eleganţă şi rafinament, dar în momentul acela ea l-a urât căci o făcea să se simtă mai mahalagioaică decât oricând.

– Hainele nu au suferit nicio stricăciune, a răspuns cu un zâmbet nevinovat care nu l-a păcălit defel. Şi vor fi repuse de îndată la locul lor.

Cristopher a ştiut că niciodată nu va mai putea să se îmbrace cu cămaşa pe care o purta ea fără să-şi aducă aminte că mângâiase pielea ei aurie. Că parfumul ei pătrunsese în fiecare fir al ţesăturii. Hoţomana nu-şi pusese vestă de aceea curbele moi ale sânilor erau cu desăvârşire vizibile pe sub pânză; a putut să observe aureola întunecată şi sfârcurile drepte. Şi dorinţa a pus stăpânire pe el fără milă, zăpăcindu-l. A clipit de mai multe ori, încercând să-şi controleze răsuflarea, care devenise gâfâitoare dar Ágata nu era conştientă de stânjeneala lui fizică, se uita pe geamul trăsurii.

Şi-a pus un picior peste celălalt şi a început s-o observe, pe cât de zăpăcit pe atât de interesat de fiecare gest al ei. Dorinţa îl biciuia în continuare fără control, dar era un bărbat obişnuit să şi-o stăpânească.

10

Sosirea la Whitam Hall a dezlănţuit o discuţie aprinsă între ei. Ágata voia să ducă în odaia ei cutia dar Cristopher s-a împotrivit cu hotărâre. În cele din urmă, ea cedase, chiar dacă fără voie, şi acceptase ca el s-o ducă în apartamentele lui. Cristopher îi spusese că nu va putea s-o deschidă fără

ajutorul lui, adăugând cu aroganţă că ajutorul avea un preţ. Cutia de bani va fi deschisă în odaia lui, departe de privirile personalului şi de posibili curioşi nepoftiţi, precum tatăl sau fraţii lui. Ágata a fost de acord până la urmă.

Tăcerea din conac i s-a părut ciudată dar nu neaşteptată. Cristopher i-a spus că tatăl lui, Arthur şi Andrew se aflau la o întâlnire cu ducele de Arun, la Crimson Hill şi că aceste întâlniri de obicei se prelungeau multe ceasuri, fapt pentru care nu se vor întoarce decât spre dimineaţă, împrejurare care îi avantaja. Ea s-a abţinut să îi spună că deja ştia şi că de aceea se hotărâse să intre în clădire şi să fure cutia de bani a unui necunoscut tocmai în noaptea aceea.

Ágata s-a uitat cu multă curiozitate la încăperile private ale lui Cristopher; era pentru prima oară când vedea o locuinţă bărbătească atât de curată şi de ordonată. Uşa de sticlă care dădea în terasa particulară era închisă, dar cu draperiile din catifea albastră strânse, lăsând să intre lumina lunii. A privit mobila elegantă de cireş. Dormitorul avea un salonaş privat care conţinea o comodă cu sertarele închise şi fără cheie şi un scaun tapiţat într-un bleumarin pal, asortat cu draperiile. Mai era şi o bibliotecă micuţă, cu felurite cărţi în engleză; a putut să observe şi una în franceză şi alta în spaniolă. Pereţii nu erau acoperiţi cu tapet, ca în restul locuinţei, ci zugrăviţi în tonuri aurii care se asortau perfect cu mobila şi cu aşternuturile de pe pat.

Cristopher a pus cutia pe comodă, ca să se dezbrace de redingotă şi să-şi desfacă batista de la gât. Ágata îi urmărea atentă fiecare mişcare. Canalia, nu-şi pierdea eleganţa nici când se dezbrăca. A văzut cum lasă haina şi batista pe scaun. O secundă după aceea a deschis unul dintre sertăraşele din partea de sus a comodei şi a scos un soi de cheie. Ea a hotărât să nu stea deoparte dar înainte de a ajunge lângă el, uşa cutiei fusese deschisă cu deplină uşurinţă. Şi o întrebare a început să-i

sfredelească creierii: de ce era interesat lordul Beresford de conţinutul ei? De unde avea abilitatea asta de a deschide cutiile de bani ale altora? Ei i-ar fi luat foarte multă vreme, trebuia să recunoască, dar el izbutise aproape fără sforţare. Ce îi ascundea? Şi-a ridicat ochii din cutie spre chipul lui Cristopher; strălucirea din pupilele lui creştea pe măsură ce scotea feluritele documente, de parcă s-ar fi simţit mândru de el.

– Mă interesează doar unul dintre aceste documente, a spus Ágata cu un fir de glas.

A scotocit cu degetele înăuntru până ce a dat de pergamentul făcut sul dar înainte de a-l putea lua, Cristopher i l-a smuls.

– Poate fi primejdios, i-a spus pe un ton autoritar. Ea nu i-a înţeles vorbele. Se poate dovedi riscant pentru tine să cunoşti conţinutul, a adăugat. El a desfăcut pergamentul şi a citit numele de pe el. Îndată s-a încruntat ca şi cum s-ar fi gândit la feluritele posibilităţi care se deschideau. Ce nume vrei să aperi? Şi de ce?

Cele două întrebări le rostise cu glas sec, neîncetând s-o privească. Ágata a hotărât să fie sinceră.

– Când, acum câteva seri, am cinat la Southsea, am descoperit ceva ce mi s-a părut semnificativ şi foarte însemnat. În vreme ce mă plimbam prin grădinile conacului Grant, un bărbat şi o femeie s-au întâlnit cu un al treilea într-un loc retras din grădină şi i-au dat această hârtie.

– Te-au văzut? a întrebat-o.

Ea a clătinat din cap.

– Am izbutit să mă ascund în spatele unei statui.

Cristopher şi-a amintit la perfecţie ansamblul de statui care împodobea grădinile lui lady Grant.

– Unul dintre ei era spaniol, nu-i aşa? De data asta a confirmat cu un gest. Trebuie să aflu ce ştii ca să pot să te protejez.

– Adevărul este că nu ştiu nimic.

S-o protejeze? De ce? Sau, mai bine zis, de cine? s-a întrebat.

– Îi cunoşti conţinutul?

Ea a negat din nou cu o expresie gravă.

– Este o listă, s-a aventurat să afirme câteva clipe mai târziu. Şi conţine numele unei persoane pe care o iubesc mult.

Cristopher a recitit numele dar Ágata i-a luat-o înainte:

– Carlos de Lucena y Moreno.

– De Lucena este unul dintre consilierii lui don Manuel de González y Salmón, nu-i aşa?

Ea şi-a muşcat buza inferioară, dar a confirmat.

– De Lucena este vărul meu. Cristopher a dat drumul aerului pe care îl reţinuse de la mărturisirea ei anterioară. Să audă că iubea un bărbat îi provocase o emoţie pe care nu ştia cum să şi-o explice. Nepotul mamei mele María Isabel.

– Dar numele tău de familie este Martin, i-a spus uşor iritat.

– În Spania, copiii poartă două nume de familie, cel patern şi cel matern.

Cristopher şi-a blestemat superficialitatea. Dacă şi-ar fi amintit acest amănunt, ar fi putut să afle cu mult înainte de legătura de rudenie care o unea pe domnişoara Martin de Carlos.

– Cred că există o conspiraţie pentru răsturnarea regelui vostru, Fernando. Ágata a clipit surprinsă. Numele vărului tău este vehiculat printre posibilii conspiratori.

Ea a negat cu hotărâre acuzaţia lui limpede.

– Familia mea este credincioasă coroanei spaniole.

– Trebuie să păstrez acest document, înţelegi? Este necesar, pentru că încerc să-i descopăr pe posibilii trădători.

– Vărul meu nu este un trădător. Apărarea sa era

previzibilă, chiar dacă inoportună. Cristopher regreta că familia ei era amestecată în posibila conspiraţie căci începea să simtă o oarecare simpatie faţă de ea. Ágata a simţit un fior de teamă. Toate piesele începeau să se aşeze la locul lor. A înţeles că lordul Beresford era foarte implicat în chestiune. De ce eşti aşa de interesat de problemele Spaniei? l-a întrebat brusc.

Cristopher a şovăit să-i răspundă, dar până la urmă s-a hotărât să-i spună adevărul.

– Sunt agent al coroanei engleze. Ea a dat capul pe spate ca şi cum mărturisirea ar fi fost absurdă. Însărcinat cu această misiune.

– Agent al coroanei? Ce însemna asta? Nu avea de unde să ştie.

– Dacă vrei un vinovat, caută-l în casa dumitale, nu într-a mea, l-a înfruntat cu glas întretăiat.

– E adevărat că sunt amestecaţi englezi dar şi spanioli.

– Vărul meu nu este unul dintre ei! a rostit cu înflăcărare.

Cristopher a studiat cu atenţie chipul fetei. Obrajii îi erau aprinşi şi răsuflarea grea. Nu a ştiut dacă asta se datora nervozităţii sau posibilităţii ca familia ei să fie amestecată în complot, dar funcţia pe care o îndeplinea Carlos de Lucena îl făcea potrivit pentru urzirea unei lovituri de stat, alături de susţinători ai lui Bonaparte. Era foarte cunoscut faptul că nobili spanioli îl ajutaseră pe împăratul francez, Napoleon să supună cu succes poporul spaniol în războiul din 1808.

– Ai putea să-l recunoşti pe englezul care s-a întâlnit cu Gonzalo Pérez?

– Gonzalo Pérez? a întrebat curioasă.

Ágata nu mai auzise niciodată acel nume.

– Stăpânul cutiei de valori, a lămurit-o el pe scurt.

Ea s-a gândit preţ de un moment.

– Da, şi aş putea s-o recunosc şi pe femeia care îi însoţea

dacă aş avea-o în faţă, a admis convinsă.

– Atunci, poţi să fii de mare ajutor.

Pupilele Ágatei s-au redus la un punct când a devenit conştientă de ceea ce presupuneau vorbele lui.

– N-am să te ajut să-mi spânzuri vărul.

El a oftat obosit. S-o facă să fie rezonabilă era ceva aproape cu neputinţă.

– N-am de gând să spânzur pe nimeni, fie el vărul cuiva sau nu. În orice caz, coroana spaniolă se va ocupa de asta dacă va fi nevoie.

– De ce vor englezii să-l răstoarne pe regele nostru? a rostit pe un ton imperativ.

– Asta încerc să aflu. Anglia menţine relaţii bune cu Spania iar Coroana nu doreşte să fie întrerupte de conspiraţii bonapartiste.

Ágata nu ştia ce să creadă. Când în seara aceea a auzit numele vărului ei, a ştiut că trebuia să pună mâna pe listă şi să încerce să-l ajute. Avea obligaţia să-l prevină dar din nefericire nu putea s-o facă pentru că se afla în Anglia.

– Bonaparte nu mai reprezintă o problemă pentru spanioli, a afirmat cu hotărâre.

– Dar sunt şi nobili francezi amestecaţi în conspiraţie, de aceea sunt dispus să fac tot ce depinde de mine ca să dezvălui complotul.

– Am auzit două nume, şi-a amintit Ágata brusc. Adolphe Basile şi Claude Benoît.

Şi-a trecut degetele peste frunte încercând să-şi mai amintească şi altceva dar nu a izbutit. Cristopher a adoptat brusc o atitudine blândă faţă de ea, care a prins-o cu garda jos.

– Eşti istovită, ar fi mai bine să te întorci în odaia ta şi să te odihneşti.

– Ce se va întâmpla cu cutia de bani?

– Nu ai de ce să-ţi faci griji pentru asta, mă voi ocupa eu

de tot. Şi făgăduiesc să nu fac nimic care să îi dăunez vărului tău. Ai cuvântul meu.

Ágata s-a întrebat dacă putea să aibă încredere în el, dar nu avea altă soluţie decât să-i accepte făgăduinţa. Încă nu se putea întoarce în Spania ca să îl avertizeze pe Carlos, dar ar putea încerca să-i trimită o telegramă. Da, asta va face a doua zi. A oftat, mâhnită. Trebuia să se întoarcă dar nu avea bani pentru asta, va trebui să aştepte sosirea Marinei ca să o roage să-i cumpere un bilet pe următorul vapor. Totul i se părea descurajant. Dar deodată să lase responsabilitatea în mâinile lui Cristopher a făcut ca uşurarea să fie instantanee.

El a observat emoţiile care îi brăzdau chipul: istovire, hotărâre, durere şi uşurare. Instinctiv, i-a luat o mână şi i-a strâns-o într-ale lui ca s-o liniştească. Ea l-a privit uimită de gestul lui neaşteptat dar fără să se retragă din strânsoare.

– Îmi datorezi o scuză, i-a spus pe negândite.

Cristopher i-a adresat un început de zâmbet care i-a schimbat complet înfăţişarea. Chipul sever cu trăsături dure devenise foarte atrăgător. Radia un farmec copleşitor. Inima Ágatei a tresărit în piept. Îl găsea irezistibil, dar totodată de neatins.

– O mie şi nu ar fi de ajuns, i-a spus el. Recunosc că eşti o permanentă durere de cap dar în niciun caz nu eşti mahalagioaică. A tăcut un moment ca să-şi plimbe ochii deschişi la culoare peste figura ei. Deşi, văzându-te îmbrăcată în hainele mele, nu sunt convins întru totul de vorbele acestea.

Ágata a răsuflat adânc şi îngrijorarea s-a micşorat îndeajuns ca să descopere că era îngrozitor de obosită. Încordarea o istovise, mental şi fizic. Teama era cel mai mare duşman care exista dar a hotărât să nu arate cât de speriată se simţise în ceasurile de dinaintea furtului cutiei de bani, nici în faţa viitorului nesigur care se deschidea pentru

vărul ei Carlos şi bunicul Ginés dacă documentele găsite se dovedeau a fi adevărate.

– Nu l-aş da niciodată jos pe Arthur cu o lovitură a mâinii, i-a amintit în şoaptă.

Cristopher a izbucnit în râs din pricina tonului îndurerat pe care putuse să-l perceapă în glasul ei.

– Pe mine nu m-ai da jos, de asta te asigur. Cum naiba putea să ia această afirmaţie, spusă pe un ton atât de arogant? s-a întrebat Ágata, negăsind răspuns. N-am întâlnit niciodată o femeie care să primească nişte insulte nemeritate într-un chip mai demn. Purtarea mea nu are justificare. Îmi pare foarte rău.

Vorbele lui Cristopher erau sincere şi ea le-a interpretat ca atare.

– Îţi accept scuzele.

Şi atunci el a făcut ceva cu totul neaşteptat şi lipsit de bunăcuviinţă. A aplecat capul spre ea şi i-a atins uşor cu gura buzele pline, care s-au deschis aşa cum se deschide o floare când o sărută soarele dar atingerea a fost atât de scurtă încât Ágata s-a întrebat dacă într-adevăr existase sau, dimpotrivă, îşi închipuise. A însoţit-o până la uşa odăii, a deschis-o şi i-a făcut loc să iasă. Ea a făcut asta ca un automat; abia se ţinea pe picioare. Cristopher a condus-o până în iatacul ei, care se afla în capătul celălalt al coridorului. I-a deschis uşa ca un cavaler şi, cu mâna întinsă, a poftit-o să intre. Fata a ascultat supusă dar înainte de a intra de tot, s-a întors ca să-şi ia rămas bun. Zâmbetul bărbătesc îi provoca gâdilături în stomac şi îi punea aripi inimii să zboare.

– Vise plăcute, *Gata*!

Preţ de o clipă nesfârşită, amândoi s-au privit cu sinceritate şi fără ranchiună.

– Ágata, l-a corectat din nou. Numele meu este Ágata.

Şi a închis uşa în urma ei.

Cristopher a rămas câteva secunde în faţa uşii închise fără ca mintea să înceteze să-i lucreze cu toată iuţeala. Cutia de bani conţinea mult mai multă informaţie decât prevăzuse. Trebuia să-i înmâneze lui Robert Jenkinson o parte din documente ca să le păstreze la loc sigur.

11

Carlos de Lucena nu putea fi amestecat într-un complot pentru răsturnarea monarhului Spaniei. Gândul la o asemenea posibilitate îi producea fiori de teamă. Era prea bine cunoscut temperamentul regelui Fernando şi pedepsele lui exemplare pentru trădători, dar vărul ei mereu se arătase respectuos şi fidel legii, atunci de ce numele lui era trecut pe lista suspecţilor? Cui îi era adresată lista aceea? Să se gândească la multele variante îi prilejuia o cumplită durere de cap. Ágata nu putea să afirme sau să dezmintă nimic, dar avea obligaţia să-l alerteze pe Carlos în legătură cu ce se punea la cale în Anglia, cel puţin, cu ceea ce credea ea că se urzea. Trebuia să-l convingă pe Arthur s-o însoţească pentru a trimite o telegramă. S-a oprit brusc. Dacă agentul însărcinat cu misiunea era Cristopher, cercetările lui nu se vor mărgini doar la Anglia. Dacă erau amestecaţi şi spanioli, logic ar fi să se ducă în Spania ca să cerceteze... A făcut ochii mari în faţa ideii care îi venise: ea ar putea să îi ofere posibilitatea de a lua legătura direct cu Carlos şi cu secretarul de Stat spaniol.

Era o idee extraordinară! Ar putea să se întoarcă la Córdoba. Dar deodată s-a dezumflat. În cazul în care

Cristopher avea de gând să plece curând, nu va putea să stea cu Marina, cum voise când a început aventura ei şi atunci călătoria în Anglia se va dovedi în van. Inima i s-a împărţit între două emoţii limpede deosebite: dorinţa de a-şi vedea prietena de suflet şi iubirea care o lega de familie. Nu ar putea să-şi ierte dacă vărului ei i se întâmpla ceva grav pentru că îşi satisfăcuse un moft trecător. Marina va rămâne în Scoţia ani de zile şi va putea să o vadă într-un viitor nu foarte îndepărtat. A oftat gânditoare. I se părea nemaipomenit că întârzia atâta să vină după ea dar nu avea altceva de făcut decât să aştepte. Ágata nu s-a mai gândit la asta şi a părăsit foişorul ca să se ducă să-l caute pe Arthur. A presupus că îl va găsi în birou şi într-acolo s-a îndreptat.

Cristopher stătea pe un colţ al biroului tatălui său, cu braţele încrucişate peste piept şi o expresie tainică pe chip. Dimpotrivă, Arthur stătea comod pe unul dintre fotoliile aşezate în faţa mesei luxoase. Îşi privea fratele mai mare drept, cu chip senin. Ţinea în mână registrul de socoteli al familiei şi tocul pe care îl folosise ca să corecteze câteva dintre ultimele intrări şi ieşiri de capital. Când a terminat de notat ultimul număr, a lăsat tocul în călimara de pe masă şi s-a şters pe mâini cu o batistă pe care a pus-o după aceea în buzunarul de la pantaloni.

– E mare păcat că talentul tău se risipeşte numai în folosul familiei. Ai fi un avocat grozav în Londra, i-a spus Cristopher.

Arthur a schiţat un zâmbet; auzise plângerea asta vreme de luni, până ce a recunoscut că nu avea de gând să plece din comitatul Hampshire.

– Ştii doar că nu mă interesează să deschid un birou într-un oraş atât de agitat. Îmi place să trăiesc la ţară, liniştea care se respiră aici.

Cristopher a mijit ochii albaştri auzind aceste vorbe. Arthur era, fără îndoială, cel mai bun student pe care îl avusese Universitatea din Oxford. Şi Andrew se dovedise un student silitor, cu note extraordinare, dar Arthur avea o capacitate intelectuală mult peste a amândurora. Inteligenţa lui îl uimea.

– Şi ce anume te interesează? Ochii fratelui său exprimau o îndoiala la auzul întrebării. Eşti un bărbat liniştit şi îmi închipui că de casă...

Arthur l-a întrerupt, ştia deja unde voia să ajungă cu vorbele lui.

– Mult mai interesat de familie decât tine.

Răspunsul lui a sunat un pic cam brusc dar Cristopher nu l-a luat în seamă. S-a gândit la spusele lui câteva momente înainte de a începe să vorbească iarăşi:

– De aceea socotesc că eşti cel mai potrivit să dai un moştenitor familiei.

Arthur l-a privit uluit, se aştepta la altceva.

– Responsabilitatea asta este doar a ta, n-am râvnit-o niciodată şi nici n-o voi face.

– Eşti îndrăgostit, Arthur?

– Ce tot spui...? Dar nu a reuşit să termine fraza. Cristopher îi punea nişte întrebări tare ciudate şi nu ştia de ce. Fugi de obligaţiile tale? l-a întrebat brusc.

Cristopher a izbucnit într-un hohot de râs care a făcut ca sprâncenele lui Arthur să se ridice întrebătoare. Era multă vreme de când fratele lui nu îi mai dăruise o dovadă de bună dispoziţie. Era ca şi cum ar fi redevenit acelaşi băiat de acum zece ani. Ce se schimbase? Mai bine zis, care era pricina acestei schimbări neaşteptate?

– N-am de gând să mă însor, a recunoscut Cristopher. Şi, ca atare, responsabilitatea de a continua linia succesorală cade pe tine. Ai obligaţia de a da un moştenitor familiei şi

cred că tata nu se va opune alegerii tale. Arthur era tot mai nedumerit. El nu alesese pe nimeni; atunci, de ce fratele lui afirma contrariul? Mărturisesc că la început am avut îndoielile mele în această privinţă dar timpul mi-a arătat că ai un al şaselea simţ nu numai pentru studiu ci şi pentru femei.

– Asta înseamnă că am binecuvântarea ta?

Arthur începea să se amuze de discuţia cu fratele lui cel mare. Acesta se încurca într-o sfoară pe care el va fi încântat să o strângă, dacă i se îngăduia.

– Ştii doar că, fiind viitorul cap al familiei, ai nevoie de acordul meu pentru o hotărâre atât de însemnată.

Arthur nu a stat la îndoială nici o clipă să strângă sfoara.

– Îmi aminteşti de tatăl nostru de acum zece ani.

Vorbele lui au avut efectul dorit. Cristopher le-a simţit ca pe un pumnal în stomac. Pupilele i s-au dilatat de surpriză.

– Asta a fost o lovitură sub centură, i-a răspuns îndurerat. Mai cu seamă că am hotărât să te sprijin în cazul în care tata s-ar opune alegerii tale.

Şi, dintr-o dată, a ştiut la ce alegere se referea. Credea că era interesat de domnişoara Martin! Sincer vorbind, trebuia să admită că ar putea ajunge să fie. Dacă Ágata l-ar privi cu aceeaşi intensitate şi candoare cu care îl privea pe fratele lui cel mare. Când Cristopher intra în încăperea unde se afla ea, ochii ei căprui căpătau o suavă nuanţă aurie. Iar buzele, roşii aidoma căpşunilor coapte, schiţau un zâmbet pe care Cristopher nu ştia să-l aprecieze şi nici ea nu-i îngăduia să îl observe. Într-adevăr, fratele lui era un prost fără pereche. Dacă ar înceta să se mai zvârcolească în compasiune pentru ce se petrecuse în trecut, ar putea să înţeleagă cât de mult valora domnişoara Martin. Cât de special era pentru ea şi ce putea însemna în viitor.

– Mă bucur să aflu că nu eşti deloc interesat de aceeaşi persoană ca şi mine, a spus Arthur. Aceste vorbe l-au prins

pe Cristopher oarecum nepregătit. Pesemne aceasta era pricina pentru care a tresărit când l-a auzit. Este o mare uşurare, într-adevăr, a continuat fratele lui dar tonul nu era aşa de serios cum se aştepta. Cu incidentul de la fântână, am ajuns să cred că interesul tău pentru ea ar putea depăşi răzbunările vizigote la care de vorbele lui în ultimele zile.

Cristopher a clipit ca să alunge de nedumerirea provocată auzindu-l pe Arthur. Credea că el era interesat de domnişoara Martin? Incidentul de la fântână folosise doar la întărirea convingerii sale. Aşa că s-a hotărât să şteargă dintr-o lovitură orice impresie greşită pe care fratele lui mai mic ar avea-o despre el. Răzbunări vizigote? S-a întrebat unde o fi auzit Arthur expresia aceea.

– Nu m-a interesat niciodată domnişoara Martin, a spus cu glas limpede şi pe un ton precis. Arthur a mijit ochii până i-a transformat într-o linie. Are toate neajunsurile pe care le urăsc la o femeie deşi, din fericire, prezenţa ei nu mi se mai pare de neîndurat şi, cu vremea, sunt sigur că voi învăţa s-o suport.

– Am crezut că...

Arthur nu s-a simţit în stare să continue. Semnele pe care le văzuse la fratele lui cu câteva zile în urmă erau false? Atunci, toţi se înşelau în privinţa lui Cristopher. Până şi Andrew făcuse câte o glumă în legătură cu asta. Şi i-a părut cu adevărat rău pentru Ágata, fiindcă ştia că el nu îi era indiferent, fapt pentru care va avea de luptat cu ceea ce era mai greu: dezamăgirea.

– Cu îndrumarea potrivită, a continuat fratele lui pragmatic, şi o atenţie necontenită, va învăţa să se poarte şi să se mişte în cercul nostru în mod cuviincios, dar trebuie să-i dăm răgazul necesar.

Arthur a crezut că, mânat de intenţii bune, Cristopher

încurcase lucrurile din ce în ce mai mult.

– De bună seamă că pot să învăţ să fiu o adevărată doamnă, cu îndrumarea potrivită. Amândoi fraţii au tresărit deodată auzind glasul celei pomenite. Au întors privirile spre uşa de la intrare şi au văzut-o pe Ágata oprită în prag. Spatele îi tremura de cât era de încordată iar ochii, spre deosebire de zilele trecute, arătau o furie arzătoare. Dacă aş fi interesată de asta, a încheiat. Arthur a închis ochii în vreme ce îşi înghiţea saliva. Cât o fi auzit? De ce voia el să-l înghită pământul iar fratele lui în schimb, zâmbea de parcă i-ar fi făcut un hatâr? Participase la asta încercând să afle ce simţea Cristopher; acum se căia, nicio femeie nu merita să se vorbească despre ea într-un fel atât de lipsit de pasiune şi crud. Cristopher o privea cu băgare de seamă. Ochii fetei făgăduiau o răzbunare cruntă, dar el era sigur că supărarea ei nu îşi avea rostul. Interesul ei pentru fratele lui era întru totul justificat şi chiar el îl susţinuse. Atunci, de ce părea că îi vine să-l omoare? Ágata a făcut paşii care o despărţeau de Arthur şi când a ajuns lângă el, s-a oprit neîncetând să-l privească. Tânărul s-a ridicat politicos. Arthur, el a privit-o cu o anume roşeaţă, aş vrea să merg în oraş să-i trimit o telegramă Marinei, pot să iau trăsura familiei? Nu mă deranjează să merg pe jos la dus, dar drumul de întoarcere este destul de anevoios.

Distanţa care despărţea Whitam Hall de Portsmouth era de trei mile.

– Te voi însoţi chiar eu. Ágata bănuia. Am să-i cer lui Simon să pregătească trăsura. Aşteaptă aici un moment, mă întorc îndată.

Un minut după aceea, Arthur a ieşit din bibliotecă valvârtej. Ea se pregătea să-l urmeze, dar vorbele lui Cristopher au oprit-o.

– Dacă mi-ai fi cerut, te-aş fi însoţit cu plăcere.

Privirea ei ardea când s-a întors să-l înfrunte. Şi a avut

același gest de scârbă pe care l-ar avea privind o insectă strivită pe podea. Repulsie și încă ceva ce Cristopher nu a știut să interpreteze.

– Niciodată, niciodată să nu-mi mai adresezi cuvântul rac îngâmfat.

Tonul ei furios l-a luat cu totul prin surprindere și nu a știut cum să-l ia. Câteva momente mai înainte, ca să se adreseze lui Arthur, tonul ei fusese dulce, dar acum că vorbea cu el, era aspru ca acidul.

– Am crezut că îmi vei mulțumi pentru intervenție.

Ágata a deschis gura ca să răspundă dar a închis-o din nou fiindcă nu era sigură că-și stăpânește veninul care ar putea să-i iasă pe ea. Și-a luat timp înainte de a putea să îi dea un răspuns.

– Iertare dacă îți par confuză, lord Beresford, dar după sărutul de ieri nu puteam să-mi închipui că azi îi vei da sfaturi fratelui dumitale în privința mea.

– Sărut? a întrebat Cristopher, nedumerit.

Pupilele Ágatei au strălucit din cauza spaimei pe care o resimțea. Sărutul nu însemnase nimic pentru el! Și conștientizarea acestui fapt i-a provocat o durere ascuțită în piept.

– Tăgăduiești? Se întrebase mai degrabă pe ea însăși, și mai puțin pentru a afla răspunsul lui. Se simțea atât de rușinată... Am crezut că... îi era foarte greu să continue să vorbească; nodul pe care îl simțea în gât o îneca. Îmi pare rău... Ágata se întorcea ca să iasă din încăpere, dar mâna lui Cristopher i-a prins brațul. Ea a încercat să scape din strânsoare dar nu a izbutit, de aceea l-a împins cu amândouă mâinile ca să se elibereze. Netrebnicule!

Ochii lui Cristopher s-au redus la o linie rău prevestitoare la auzul insultei dar nu i-a dat drumul. A continuat s-o țină cu putere. O secundă după aceea a tras-o spre el și i-a prins bărbia cu mâna stângă ca s-o imobilizeze. Și deodată i-a

strivit gura de a lui ca să amuțească orice ocară. Sărutul lung și profund a dezlănțuit în ea o furtună neașteptată, care îi era necunoscută. Cu un geamăt de plăcere și cu o îndrăzneală inconștiență, Ágata a atins cu limba lui Cristopher, provocându-i un răspuns pe loc. Cu un mormăit izvorât din străfundul gâtului, și-a așezat mâna pe părul ei și i-a dat capul pe spate pentru ca limba să pătrundă și mai adânc; părea că încerca să-i taie răsuflarea. Sărutul lui voia s-o pedepsească, s-o însemne cu foc și reușea pe deplin.

Dar pe neașteptate, nu a mai sărutat-o. Ágata avea buzele umflate și sensibile din pricina asaltului neașteptat dar dorit.

– Nădăjduiesc că acum vei ști să faci deosebirea dintre un sărut și un gest binevoitor de empatie.

Vorbele lui au lovit-o cu severitate. Cristopher era o ființă insensibilă. O sărutase ca s-o pedepsească! Era atât de tulburată și îndurerată încât nu și-a măsurat faptele și l-a pălmuit; loviturile au răsunat în tăcerea din birou ca niște împușcături. Acum înțelegea prea multe lucruri.

– Te detest, lord Beresford, te disprețuiesc pentru deosebirea pe care tocmai mi-ai arătat-o.

O secundă mai târziu, Ágata alerga pe vestibul spre ușa de ieșire în stradă.

12

Călătoria la Portsmouth se dovedise lungă și anevoioasă. Tăcerea lui Arthur, adăugată la tristețea care o copleșea, a izbutit s-o descurajeze și mai mult. Din fericire, putuse să-i trimită o telegramă Marinei, în care îi spunea că trebuie să

se întoarcă neîntârziat în Spania ca să se ocupe de o chestiune de viaţă şi de moarte. Îi trimisese un mesaj şi vărului Carlos, avertizându-l de conspiraţia care se punea la cale în Anglia împotriva regelui Spaniei, exprimându-şi îngrijorarea şi rugându-l să fie pregătit pentru orice eventualitate. Dar ceea ce Ágata nu ştia era că, folosindu-se de influenţa lui, Cristopher dăduse la toate oficiile poştale din Portsmouth şi împrejurimi o alertă în legătură cu toate mesajele care se vor trimite în Spania. Atenţionarea ei nu va ajunge niciodată la Madrid!

Acum, privindu-se în oglindă, s-a lăsat pradă deznădejdii. O interesa un bărbat care o considera mai mult decât o pacoste. Nu exista pentru el. Putea viitorul ei să fie mai trist? Dorinţa inimii mai nepotrivită? Se îndoia, dar trebuia să asiste la o cină de gală oferită de lordul Beresford înainte de începerea sezonului monden din Londra. La cină urma să participe elita societăţii din Portsmouth şi Southampton, ca şi oameni politici de vază şi comercianţi bogaţi din alte comitate. Influenţa lui John Beresford era bine cunoscută. Va veni la cină şi ducele de Arun, nobilul care o fermecase din prima clipă când îl văzuse.

Ágata a privit imaginea pe care o reflecta oglinda de alamă. Nu avea alte mai potrivită pe care o avea pentru un eveniment de o asemenea amploare. Nu degeaba fusese rochia de mireasă a mamei sale şi avea pentru ea o afecţiune foarte specială. Era de un stil foarte pe placul nobilimii celei mai neaoşe din Madrid. De culoarea fildeşului, o acoperea foarte cast, deşi insinuant, de la gât până la glezne. A completat ţinuta cu nişte ciorapi din mătase, dar de la tatăl ei când a împlinit şaisprezece ani. Chiar dacă în Córdoba nu avusese niciodată prilejul să-i poarte, Ágata a considerat că sosise momentul potrivit. Fileul negru îi strângea părul cu severitate şi îi scotea în evidenţă într-un fel încântător culoarea deschisă.

Nişte bătăi în uşa iatacului au făcut-o să se întoarcă în vreme ce îşi punea cerceii. Când a deschis, a rămas fără grai. Cristopher stătea în prag, îmbrăcat într-un fel spectaculos. Dacă de obicei era un bărbat impunător, în costum de gală îţi tăia răsuflarea.

Cristopher nu-şi putea lua ochii de la Ágata. Moliciunea stofei rochiei lăsa să se ghicească silueta voluptuoasă şi senzuală. Femeia cu părul blond care îl privea nu avea nicio fărâmă de cochetărie pe trup. Gâtul de lebădă, fără podoabe, scotea în evidenţă desăvârşita transparenţă a pielii aurii. Gura provocatoare te ataţa s-o săruţi, ochii scânteietori îl priveau cu o sinceră curiozitate. Părea atât de vie încât a simţit o biciuire în măruntaie care l-a nedumerit. Domnişoara Martin nu era o frumuseţe excepţională dar avea ceva în felul de a fi care atrăgea spre ea privirile bărbaţilor; s-a corectat, îl atrăgea pe el fără leac.

– Trebuie să-ţi dau ceva. Ágata nu a spus nimic; a rămas tăcută, aşteptând. Am izbutit să recuperez colierul cu camee pe care l-ai pierdut în Londra. Ochii ei s-au umezit de recunoştinţă. Când Cristopher i-a întins cutiuţa de culoare închisă, a şovăit dacă să o deschidă sau să o strângă la piept, atât de emoţionată se simţea. Am putut să recuperez doar bijuteriile, fiindcă erau amanetate.

– Nu voi putea să te răsplătesc niciodată pentru acest serviciu, a spus ea cu glas întretăiat.

– Este felul meu de a-mi răscumpăra lipsa de sensibilitate din zilele trecute. Singura mea scuză este că mă grăbeam, iar răbdarea nu este una dintre calităţile mele cele mai însemnate. Ágata a strâns la piept cutiuţa, cu o recunoştinţă născută din străfundul inimii ei. Dă-mi voie. Cristopher a luat cutia îngustă din lemn şi a deschis-o. A scos frumosul colier de perle şi l-a pus în jurul gâtului ei, care s-a întors ţinându-şi fileul, ca să-i îngăduie lui să-l închidă cu uşurinţă.

Dorinţa de a-şi trece degetele pe gâtul ferm l-a făcut să înghită cu greutate. Ce naiba i se întâmpla? Dintr-o dată, dorinţa îl îmboldea şi îl zăpăcea. Gata.

Ea s-a întors cu o privire dulce. Era cel mai frumos dar pe care putea să-l primească. Şi-a înfipt pupilele negre pe chipul bărbatului şi l-a studiat cu atenţie. Dorinţa de a-l îmbrăţişa din recunoştinţă aproape o întrecea pe cea care o chinuia de când descoperise că era îndrăgostită de el.

– Mulţumesc, a izbutit să spună cu glas întretăiat, dar Cristopher nu a putut să-i răspundă la mulţumiri din pricina apariţiei bruşte a lui Andrew pe holul vestibulului de la etaj.

Ágata a putut să zărească abia o secundă întunecimea pupilelor lui înainte de a-şi întoarce chipul către fratele cel mic.

– Cristopher! Credeam că eşti în salon întâmpinându-i pe oaspeţi, alături de tata.

– Mi-a recuperat bijuteriile, Andrew!

Ágata i-a arătat colierul de perle care îi strălucea la gât şi cameea pe care o ţinea în mână.

Tânărul i-a făcut cu ochiul complice. Pe Cristopher l-a deranjat camaraderia pe care a remarcat-o între ei, deşi nu ştia să spună de ce. Unde naiba era Arthur?

– Câteodată, când îţi propui, ştii să faci lucrurile bine. Ochii lui Andrew l-au privit ştrengari. Şi te înştiinţez că, în absenţa lui Arthur, eu sunt însoţitorul oficial al domnişoarei Martin; aşa a decretat tata. Cristopher s-a scuzat şi, cu o aplecare a capului, s-a despărţit de ei. Cu paşi energici, a coborât scările până la parter. Ágata şi-a muşcat buza, gânditoare. Cel mai mare dintre fraţi nu îşi pierdea educaţia severă nici când era vorba de o simplă despărţire. Pregătită?

Ea a primit cu plăcere braţul pe care Andrew i-l întinsese. Seara putea să se dovedească interesantă, la urma urmei.

Whitam Hall strălucea. Conacul era superb, dar în seara aceea strălucea într-o lumină aparte. Ágata simţea parfumul gardeniilor aşezate strategic prin colţuri, aroma lor dulceagă umplea fiecare sală. Candelabrele din tavane luminau cu o lucire incandescentă încăperile ample şi pline de oaspeţi, iar cina fusese spectaculoasă. Ea nu ştiuse că la bucătăriile de la Whitam Hall era un bucătar din Salamanca. După cum îi spusese Andrew, meritul era al lui John care dorea să-i facă pe plac singurei sale fiice, Aurora, ca să se simtă cât mai bine când se afla acolo. Orchestra acompania cu muzică feluritele conversaţii uşoare dintre participanţi. Uşile mari cu geamuri care făceau accesul în grădinile din spate erau deschise către noaptea caldă şi înmiresmată, parfumul trandafirilor şi al iasomiei se întrecea cu mirosul florilor aflate dinăuntru. Ágata privea cu mare interes rochiile elegante şi scumpe ale femeilor, care îşi ascundeau mare parte a chipului în spatele unor evantaie uriaşe. O atingere uşoară pe umăr a făcut-o să se întoarcă iute. Era John Beresford, care îi întindea mâna în semn de invitaţie, pe care ea nu avea de gând s-o dispreţuiască.

– E vremea să înceapă dansul, iar acesta trebuie deschis de către gazdă şi invitata specială a serii.

Vorbele lui amabile o făceau să se simtă foarte bine.

– Nu cunosc prea bine paşii de menuet, i-a spus. John i-a adresat o privire tainică, a cărei semnificaţie a fost aflată în clipa în care notele muzicale au inundat salonul. Nu era un menuet, ci un vals. Şi, la început, ei erau singurii dansatori. Oaspeţii le-au lăsat un spaţiu amplu, înghesuindu-se lângă pereţi ca să-i privească. Dansul elegant, interpretat într-un ritm mediu, îngăduia ca piruetele să nu fie foarte iuţi, şi astfel mişcările graţioase se intensificau. John o susţinea cu fermitate dar cu mare corectitudine, fără să-şi ia ochii de pe chipul ei, care îi zâmbea cu o plăcere neobişnuită. Marchizul

de Whitam a făcut un gest cu mâna şi mai mulţi oaspeţi li s-au alăturat la dans. După câteva minute, care ei i s-au părut de vis, muzica a încetat şi în vreme ce continua să râdă de excitată ce era, unul dintre oaspeţi a preluat ştafeta de la John; surpriza ei a fost majoră când a observat prezenţa atrăgătoare a lui Andrew, cel mai vesel şi mai petrecăreţ dintre cei patru Beresford. Ágata a fost neatentă câteva secunde, atât cât i-a trebuit lui să îi ia mâna dreaptă într-a lui, apoi şi-a pus palma mare şi caldă pe talia ei ca s-o conducă în mijlocul spaţiului de dans. A aşezat-o în faţa lui, cu trupurile amândurora uşor aplecate spre stânga. I-a pus mâna dreaptă pe umăr. Ágata a deschis ochii mari, uluită. Andrew doar nu voia să danseze un dans spaniol, dar chiar aşa era. Orchestra a început câteva note pe care ea le cunoştea prea bine şi care în acel moment i s-au părut minunate. Îi era dor de atâtea lucruri din Spania! Andrew executa paşii cu palma rezemată de spatele ei şi strălucirea din ochii lui i se părea ştrengară şi zeflemitoare dar Ágata s-a concentrat să menţină ritmul. În momentul culminant al dansului, braţul lui a învârtit-o cu putere şi a prins-o din nou făcând-o să se rotească de mai multe ori. Mi se pare de necrezut că ştii să dansezi un dans de-al nostru, i-a spus glumeaţă.

Andrew a mai învârtit-o o dată.

– Când o vei cunoaşte pe sora mea vei înţelege că este foarte greu să-i refuzi ceva. Să învăţ să dansez pe ritmurile voastre ca s-o acompaniez, m-a plictisit, dar recunosc că am făcut-o ca să-i fiu pe plac.

Mărturisirea lui sinceră a făcut-o să ridice o sprânceană, dar nu a apucat să-i răspundă fiindcă tocmai îl văzuse pe Cristopher. Stătea rezemat neglijent de una dintre coloanele de la intrarea în marele salon şi părea că ascultă vorbele unuia dintre oaspeţi, dar ochii lui urmăreau mişcările ei şi ale lui Andrew; privirea lui părea întrebătoare şi de o adâncă

melancolie, care a izbutit s-o descurajeze. Părea atât de inaccesibil. Piesa muzicală se sfârşise şi Andrew a condus-o către unul dintre servitorii care duceau tăvi cu cupe pline de şampanie. A luat una şi i-a oferit-o. Ágata a primit-o cu drag. A băut cu plăcere lichidul răcoritor, în vreme ce se întorcea ca să fie în faţa lui Cristopher, care continua să stea rezemat neglijent în celălalt capăt al sălii. Aştepta un gest de recunoaştere din partea lui dar a înţeles că erau iluzii deşarte, el nu avea de gând să-i ofere nicio intenţie de zâmbet. Deodată, l-a văzut privind-o cu o furie care a lăsat-o perplexă. Ochii lui albaştri au devenit indigo din pricina dispreţului şi Ágata şi-a dus o mână la gât ca să-şi înăbuşe un geamăt. A observat cum trupul bărbatului se încorda şi felul mânios în care îşi strângea pumnii pe lângă coaste i-a arătat că, în starea aceea de nervi, un bărbat putea să devină foarte primejdios. A putut să vadă cum nările i se dilatau ca să răsufle mai adânc, într-o încercare de a se stăpâni. Andrew, care se afla lângă ea privind dansatorii, era străin de emoţiile prin care trecea fratele lui în capătul celălalt al salonului. Ochii Ágatei s-au înecat în lacrimi crezând că sentimentul de aversiune şi respin- gere îi era adresat dar când i-a urmărit privirea, care acum se îndrepta peste umărul ei, a înţeles că îi atrăsese atenţia ceva ce se afla în spatele ei. S-a întors ca să vadă ce trezise în felul acela furia lui Cristopher. O femeie era ţinta furiei lui şi era aceeaşi pe care o iscodise ea în grădinile lady-ei Grant. S-a uitat la bărbatul care o însoţea şi l-a recunoscut şi pe el, era englezul trădător! De îndată şi-a îndreptat ochii de la ei spre Cristopher, care stătea tot în picioare, nepierzându-i din vedere pe niciunul dintre ei. Ágata s-a lipit şi mai mult de Andrew.

– Cine este femeia din spatele meu? l-a întrebat în şoaptă.

Tânărul a vrut să se întoarcă spre unde îi arăta, dar ea l-a ţinut de braţ ca să-l împiedice. Andrew a făcut un gest de

încuviinţare şi a aruncat o privire peste umăr, cu discreţie.

– Este lady Ophelia O'Sullivan, iar însoţitorul ei este Richard Moore, conte de Cray.

Ágata a bombănit într-un mod abia inteligibil. Era englezoaica aceea care îşi bătuse joc de Cristopher în trecut, cea care îi pricinuise o durere atât de adâncă şi cu neputinţă de vindecat. Şi în momentul acela a urât-o din toate puterile, cu aceeaşi intensitate ca şi el.

13

Să răspundă la întrebările lui Andrew în vreme ce urmărea din ochi toate şi fiecare dintre mişcările lady-ei O'Sullivan s-a dovedit o treabă anevoioasă. Femeia vorbea cu glas atât de şoptit şi cu un accent atât de pronunţat cu însoţitorul ei încât i-a fost cu neputinţă să înţeleagă ce spunea.

– Tata a pregătit o surpriză. De fapt, întotdeauna ne oferă una, când dă o cină la Whitam Hall.

– O surpriză? a întrebat dar fără să piardă niciun amănunt din mişcările englezoaicei, în spatele ei.

Dar Andrew nu a putut să-i răspundă, tocmai intraseră în salon doi bărbaţi pe care ea nu-i mai văzuse niciodată în zilele de când se afla acolo.

– Sunt Rafael şi Francisco, i-a explicat Andrew. Au însoţit-o pe sora mea în călătoria ei în Anglia şi de atunci nu s-au mai întors. Au o tavernă în Farlington numită *Blood Sand*. Coniacul pe care îl servesc este cel mai bun din toată ţara.

Amândoi bărbaţii aveau părul negru şi pielea oacheşă. Erau îmbrăcaţi cu multă eleganţă, iar perciunii şi tunsoarea îi trădau

ca fiind spanioli în mai mare măsură decât ghitarele pe care le duceau. Au străbătut încăperea până ce au ajuns în faţa lui John. Câţiva servitori au pus două scaune din papură în mijlocul salonului şi ea a ştiut că cei doi vor desfăta oaspeţii cu muzică din ţara ei. Aplauzele entuziaste ale oaspeţilor au luat-o cu totul prin surprindere; fără îndoială, erau foarte cunoscuţi de către nobilii din Portsmouth şi Southampton.

Ágata l-a căutat din priviri pe Cristopher, dar nu mai stătea rezemat de coloană, dispăruse din câmpul ei vizual. Andrew a luat-o de braţ ca s-o ducă într-un loc mai bun, mai aproape de cei doi ghitarişti. Ea s-a împotrivit un pic, fiindcă nu voia să fie atât de departe de englezoaică şi de trădător, dar să stăruie să rămână unde era însemna să îi dea lămuriri lui Andrew de ce nu voia să se mişte.

L-a urmat fără să împotriviri şi când au fost aşezaţi mai bine, el a înştiinţat-o despre muzica pe care urmau s-o audă. Ágata a ascultat atentă ce îi spunea şi fără să piardă niciun amănunt. Ea cunoştea instrumentul; ghitarele erau de obicei făcute din lemn de castan sau de nuc şi calitatea lor depindea de temperatura şi umiditatea din momentul fabricării; orice spaniol cunoştea aceste amănunte. Când unul dintre ghitarişti a început să ciupească corzile, a fost semnalul pentru ca încerca să inunde salonul de dans. În aşteptare, s-a întins rumoarea printre oaspeţi, care murmurau în şoaptă, încântaţi.

Ágata a continuat să-l caute cu privirea pe Cristopher şi în sfârşit l-a zărit foarte aproape de tatăl lui, marchizul de Whitam; îi despărţeau doar câţiva centimetri. A observat cu atenţie discuţia pe care păreau că o poartă. John îl ţinea de încheietura mâinii pe fiul său cel mare, în vreme ce făcea din cap un semn de tăgăduire. Cristopher a strâns buzele cu un gest de mânie şi s-a eliberat brusc. Niciunul dintre oaspeţi nu a părut să-şi dea seama de ceea ce se petrecea între tată şi fiu. Când marchizul a ridicat privirea şi s-a uitat în spatele

ei, Ágata i-a văzut expresia de durere şi nu a mai fost nevoie de altceva ca să ştie că pricina înfruntării a fost prezenţa lady-ei O'Sullivan în casă. S-a răsucit un pic ca să se uite la femeie şi a văzut-o urmărindu-l cu privirea pe Cristopher, care începea să se îndepărteze de salonul de dans. A ştiut că avea de gând să se ducă după el şi s-a hotărât s-o urmeze.

– Iartă-mă, Andrew, s-a scuzat, trebuie să ies un moment.

Acesta i-a oferit un început de zâmbet care i-a făcut inima să bată mai tare. Fraţii Beresford erau prea chipeşi pentru liniştea unei femei.

– Nădăjduiesc că nu vei întârzia prea mult. Ar fi păcat să pierzi spectacolul.

Ágata a făcut doi paşi în spate înainte să se întoarcă şi să iasă aproape în fugă în vestibulul de la intrare. Foşnetul unei rochii i-a dat de veste încotro se îndrepta femeia, care mergea câţiva metri înaintea ei, dar s-a oprit înainte s-o ajungă. A observat zona de intrare în casă şi a văzut că majordomul ţinea capa şi pălăria lui Cristopher în vreme ce el îşi punea mănuşile de piele. Fără îndoială, avea să părăsească petrecerea.

Lady Ophelia a izbutit să-l ajungă din urmă când Cristopher era pe ultima treaptă a scării ce cobora în grădina din faţa conacului. Ágata s-a apropiat încet iar majordomul a vrut să-i deschidă uşa dar ea a refuzat dând din cap. A dat la o parte câţiva centimetri draperiile de la fereastră, ca să se uite. Tonul implorator al femeii era limpede auzibil, deşi nu putea să-i înţeleagă vorbele. Cristopher nu s-a oprit, ci a mers mai departe spre tufele de trandafiri. Ágata şi-a închipuit că nu ştia prea bine încotro se îndrepta. Lady Ophelia l-a urmat iar ea a hotărât să-i urmărească.

Cristopher se simţea atât de furios şi plin de mânie încât a ştiut că trebuia să plece, ca să nu facă vreo prostie. Tatăl lui

îl încredinţase hotărât că nu ştia că printre oaspeţi s-ar fi aflat şi lady Ophelia, dar el nu putea să creadă. Mica discuţie pe care o avuseseră fusese grozav de tăioasă. Când deja atingea ultima treaptă de la coborâre, a auzit glasul femeii, care îl chema. A grăbit pasul, căci, dacă se oprea, ar putea face ceva drastic, ca de pildă s-o lovească. A pornit către tufele de trandafiri, pentru ca de acolo să se ducă la grajduri. Voia să înşeueze un cal şi să dispară, dar Ophelia a izbutit să-l ajungă din urmă şi să-l prindă de braţ.

– Te porţi ca un copil mofturos. Vorbele au izbutit să-l oprească. Whitam Hall era plin de oaspeţi, iar el nu voia să dea un spectacol în onoarea ei, lucru pe care îl urmărea ea. Începe să mă obosească jocul ăsta de-a şoarecele şi pisica.

– Iertare, dar mă grăbesc.

– Într-o zi va trebui să încetezi să mă mai pedepseşti.

Cristopher a pufnit supărat. S-a întors spre ea cu ochi arzători.

– Scuteşte-mă de deranjul de a trebui să-ţi fac vreo figură, ca ultimele cinci dăţi.

Lady Ophelia a respirat adânc şi a făcut o strâmbătură cochetă la vederea căreia Cristopher a început să bombăne în sinea sa.

– Ştiu că eşti încă supărat pe mine fiindcă nu ai putut să mă uiţi, a continuat ea, dar, dacă te consolează cu ceva, nici eu nu am putut s-o fac. Şi de luni de zile încerc să te conving de asta, în ciuda reticenţei tale. Cristopher a înjurat cu violenţă şi i-a prins mâna ca s-o ia de pe braţul lui. Dar Ophelia nu l-a lăsat. A profitat de plimbarea sub clar de lună a câtorva oaspeţi la cină ca să se lipească şi mai mult de el. Ştia că viitorul marchiz nu se va da în spectacol la petrecerea tatălui lui. Era prea orgolios şi educat pentru a face aşa ceva. M-am înşelat şi vreau să repar greşeala. Cristopher a privit-o de parcă deodată ar fi înnebunit. Te iubesc, i-a spus cu

glas mieros. Niciodată nu am încetat să te iubesc şi mă căiesc foarte mult pentru răul pe care ţi l-am făcut dar eram confuză şi mă temeam de tinereţea ta. Erai atât de pasional!

El a crezut că nu auzise bine. Era confuză? Se temea de tinereţea lui? Era o prefăcută!

– Poartă-te ca o femeie şi nu te mai da în spectacol.

– Ştiu că nu ai putut să mă uiţi, altfel ai fi deja însurat şi tată a o droaie de copii nesuferiţi. Dar uite, eşti încă singur, fără pereche. Atitudinea ta este mai mult decât grăitoare şi nu ştii cât mă bucură acest fapt, chiar dacă purtarea ta din ultimele săptămâni mă scoate din minţi. Dar sunt încă singura femeie din viaţa ta, acceptă asta!

Amintirea vicleniilor puse de ea la cale ca să-l prindă în cursă încă îi făcea greaţă. Cum a putut să creadă cândva că era îndrăgostit de ea? Că o iubea? Era rece, interesată şi cea mai mincinoasă femeie din lume.

– Mereu vei fi pentru mine singura femeie nedemnă să se numească doamnă, a înfruntat-o cu glas de gheaţă. Ophelia a scos un geamăt la auzul insultei. Şi acum, scuză-mă, am de rezolvat chestiune grabnică pentru care este nevoie de prezenţa mea.

O umplea de o imensă mulţumire că moştenitorul de la Whitam Hall nu o uitase. Furia care îl consuma era o dovadă limpede a acestui fapt şi avea de gând s-o folosească în avantajul ei.

– Te-am învăţat să fii bărbat, i-a amintit cu venin în glas.

Cristopher a privit-o cu ochi ce prevesteau furtuna. Avea întipărite cu foc în memorie vorbele pe care le-a auzit în după-amiaza aceea blestemată, care i-a schimbat viaţa cu totul. Da, existau atâtea lucruri pentru care trebuia să-i mulţumească...

– Dar nu m-ai învăţat să fiu un amant mai bun decât tatăl meu, nu-i aşa?

Ophelia a regretat vorbele spuse în trecut. Într-un acces

de furie hotărâse să reia relaţia cu moştenitorul şi să-i dea o nouă şansă; averea lui era una dintre cele mai mari din Anglia iar ea prea ambiţioasă. Într-o încercare de a obţine iertarea lui, declinase numeroasele propuneri de protecţie oferite de nobili care căutau alinare în braţele ei dar ea stabilise ştacheta foarte sus. Îl voia pe el! Şi nu-i păsa de anii scurşi de atunci. Dacă trebuia să-l urmărească aidoma unei stricate, o va face. Dar blestematul de Beresford nu se dădea învins.

– Iartă-mă, te rog, n-ar fi trebuit să spun niciodată ceva atât de grosolan şi nelalocul său. A tăcut un moment şi a oftat ca să dea mai multă greutate vorbelor mieroase. Eram îndurerată şi băusem prea mult...

El nu i-a îngăduit să continue. Dintr-un singur gest, a izbutit să se desprindă de ea, dar Ophelia a reacţionat într-un mod foarte diferit, şi-a aruncat braţele pe după gâtul lui şi i-a căutat buzele ca să-l silească s-o sărute. Cristopher a întors faţa şi i-a dat scârbit braţele la o parte.

– Dispari dracului o dată din ochii mei! Nu doresc să mai am de-a face cu tine şi nădăjduiesc să nu uiţi asta niciodată.

Înainte de a se putea întoarce, ea l-a lovit cu furie. Palma a răsunat în tăcerea grădinii dar Cristopher nu a făcut niciun gest. A rămas nemişcat, privind-o detaşat şi rece.

– Te vei întoarce la mine, Cristopher, pentru că nicio femeie nu va însemna pentru tine ceea ce am reprezentat eu. Niciuna nu a reuşit să-ţi stârnească interesul şi nu ştii cât mă bucură asta.

În cele din urmă, Ophelia s-a întors şi a plecat râzând.

El şi-a trecut foarte furios mâna prin păr. Se simţea de parcă ar fi susţinut pe umeri toată greutatea lumii. A aruncat o ultimă privire înspre Whitam Hall ca şi cum ar fi fost ultima oară când mai vedea conacul şi o secundă mai târziu a început să meargă spre el de parcă ar fi fost urmărit de diavol.

Un bărbat într-o asemenea stare de supărare era în stare de orice. Iar el nu avea de gând să îngăduie ca o muieruşcă precum ea să-l dea afară din propria casă. Cum putea să se arate fericită pentru răul pe care i-l făcuse cu ani în urmă? Să se considere singura femeie din viaţa lui? Blestemata, îi va da o lecţie!

14

Rafael şi Francisco îi desfătau în continuare cu arta lor pe oaspeţi, străini de comentariile pe care le isca felul lor de interpretare. Ágata privea cu atenţie chipul sumbru al marchizului, care stătea de vorbă în chip forţat cu ducele de Arun. Când s-a întors în salonul de dans pe urma paşilor lady-ei Ophelia, nu se aştepta să dea nas în nas cu Arthur Beresford.

– Arthur...! a exclamat. Ai ajuns la vreme!

– Cred că niciodată nu m-am grăbit atâta să ajung la un bal. Îl caut pe Cristopher...

– A plecat.

Arthur a tras-o lângă un perete ca să-i poată vorbi, fără să îi deranjeze pe cei care ascultau concertul lui Rafael şi Francisco.

– A plecat? a întrebat-o.

Ágata a confirmat dând din cap.

– A avut o întâlnire cu lady Ophelia în grădină.

Tânărul a mijit ochii auzind-o.

– Lady Ophelia se află aici, la Whitam Hall? Ea a făcut un gest din cap ca să-i arate unde se afla femeia. Arthur a

întors privirea spre locul pe care i-l arăta. Cine a poftit-o?

Ágata bănuia. Bărbatul care o însoţea era acelaşi care îi dăduse informaţiile spaniolului.

– A venit cu sir Richard Moore, conte de Cray.

Arthur a clipit ca să asimileze informaţia. I se părea nemaipomenit că doamna avusese neruşinarea asta, dar de luni de zile încerca să reînceapă relaţia pe care a avut-o în trecut cu fratele lui şi nădăjduia că nu va izbuti.

– Cum a reacţionat Cristopher?

Ea a preferat să nu-i răspundă. Încă avea înfiptă în suflet privirea lui mâhnită şi pierdută când femeia l-a înfruntat.

Deodată a auzit un râs fals în salon şi a dorit s-o facă să plătească pentru tot răul pricinuit lui Cristopher. Ochii celor două femei s-au întâlnit dar Ágata nu a întors privirea, dimpotrivă, i-a susţinut-o cu toată neobrăzarea pe care o avea. A observat gestul de dispreţ pe care i l-a adresat cealaltă şi râsul batjocoritor când îi spunea câteva vorbe bărbatului care o însoţea. A ştiut că vorbeau despre ea, căci contele de Cray a căutat-o din priviri până a găsit-o. Gestul ei de batjocură şi râsul au făcut-o să încordeze spatele şi să ridice o sprânceană. Fără nicio îndoială, petreceau de minune, dar ea suferise afronturi mai grave decât acesta şi care o făcuseră mai puternică.

– Arthur! Acesta a lăsat chipul în jos spre ea. Am nevoie să-mi ţii isonul.

– Să-ţi ţin isonul? a repetat şi Ágata a văzut că nu înţelesese.

– Vreau să zic să mă aprobi în ceea ce fac, chiar dacă ţi se pare neobişnuit sau nepotrivit.

În capul lui a început să sune alarma. Tocmai sosise la Whitam Hall cu un mesaj urgent de la Robert Jenkinson pentru fratele lui.

– Cred că n-o să-mi placă să-ţi dau dreptate dacă n-o ai.

Ai o privire care mă înfioară.

Ágata l-a luat de mână ca să-l ducă înspre ghitariști.

– Vom dansa o *zambra mora*.

Arthur s-a oprit brusc. Nici mort! Era un dans spaniol obișnuit la nunțile țigănești.

– Este un dans păcătos, a spus îngrozit.

– Este un dans senzual, nu păcătos.

– Ești nebună! Nu am de gând să dansez cu tine.

Ágata a râs scurt auzindu-l. Îl vedea într-adevăr stânjenit.

– Nu mă gândesc să dansez desculță și nici cu castaniete. Voi folosi batista ta, ca să fie mult mai ușor. Oaspeților le va plăcea. Arthur se temea de un dezastru. O văzuse de nenumărate ori pe sora lui dansând acest dans, împreună cu Justin și s-a gândit că dacă prietenul lui putea "să-i țină isonul", cum spusese Ágata, și el ar putea s-o facă, deși nu avea niciun chef. Împrumută-mi batista ta, i-a spus.

Încerca să-l târască, dar picioarele lui Arthur rămâneau nemișcate; parcă ar fi fost înfipt în podea.

– Nu se cuvine să-ți împrumut batista mea. Asta ar putea să-i scandalizeze pe oaspeți, i-a răspuns în vreme ce încerca să dea un pas înapoi. Ágata a profitat ca să-i dezlege batista albă pe care o purta la gât. Gesturile ei iuți i-au făcut pe unii oaspeți să-i privească mirați dar ea le-a oferit un zâmbet dulce. Încălca normele etichetei englezești dar de când le păsa de asta spaniolilor? Ca o femeie să îi dezlege unui bărbat batista era cu totul scandalos dar Ágata nu știa. N-am să dansez cu tine, s-a împotrivit Arthur hotărât.

– Nu numai că vom dansa dar îi vom da unei scorpii veninoase o lecție pe care n-o va uita în viața ei.

El se tot împotrivea cu înverșunare și Ágata a pufnit privindu-l. Nu putea să-l silească să danseze dar voia să atragă atenția lady-ei O'Sullivan și pentru asta avea nevoie de ajutorul unui Beresford.

– Voi dansa eu în locul lui. Vorbele lui Cristopher i-au stârnit o surpriză neobișnuită și s-a întors grăbită spre el. Nu aș putea să-mi iert dacă Arthur leșină în fața atâtor persoane pentru că l-ai împins să păcătuiască dansând un dans scandalos. Cristopher nu a știut cum să interpreteze expresia fratelui lui când îl privea, era ușurare sau resemnare? I-am văzut pe sora mea și pe soțul ei Justin dansând aici de câteva ori și cred că voi putea să-ți urmez pașii. Ágata a putut să observe încordarea pe care Cristopher și-o stăpânea. Era rezultatul întâlnirii nedorite pe care o avusese câteva minute mai înainte cu Ophelia. A schițat un zâmbet de recunoștință. Să danseze cu el era o adevărată delectare. O vei folosi pe a mea.

În vreme ce spunea asta, și-a desfăcut batista din mătase gri pe care o purta înnodată la gât și i-a dat-o ei, iar fata i-a înapoiat-o lui Arthur pe a lui.

Ágata a profitat de pauza ghitariștilor ca să se apropie de ei cu o cerere. Când s-a întors ca să rămână în fața lui Cristopher, a văzut agitată că acesta își descheia cămașa. Cu mișcări încete, calculate, și-a desfăcut câțiva nasturi, ceea ce le-a entuziasmat pe câteva doamne mai tinere de la petrecere, ce îl priveau prostite, iar pe ea a făcut-o să scoată o exclamație. Bărbatul ăla o va ucide cu magnetismul lui. Mișcările îi erau ca de felină, privirea arzătoare. Ágata s-a îndoit că va putea să se concentreze la dans fiind atât de aproape de el.

Francisco i-a făcut un semn să se îndrepte spre mijlocul salonului. Când a luat brațul lui Cristopher, și-a dres glasul ca să atragă atenția oaspeților.

– Doamnelor și domnilor, în semn de mulțumire pentru o gazdă perfectă, sir John Beresford, doresc să vă dăruiesc puțin din muzica țării mele, pe care el o admiră atâta, și care adesea este ascultată aici, la Whitam Hall. Am înțeles că uneori fiica sa Aurora a înveselit unele cine de la conac, iar

eu doresc să dansez în seara aceasta pentru domniile voastre. Francisco şi Rafael mă vor acompania cu ghitarele, lordul Cristopher Beresford va fi partenerul meu de dans.

Exclamaţia zgomotoasă a lui Andrew a ajuns până la ei printre murmurele celor strânşi în jurul lor şi care au reacţionat cu entuziasm în faţa spectacolului neaşteptat. Ágata îi vorbise lui John din priviri şi acum i-a cerut îngăduinţa să înceapă. Lordul Beresford i-a dat-o, cu o strălucire tainică în ochii senini.

John nu-şi putea lua privirea de la chipul furios, dar hotărât al fiului său cel mare şi i se părea o adiere de aer proaspăt să-l vadă pe Cristopher fără indiferenţa de totdeauna. Era rezervat, introvertit, şi de aceea voia să vadă influenţa pe care o avea spanioloaica asupra lui. Poate Ágata nu ştia că Andrew şi nu Cristopher accepta uneori s-o acompanieze la dans pe Aurora, dar faptul că întâiul lui născut primise să danseze cu ea era un semn limpede a ceea ce simţea pentru tânără, chiar dacă încerca să tăgăduiască. A observat strălucirea ochilor lui când o privea aşezându-se, atitudinea relaxată a umerilor şi aerul degajat pe care îl avea fără batistă şi cu cămaşa descheiată.

– N-am mai dansat niciodată o *zambra mora,* dar voi încerca, i-a spus cu glas şoptit şi privind într-un loc anume din sală.

Ágata a urmărit direcţia ochilor lui şi a văzut că obiectul interesului lui Cristopher era englezoaica; pentru ea se afla acolo. Ca să-i facă pe plac l-a aşezat în faţă, foarte aproape de unde stăteau lady Ophelia şi sir Richard Moore. I-a cerut să ţină de capătul batistei. El a făcut-o de parcă ar fi fost obişnuit cu asta; a apucat capătul pânzei fine cu vârful degetelor.

– Trebuie doar să mă urmezi. Batista va folosi ca să rămâi aproape de mine la rotiri. În mod normal se foloseşte un evantai dar va fi bună şi batista ta.

Amândouă ghitarele au început să sune la unison.

Stând într-unul dintre colţurile salonului, Andrew se bucura din plin văzându-l pe mândrul de frate-său mai mare dansând cu Ágata. Privea cu ochi întrebători mişcările ei senzuale, rotirile mâinilor şi zâmbetul care îi lumina chipul. Cristopher nu se descurca deloc rău, chiar dacă abia depărta picioarele la mişcările în cerc dar urma cu uşurinţă ritmul Ágatei. I se părea nemaipomenit să-l vadă în centrul atenţiei şi s-a întrebat ce o fi înlesnit această schimbare de atitudine. Era pentru prima oară când îl vedea dansând pe ritmuri spaniole şi privind o femeie într-un fel atât de înflăcărat şi pătimaş.

Oaspeţii se bucurau de spectacol. Era cu adevărat o privelişte unică. În unele momente, mişcările Ágatei erau de exaltare, ca şi cum o stăpânea o fierbinţeală, ca şi cum ar fi fost posedată de o forţă străină; dădea drumul batistei şi apoi o prindea iarăşi. Ochii ei negri ardeau iar chipul exprima pe rând o fericire nestăpânită şi o durere chinuitoare. Gesturile îi erau expresive şi emoţionate, păreau mai degrabă urmarea unui sacrificiu decât un dans.

Când amândouă ghitarele au tăcut, aplauzele oaspeţilor nu fost asurzitoare, dovedind că erau obişnuiţi cu acest fel de spectacol la conacul Whitam Hall. Pieptul Ágatei suia şi cobora cu iuţeală din pricina efortului făcut. Gura îi zâmbea cu fericire adevărată, până ce a auzit comentariul dispreţuitor al lady-ei Ophelia. L-a rostit cu glas atât de tare încât a fost auzit de cei mai mulţi dintre spectatorii adunaţi în jurul ei.

Venise vremea răzbunării! Nimeni nu putea să-şi închipuie că purtarea ei avea acest scop: să atragă atenţia femeii asupra ei iar Cristopher o ajutase, fără să ştie, cu mult mai multă eficienţă.

Ştia că dansul cu ea va fi o provocare pe care englezoaica nu o va ignora. O'Sullivan era furioasă din pricina dispreţuirii de acum câteva momente din grădini a moştenitorului şi, după

cum putuse să audă, din pricina neîncetatelor lui respingeri. De aceea, Ágata a închis ochii şi a cerut tăcere restului oaspeţilor. Şi-a îndreptat privirea liniştită către cei doi ghitarişti.

– Don Francisco, don Rafael, o *tonadilla*, vă rog.

Cristopher a privit-o uluit de cerere. Stătea tot în picioare în mijlocul salonului dar s-a îndreptat spre ea, care i-a luat din nou braţul. *Tonadilla* era o muzică veselă şi sprinţară, care în general era însoţită de versuri zeflemitoare despre dragoste. Cântecelele acelea făceau furori la curtea spaniolă. De câte ori Aurora se întorcea din Spania, obişnuia să cânte ultimul repertoriu învăţat; unele versuri îl puneau pe regele spaniol într-o situaţie foarte stânjenitoare.

Ágata şi-a înnodat la brâu batista lui Cristopher, lăsând un capăt să-i atârne pe şold. A apucat de poala rochiei şi a ridicat-o până la jumătatea genunchiului, apoi l-a luat de braţ pe Cristopher cu un zâmbet şi şi-a îndreptat paşii spre lady Ophelia. Amândoi s-au oprit în faţa ei şi, cu o privire ştrengărească, Ágata i-a spus:

– E despre domnia voastră..., doamnă.

Şovăirea de a rosti această vorbă, spusă într-o spaniolă perfectă, a fost ca o ocară neruşinată şi aşa a şi socotit-o englezoaica, privind-o cu ură adevărată. Nu ştia de ce spanioloaica o transformase în ţinta tuturor privirilor.

Cristopher a rămas uitându-se la furia pe care Ophelia nu izbutea s-o ascundă. Îl deranjase foarte mult să spună că nu putuse s-o uite, că era încă singura femeie din viaţa lui. Simţise pornirea de nestăpânit de a se răzbuna şi a-i arăta cât de mult se înşela, dar nu s-a mai gândit la ea când a început să audă versurile *tonadillei* interpretate de Ágata. Înnebunise!

Fiindcă se crede doamnă vrea o coroană,
dar un marchiz e prea mult pentru una ca ea.
Merită o spadă ruginită
ca s-o folosească la Coso del Baratillo[1]

Exclamaţia generalizată i-a smuls un zâmbet Ágatei, care nu şi-a oprit mişcările unduioase în vreme ce cânta. Ghitarele sunau vesele, ca şi versurile, dar când lady Ophelia a înţeles că *tonadilla* avea un dublu tâlc, i-a dedicat o strâmbătură dispreţuitoare. În întregul Portsmouth nu se vorbea despre altceva decât despre frumoasa fată care îi vrăjise pe Beresforzi. Făcuse cercetări îmboldită de curiozitate şi văzând-o acum unduindu-se lângă obiectul dorinţei ei, a măcinat-o invidia. De aceea a încercat s-o blameze în ochii lui Richard Moore, însoţitorul ei, pe care îl văzuse urmărind evoluţia fetei cu prea multă plăcere, ca şi restul domnilor.

– Este o femeiuşcă necioplită şi ordinară, dar la ce poţi să te aştepţi de la o oarecare.

Vorbele spuse lui Moore au fost auzite de foarte mulţi oaspeţi.

Ágata a urmat notele ghitarei bătând din palme, iar ceilalţi oaspeţi au început s-o imite, străini de versuri şi de persoana căreia îi erau dedicate.

– Măsoară-ţi vorbele când te adresezi musafirei mele, a avertizat-o Cristopher cu o privire tainică dar Ophelia nu a dat înapoi din atitudinea ei ofensivă de femeie jignită.

Ágata a fost foarte fericită că el o apăra, că îi urmărea din ochi mişcările şi bătăile din picioare dar în schimb nu o îngrijorau deloc insultele englezoaicei, fiindcă erau stârnite de dorinţa ei nesatisfăcută. Pentru un moment, s-a simţit o

[1] Arenă pentru lupta cu tauri în Sevilla la 1733 (n.a.).

femeie pe deplin fericită; se bucura de toată atenţia lui Cristopher, chiar dacă era din pricina alteia.

Doamnă, nu-mi ajungi cu vicleşugurile
nici la talpa din piele a saboţilor.
Şi prefer cu mult să fiu mahalagioaică
decât să mă vând pentru aur.

Geamătul englezoaicei a umplut-o de încântare. Se bucurase să constate că doamna ştia limba ei maternă, fiindcă altminteri cântecul nu şi-ar fi avut rostul. Datorită părerii pe care o aveau britanicii despre francezi, mulţi nobili refuzaseră să înveţe limba lui Bonaparte, fapt care favorizase limba spaniolă. Ágata şi-a înfipt ochii pe marchizul de Whitam, care o privea uluit, neputând să-i creadă îndrăzneala, dar fără să intervină. Fiica lui, Aurora obişnuia să înveselească uneori cu dansurile şi cântecele ei unele cine oferite la Whitam Hall, dar i se părea ciudat că musafira lui o cunoştea pe femeia care îi distrusese viaţa lui Cristopher şi nu a ştiut cum să ia această mică răzbunare din partea ei, în complicitate cu primul lui născut. Acesta, de obicei serios şi morocănos, cu Ágata se transforma într-un bărbat hotărât, vorbăreţ şi cu o undă de umor pe care el nu ştia că o are. Da, fata era o influenţă bună pentru Cristopher, dar oare el îşi va da seama? Chiar acum privea una dintre piruetele tinerei cu o strălucire de real interes în ochi, care lăsa foarte puţin loc pentru închipuire.

Arthur era stupefiat. O vedea pe Ágata dansând într-un fel atât de încântător. Crezuse că o făcea ca să distreze oaspeţii dar când a auzit prima strofă a *tonadillei* a ştiut că spaniloaica îşi ascuţise pumnalele la adresa lady-ei Ophelia şi că le arunca la ţintă dar s-a simţit un pic îngrijorat de spectacol în privinţa lui Cristopher. S-a gândit că fratele lui nu merita asta şi a vrut s-o întrerupă dar a văzut că oaspeţii

se bucurau de dansul şi de cântecul explozive. Nu era în stare să descifreze privirea fratelui său la auzul versurilor. Era complicitate? Nu putea fi sigur. Părea că se bucura cel mai mult de versurile cântecului.

Andrew era mulţumit. Niciunul dintre ei nu o pusese la locul său pe lady Ophelia în trecut, nici în prezent şi o necunoscută, prin patru vorbe o făcea să se înverzească la fel ca frunza unui lămâi, cum spunea adesea Eulalia. El participase împreună cu Aurora la câteva petreceri ţigăneşti - să aibă o doică de acest neam fusese un factor însemnat ca să-l convingă - şi se bucurase de ele fiindcă absenţa normelor şi rigidităţii era ceva pentru care era recunoscător. Chiar dacă Ágata nu avea un ton atât de puternic ca sora lui, o făcea destul de bine; glasul ei melodios captiva deopotrivă femeile şi bărbaţii. Fetele mai tinere erau uluite de dezinvoltura Ágatei şi de mişcările ei vesele şi, mai cu seamă în ochii bărbaţilor, atât de aparte. Cristopher nu părea un domn englez, ci un destrăbălat în toată legea. Oare ea era conştientă de influenţa pozitivă pe care o avea asupra fratelui lui? Nădăjduia că nu, fiindcă atunci Cristopher era pierdut.

– Meriţi să fii aruncată în stradă în şuturi, a protestat cu glas şoptit Ophelia.

Se uita cu o antipatie zdrobitoare la spanioloaică. Ştia că oaspeţii nu înţelegeau versurile cântecului aceluia stupid şi asta a făcut-o să nu se simtă atât de ruşinată.

Nici noroiul ei nu pătează, nici insultele nu dor,
măgăriţo, întoarce-te la treburile tale,
Căci în iubire şi război
povestea spune că
totul e îngăduit... folosindu-te de talent.

Dar o să-i ceară lămuriri marchizului de Whitam pentru că îngăduise unei muieruşti s-o insulte la o petrecere dată în casa

lui. Râsetele lui Andrew la auzul ultimei strofe au făcut-o pe Ophelia să se înroşească la fel ca focul şi să se înfierbânte, dar muzica veselă şi versurile batjocoritoare în sfârşit încetaseră. Ea nu a aplaudat, ca restul oaspeţilor, şi nici nu a zâmbit. Spanioloaica îi aruncase mănuşa simbolică a războiului şi ea a ridicat-o încântată. S-a îndreptat spre locul unde se afla. Fata era cu spatele, primind felicitările câtorva oaspeţi care rămăseseră încântaţi de interpretarea ei, ca şi ale celor doi ghitarişti spanioli, care o secundă mai târziu şi-au ocupat din nou locul în sală ca să cânte mai departe.

Contele de Cray se uita nepăsător la Ágata. Interpretarea străinei i se păruse mai degrabă ciudată, dar se temea că Ophelia se va da în spectacol şi mai tare în seara aceea dezastruoasă. Ştia de respingerea din partea moştenitorului de la Whitam Hall, dar era conştient că acţiunea Opheliei fusese nelalocul ei. Trecuseră prea mulţi ani pentru ca puiul lui John Beresford să mai fie interesat de ea. S-a uitat la marchiz, care rămânea senin, departe de locul unde se afla interpreta cântecului, împărţind zâmbete şi comentarii cu ducele de Arun. Fraţii Beresford o felicitau cu înflăcărare pe tânără. Lui Richard Moore i se părea intolerabil că John îngăduise un spectacol de aşa prost gust la o cină la care participau oaspeţi iluştri, aparţinând celor mai bune familii din sudul Angliei.

Sunetul aplauzelor Opheliei a făcut-o se întoarcă fără ca de pe chip să-i piară zâmbetul, chiar dacă a mijit ochii ca s-o privească. De atât de aproape a putut să vadă că faţa englezoaicei nu mai avea prospeţimea tinereţii; ridurile adânci de la ochi şi gură nu se puteau ascunde cu praf de orez, nici cu fard. Pielea palidă îi era ofilită şi fără strălucire. Părul vopsit creştea impresia de maturitate a trăsăturilor, deşi, pe de altă parte, izbutea să ascundă firele albe. Dar, Ágata a trebuit să recunoască, era îmbrăcată superb, deşi nu a invidia-t-o deloc. Cristopher a venit foarte aproape de ea şi a prins-o de cot.

– Frumoasă interpretare, dar nu putea fi altfel din partea unei artiste a străzii, l-a înfruntat lady O'Sullivan sarcastică.

Ágata nu a răspuns la insultă. Credea cu tărie că englezoaica nu cunoştea semnificaţia cuvintelor folosite. Artistă a străzii, ha! Nici nu-şi închipuia cât de artistă putea să fie şi avea de gând să-i facă o demonstraţie cu primul prilej.

– Lady Ophelia, a intervenit Cristopher cu glas îngheţat, este o adevără surpriză să vă vedem la Whitam Hall, când este limpede că nu aţi fost poftită.

Arthur şi Andrew şi-au înfipt privirea pe Richard Moore, care părea cam nervos şi dornic să plece. Amândoi şi-au dat seama că fratele lor căuta o înfruntare.

– Am venit ca însoţitoare a lordului Cray, a răspuns ea şi cel pomenit a devenit şi mai nervos. Iar ceea ce a fost cu adevărat o surpriză a fost să descopăr că marchizul de Whitam se ocupă, în prezent, cu strângerea femeilor de pe stradă.

Cristopher a făcut un pas înainte, ameninţător dar Ágata l-a prins de braţ ca să-l oprească.

– Retrage-ţi vorbele sau am să te fac să le înghiţi!

Tonul lui Cristopher prevestea declanşarea furtunii.

– Cere-ţi scuze, lord Beresford!

Richard Moore a intervenit pentru prima oară în schimbul de cuvinte dintre Ophelia şi Cristopher.

Arthur a crezut că vede altă intenţie în gestul Ágatei de a se interpune între Moore şi Cristopher. Şi Andrew şi-a dat seama de încordarea care era între fratele lui, Ophelia şi Richard şi nu a lăsat ca posibila altercaţie să degenereze. Arthur a prins-o cu putere pe Ágata şi a dus-o în grădinile din faţa conacului, în vreme ce lua o cupă şi i-o dădea. Din politeţe, ea nu l-a refuzat.

La rândul său, Andrew şi-a pus braţul peste umerii lui Cristopher şi l-a îndepărtat de lady O'Sullivan şi de Richard,

care îl privea cu autentic dispreţ în ochii de corb.

– Nu merită, Cristopher, să plecăm de-aici.

Dar el voia să se răzbune şi nu s-a mişcat din loc.

– Dă-mi drumul, Andrew!

Însă fratele cel mic nu l-a ascultat şi l-a dus în afara salonului încercând să-l liniştească.

– Nu sunt de acord să-i dai satisfacţie scorpiei ăleia, n-ai să dai un spectacol în onoarea ei.

Prin vorbele lui încerca să obţină renunţarea fratelui său, care se împotrivea să plece de lângă doamnă. Când în sfârşit a cedat, Andrew a răsuflat uşurat. Disputa aparentă trecuse practic neobservată de către ceilalţi oaspeţi, care continuau să asculte muzica celor doi ghitarişti.

– Bea, i-a poruncit hotărât Arthur Ágatei. Ea a vrut să se elibereze din strânsoarea lui dar a băut cupa fără să crâcnească. Mi se pare de necrezut că te-ai folosit de ospitalitatea tatei ca s-o pui într-o situaţie ridicolă pe lady Ophelia, i-a reproşat. Ea şi-a ars gâtul cu lichidul din cupă. Era coniac, nu vin şi l-a băut dintr-o înghiţitură. A tuşit de câteva ori, încercând să uşureze arsura pe care o simţea. Cât au mers prin sală, Arthur a mai luat o cupă. Când au ajuns pe terasa din faţă, a pus-o să treacă de uşile cu geam deschise care dădeau în grădină şi să meargă spre uriaşele ghivece din teracotă care împodobeau laturile frumosului glasvand, dar s-a oprit înainte să ajungă la balustrada groasă din piatră, aproape de o bancă din lemn. Bea, a spus din nou dar ea a refuzat dând din cap. Ai fost foarte şireată. Ágata a confirmat cu o mişcare a capului. Nu ai fost învăţată să te porţi la un bal plin de oaspeţi?

– O merita, a răspuns cu glas sec. Arthur era de acord dar nu i-a dat satisfacţia să i-o spună. Spectacolul pe care îl oferise ea va fi comentat de toţi participanţii la cină până în

sezonul următor şi poate chiar şi în următoarele. Cineva trebuia să facă ceva în privinţa asta, a afirmat Ágata fără să clipească.

– Dar nu tu, a spus cu glas mâhnit. Dansul scandalos lăsa puţin loc închipuirii. Te-ai pus în evidenţă iar fratele meu nu a avut precauţia să te protejeze. Reputaţia ta a fost foarte afectată.

– Nu-mi pasă de reputaţia mea, vrei să ştii de ce? l-a întrebat ea.

Arthur a confirmat dând din cap.

– Dar mai întâi termină-ţi vinul, i-a spus din nou cu glas hotărât.

Ea ţinea cupa în mâini dar fără s-o ducă la buze.

– Bunul meu nume este pe mai departe nepătat în locul în care mă interesează, casa mea. Iar la Whitam Hall pur şi simplu am înveselit seara cu încuviinţarea tatălui vostru.

Arthur voia să-i răspundă dar deodată s-au auzit nişte ţipete în salonul de dans. Era lordul Cray care se adresa majordomului. Arthur s-a uitat la ea cu resemnare înainte de a-şi întoarce ochii spre ferestre.

– Nu te mişca de-aici. Nu mai vreau niciun spectacol. Mă întorc îndată, astfel vei avea vreme să te liniştești. Am să văd ce se petrece în casă.

15

Se simţea atât de frustrată încât a lăsat cupa cu vin pe bancă şi s-a uitat la ea de parcă ar fi fost vinovată pentru tot. De ce se încăpăţâna Arthur s-o facă să bea? Ca s-o convingă

să renunţe la dorinţa ei de răzbunare, dar ea nu terminase cu lady O'Sullivan, mai avea poliţe pe care voia s-o facă să le plătească mai devreme sau mai târziu. Şi se părea că soarta îi împlinea dorinţele, oferindu-i prilejul.

– Va să zică aici te ascunzi, stricato! Glasul Opheliei a ajuns la ea stins dar plin de venin. Ágata s-a întors şi a privit-o fără să clipească. Purtarea dumitale a fost grosolană şi meriţi un răspuns din partea mea, a continuat englezoaica, cu glas strident.

Acum că erau amândouă singure, a profitat de ocazie ca să încerce s-o intimideze. Richard insistase să plece de la petrecere iar ea fusese de acord dar mai înainte voia să-i scoată fumurile din cap spanioloaicei neobrăzate şi o va face de îndată. Din fericire, lordul Moore acceptase să se ducă să-i ia capa, dându-i astfel posibilitatea să răzbune un afront.

– Atâta zarvă pentru un cântec oferit în onoarea gazdei? a întrebat-o Ágata cu glas blând, lipsit de duşmănie sau de îngâmfare. Ophelia ştia că fata minţea. Intenţia ei fusese s-o facă de ruşine şi ar fi izbutit dacă oaspeţii ar fi înţeles scandaloasele versuri ale *tonadillei*. O femeiuşcă vulgară merită asta. Ágata nu se aştepta la palma pe care a primit-o după aceea. Şi-a dus mâna la obraz şi, pentru o clipă, nu a ştiut cum să reacţioneze, dar credincioasă firii ei pătimaşe, a hotărât să-i întoarcă ofensa. Şi ştii ce fac artistele străzii cu târfele ca dumneata? a întrebat pe un ton necioplit, neaşteptând răspuns din partea celeilalte. Dintr-odată şi fără ştire, şi-a izbit pumnul cu poftă de chipul Opheliei. Şocul loviturii a împins-o pe englezoaică pe spate şi femeia a căzut încurcându-se în poalele din mătase galbenă. Atunci, Ágata s-a aplecat asupra ei şi a avertizat-o cu ochii ca nişte pumnale: Să nu te mai apropii niciodată de vreunul dintre Beresforzi sau vei simţi puterea dinţilor mei; te asigur că fac mai mult rău decât pumnii.

Arthur privea uluit scena. Tânăra era aplecată peste silueta căzută a lady-ei O'Sullivan şi o ameninţa clar. Englezoaica avea pe chip o expresie de groază.

– Ágata! Glasul lui Arthur a făcut-o să ridice chipul de pe faţa Opheliei. El o privea cu totul uluit, incapabil să reacţioneze. Dacă Whitam Hall s-ar fi năruit chiar în acel moment nu s-ar fi simţit atât de confuză şi de supărată. Fir-ar să fie! De ce alesese Arthur tocmai momentul acela ca să se întoarcă? El a reacţionat în sfârşit şi a apucat-o de braţ într-o încercare de a nu o mai lovi pe lady O'Sullivan. Apoi, a ajutat-o pe aceasta să se ridice de jos, gemând neajutorată. Ágata s-a uitat la el cu buzele strânse. Se băgase între ele apărând-o pe englezoaică! O supăra că văzuse răzbunarea dar nu avea de gând să se căiască. Oare nu văzuse palma pe care cealaltă i-o dăduse? Acea Ophelia o făcuse artistă a străzii, femeiuşcă şi o lovise cu neruşinare; ea nu putea să primească asemenea insulte fără să răspundă hotărâtă. Dacă s-ar fi aflat în Spania şi nu în Anglia, doamnei nu i-ar mai fi rămas niciun fir de păr pe cap. Cere-ţi scuze, te rog! i-a poruncit Arthur cu glas hotărât şi porunca lui a jignit-o.

Inima rănită a lui Cristopher merita din plin răzbunarea consumată şi răspunsul primit. Dar nu putea să uite că se afla în casa Beresforzilor, bucurându-se de ospitalitatea lor, de aceea a dat înapoi în atitudinea ei războinică, deşi nu s-a scuzat în felul cum se aştepta Arthur.

– Scuzele mele, lady Ophelia, data viitoare voi fi mai hotărâtă.

Nu a dat atenţie oftatului tânărului la auzul vorbelor ei.

Ophelia nu a catadicsit să răspundă şi a luat braţul pe care i-l dădea lordul Beresford ca s-o ajute să-şi recapete firea. Richard Moore tocmai sosise pe terasă, unde se aflau toţi trei şi nu pricepea ce se petrecuse de se simţea o ostilitate palpabilă între cele două femei. A aşezat capa pe umerii

însoţitoarei sale şi au părăsit casa cu capul sus dar înainte să ajungă în pragul uşii cu geam şi să intre în salonul mare, s-a întors spre Arthur.

– Scuzele mele lui sir John Beresford, a spus lordul Moore. O să-l revăd la club săptămâna viitoare.

Tăcerea care a urmat a fost destul de stânjenitoare.

– Ai obrazul roşu. Ágata şi-a muşcat buza, dar înainte să poată să-i dea un răspuns la comentariul lui, s-au auzit glasuri în marele salon. Păreau strigăte, urmate de destulă zarvă. Arthur s-a uitat într-acolo într-o încercare de afla ce se petrecea şi şi-a închipuit că Brandon McGregor avea vreo legătură, căci puternicul lui accent scoţian nu trecea neobservat. Un mare zgomot de sticle a răsunat în continuare. Vino cu mine, să vedem ce se întâmplă.

Dar Ágata a refuzat invitaţia, dorea să mai stea o vreme în grădină.

– Prefer să te aştept aici, am nevoie să respir un pic de aer şi să-mi treacă roşeaţa din obraz. Nu vreau să-i dau lordului Beresford o lămurire despre ce s-a întâmplat. Aş muri de ruşine.

Arthur a şovăit preţ de un moment dar ea avea dreptate; răcoarea nopţii va ajuta la atenuarea loviturii pe care o primise.

– Mă întorc îndată.

Şi s-a dus către marele salon. Ágata a fost recunoscătoare pentru prilejul de a se linişti şi a-şi încetini ritmul răsuflării. Acum că avea un moment ca să se gândească, a regretat pumnul pe care i-l dăduse lady-ei Ophelia, dar niciodată în viaţa ei nu se simţise atât de furioasă. Fusese cu neputinţă să-şi măsoare faptele şi urmările lor. A luat din nou cupa din cristal care rămăsese uitată pe banca din lemn şi, privind lichidul închis la culoare pe care îl conţinea, a şovăit dacă să bea o înghiţitură, căci nu voia să aibă mintea tulburată de alcool. În cele din urmă, a hotărât să n-o facă, fiindcă şi-aşa

se simţea destul de ameţită de la coniacul pe care îl băuse cu câteva minute mai devreme.

Cristopher devenise un spectator neaşteptat în întunericul nopţii. Când Andrew a izbutit să-l convingă să încerce să se liniştească în grădină, nu se aştepta să se afle atât de aproape de Ágata; îi despărţea doar balustrada din marmură de deasupra şi fetişcana aceea îi dăduse o lecţie pe care nu o va uita în viaţa lui. El îi adresase doar vorbe sarcastice şi reflemitoare, se purtase ca o adevărată canalie, dar în seara aceea, domnişoara Martin îi făcuse un dar pe care nu îl merita defel. De câte ori îşi amintea de scandaloasele versuri ale *tonadillei,* îi venea să râdă dar apariţia Opheliei care o căuta pe Ágata cu intenţii rele îl prinsese cu garda jos. Când a auzit insultele şi a văzut palma pe care i-a dat-o Ophelia, făcuse deja mai mulţi paşi ca să iasă din locul în care se afla dar răspunsul Ágatei l-a ţinut pe loc nemişcat şi privind uimit altercaţia. Să o vadă pe mândra şi aroganta lady Ophelia trântită la picioarele domnişoarei Martin după ce primise un pumn, a fost un balsam pentru sufletul lui. Trăia nişte emoţii care îl duceau într-un loc de unde nu era cu putinţă să se întoarcă. Nimeni niciodată nu mai făcuse ceva atât de generos şi de dezinteresat pentru el, chiar dacă amploarea fusese disproporţionată, fiindcă pumnul ar fi putut să-i rupă nasul. A rămas ascuns cât a durat înfruntarea dintre femei şi fusese cea mai bună hotărâre din viaţa lui, chiar dacă îl costase un adevărat efort. El cunoştea mai bine decât oricine trucurile şi josniciile la care putea să recurgă Ophelia, dar Ágata ştia să se apere destul de bine singură şi, după zece ani, a descoperit ce putea să însemne iarăşi o femeie în existenţa lui: necazuri; dar nu i-a păsat, dimpotrivă. Cu această nouă perspectivă, se simţea din nou viu. Inima îi bătea plină de proiecte şi de ţeluri pe care din

nefericire nu putea nici măcar să le ia în considerare.

Foşnetul rochiei Ágatei l-a scos pe moment din gândurile lui. A observat paşii ei fermi şi a auzit foarte bine murmurul care îi însoţea. A auzit-o înjurându-l pe Arthur, blestemând-o pe Ophelia şi hulind împotriva tuturor gânditorilor din istorie, inclusiv sfântul Pavel. De câte ori îi cădeau ochii pe ea i se înfierbânta sângele dar simţământele fratelui lui mai mic faţă de tânără îi puneau stavilă bătăilor inimii.

Stătea mai departe ascuns sub balustrada din marmură. Alesese acest loc fiindcă nu se simţea în stare să rămână în aceeaşi încăpere cu lady Ophelia. De fapt, gândul lui fusese să plece de acasă dar să facă asta ar fi însemnat să-şi umilească tatăl, iar el nu acţiona cu o asemenea laşitate şi de aceea se hotărâse să rămână în grădini la sfatul anume al fratelui său Andrew, până se va linişti. Uşile cu geam deschise lăsau să se audă muzica interpretată în salon şi putea să audă şi conversaţiile unor oaspeţi îndrăzneţi care ridicau glasul ca să se facă auziţi printre lumea care râdea. Cristopher şi-a îndreptat din nou atenţia către Ágata. Din locul unde se afla, putea să-i vadă părul blond şi tenul auriu; expresia de supărare de pe chip şi frumoşii ei ochi negri. Era cea mai năvalnică femeie din câte cunoscuse şi cea mai atrăgătoare. A văzut-o privind câteva secunde înspre salonul de dans înainte de a întoarce capul spre unde se afla el; era limpede că nu putea să-l vadă. Dacă ar fi coborât privirea, ar fi văzut cine era sub balustrada din piatră. Cristopher a văzut că întorcea capul spre uşile de acces în salon, ca pentru a se încredinţa că nu o vede nimeni şi, îndată după aceea, a golit cupa pe care o ţinea în mâini, dar ghinionul a făcut că a căzut tocmai în capul lui.

Lichidul călduţ i s-a prelins pe faţă şi părea că picăturile de alcool îşi băteau joc de el şi de uluirea lui. Era nedumerit. Se îndoia că o făcuse dinadins, fiindcă era încredinţat că nu ştia că el se afla acolo dedesubt. Dar acest fapt i-a dat ocazia

unei apropieri fără să poată să scape iarăşi. Tocmai când Ágata se întorcea ca să se ducă în salon, a întrebat-o cu cel mai puternic glas cu putinţă:

– Întotdeauna ataci pe la spate? Ea s-a întors iute înspre glas şi atunci a coborât ochii către tufele de trandafiri de unde o privea un Cristopher cu ochii mijiţi; părea furibund dar din pricina întunericului nopţii nu putea fi sigură. Avea părul ud şi acum nu părea blond, ci roz. Pe bărbie i se prelingea un lichid închis la culoare care ajunsese deja la gulerul cămăşii albe. „Ce făcea acolo, ascuns ca un hoţ?", s-a întrebat Ágata. Ochii lui aruncau flăcări şi ea a făcut un pas înapoi din precauţie, dar stăpânindu-şi râsul. Era pentru prima oară când nu arăta impecabil. Nu purta batistă la gât, fiindcă era înnodată pe talia ei, cămaşa îi era încă descheiată, arătând un triunghi de piele şi nişte păr blond creţ, care i-au grăbit bătăile inimii. Priveliştea i-a plăcut mult, dar a încercat să ascundă asta. Este de cel mai prost gust să verşi vinul dintr-un pahar în capul unui bărbat, nu ţi s-a spus niciodată? Glasul lui Cristopher ardea iar ea nu putea să spună dacă era din pricina supărării sau a surprizei. Poţi să fii recunoscătoare că eşti femeie, altfel acum nu ai mai avea capul pe umeri.

Ágata continua să tacă, îngrozită să vadă că lichidul din paharul ei nu căzuse peste tufele de trandafiri. Licoarea păta treptat în culoarea cireşelor cămaşa lui albă şi văzându-l a fost gata să izbucnească în râs, dar s-a stăpânit la vreme. Ştia că dacă râdea de acest accident putea să-şi piardă dinţii după aceea, dar ceva mai puternic decât ea a făcut-o să-şi bată joc de situaţia comică în care se văzuse băgată. Coniacul pe care îl băuse mai înainte îi dăduse o putere de necrezut şi era de vină într-o măsură pentru ilaritatea pe care o simţea.

– Dacă nu te-ai fi ascuns ca un hoţ ordinar, vinul nu ar fi căzut în capul dumitale.

Cristopher a pufnit uluit şi s-a minunat de seninătatea

înfăţişării ei, în ciuda uşoarei şovăiri a picioarelor. A străbătut cu iuţeală distanţa care îi despărţea. A urcat cele şase trepte care duceau de pe terasă în grădină, atât de plin de nerăbdare încât i-au scrâşnit dinţii. Ea a mai dat înapoi un pas, cu băgare de seamă, dar fără respectul la care se aştepta el. Dumnezeule! Femeia aceea îl înnebunea.

Ágata l-a privit cu plăcere. Cristopher se proţăpise în faţa ei ca o panteră în faţa prăzii. S-a îndoit de gândurile lui, căci ochii nu îi arătau ce va face mai departe. În ce o privea, ea se simţea cam ameţită şi cu curajul trecător pe care ţi-l dă de obicei alcoolul.

– De la o doamnă educată ar fi de aşteptat măcar o scuză şi o batistă, dar aici nu se află nicio doamnă, nu-i aşa? Poate o mahalagioaică?

Ágata ştia că îi datora o scuză dar felul lui de a o cere a revoltat-o. O făcuse iarăşi mahalagioaică? Asta nu avea de gând să uite. Se luptase pentru el, se vârâse într-o luptă ca să-i apere onoarea; aştepta măcar o dovadă de recunoştinţă, nu tonul acela superior.

– Scuzele le-aş oferi unui domn, nu unui rac englez care e mereu prost dispus.

Cristopher a mai făcut un pas spre ea. Îl amuza trufia cu care îl privea.

– Nu ştiu ce ai împotriva englezilor de îi numeşti în felul acesta atât de dispreţuitor şi am obligaţia să te avertizez că am să te trântesc pe genunchi şi am să-ţi dau atâtea bice câte trebuie ca să te fac să-ţi schimbi părerea.

Ea a ridicat nasul mic, într-o atitudine sfidătoare. Tocmai gestul pe care nu îl suporta el la nicio femeie dar pe care la Ágata îl găsea irezistibil.

– Ar fi o purtare tipică a unui *domn englez*, nu-i aşa?

Vorbele au sunat ca o insultă voită. Cristopher a oftat din nou.

– Dacă nu ar fi fost *domnii englezi*, a folosit acelaşi ton ca şi ea, dar cu o anume batjocură în străfund care a deranjat-o şi mai mult, acum spaniolii ar vorbi franceza şi ar cânta Marseilleza.

Ágata a deschis gura uimită. Asta fusese o lovitură sub centură.

– Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre compatrioţii mei?

Cristopher şi-a pus mâinile în şolduri ca să nu le pună în gâtul ei. Dorinţa să o sărute îl scotea din minţi. De când îi încercase gustul, nu putea să mai doarmă nopţile. O sărutase ca s-o pedepsească şi nici nu-şi închipuia chinul care însemna pentru el să se stăpânească.

– Dacă nu-ţi place să primeşti insulte, încearcă să nu le rosteşti, a sfătuit-o. Ágata l-a privit jignită până în măduva oaselor. Este un fapt demonstrat că spaniolii nu ştiu să-şi poarte bătăliile dar, Dumnezeule, aici sunt racii englezi ca să scoată castanele din foc.

Cristopher ştia că ataca voit sentimentul patriotic al tinerei, care se simţea mai mult spanioloaică decât franţuzoaică, dar trebuia să-i scoată fumurile din cap de îndată, ori va face ceva drastic, ca de pildă s-o trântească pe spate şi să se bucure de ea. Şi la dracu cu pretenţiile lui Arthur!

Ágata care nu suporta să se vorbească dispreţuitor despre rădăcinile ei materne, a interpretat vorbele lui în chipul cel mai ofensiv cu putinţă. Adora Spania, chiar dacă primul ei nume de familie era franţuzesc. A mijit ochii negri şi i-a aruncat lui Cristopher o privire înflăcărată.

– Lovi-te-ar diareea!

El a privit-o surprins de ocară şi i-a întors-o încercând să şi stăpânească zâmbetul.

– Spanioloaică alunecoasă.

Ágata a rămas cu gura căscată, dar şi-a revenit iute.

înfăţişării ei, în ciuda uşoarei şovăiri a picioarelor. A străbătut cu iuţeală distanţa care îi despărţea. A urcat cele şase trepte care duceau de pe terasă în grădină, atât de plin de nerăbdare încât i-au scrâşnit dinţii. Ea a mai dat înapoi un pas, cu băgare de seamă, dar fără respectul la care se aştepta el. Dumnezeule! Femeia aceea îl înnebunea.

Ágata l-a privit cu plăcere. Cristopher se proţăpise în faţa ei ca o panteră în faţa prăzii. S-a îndoit de gândurile lui, căci ochii nu îi arătau ce va face mai departe. În ce o privea, ea se simţea cam ameţită şi cu curajul trecător pe care ţi-l dă de obicei alcoolul.

– De la o doamnă educată ar fi de aşteptat măcar o scuză şi o batistă, dar aici nu se află nicio doamnă, nu-i aşa? Poate o mahalagioaică?

Ágata ştia că îi datora o scuză dar felul lui de a o cere a revoltat-o. O făcuse iarăşi mahalagioaică? Asta nu avea de gând să uite. Se luptase pentru el, se vârâse într-o luptă ca să-i apere onoarea; aştepta măcar o dovadă de recunoştinţă, nu tonul acela superior.

– Scuzele le-aş oferi unui domn, nu unui rac englez care e mereu prost dispus.

Cristopher a mai făcut un pas spre ea. Îl amuza trufia cu care îl privea.

– Nu ştiu ce ai împotriva englezilor de îi numeşti în felul acesta atât de dispreţuitor şi am obligaţia să te avertizez că am să te trântesc pe genunchi şi am să-ţi dau atâtea bice câte trebuie ca să te fac să-ţi schimbi părerea.

Ea a ridicat nasul mic, într-o atitudine sfidătoare. Tocmai gestul pe care nu îl suporta el la nicio femeie dar pe care la Ágata îl găsea irezistibil.

– Ar fi o purtare tipică a unui *domn englez*, nu-i aşa?

Vorbele au sunat ca o insultă voită. Cristopher a oftat din nou.

– Dacă nu ar fi fost *domnii englezi*, a folosit acelaşi ton ca şi ea, dar cu o anume batjocură în străfund care a deranjat-o şi mai mult, acum spaniolii ar vorbi franceza şi ar cânta Marseilleza.

Ágata a deschis gura uimită. Asta fusese o lovitură sub centură.

– Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre compatrioţii mei?

Cristopher şi-a pus mâinile în şolduri ca să nu le pună în gâtul ei. Dorinţa să o sărute îl scotea din minţi. De când îi încercase gustul, nu putea să mai doarmă nopţile. O sărutase ca s-o pedepsească şi nici nu-şi închipuia chinul care însemna pentru el să se stăpânească.

– Dacă nu-ţi place să primeşti insulte, încearcă să nu le rosteşti, a sfătuit-o. Ágata l-a privit jignită până în măduva oaselor. Este un fapt demonstrat că spaniolii nu ştiu să-şi poarte bătăliile dar, Dumnezeule, aici sunt racii englezi ca să scoată castanele din foc.

Cristopher ştia că ataca voit sentimentul patriotic al tinerei, care se simţea mai mult spanioloaică decât franţuzoaică, dar trebuia să-i scoată fumurile din cap de îndată, ori va face ceva drastic, ca de pildă s-o trântească pe spate şi să se bucure de ea. Şi la dracu cu pretenţiile lui Arthur!

Ágata care nu suporta să se vorbească dispreţuitor despre rădăcinile ei materne, a interpretat vorbele lui în chipul cel mai ofensiv cu putinţă. Adora Spania, chiar dacă primul ei nume de familie era franţuzesc. A mijit ochii negri şi i-a aruncat lui Cristopher o privire înflăcărată.

– Lovi-te-ar diareea!

El a privit-o surprins de ocară şi i-a întors-o încercând să şi stăpânească zâmbetul.

– Spanioloaică alunecoasă.

Ágata a rămas cu gura căscată, dar şi-a revenit iute.

– Găgăuţă! Dobitocule...!

Cristopher a mai înaintat un pas până a prins-o între balustradă şi el.

– Aştept o scuză, a tunat, jumătate amuzat, jumătate uimit.

Tocmai descoperise că îi plăcea să o provoace. Insultele ei îi biciuiau simţurile.

– Nu! a răspuns Ágata cu mândria unei regine.

– Ştiu cum să te fac să-ţi înghiţi insultele. Ea l-a privit de parcă ar fi fost un coşar slinos şi s-ar fi temut să nu se murdărească. Îţi dau o ultimă şansă să te scuzi. Tânăra a refuzat din nou hotărâtă, dând din cap. Ágata era o femeie grozav de orgolioasă iar englezul întrecuse marginile îngăduinţei. Avusese de gând să-i ofere o scuză pentru că îi vărsase vinul în cap dar atitudinea lui nepăsătoare a pus-o în defensivă. Fusese gata să-i scoată ochii unei englezoaice pentru răul pe care i-l făcuse în trecut, iar el îi mulţumea insultând-o. Încordarea dintre ei scotea scântei. Ai căutat-o cu lumânarea! Cristopher a fost atât de iute încât ea nu a putut să se împotrivească. A luat-o pe sus, a coborât cele şase trepte spre tufele de trandafiri şi a pornit spre frumoasa seră. Dintr-o lovitură cu piciorul a deschis uşa şi aromele exotice i-au pătruns în nări dar nu a dat atenţie păcii care se respira înăuntru, avea ceva mult mai însemnat de făcut şi care cerea atenţia lui grabnică. A ajuns la banca din piatră şi a trântit-o pe genunchi cu faţa în jos, de parcă ar fi fost o fetiţă. A început s-o bată la fund, tacticos, înfuriind-o. Ágata era atât de năucită că nu putea să scoată o vorbă. Asta e pentru văicărelile tale! De data asta ea nu s-a văitat. Asta, pentru că mi-ai luat arma fără să-mi ceri îngăduinţa! A continuat să tacă dar nătărăul uita că mulţumită acestui amănunt putuse să-i pună pe fugă pe hoţi. Asta, pentru că mi-ai vărsat vinul în cap! Ágata şi-a muşcat buzele, nu era vinovată că el se ascundea sub

balustradă. Şi asta pentru că m-ai făcut dobitoc. Orgoliul de femeie îi era rănit dar nu a scos o vorbă. Cristopher a ridicat-o din nou şi a privit-o în ochii care făgăduiau răzbunare absolută. Era cu adevărat frumoasă! Pe buzele lui s-a ivit un zâmbet pe care a reuşind să-l reprime la vreme; dacă Ágata ducea la îndeplinire ameninţarea din ochi, gâtul lui chiar era în primejdie. Şi deodată, fiind conştient de vulnerabilitatea sa, dorinţa de a o săruta i-a perforat măruntaiele. Ce i se întâmpla!? O vedea atât de furioasă încât se bucura de asta. Tânjea să-i soarbă supărarea de pe buze şi atunci şi-a pierdut raţiunea, şi-a strecurat degetele pe sub braţele ei, desfătându-se cu moliciunea pielii. Părea satin încălzit de soarele primăverii. Ea nu s-a depărtat. Purtarea lui bruscă o paralizase şi nu putea să reacţioneze. Ruşinea o copleşea, furia o consuma şi şi-a jurat că el avea zilele numărate. Iar asta, pentru ceea ce mă faci să simt de câte ori te privesc.

Gura lui a coborât peste a ei de parcă ar fi fost a unui lup flămând, jefuindu-i locurile sfinte, sorbindu-i gemetele întretăiate pe care le scotea fără să vrea. Sărutul era la fel de brutal ca simţămintele trăite de amândoi dar Ágata nu a protestat. După surpriza de început, şi-a relaxat membrele în braţele lui; îi plăcea sărutul pe care i-l dădea chiar dacă era pârjolit de răzbunare şi hrănit de dorinţă. Îl iubea pe englezul ăla arogant şi în momentul acela în care se afla în braţele lui, a crezut că totul era cu putinţă.

Cristopher i-a muşcat buza inferioară, ea i-a întors sărutul cu aceeaşi dorinţă ca şi el şi deodată a devenit mult mai îndrăzneţ. I-a suit o mână pe spate, într-o mângâiere uşoară. I-a prins ceafa ca să adâncească sărutul şi atingerea iar Ágata a gemut simţindu-se devorată. După momentul de desfrâu provocat de alcool, şi-a amintit cu o limpezime precisă că el nu o săruta pentru că o dorea; dimpotrivă, o făcea ca s-o pedepsească. Şi dezamăgirea i-a măturat iluziile, ca o tornadă.

El era atât de absorbit de sărut că nu a simţit rigiditatea braţelor ei între ale lui şi deodată o durere de nesuportat în părţile lui intime l-a lăsat fără răsuflare; îl lovise cu genunchiul. Numai printr-o minune nu s-a frânt în două şi a putut s-o ţină înainte să plece. Ca să scape, Ágata l-a pălmuit cu mâna stângă şi făcând asta l-a zgâriat pe obraz cu inelul pe care îl purta.

– Mai sărută-mă o dată ca să mă pedepseşti şi vei fi un om mort.

Cristopher i-a dat drumul ca să-şi ducă mâna la obrazul rănit; o picătură de sânge i-a mânjit vârful degetelor. Între timp, ea s-a întors şi a ieşit din seră cu spatele la fel de încordat ca o coardă de ghitară gata să se rupă. Îl tutuise pentru prima oară! Când durerea a scăzut îndeajuns ca să poată merge, Cristopher a sfidat-o cu glas tare, înainte de a se întoarce în salonul de dans.

– Vom vedea dacă îţi ţii promisiunile, *Gata!*

Şi a ieşit din seră cu pas hotărât.

Când a ajuns la scara care ducea în salon, l-a văzut pe tatăl lui stând pe o bancă din piatră, lângă un ghiveci plin de flori care îşi răspândeau parfumul în noaptea caldă; părea că se bucură de un moment de singurătate. L-a privit cu oarecare îndoială fiindcă nu ştia ce făcea stând singur în întuneric. Avea un picior pus peste altul, chipul inexpresiv şi în mâini o cupă de şampanie de care nu se atinsese. Atunci, s-a ridicat în picioare şi a mers drept spre el. Ajungând lângă Cristopher, i-a pus o mână pe umăr şi l-a privit în faţă.

– Arthur nu este interesat de domnişoara Martin.

– De ce îmi spui asta?

John s-a uitat la fiul său cel mare cu o privire scrutătoare. Cristopher nu ştia că tatăl lui o văzuse venind pe domnişoara Martin cu câteva minute înaintea lui; amândoi veneau din acelaşi loc, din seră, şi nu i-a fost greu să adune doi cu doi.

– Am crezut că te interesează să ştii.

Şi după aceste vorbe ciudate, a dispărut din grădină în direcţia marelui salon.

16

A îmbrăţişat-o cu putere. Nu-i venea să creadă că o avea în faţa ochilor pe Marina. Era ca un vis, nu o văzuse de ani de zile. Sosirea cuplului la Whitam Hall fusese o surpriză foarte plăcută.

– Eşti foarte frumoasă. Aerul Marii Britanii îţi priieşte foarte bine, i-a spus. Marina a scrutat-o pe Ágata cu un ochi critic. Era aceeaşi guralivă dintotdeauna, iar greutăţile nu îi schimbaseră firea veselă şi nepăsătoare. Era cea mai bună prietenă pe care o avea. Dar sunt foarte supărată pe tine. Mă aflu de prea multă vreme la Whitam Hall. Am obosit să fiu o povară.

Reproşul sunase trist.

– Am fost foarte ocupată să-l aduc pe lume pe fiul meu, Stephen McGregor. Aceasta fusese pricina întârzierii ei. La scurtă vreme după ce Ágata a ajuns în portul Dover, Marina a născut şi nu a putut veni s-o ia. Din fericire, prietenia şi rudenia care îl lega pe soţul ei, Brandon de fiica marchizului de Whitam Hall, Aurora, făcuse ca acesta să se îngrijească de ea ca de un oaspete drag. În ce o privea, Ágata nu avea de ce să se plângă. Se simţise grozav printre Beresforzi, în afara ultimului incident cu lady Ophelia, despre care nu avea de gând să-i povestească prietenei sale. Şi deja îmi doresc să mă întorc lângă el, i-a mărturisit cu glas matern.

– De ce nu l-ai adus cu tine? a întrebat-o curioasă Ágata.

– Este încă prea mic ca să călătorească şi voiam să vin personal să te iau; de aceea nu am rămas cu el. Iubirea frăţească pe care o simţea Ágata pentru Marina a făcut s-o îmbrăţişeze cu şi mai multă putere. Era cea mai specială femeie din lume iar ea o iubea din tot sufletul. Mâine vom pleca la prima oră, va fi o călătorie de o zi.

– Nu pot să te însoţesc la casa ta din Scoţia, i-a spus deodată. Trebuie să mă întorc de îndată la Córdoba. Marina s-a uitat la ea de parcă nu ar fi auzit-o bine. Să se întoarcă la Córdoba? Familia mea se află într-o mare încurcătură.

– Vrei să-mi povesteşti?

– Este o conspiraţie pentru răsturnarea regelui Fernando. Exclamaţia Marinei era previzibilă. Sunt implicaţi englezi şi francezi, dar şi spanioli.

– Dumnezeule! a spus îngrozită. Dar trebuie să anunţăm Coroana.

Ágata a negat dând din cap de mai multe ori.

– Sunt în joc reputaţia şi bunul nume al vărului meu Carlos de Lucena, a explicat mâhnită.

Marina a crezut că nu auzise bine. Carlos de Lucena era unul dintre consilierii secretarului de Stat spaniol. Nu putea fi amestecat într-o intrigă politică. Ea şi-l amintea ca pe un bărbat credincios şi cu principii.

– În joc? a izbutit să întrebe fără să creadă încă dezvăluirea Ágatei.

O conspiraţie internaţională pentru răsturnarea regelui Fernando? I se părea nemaipomenit.

– Există o listă cu mai multe nume, printre ele cel al vărului meu. Coroana engleză o ţine la loc sigur şi cercetează complotul.

– Şi de unde ştii că îl cercetează coroana engleză? a întrebat-o nedumerită.

– Sir Cristopher Beresford este agent al Coroanei şi cel

însărcinat să demaşte conspiraţia împotriva intereselor spaniole.

Gura Marinei s-a deschis complet, formând un cerc desăvârşit.

– Şi tu de unde ştii toate astea?

– Pentru că am furat lista.

De ce nu o surprindea această mărturisire? Ágata era expertă în luarea de hotărâri fără să conteze pe nimeni. Şi de obicei intra în mai multe belele decât putea să evite.

– Nu te-ai schimbat deloc, i-a spus zâmbindu-i complice. Ágata furase lista, lordul Beresford era agent al Coroanei, iar ea a ştiut că îi scăpa ceva. Ai nevoie de ajutorul lordului Beresford.

Marina înţelesese! Ágata a respirat uşurată.

– Trebuie să-l conving să vină cu mine în Spania.

Marina s-a gândit că prietenei ei îi era foarte greu. Cristopher era un bărbat enigmatic, rezervat şi rece. În puţinele ocazii în care s-au întâlnit, se arătase amabil, dar distant. Era atât de diferit de fraţii lui, Arthur şi Andrew!

– Şi doreşti să-l convingi cu ajutorul meu?

Marina ştia că nu va fi nevoie. Dacă într-adevăr era agent al coroanei engleze, datoria lui era să urmeze toate pistele, să lege toate capetele. S-a uitat la prietena ei şi i-a văzut ochii care străluceau de dor.

– Te rog să mă ierţi că nu vin cu tine. Ai făcut degeaba o călătorie, fiind încă nerefăcută după naşterea recentă.

– Ágata! a întrerupt-o indignată. Trebuie să-l anunţi pe vărul tău. Înţeleg prea bine, nu trebuie să ceri iertare pentru asta. Nodul pe care îl simţea Ágata în gât s-a desfăcut încetul cu încetul. Spune-mi ce ai de gând să faci, i-a cerut Marina, şi voi vedea cu ce te pot ajuta.

– Atunci am să-ţi povestesc, dar cel mai important lucru este să-l convingi pe soţul tău de schimbarea de planuri.

Marina a făcut un gest de încuviinţare cu capul.

– Vreau să fii sincer cu mine.

Arthur s-a uitat intrigat la fratele său mai mare. Ultimul dintre oaspeţi plecase acum o oră. Ágata şi Marina stăteau de vorbă cu înflăcărare în încăperile destinate ei la Whitam Hall. Brandon bea un coniac cu John Beresford, în bibliotecă. Laird de Ruthvencastle era întotdeauna binevenit în casă. Andrew o însoţea pe lady Isabella înapoi acasă. Indispoziţia mamei ei, cu câteva ceasuri înainte de începerea balului, o lăsase fără compania părinţilor ei şi în grija lui John Beresford, care îl delegase pe fiul lui cel mic cu responsabilitatea de a se ocupa de ea. Iar fratele lui cel mare se încăpăţâna să aibă o discuţie cu el.

– Întotdeauna am fost sincer cu tine, i-a răspuns pe un ton, scăzut.

Noaptea fusese lungă, stânjenitoare şi foarte încordată. Sosirea Marinei şi a lui Brandon stârnise multă agitaţie printre oaspeţii care încă nu plecaseră şi când el s-a întors în grădină căutând-o pe Ágata ca s-o ducă la Marina McGregor, tânăra dispăruse. Arthur nu ştia că în vreme ce el o căuta, Ágata se lăsa sărutată de Cristopher într-un colţ al serei.

– Nu este femeia potrivită pentru tine, i-a spus deodată fratele lui.

Arthur a ştiut că se referea la domnişoara Martin. Şi să descopere brusc interesul lui Cristopher pentru ea, împotriva oricărei aşteptări, l-a făcut să se irite. Oare nu tăgăduise el cu câteva zile în urmă atracţia pe care ar fi putut s-o simtă? L-a deranjat uşurătatea lui.

– Şi de ce crezi că nu este femeia potrivită pentru mine? Îmi amintesc de o discuţie asemănătoare, de acum nişte ani, i-a răspuns hotărât.

Arthur ştia că Ágata avea sentimentele foarte profunde

pentru fratele lui. Dansul şi cântecul ei avuseseră ca scop să-i dea o lecţie femeii care îi făcuse atâta rău în trecut, dar el nu se va lăsa aşa uşor.

– Mă sfidezi? a întrebat Cristopher cu o sprânceană ridicată.

– Da, i-a răspuns Arthur cu glas stăpânit şi hotărât.

Cristopher l-a privit cu atenţie. Îl văzuse dansând cu Ágata, însoţind-o vreme de zile fără o replică. Devenise apărătorul şi confidentul ei şi regreta enorm că îl supăra prin vorbele şi îl rănea prin faptele lui dar ceea ce simţea pentru domnişoara Martin îi hotărâse atitudinea.

– Nu eşti interesat de ea, tata mi-a spus asta întâmplător. A crezut nimerit să ştiu.

Pupilele lui Arthur au strălucit auzind mărturisirea. Aşadar, tatăl lor jucase în favoarea lui Cristopher. Atunci avea de vorbit cu el despre manipulările lui. Dacă era interesat să încline balanţa în favoarea întâiului născut, de ce îl desemnase pe el drept escortă şi companion al domnişoarei Martin vreme de zile?

– Ea va alege şi vei fi foarte surprins, a rostit.

– Domnişoara Martin nu este pentru tine.

– Încerci să-mi spui că iei în calcul posibilitatea de a ridica la rangul de viitoare marchiză de Whitam o mahalagioaică?

Cristopher a bombănit în sinea lui. El însuşi spusese aceste vorbe cu câteva zile în urmă. Cum îndrăznea Arthur să le repete?

– Pur şi simplu doresc să ştii părerea mea în această privinţă şi îţi amintesc, în caz că ai uitat, că nu sunt obligat să aleg o femeie de rang nobil ca viitoare marchiză. Tata s-a arătat foarte înţelegător în legătură cu asta. Lui Arthur îi venea să râdă dar şi-a stăpânit impulsul. În cele din urmă, fratele lui îşi strânsese funia în jurul gâtului fără ajutorul său,

dar îl deranja nestatornicia lui. Dar îmi cunosc datoria ca moştenitor şi voi acţiona în consecinţă. Întotdeauna în folosul familiei, a adăugat Cristopher.

– Care a fost pricina unei răzgândiri atât de bruşte în ce o priveşte pe domnişoara Martin? Cristopher nu i-a răspuns, doar a zâmbit, chiar dacă gestul lui i s-a părut lui Arthur mai mult o ocheadă zeflemitoare decât o expresie măgulitoare. Îţi amintesc că pleacă mâine la prima oră la Ruthvencastle. Dacă Arthur voia să-i strice momentul de sărbătoare fratelui lui, nu a izbutit. Iar eu mă gândesc serios s-o însoţesc, a adăugat. Sunt multe locuri interesante pe care să i le arăt.

– Domnişoara Martin nu va pleca în Scoţia.

Şi Cristopher nu i-a mai spus nimic.

17

Îi venea să blesteme. Ultima altercaţie cu Cristopher, în grădină, din noaptea aceea, o întrista şi o indispunea totodată. În situaţia asta, nu avea cum să-i ceară ajutorul. Trebuia să aleagă vorbele potrivite ca să-l facă să înţeleagă că el avea nevoie de ea şi nu invers. Cu tot curajul pe care a izbutit să-l adune, a mers pe coridor, desculţă, până a ajuns la uşa odăii lui. Toţi cei de la Whitam Hall dormeau şi Ágata voia să profite de momentul de linişte ca să-i vorbească fără întreruperi, înainte de ziua următoare. Se purta pe dos de cum ar fi fost de aşteptat de la o domnişoară educată, dar viaţa vărului ei era în primejdie şi asta a hotărât-o.

Ştia că el nu dormea după lumina pâlpâind care se vedea pe sub crăpătura de jos a uşii din lemn. S-a uitat peste umărul

stâng şi apoi peste cel drept ca să se încredinţeze că nu o văzuse nimeni. Nu a ciocănit, a fost mult mai îndrăzneaţă: a apăsat clanţa şi a împins uşor uşa groasă. Cu uşurare, a văzut că era descuiată. Cristopher stătea la birou, cu spatele la ea; avea o peniţă în mâna dreaptă dar zgomotul caracteristic peniţei care alunecă pe foaia de hârtie s-a oprit brusc.

– Nu se cuvine să intri în încăperile mele. Vrei oare să-ţi compromiţi definitiv reputaţia?

S-a răsucit puţin ca s-o privească. Ágata era desculţă, astfel că materialul fin al capotului roz se târa câţiva centimetri pe covorul persan în culori închise. Avea părul desfăcut şi cam ciufulit, amănunt care lui Cristopehr i-a plăcut foarte mult şi l-a făcut să simtă un gol în stomac. Nu văzuse niciodată o femeie atât de naturală şi de aţâţătoare.

– Trebuie neapărat să vorbim, i-a spus ea cu o voce pierită. Cristopher s-a uitat la acele ceasornicului de pe noptieră şi a văzut că era trecut de ora două a dimineţii. Ca prieteni, a continuat ea. Nădăjduiesc că în noaptea asta vom face abstracţie de părerea pe care o avem unul despre celălalt, ca să vorbim ca nişte oameni civilizaţi.

El nu putea s-o vadă ca pe o prietenă, cu neputinţă, o vedea ca pe o seducătoare plină de viaţă care îl îndemna să păcătuiască cu gândul.

– A fost o noapte foarte lungă, a răspuns el dar nu a poftit-o să plece.

Dacă o vedea cineva ieşind din odaia lui în ţinuta aceea, reputaţia ei va fi distrusă dar îngrijorarea pe care i-a citit-o în ochii negri l-a făcut să se ridice şi să-i vină în întâmpinare. A încuiat uşa şi, luând-o blând de cot, a dus-o până la fotoliul comod din faţa căminului, acum stins, dar Ágata nu a luat loc.

– Îţi ofer prilejul să vorbeşti personal cu vărul meu Carlos de Lucena şi cu don Manuel de González y Salmón în casa mea din Córdoba, i-a spus deodată şi poticnindu-se.

Oferta l-a luat prin surprindere. Să vorbească personal cu consilierul secretarului de stat spaniol era mult mai mult decât putea să nădăjduiască.

– Ai face asta? Ágata a confirmat dând din cap. Ca să pot să cercetez fără să trezesc bănuieli, don Carlos de Lucena nu ar trebui să ştie că sunt un agent al coroanei engleze şi că mă aflu în Córdoba ca să-l iscodesc.

Ágata a plescăit din limbă auzindu-l; vorba "a iscodi" nu-i plăcuse deloc.

– Înţeleg că, pentru a nu alerta duşmanii, este nevoie ca prezenţa ta în casa familiei mele să fie justificată, de aceea m-am gândit că aş putea să te prezint drept logodnicul meu.

Nu a ştiut cum să interpreteze uşoara clipire a ochilor lui.

– Să-ţi înşeli familia? Spus aşa, într-un fel atât de rece, părea prea calculat. Ar trebui să fim foarte convingători.

Ágata a fost de acord. S-a gândit mult la vorbele lui Cristopher. Să-l prezinte familiei ei ca pe un logodnic era foarte primejdios; abia îl cunoştea, chiar dacă simţea în adâncul fiinţei că putea să aibă încredere în el. Avea nevoie de ajutorul lui fiindcă vărul ei era într-o mare încurcătură şi de aceea Ágata a fost de acord în ciuda îndoielilor pe care le simţea.

– Putem să încercăm, i-a spus cu glas convingător.

– Să ne purtăm ca o pereche de îndrăgostiţi, a continuat el şi în acel moment ea s-a văzut descoperită. Ágata nu ştia cum se purtau perechile de îndrăgostiţi. Am avea nevoie de o însoţitoare pentru tine ca să nu iscăm bănuieli dar atunci ne-am da în vileag.

– Cu familia mea nu va fi nevoie, a răspuns ea în sfârşit, după ce s-a gândit mai multe minute la feluritele variante. De câtă vreme ai nevoie ca să afli necunoscutele cazului şi să-l rezolvi?

Cristopher s-a gândit la posibilul răspuns înainte de a-l rosti.

– Două, trei săptămâni cel mult.

– Prea bine! Îi voi trimite o scrisoare tatălui meu în care îl voi înştiinţa că am de gând să fug din Córdoba cu destinaţia Anglia, ca s-o vizitez pe Marina. Va lua primul vapor din Le Havre ca să mă împiedice. Oricum, crede că sunt în casa bunicului meu.

Ochii lui Cristopher au strălucit auzind-o.

– Vrei să spui că tatăl tău nu ştie că locuieşti la Whitam Hall, cu noi?

Ágata a confirmat, copleşită de ruşine.

– În Le Havre am schimbat biletul cu altul pentru Anglia dar nu mă căiesc. Voiam foarte mult să-mi văd prietena, dar acum nu pot să rămân, s-a plâns. Dar în vremea cât îi trebuie tatei să sosească, va fi de ajuns ca să poţi descoperi intriga. Bunicul nu va bănui nimic iar minciunile mele nu vor fi atât de grave şi nici întru totul minciuni. Îi voi spune că am plecat mai devreme.

– Este nevoie să-i scrii tatălui tău? Ar fi mai bine să nu ştie.

Ea a negat cu un gest uşor.

– Bunicul îi va scrie de îndată ca să îmi verifice spusele. Dacă tata este în călătorie spre Spania nu va putea fi la Paris când va ajunge scrisoarea bunicului. Şi când va sosi la Córdoba, tu deja vei fi rezolvat totul iar eu îi voi spune de ce am minţit.

Cristopher s-a gândit că, dacă bunicul credea cu adevărat că el era logodnicul nepoatei lui şi că aveau binecuvântarea ginerelui lui, ar putea să iasă bine. Ar avea un prilej de aur să se mişte printre conspiratori.

– Dar lady McGregor trage nădejde să o însoţeşti la Ruthvencastle.

Zâmbetul ei larg l-a nedumerit.

– Mă bucur să te înştiinţez că aceste lucruri sunt deja

rezolvate. Ágata şi-a cântărit vorbele înainte de a le spune. Laird McGregor trebuie să pună la punct nişte treburi la Crimson Hill, casa unchiului său. Cristopher cunoştea foarte bine conacul prietenului lui, Justin Penword, soţul surorii sale Aurora. Marina îi va propune ca noi două să plecăm mai înainte spre Ruthvencastle. Dar va fi o mică schimbare de planuri: eu nu voi merge în Scoţia, ci în Spania. Aici, la Whitam Hall nu va bănui nimeni nimic. Voi putea să iau un bilet în Dover cu destinaţia Cádiz...

El a întrerupt-o:

– Te vei îmbarca pe *Diavolul negru*; este un mic velier, proprietate a tatălui meu. De obicei este ancorat în portul Portsmouth în aşteptarea poruncilor lui.

Ágatei ideea nu i se părea nebunească. În felul acesta putea să işte mai puţine bănuieli despre direcţia plecării ei.

– Voi fi încântată dacă lordul Beresford îşi dă încuviinţarea.

Cristopher a rămas gânditor un moment.

– Tata nu va refuza iar eu voi fi mult mai liniştit dacă oamenii mei te apără pe drumul spre Spania.

Ágata a consimţit fără o replică şi cu o anume uşurare. Era frântă dar până la urmă va putea face ceva bun pentru vărul ei şi pentru Cristopher.

Velierul cu trei catarge fusese încărcat cu tot necesarul. Michael Carter, căpitanul *Diavolului negru* continua să împartă porunci în vreme ce desfăşura în faţa lordului Beresford harta de navigaţie. Cristopher îl convinsese pe tatăl lui să îi dea vaporul. Fusese o treabă anevoioasă fiindcă John dorea să ştie mai întâi direcţia şi poruncile dar, după lămuririle lui Robert şi cu ajutorul lui Arthur, renunţase să se mai împotrivească.

De la înălţimea prorei velierului, Cristopher a privit

trăsura cu blazonul familial care era oprită în faţa podeţului din fier. Ágata cobora în acel moment din ea; a înălţat chipul şi şi-a înfipt ochii negri pe el, care o privea cu mare interes. I-a dat ordin la doi dintre marinari s-o ajute cu bagajul pe care lacheul care îl însoţea pe Simon începea să-l coboare. Fără să stea pe gânduri nicio clipă, ea a început să parcurgă cu pas sigur pasarela, fără să se uite la apa care lovea pântecele vaporului şi îl legăna în ritm cadenţat.

– Bine ai venit pe *Diavolul negru*, i-a spus Cristopher cu un zâmbet ce nu se mai sfârşea.

– Este un vapor superb, a răspuns ea cu glas timiditate.

El a însoţit-o până înăuntrul cabinei ce îi fusese destinată. În ciuda dimesiunilor mici, avea toate comodităţile, incluzând o cadă din alamă şi un mic şemineu, ocupat de un cufăr închis cu cheia. Ágata s-a uitat la fotoliul din catifea roşie dintr-un colţ şi a profitat ca să lase capa şi pălăria pe o pernă de culoare grena.

– Este cabina pe care a ocupat-o sora mea, Aurora când am luat-o din Spania ca s-o aducem în Anglia. Tata era foarte bolnav pe vremea aceea şi nu a putut să vină cu noi. Mai păstrează încă unele lucruri de-ale ei pe care nu şi le-a luat, nădăjduiesc să nu te deranjeze.

Ágata a negat de îndată. Cabina era desăvârşită.

– Sunt încântată, serios.

Cristopher a răsuflat adânc înainte de a vorbi din nou. Avea unele îndoieli, dar nu voia să i le împărtăşească, ca să n-o îngrijoreze fără rost.

– Trag nădejde că, la sosirea mea, familia ta va fi pregătită să mă primească. Ea urma să plece singură cu *Diavolul negru*. Cristopher trebuia să rezolve nişte lucruri în Londra şi apoi, la Dover, se va îmbarca pe *Valiant* în direcţia oraşului de coastă Huelva. Ágata avea să-l aştepte la Córdoba. Trebuie să verific anumite chestiuni aici ca să nu

las niciun fir necercetat şi dacă plec câteva zile după aceea familia ta nu va bănui nimic.

– Să nu pierzi adresa pe care ţi-am dat-o. El a făcut un gest din cap. Casa bunicului meu, *La Alameda* se află în munţii Hornachuelos, foarte aproape de moşia marchizului de Zambra, tatăl Marinei.

– Nu va fi greu să găsesc locul şi casa.

– Voi încerca să trimit pe doi dintre verii mei până în Córdoba ca să te ia.

– Nu va fi nevoie, a răspuns el.

– Aş fi mult mai liniştită.

Dar Cristopher a stăruit în refuzul său.

– Voi putea să închiriez un cal cu care să mă deplasez? Îmi închipui că drumurile nu vor fi potrivite pentru a le străbate cu caleaşca.

– Bunicul meu are cai la moşie.

El era familiarizat cu cuvântul „moşie". Sora lui locuia la una, foarte aproape de oraşul Ronda. Cristopher fusese găzduit acolo mai demult.

– Nu uita, i-a spus pe neaşteptate, este de foarte mare însemnătate să nu bănuiască nimic Carlos de Lucena altfel va fi cu neputinţă să îi aflu pe adevăraţii vinovaţi. Eşti sigură că va pleca din Madrid spre Córdoba la data pe care ai spus-o?

Ágata a confirmat. Vărul ei, ca un bun cordobez, se întorcea mereu în sat în luna mai, când se celebrau Crucile din Mai.

– Dacă vărul meu se află în Córdoba, conspiratorii vor fi pe aproape, a comentat ea.

Şi Cristopher credea la fel. Făcuse mai multe cercetări despre Gonzalo Pérez dar individul nu se mai afla în Portsmouth, îşi închipuia că s-o fi întors în Spania cu informaţie preţioasă înlesnită de către englezi şi că, posibil, va aştepta în Córdoba.

– Dă-mi voie să-ţi pun asta. Cristopher şi-a scos un inel cu pecete de pe degetul mic şi i-a luat mâna ca să i-l pună: era sigiliul familiei Beresford. Ágata s-a uitat cu gura căscată la bijuterie. Gestul fusese cu totul neaşteptat. Acum chiar pari o fată logodită. Dar ea continua să nu scoată nicio vorbă. Ai grijă de tine, s-a despărţit el. Ne vedem curând.

El a părăsit cabina ca să-i dea ultimele porunci căpitanului şi Ágata s-a lăsat să cadă pe patul mic prins în podea.

Partea a doua
La Alameda, Córdoba

18

Cum putuse să uite de căldura infernală din Spania? Şi nu era decât luna mai; nici nu voia să-şi închipuie ce va fi în lunile următoare. Îşi simţea batista de la gât udă de sudoare şi haina groasă îl stânjenea întruna. Simţea cum pânza fină a cămăşii i se lipea de spate dar chiar şi aşa Cristopher a făcut o figură onorabilă în faţa bunicului Ágatei şi a examenului lui amănunţit. Ginés de Lucena y Castro stătea în faţa lui privindu-l fioros. Părul sur îi era amestecat cu şuviţe negre. Perciunii lungi care îi acopereau bărbia pătrată erau laţi şi deşi şi îi dădeau chipului matur o expresie severă dar ceea ce ieşea în evidenţă era negrul ochilor, ca şi privirea pătrunzătoare şi trează.

Ginés de Lucena se uita la englez, care îi susţinea privirea cu hotărâre. Străinul era îmbrăcat fără cusur. Haina închisă la culoare se asorta cu desenele vestei, desăvârşit încheiată, pantalonii erau fără pată. Ţinuta lui era potrivită pentru o serată aristocratică într-un palat de la oraş, dar nu ca să umble prin munţi. Ţinea în mâini jobenul şi îl răsucea din când în când, de parcă ar fi vrut să-şi ţină degetele ocupate. Era înalt şi cu o conformaţie atletică, şi-a închipuit că nu obişnuia să trândăvească, dar concluzia aceasta, deşi i-a plăcut, nu a schimbat expresia critică de pe chipul său. O fată cordobeză avea obligaţia să se îndrăgostească de un cordobez, să se mărite cu un patriot şi nu să-şi piardă capul după un afurisit de străin. Şi atunci amintirea singurei lui

fiice l-a lovit cu putere. María Isabel, mama Ágatei, se îndrăgostise, împotriva oricăror aşteptări, de un franţuz invadator. Oare femeile din familia lui sufereau de nebunie? Erau blestemate? El le iubea dar nu putea să le înţeleagă.

Cei doi bărbaţii stăteau într-unul dintre saloanele moşiei *La Alameda*. Cristopher încerca să răspundă la toate întrebările pe care i le adresa pe un ton scăzut don Ginés.

– Este ceva neobişnuit că nepoata mea a sosit singură la moşie, neînsoţită de tatăl ei. Iar această logodnă atât de neaşteptată mă neliniştеşte peste măsură.

Acesta era unul dintre obstacolele de care trebuia să treacă pentru a înlătura bănuielile.

– Tatăl Ágatei este înştiinţat despre vizita noastră în Córdoba, ca să obţinem aprobarea logodnei noastre dar chestiuni însemnate îl reţin la Paris deocamdată; va fi însă aici cu noi peste câteva zile, a răspuns Cristopher cu glas sigur.

Iar lui Ginés i-a plăcut hotărârea pe care o arăta bărbatul; nici nu clipea, în ciuda dezavantajului limpede în care se afla.

Vreme de ceasuri îl bombardase cu întrebări intime, personale şi el îi dăduse răspunsuri precise, limpezi şi lipsite de şovăire.

– Bunicule, nu-l mai speria pe Cristopher. Glasul Ágatei la spatele lui l-a umplut de o imensă uşurare. Vremea petrecută departe de ea i se păruse nesfârşită. Îmi pare rău pentru întârziere. În câteva secunde ajunsese alături de Cristopher şi s-a aplecat îndeajuns ca să-i dea un sărut drăgăstos pe obraz, nu fără o oarecare pudoare, dar încercând să întărească impostura în faţa ochilor vicleni ai lui Ginés. Bine ai venit la *La Alameda,* nu-i aşa, bunicule? i-a spus Ágata.

Cristopher s-a relaxat un pic simţind atingerea ei şi auzind tutuirea drăgăstoasă a bunicului. Ochii negri ai

bărbatului au fulgerat auzind declaraţia nepoatei.

– Bine ai venit, a spus şi el pe un ton destul de forţat, care l-a neliniştit pe Cristopher. Şi mă bucur că vorbeşti atât de bine limba noastră, ceva neobişnuit la un englez.

– Sora mea, Aurora, este spanioloaică, a explicat pe un ton neutru. Nepoată a unui conte spaniol. E firesc să vorbească limba fluent.

– Remedios îţi va arăta odaia care va fi a dumitale cât stai aici.

El nu s-a îndoit că aceasta se afla cât mai departe cu putinţă de apartamentele presupusei lui logodnice, dar nu i-a păsat. Mulţumită ajutorului Ágatei, va putea să-i vâneze pe conspiratori cu mult mai uşor decât crezuse. În plus, îi plăcea tot ce văzuse până în acel moment.

Moşia era situată pe un versant însorit şi, chiar dacă de afară părea foarte austeră, interiorul era foarte practic şi funcţional. Moşia era în acelaşi timp agricolă şi zootehnică, cu o întindere de teren de vreo treizeci de pogoane, după cum îi spusese Ágata. Pe traseul scurt, putuse să observe că locuinţa muncitorilor se afla foarte aproape de clădirea principală. Avea doar două încăperi, una dintre ele era bucătăria, cu un cămin mare cu clopot şi rezemătoare laterale, încăperea principală era pentru salahori, iar cealaltă era salonul, destinat iatacurilor comune, cu un total de zece paturi. Toate clădirile de pe moşie, în afară de cea principală, erau de un etaj cu un singur culoar şi acoperiş în două ape. În jurul curţii centrale se aflau construcţiile pentru animale, precum grajduri, coteţe de găini, de porci, ca şi hambare. Pe drum, Cristopher văzuse o fierărie şi ateliere de tot felul. Ansamblul de locuinţe era unit printr-o grădină interioară, închisă pe o latură de o poartă mare din lemn de castan. Moşia se autoaproviziona, nu era nevoie să se meargă la Córdoba pentru alimente. Ágata îl lămurise cu câteva zile în

urmă că moşia bunicului ei număra un total de trei sute de capete de vite, cele mai multe dintre care le vindea la piaţă, dar le dădea şi unor moşii vecine. În plus, aveau viţei de tăiat şi felurite animale pe care le dădeau pentru reproducere la alte moşii din apropiere. Vreo cincisprezece iepe de rasă pură şi mai mulţi armăsari arabi pentru montă completau şeptelul.

– Vino, am să-ţi arăt odăile care s-au pregătit pentru tine.

Ginés de Lucena i-a urmărit cu privirea pe cei doi tineri.

– Rona, cina se va servi la şapte, să nu uiţi, a spus.

Ágata a aplecat uşor capul spre bunicul ei, fără să înceteze să-l conducă pe Cristopher spre încăperile de la etaj.

– Rona? a întrebat-o el curios.

– Am două nume, Ágata după bunica maternă şi Rowena după cea paternă şi când bunicul este supărat pe mine obişnuieşte să-mi spună Rona, crezând că mă deranjează, nu ştie că nu-mi pasă defel. Pentru mine este o mândrie să port numele bunicelor mele.

Cristopher părea surprins.

– Îmi place mai mult numele tău spaniol.

Ea a schiţat un zâmbet candid.

– Ştii că era numele unei fecioare şi martire italiene. O tânără de o mare frumuseţe şi caracter virtuos, care a respins iubirea unui consul roman, Quintiliano. Povestea spune că, în faţa refuzului ei de a-i răspunde la sentimente, acest consul a supus-o la chinuri grele.

– Nu ştiam partea asta a poveştii despre numele tău.

Ea a continuat să-i zâmbească până când au ajuns la uşa odăii. Remedios a scos o cheie din buzunar şi a deschis încuietoarea. După aceea, i-a dat cheia Ágatei.

– Este singura încăpere care are încuietoare pe dinafară. Văzând că el nu înţelegea, a încercat să-i explice: În felul ăsta nu se atinge nimeni de lucrurile tale câte vreme stai la *La Alameda*.

Cristopher s-a supărat.

– Dar nu era nevoie..., a început însă Ágata l-a întrerup cu glas şoptit.

– Nu vreau să-şi bage nimeni nasul printre lucrurile tale. Casa bunicului meu primeşte prea multe vizite ale unor persoane străine şi am găsit de cuviinţă să iau măsuri de precauţie; pentru orice eventualitate. Cristopher a rămas uimit de intuiţia ei. El nu înlătura ipoteza nevinovăţiei lui Carlos de Lucena, de aceea măsurile i s-au părut potrivite. Nădăjduiesc că te vei simţi bine aici.

Dintr-o dată, lumina a scăldat încăperea şi Cristopher a rămas fără grai. Remedios strânsese draperiile şi deschisese ferestrele. Era o încăpere foarte luminoasă, cu o săliţă ce putea fi folosită ca birou. O baie independentă de restul încăperilor i-a plăcut cu deosebire datorită intimităţii pe care i-o oferea. Patul cu baldachin era mare şi părea comod, iar lenjeria de pat era în culori deschise şi răcoroasă. A mers câţiva paşi până în balconul mare ce dădea în nişte curţi interioare; fântâna scotea un sunet caracteristic, care nu era supărător.

– Nu mi-am închipuit niciodată că o moşie poate să fie atât de mare şi de confortabilă.

Remedios a rostit pentru prima oară un pomelnic de vorbe pe care Cristopher nu le-a înţeles.

– Remedios zice că să numeşti moşie ferma *La Alameda* este o insultă gravă care merită un răspuns hotărât.

El s-a uitat la chelăreasă cu mult respect şi atenţie. Femeia, cu păr sur şi bogat, avea ochi de vultur şi zâmbet de dihor.

– De ce îmi vine greu s-o înţeleg când vorbeşte?

Acum, Cristopher a auzit cu toată limpezimea vorba "fartucco".

– Din pricina intonaţiei, a răspuns Ágata.

– A intonaţiei? a repetat el cam surprins.

– Intonaţia cordobeză. Este accentul propriu unei regiuni. Cristopher a înţeles. Remedios vorbeşte cu intonaţia proprie Córdobei.

– Înţeleg. Şi în Anglia avem mai multe accente, după clasă şi zonă.

Ágata a confirmat. Era un bărbat foarte inteligent, atrăgător şi seducător, o problemă necontenită pentru ea şi simţămintele ei.

– Hainele tale sunt deja aşezate la locul lor, i-a spus deodată, ca să-şi îndepărteze gândurile ce deveniseră primejdioase.

A deschis şifonierul mare cu patru uşi ca să-i arate, în vreme ce arunca o privire înăuntru. A parcurs cu vederea îmbrăcămintea până ce s-a oprit la nişte batiste pe care domnii englezi le purtau înnodate la gât. Culorile variau de la o gamă de griuri la alb şi s-a întrebat de ce o avea nevoie de atâtea, când toate erau la fel.

– Mulţumesc, atâta eficienţă mă surprinde, a răspuns Cristopher.

Abia erau două ore de când sosise la fermă şi toate hainele lui erau perfect împăturite şi aşezate.

– Remedios îşi face treaba într-un mod extraordinar, a spus ea iar chelăreasa a făcut o grimasă batjocoritoare pe care a văzut-o doar Ágata. Cristopher continua să se uite curios pe fereastră. Nu mai avem nevoie de ajutorul tău, Remedios, mulţumesc mult pentru tot.

Femeia a făcut o plecăciune înainte să plece, dar a lăsat uşa deschisă.

– O să fie mai greu decât credeam.

Prin aceste vorbe, Cristopher a rezumat calvarul care fusese interogatoriul stăpânului fermei.

– Bunicul se simte dezamăgit, i-a explicat ea într-o

şoaptă. După părerea lui, voi face aceeaşi greşeală ca şi mama.

El nu i-a observat tonul melancolic.

– Bunicul tău uită ceva foarte însemnat: eu nu sunt duşmanul.

Inima Ágatei a tresărit auzindu-l, dar şi-a dat seama că el n-o spusese ca s-o jignească. Nici măcar nu era conştient că o făcuse.

– Tata nu a fost niciodată duşmanul meu, a răspuns în şoaptă. Cristopher a privit-o surprins. El nu voise să spună ceva atât de ofensiv sau da? A renunţat la tot pentru mama. A rămas într-o ţară care îl ura, pentru mine. Cristopher şi-a dat seama atunci că o rănise cu comentariul lui dar când a vrut să se scuze, Ágata nu i-a îngăduit. Ne vedem la cină, s-a despărţit pe un ton cam dezamăgit.

Pentru prima dată, el nu a ştiut ce să spună. S-a mărginit să dea din cap. Ágata a dispărut în spatele uşii, pe care a închis-o în tăcere.

19

– Lorenzo! Strigătul Ágatei a atras atenţia lui Cristopher care, tocmai în acel moment, trecea pe sub arcul care făcea accesul în elegantul salon din frumoasa curte a prunilor. Ce bucurie să te văd! Nu ştiam că eşti în Hornachuelos.

– Bunicul tău m-a anunţat că vii şi nu ştii cât doream să te văd, au trecut ani de când te-am văzut ultima oară. Lorenzo del Valle a primit cu plăcere îmbrăţişarea firească a Ágatei. Ea i-a ciufulit cu drag părul, ca de atâtea ori în

trecut. Avea acest obicei din copilărie şi nici verii ei nu scăpau de asta. Stomacul lui Cristopher s-a strâns ca şi cum ar fi primit un pumn dar a rămas tăcut privind scena. Cine naiba era bărbatul ăla?! Dar ce frumoasă eşti, *mon chiot*[1]!

Răspunsul vesel al Ágatei i s-a înfipt lui Cristopher ca un pumnal în inimă. Acum înţelegea că gestul ei de a-i ciufuli părul când au ieşit din fântâna de la conacul Grant fusese ceva negândit şi nevoit. El îl luase ca pe ceva personal şi îl deranja profund să afle că nu era aşa.

Ginés de Lucena a observat cu plăcere supărarea pe care nepoata lui i-o stârnea străinului îmbrăţişându-l atât de intim pe moştenitorul contelui de Zambra. Mereu dorise ca familiile del Valle şi Lucena să se unească prin căsătoria lui Lorenzo cu Ágata. Băiatul era cea mai bună partidă din toată Córdoba. Poate dacă el dădea o mână de ajutor...

Tusea lui Cristopher a oprit zarva Ágatei, care stea pe mai departe foarte aproape de Lorenzo, privindu-l cu prea multă familiaritate, dar moştenitorul Zambra şi-a amintit la vreme cele mai elementare reguli de politeţe. S-a depărtat un pas de fată şi i-a întins mâna lui Cristopher, care era încruntat şi cu gura strânsă într-o linie.

– Lorenzo del Valle y Linares, i-a spus pe un ton prietenos.

– Lorenzo este fratele prietenei mele Marina, l-a lămurit Ágata.

Ochii lui Cristopher s-au îndreptat spre ea, înţelegând. A primit mâna spaniolului în vreme ce îl scruta cu real interes.

– Cristopher George Beresford, i-a răspuns. Logodnicul domnişoarei Martin.

Ágata s-a uitat la el, surprinsă. Tonul lui i se păruse prea sec când i-a adresat lui Lorenzo. Trebuia să-şi arate

[1] Căţeluşul meu, în limba franceză (n.a.)

întotdeauna partea nesuferită? Şi pentru prima oară în după amiaza aceea i-a observat ţinuta şi l-a privit cu oarecare supărare. Era îmbrăcat ca pentru o audienţă regală, nu încăpea nicio îndoială. Părul era pieptănat spre spate, fără niciun fir nelalocul lui. Batista înnodată cu un nod desăvârşit la gât şi susţinută de un ac cu rubine. A mijit ochii pentru ca neplăcerea ei să nu fie observată de ceilalţi bărbaţi aflaţi în salon. Începea să urască atâta perfecţiune.

Lorenzo continua să-l privească cu interes pe străinul care nu îşi lua ochii de la Ágata. Era îmbrăcat ca un adevărat dandy englez, dar hainele lui nu erau cele mai potrivite pentru torida căldură cordobeză. Spusese „logodnic"? S-a uitat la cea mai bună prietenă a surorii lui şi i-a făcut un gest întrebător care în ochii lui Cristopher a părut protector.

– Logodită? Nu poate fi adevărat!

Exclamaţia veselă a tânărului l-a deranjat profund pe Cristopher, chiar dacă şi-a păstrat umerii încordaţi şi gura închisă.

– Credeai oare că am să te aştept toată viaţa, *fartucco?* l-a întrebat ea cu umor.

Lorenzo continua s-o privească cu interes; micuţa crescuse.

Cristopher şi-a ţinut răsuflarea, uimit. Cum putea să admită o fată ceva de o asemenea dimensiune? Era oare îndrăgostită de Lorenzo del Valle? Şi de ce dracu nu îi spusese? Acum mergea din nou pe orbecăite în privinţa ei! Şi senzaţia aceea nu-i plăcea deloc.

– Nepoata mea nu vorbeşte serios, nu-i aşa, fetiţo?

Glasul unei femei pe care nu o văzuse până atunci l-a făcut să se întoarcă spre ea şi surpriza lui a crescut când a observat că era vorba de o călugăriţă. Aceasta s-a prezentat cu excesivă corectitudine:

– Eugenia de Lucena y Castro. Cristopher a luat mâna pe

care i-o întindea femeia şi i-a sărutat-o politicos. Şi pupila mea, Rosa de Lara y Guzmán, a continuat călugăriţa, care se dăduse într-o parte spre stânga pentru a face loc novicei care o însoţea. Fratele ei, Alonso, duce de Alcázar obişnuieşte să cumpere armăsari crescuţi de fratele meu Ginés, pentru şcoala lui de călărie din Sevilla, a spus călugăriţa pe un ton pragmatic.

Alonso de Lara y Guzmán şi-a făcut intrarea în salon ca şi cum ar fi fost anunţat. Îl însoţeau doi dintre verii Ágatei, Manuel şi Ramón. Iar ambianţa a devenit grozav de stânjenitoare. Alonso şi-a înfipt ochii pe Cristopher şi l-a scrutat cu bună ştiinţă. Ginés a făcut prezentările de rigoare dar când ducele a auzit numele englezesc a mijit ochii bănuitor.

– Ce mică e lumea, lord Beresford! Cristopher nu ştia de ce folosise un ton critic când i se adresase. Unchiul surorii dumitale şi cu mine suntem vechi prieteni, a adăugat cu oarecare dispreţ care l-a luat pe nepregătite. A înălţat o sprânceană blondă într-un gest întrebător dar nu a răspuns la tonul războinic cum se aştepta spaniolul. Am încredere că ne vom vedea în Sevilla, este un oraş superb în această perioadă a anului, a spus Alonso fără să-şi ia privirea de la el.

– Mă îndoiesc, i-a răspuns Cristopher fără să renunţe la atitudinea hotărâtă şi păstrându-şi simţurile în alertă. Mă aflu aici ca să cunosc familia maternă a logodnicei mele, după aceea mă voi întoarce în Anglia. Nu pot să-mi neglijez obligaţiile prea multă vreme.

Alonso a făcut un gest zeflemitor care nu a trecut neobservat pentru nimeni, dar nu a putut să-i răspundă din pricina intervenţiei oportune a lui Ginés.

– De Lara, rămâi la cină? Aceste vorbe i-au făcut pe Cristopher şi pe Alonso să-şi ia privirea unul de la celălalt. Nepotul meu, Carlos trebuie să sosească.

– Ar fi o plăcere dar îmi este absolut cu neputinţă. Trebuie să fiu în Sevilla la primul ceas al dimineţii. Alonso s-a

îndreptat către călugăriţe. Transmiteţi-i cele mai bune urări din partea mea nepotului domniei voastre, i-a spus Eugeniei, ne vom vedea peste câteva săptămâni la Madrid, dacă nu intervine nimic neprevăzut. Femeia a făcut din cap un gest de încuviinţare. Atunci Alonso s-a uitat la sora lui, Rosa. Am încredere că te vei purta cum este de aşteptat din partea ta.

Şi, după aceste vorbe, şi-a luat rămas-bun de la ceilalţi cu o uşoară aplecare a capului. După plecarea lui, urmată de cea a verilor Ágatei şi a bunicului, salonul a rămas deodată în tăcere.

Lorenzo şi Cristopher au profitat pentru a începe să se studieze reciproc. Ágata s-a uitat la novice, care nu scosese nicio vorbă. Stătea deoparte, în cel mai îndepărtat colţ din salon, cu înfăţişarea senină dar mândră, dovadă de netăgăduit a neamului ei ales.

Ginés s-a întors puţin după aceea şi a primit paharul de vin roşu pe care i l-a dat Lorenzo. Cristopher a profitat ca să-l scruteze şi mai mult. Părea foarte familiarizat cu ferma şi cu familia Ágatei şi de aceea a simţit faţă de el o respingere bruscă. Ce naiba i se întâmpla? El îşi ascundea mereu emoţiile sub masca răcelii de aceea simţămintele de furie şi protecţie pe care le simţea acum îl lăsau perplex.

– Dacă nepotul meu întârzie, vom începe să mâncăm fără el, a spus Ginés, dar fără să aştepte vreun răspuns din partea oaspeţilor.

– Mătuşă, rămâi multă vreme la *La Alameda?* a întrebat-o Ágata şi Eugenia s-a uitat cu interes la nepoata ei.

I se părea nemaipomenit să urmeze exemplul mamei ei şi să se logodească cu un străin, nici mai mult nici mai puţin decât un englez, şi nobil.

– Îndeajuns cât pupila mea să se instaleze la mănăstirea Santa Isabel. S-a hotărât să lase ordinul Surorilor augustine din Sevilla.

Ágata nu ştia nimic despre viaţa religioasă a mătuşii

Eugenia. Aceasta se hotărâse să-şi dedice viaţa lui Dumnezeu după moartea soţului ei în bătălia de la Bailén. Cei doi fii ai ei, Manuel şi Ramón respectau hotărârea mamei lor, chiar dacă nu o încuviinţau. Ginés de Lucena fusese ca tatăl pe care nu l-au avut niciodată şi de aceea locuiau la fermă şi îl ajutau în tot ce avea legătură cu munca şi cu argaţii.

Bunicul pierduse trei fii în războiul Spaniei cu Franţa şi de aceea să îl accepte pe bărbatul ales de fiica lui a reprezentat pentru el o lovitură grea din care nu îşi revenise încă iar acum ea, prin logodna ei îi oferea un al doilea pahar cu venin. Ágata a încercat să nu se gândească la asta şi şi-a concentrat atenţia pe novice. S-a întrebat de ce o fi voind să intre într-un ordin atât de diferit de cel din Sevila. Deşi călugăriţele din Córdoba trebuie să fi fost foarte impresionate; s-o aibă ca pupilă pe sora unui duce atât de însemnat presupunea venituri mari în vistieria lor şi influenţe foarte pozitive la curtea din Madrid. Alonso de Lara era unul dintre oamenii de încredere ai regelui Fernando.

Dar ivirea în salon a lui Carlos de Lucena, urmat de Rodríguez Lesma, secretarul său a făcut-o să schiţeze un zâmbet care i se năştea din adâncul inimii. Nu îl văzuse de mulţi ani şi era la fel de impresionant.

Spatele lui Cristopher s-a încordat la sosirea spaniolului. Carlos de Lucena era un bărbat impunător şi nu a scăpat auzului lui oftatul de plăcere pe care l-a scos Ágata când l-a văzut. Fir-ar să fie! O să tresară la fiecare oftat al ei?

– Unchiule, este o bucurie să fiu din nou la *La Alameda.* Ginés a acceptat bucuros strângerea de mână a nepotului lui preferat. O secundă după aceea, Carlos s-a întors către Eugenia. Mătuşă, respectele mele. Este o plăcere să iau masa cu dumneata în această seară magnifică. Femeia i-a adresat un zâmbet sincer. Ca nepotul ei să fi ajuns să ocupe un post atât de însemnat fără să aibă sânge nobil era un adevărat succes de

care erau peste măsură de mândri. Noul venit a salutat pe rând pe fiecare dintre cei prezenţi în salon, cu corectitudine şi bucurie, până când ochii i-au căzut pe Ágata. Dar o avem aici şi pe micuţa noastră franţuzoaică. Porecla drăgăstoasă a făcut-o să i se arunce în braţe fără să se gândească de două ori. Carlos a acceptat cu naturaleţe îmbrăţişarea. Nădăjduiesc că tatăl tău e bine. Nu l-am mai văzut de mult.

Cristopher era cu adevărat stânjenit de situaţie. Cu toate că avea o soră spanioloaică, nu se obişnuia cu dragostea efuzivă pe care spaniolii şi-o arătau în public; i se părea prea pătimaşă.

– Trebuie să-ţi prezint pe cineva foarte însemnat pentru mine, a spus atunci Ágata şi l-a condus în faţa lui, care rămânea atent la tot, ca un şoim vigilent. Vere, ţi-l prezint pe logodnicul meu, lordul Cristopher Beresford.

Ochii lui Carlos au zburat înspre Lorenzo şi acest lucru l-a alertat pe Cristopher.

– Este o plăcere, lord Beresford. Strălucirea de recunoştinţă care s-a ivit în ochii consilerului secretarului de Stat spaniol nu i-a scăpat şi i s-a părut că situaţia se îmbunătăţea pe moment. Deşi găsesc nemaipomenit ca verişoara mea să fie logodită şi noi să nu fi ştiut nimic până acum.

Ágata s-a hotărât s-o ia pe calea de mijloc. Ştia că va trezi bănuieli dar trebuia să le înlăture în chip convingător.

– Singurul care are dreptul şi privilegiul de a şti în primul rând este tatăl meu.

Carlos a ridicat sprâncenele auzind replica orgolioasă a verişoarei lui, dar nu a mai spus nimic despre asta.

Rosa de Lara privea prezentările succesive cu mare interes. Dintre toţi cei prezenţi, singurul pe care nu îl cunoştea era logodnicul englez al nepoatei Eugeniei, care i s-a părut peste măsură de rigid, îi amintea prea mult de fratele ei Alonso. Era îmbrăcat fără cusur, chiar dacă nepotrivit pentru un eveniment familial lipsit de o etichetă riguroasă.

– Cum a primit vestea tatăl tău? a întrebat-o Carlos pe Ágata. Toţi ştiau că se referea la logodna ei cu englezul. Îmi închipui că mai bine decât bunicul, nu-i aşa?

Ágata a roşit la auzul întrebării, iar Cristopher s-a simţit tulburat. În afara lui Ginés de Lucena, logodna lor era acceptată de către toţi cu destulă naturaleţe şi o undă de remuşcare l-a lovit cu severitate. Îl deranja profund să înşele într-un fel atât de nerušinat nişte oameni care se purtau atât de cinstit cu el.

– Recunosc că la început s-a arătat destul de contrariat, dar îmi doreşte fericirea, ca şi Cristopher. Amândoi mă fac foarte fericită.

– Trag nădejde că nunta va avea loc la Córdoba, a adăugat Carlos făcând-o pe Ágata să roşească până la rădăcina părului. Şi că vei alege o dată potrivită.

– Nu am stabilit data încă. Aşteptăm părerea lui Jean Michel în această privinţă.

Ea a oftat uşurată de intervenţia iute a lui Cristopher.

– Să trecem în sufragerie, cina este gata de mult.

Tonul autoritar al Eugeniei nu admitea discuţie. Toţi au urmat-o în sufragerie.

20

Manuel şi Ramón s-au întors când mesenii începuseră deja al doilea fel. S-au aşezat la locurile rezervate lor într-o tăcere desăvârşită. Îl însoţiseră pe ducele de Alcázar la hanul *Las Ventas*. Ducele îşi avea acolo trăsura, care îl aştepta ca să se întoarcă la Sevilla. Alonso refuzase invitaţia lui Ginés

de Lucena de a rămâne la serbările Crucilor din Mai, care vor începe în curând. Avea treburi însemnate de rezolvat care nu puteau să aştepte.

– Cum merg treburile la Madrid, fiule?

Întrebarea lui Ginés l-a făcut atent pe Cristopher.

– Regina María Cristina aşteaptă un copil. Vestea lui Carlos a fost o adevărată surpriză pentru toţi. Regele nădăjduieşte să fie un băiat.

– Dacă aşa va fi, să nădăjduim că va fi altfel decât tatăl.

Tonul lui Ginés l-a făcut pe Cristopher să-l privească atent. Prin acele puţine vorbe arătase limpede ce gândea despre politica regelui Fernando.

– Nu putem să uităm că cei şase ani de război cu Franţa au fost devastatori pentru ţară, a spus Lorenzo în continuare.

– Nestatornicia guvernului este necontenită iar eşecurile când vine vorba să se rezolve cum se cuvine problemele duc la nesfârşite schimbări ministeriale, care nu sunt bune pentru popor, a răspuns Ramón fără să-şi ridice ochii din farfurie.

Lui Cristopher i se părea nemaipomenit că se vorbea despre politică atât de liber la masă şi cu femei de faţă. În Anglia în niciun caz nu s-ar face aşa ceva.

– Fernando a trebuit să-şi ţină făgăduiala faţă de cei care au ocupat posturi în administraţia lui José Bonaparte[1], a intervenit Manuel, aşa şi-a atras ura multora.

– O ţară care nu are presă liberă se îndreptă spre dezastru! a exclamat Lorenzo.

– Dar s-au înapoiat proprietăţile care fuseseră luate Bisericii, a spus Eugenia cu glas hotărât.

– E greu, ca să nu spun cu neputinţă, să poţi să mulţumeşti tot poporul la fel. Trebuie făcute multe reforme

[1] Joseph-Napoleon Bonaparte(1768-1844),conte de Survilliers, fratele mai mare al împăratului Napoleon I, pe care acesta l-a numit rege al Neapolelui şi Siciliei, rege al Spaniei şi al Indiilor.(n.t.)

pentru ca ţara să funcţioneze, a comentat Carlos în vreme ce îşi ducea la gură o bucată de pâine. Dar să nu vorbim despre politică. Sunt nerăbdător să vizitez Córdoba.

– Străzile sunt superbe, vere, a spus Ágata. Iar mirosul florilor îţi îmbată simţurile.

– De ce se numeşte Crucile din Mai?

Întrebarea lui Cristopher a făcut ca toţi mesenii să se uite la el.

– Dacă vorbim despre esenţa sa religioasă, a început Eugenia, îşi are originea în crucea pe care a murit Hristos.

– Dar originea sa este romană, nu-i aşa? a întrebat Ágata. Spun asta din pricina poveştii care a ajuns până în zilele noastre despre împăratul Constantin cel Mare.

– Astea sunt legende, i-a răspuns Lorenzo cu o undă de umor.

– Cum a apărut legenda? a vrut Cristopher să ştie.

– Povestea spune, cu multe înfloriturі, de bună seamă, că împăratul Constantin cel Mare, în al şaselea an al domniei lui s-a înfruntat cu oştile barbare pe malurile Dunării, într-o bătălie în care victoria părea cu neputinţă din pricina mărimii armatei duşmane. Dar într-o noapte, Constantin a avut un vis în care i-a apărut crucea domnului nostru Iisus Hristos, strălucitoare şi deasupra ei nişte vorbe, "*In hoc signo vincis*", care tradus din latină înseamnă "*sub acest semn vei învinge*". Toţi ascultau cu atenţie explicaţia lui Lorenzo del Valle. Împăratul a poruncit să se facă o cruce şi a pus-o în fruntea armatei sale care, spre surprinderea lui şi a generalilor lui, a învins fără greutate oştile duşmane. Întors în oraş, a simţit multă curiozitate să afle semnificaţia crucii şi când a aflat-o, s-a botezat în religia creştină şi a poruncit să se ridice mai multe biserici de-a lungul Imperului. Privirea lui Lorenzo s-a oprit pe călugăriţă, cu o jumătate de zâmbet. Am explicat bine, maică?

– Un învăţat nu ar fi povestit mai bine, a răspuns ea. Dar nu trebuie să uităm rolul însemnat pe care l-a jucat mama împăratului, Elena, trimisă de către propriul fiu în oraşul sfânt, Ierusalim, în căutarea adevăratei cruci a lui Hristos, a adăugat.

– O poveste frumoasă, a remarcat Cristopher.

Eugenia a confirmat cu o uşoară înclinare a capului.

– Vă rugăm să ne scuzaţi, pupila mea şi cu mine ne retragem ca să ne facem rugăciunile zilnice. Ne însoţeşti, dragă Ágata? Va fi o plăcere să contăm pe prezenţa ta.

Tânăra a refuzat hotărâtă. Cristopher a privit-o, uluit de refuzul ei sincer la sugestie. Nu putea să refuze o invitaţie făcută atât de subtil de a-i lăsa singuri pe bărbaţi să discute despre chestiuni care nu le priveau pe femei. În faţa tăcerii bunicului ei, s-a hotărât să preia el iniţiativa.

– Iertare, logodnica mea a uitat un lucru foarte însemnat şi pe care voi fi încântat să i-l arăt. Spre surpriza tuturor, Cristopher a luat-o de cot pe Ágata şi a poftit-o să-l însoţească; ea nu a avut încotro şi a trebuit s-o facă. Eugenia şi Rosa s-au dus în direcţia odăilor lor, iar Lorenzo del Valle şi Carlos de Lucena au schimbat o privire foarte grăitoare în faţa plecării grăbite din sufragerie a Ágatei şi a logodnicului ei. Ginés a schiţat un zâmbet viclean. Poate că îl judecase greşit pe englez. Cu un gest, arătase că nu era dispus să îngăduie ca nepoata lui să se poarte ca de obicei. Acum că era o tânără logodită, trebuia să se poarte cu maturitate şi inteligenţă. Cristopher practic o târâse prin curtea interioară spre unul dintre saloanele mici care serveau de loc pentru lectură sau odihnă. A închis uşa în urma lui cu privirea strălucitoare. Ágata l-a privit fără să înţeleagă. În următoarele zile te vei purta ca o logodnică supusă.

Ea şi-a arătat dezacordul făcând ochii mari. Logodnică supusă? Şi asta ce însemna?

– Când eşti poftită cu amabilitate să pleci de la masă...

Ágata nu i-a îngăduit să continue.

– Nu m-a poftit nimeni cu amabilitate să plec de la masă, a protestat energic.

El a ştiut că nu abordase bine chestiunea.

– Ca logodnic, aştept o oarecare cooperare din partea ta. Spatele ei s-a încordat. Familia ta aşteaptă o schimbare a purtării tale, a lămurit-o atunci. Acum nu mai poţi să te manifeşti ca în trecut. Eşti o fată logodită.

– Purtarea mea a fost fără cusur, i-a răspuns un pic cam supărată de comentariul lui.

– Chiar nu cunoşti regulile pe care trebuie să le urmeze o femeie logodită?

– N-am fost niciodată logodită, s-a apărat ea.

– Când există un angajament între doi oameni, lucrurile se schimbă pentru amândoi, dar mai cu seamă pentru femeie, care nu trebuie să acţioneze în mod independent.

Ágata l-a privit drept neînţelegând întru totul ce încerca să-i spună.

– Acum că sunt logodită, trebuie să plec de la masă ca să însoţesc nişte călugăriţe la rugăciune, chiar dacă eu nu sunt călugăriţă?

Spus aşa, părea cam învechit, s-a gândit Cristopher.

– În Anglia, când o fată este logodită, faptele şi comentariile trebuie să-i fie întotdeauna aprobate de logodnicul ei.

Era atât de uluită de această lămurire încât dacă ar fi fost lovită cu un cuţit toledan nu ar fi vărsat nicio picătură de sânge.

– N-am spus nimic la masă care să ceară aprobarea ta, a plâns îndurerată.

– O fată logodită nu se agaţă de gâtul unui bărbat, nici nu flirtează cu neruşinare cu altul. Este o regulă elementară de purtare.

Ágata a făcut un pas înapoi, prea uimită ca să reacţioneze. Îmbrăţişase un prieten din copilărie şi glumise cu un văr.

– Regula asta mi se pare absurdă, i-a răspuns cu bărbia înălţată într-un gest de sfidare. Lipsită de bun simţ. Sunt în familia mea, Cristopher!

– Spune-mi, *Gata*, cum o să-i convingem de adevărul logodnei noastre dacă te porţi ca şi cum nu aş exista? Trebuie să acţionăm de comun acord ca să pară autentică.

– Numele meu este Ágata, i-a replicat supărată. O deranja că îi amintea de logodna pe care amândoi o acceptaseră şi de responsabilităţile pe care le presupunea dar a recunoscut în sinea ei că el avea în parte dreptate. Pe viitor, trebuia să nu uite că dovezile ei de dragoste se îndreptau către singurul bărbat care nu voia să le primească: el. Putea fi mai schimbător de atât? Mai lipsit de nădejde viitorul apropiat? Îmi voi aminti vorbele tale, dar nu pot să-ţi făgăduiesc că le voi îndeplini mereu.

Tonul glasului ei era tăios ca lama unui briceag. Ágata se pregătea să plece când Cristopher i-a spus:

– Nu poţi să apari în sufragerie cu faţa asta acră.

De n-ar fi fost strălucirea ciudată din ochii lui albaştri, ea ar fi crezut că vorbea serios.

– Faţa asta acră este numai meritul tău, i-a răspuns.

El se apropia foarte încet de ea şi Ágata a dat înapoi câţiva paşi ca să pună distanţă între ei. Când o privea în felul acela atât de hotărât o făcea să-i tremure genunchii.

– Atunci, va trebui să rezolv asta, de vreme ce eu sunt cel care a făcut ca aceşti frumoşi ochi să strălucească furioşi. Ágata nu se aştepta să o prindă de coate ca s-o împiedice să fugă. A observat că ochii lui se închideau uşor la colţuri şi asta dădea expresiei lui o nuanţă de primejdie care a alertat-o. Nu ai ce să faci, i-a spus într-un fel tainic. Nici ea nu a ştiut la ce se referea dar Cristopher nu a mai ţinut-o de coate ci i-a înconjurat

mijlocul subţire, în vreme ce cu mâna dreaptă îi ridica bărbia spre buzele lui. Contactul celor două guri i-a provocat Ágatei o senzaţie ameţitoare. Cristopher i-a dat capul pe spate ca să lase vederii bărbia şi gâtul fin, dar nimic nu îl pregătise pentru arsura violentă pe care a simţit-o când a sărutat buzele ei, ce i s-au părut dulci ca mierea. Ca un explorator curajos şi-a introdus limba în cavitatea umedă şi satinată ca s-o exploreze după voie. Deodată, sărutul a devenit posesiv, exigent, incitând-o să îi răspundă. Ágata se pierdea în senzaţiile pe care i le trezea el. Simţea pe piele reacţia pe care i-o provoca Cristopher cu sărutul şi, pe dată, un torent de căldură i-a străbătut prin vene ca o lavă lichidă. Pulsul i s-a accelerat până într-un punct primejdios. Fierbinţeala celor două trupuri a crescut până la un nivel de infarct. Ea a gemut, copleşită de emoţiile senzuale care îi trezeau trăiri necunoscute. Cristopher auzea gemetele pătimaşe ieşite din gâtul fetei şi a aprofundat sărutul şi mai mult, cerându-i o capitulare pe care ea i-a oferit-o bucuroasă. Când şi-a plimbat limba caldă pe gâtul ei arcuit, Ágata nu a putut să-şi stăpânească o exclamaţie de plăcere dar care pentru el a fost ca un ulcior cu apă rece vărsată pe capul lui. Dacă ar fi continuat, ar fi sfârşit posedând o fată care nu avea habar de primejdia ce o pândea în braţele lui. Încet, a întrerupt sărutul şi contactul care îi ţinea uniţi. Ágata a întârziat câteva clipe până să-şi recapete fiea şi judecata. Acum nu mai faţa acră.

Cum puteau nişte vorbe să fie atât de zdrobitoare? Sărutul fusese doar un mijloc prin care s-o facă să nu mai fie supărată şi lumea i-a căzut în cap ca un dezastru brusc. A scuturat-o până a lăsat-o fără voinţă, dar a izbutit să-şi revină îndeajuns ca să-l privească cu ochi ca nişte pumnale.

– Într-o zi, nu ştiu când, îţi voi întoarce lecţiile pe care cu atâta bunăvoinţă mi le dăruieşti prin sărutările tale.

Privirea ei lacomă pătrunsă de durere l-a învăluit de parcă

ar fi fost un nor de furtună greu şi întunecat, dar Ágata nu se simţea îndeajuns de în stare să rămână şi să aştepte un răspuns din partea lui. A părăsit micul salonaşul şi s-a îndreptat către curtea cu pruni, unde probabil bărbaţii care o interesau cu adevărat beau cafea şi stăteau de vorbă. Şi la dracu cu Cristopher Beresford!

21

– Sărută-mă!

Lorenzo s-a uitat la ea cu totul uluit. Cererea Ágatei era nelalocul ei şi nu ştia ce o stârnise. A dat drumul mijlocului ei şi a făcut un pas înapoi, cu precauţie. Încerca s-o ajute să urce pe iapă, când ea i-a spus acele vorbe tulburătoare. A privit-o cu chip serios.

– Vrei cumva să provoci un duel între mine şi logodnicul tău? a întrebat pe un ton zeflemitor. Ágata s-a întors brusc la realitate. La ce naiba se gândea când i-a cerut aşa ceva fratelui celei mai bune prietene a ei? Nu putuse să doarmă toată noaptea din pricina lui Cristopher şi a lecţiilor lui despre normele şi regulile englezeşti în privinţa logodnei. Sătulă să se tot zvârcolească în pat, s-a gândit să iasă la o plimbare călare. Lorenzo se hotărâse să i se alăture, ca de atâtea ori în trecut. Abia era ora şase a dimineţii. Se întâlniseră la răspântia drumului care ducea la *Los Encinares*. Ágata stătea pe un trunchi uscat când a auzit tropotul lui Sultan, superbul cal al prietenului ei. V-aţi certat?

Întrebarea lui, rostită într-un fel nevinovat, i-a făcut părul să i se ridice.

– O mică nepotrivire în privinţa rugăciunilor şi invitaţiilor, a răspuns ea. Lorenzo nu ştia la ce se referea. Nimic îngrijorător, a adăugat Ágata, deşi el nu era de acord cu aprecierea ei.

– Când ceva te face să-i ceri un sărut unui bărbat mai în vârstă decât tine, crede-mă, este ceva îngrijorător.

Ea i-a aruncat o privire fioroasă.

– Ţi l-am cerut ca prieten, a răspuns ruşinată, însă nevoind să recunoască. Dar am făcut-o fără să mă gândesc.

– Iar eu ţi l-am refuzat, nu ca prieten, ci ca un bărbat care te preţuieşte mult. Ágata a mijit ochii auzindu-l. În plus, logodnicul tău nu pare cineva cu care să te poţi juca. Dacă doreşti, poţi să iei asta ca pe o avertizare.

Lorenzo a şovăit dacă s-o ajute să suie pe iapă dar înfăţişarea ei distrată i-a spus mult mai bine decât vorbele, că mintea îi era concentrată pe ceva ce se petrecuse azi-noapte. A luat-o din nou de mijloc şi a ridicat-o pe crupă, aproape fără efort.

– Voi obţine un sărut de la tine, Lorenzo, chiar de mi-ar trebui toată viaţa.

S-a uitat la el în vreme ce se strâmba zeflemitor.

– Şi de ce naiba ai vrea un sărut de la mine? a întrebat-o el.

Ágata s-a gândit la răspunsul pe care putea să i-l dea fără să îl alarmeze prea mult.

– Pentru că eşti foarte frumos. Lorenzo a pufnit, supărat de răspunsul ei. Şi fiindcă, prin atitudinea mea, te enervez. Nu ştii cât îmi place să am această putere asupra ta. Îndur de prea multă vreme comentariile tale batjocoritoare şi am o poftă grozavă să mă răzbun.

El a pufnit cu o anume băşcălie.

– Eu nu-mi propun să sărut toate femeile frumoase pe care le întâlnesc, a lămurit-o cu glas stăpânit dar glumeţ. Şi

să ştii că eşti frumoasă de mă dai pe spate. Şi nu, nu mă enervezi, mă superi, ceea ce nu este acelaşi lucru.

Dumnezeule! Îl adora. Nu exista pe lume un bărbat cu firea şi umorul prietenului ei. O invidia cu adevărat pe cea care va izbuti să-i cucerească inima, fiindcă va fi cea mai norocoasă femeie din lume. Lorenzo nu se supăra niciodată, avea mereu o vorbă bună pentru o fată sau pentru o văduvă. Nu conta vârsta sau statutul, era dintre acei bărbaţi care lăsau urme adânci în sufletul femeilor.

– Este cu neputinţă să nu te iubesc, i-a spus cu glas mieros.

Iar Lorenzo a avut decenţa să pară supărat. Vorbele acestea le auzise de când avea Ágata zece ani şi ştia că i le spunea ca o soră fratelui ei.

– Şi eu te iubesc, *mon chiot*, dar acum nu se cuvine să-mi spui lucrurile astea. Poate că logodnicului tău nu-i place. Ea a făcut un gest afirmativ din cap, pentru că Lorenzo avea dreptate. Şi dacă mai continui să mă distragi vorbind despre sărutări şi laude, nu vom ajunge la schit nici la căderea serii. Ágata se pregătea să dea bice calului dar el a luat hăţurile ca s-o împiedice. Aminteşte-ţi ceva foarte însemnat, dragă prietenă, a adăugat cu glas foarte serios. Un logodnic nutreşte anumite nădejdi despre logodnica lui şi are anumite prerogative pe care ai face bine să nu le uiţi.

Ágata s-a gândit la vorbele lui. O deranja că fusese el şi nu ea cine îşi dăduse seama de aceste amănunte dar a schiţat un zâmbet complice.

– Cine ajunge ultimul, e *fartucco!*

Şi fără să mai aştepte, a dat pinteni iepei şi a început un galop care l-a lăsat pe Lorenzo cu câţiva metri în urmă.

Cristopher îşi propusese să aibă o discuţie cu Ágata la prima oră a dimineţii, dar surpriza lui a fost majoră când nu

găsit-o în sufragerie la micul dejun. Domnul de Lucena înştiinţat, pe un ton oarecum vesel, că nepoata lui ieşise să călărească împreună cu moştenitorul Zambra şi o gelozie corozivă a început să-l tortureze până la întoarcerea lor. Ea venit cu părul în dezordine, obrajii îmbujoraţi şi o strălucire în ochi pe care Cristopher nu a ştiut s-o descifreze. Părea foarte fericită şi asta l-a tulburat de tot.

Chiar înainte să treacă pragul sufrageriei, i-a spus cu glas rece:

– A fost o impoliteţe din partea ta să nu mă aştepţi, mi-ar fi plăcut să te însoţesc.

Ágata nu s-a mai uitat la Lorenzo, ca să-şi înfigă ochii pe el. Merita din plin reproşul dar încă o usturau buzele de sărutul condiţionat pe care i-l dăduse cu o seară înainte. Cu toate acestea, a dat înapoi din atitudinea defensivă.

– Iartă-mă, dragule. S-a îndreptat spre el şi i-a dat un sărut de bună dimineaţa. Nu am vrut să te supăr.

Cristopher a prins-o de încheietura mâinii ca s-o silească să se aplece şi a privit-o cu nerăbdare.

– Trag nădejde că această abatere nu se va mai repeta.

În expresia gurii, uşor strâmbă, nu era nici cel mai mic semn de îngăduinţă.

Ágata ştia că nu făcuse bine, fiind logodită, că ieşise să călărească cu alt bărbat dar îi era foarte greu să-şi amintească asta. În plus, Lorenzo era prietenul ei din copilărie, cu el învăţase să călărească, să înjure şi chiar să danseze. Fusese maestrul pe care ea nu putuse să-l aibă pentru că nu-i curgea prin vene sânge nobil. O învăţase multe lucruri care îi erau interzise prin naştere. Marina şi cu el fuseseră fraţii pe care şi-i dorise. O încurajase mereu să-şi atingă visurile. Pentru el se hotărâse să studieze, să aibă o pregătire care să-i dea o poziţie în viaţă dar când a aflat că trebuia să plece în Franţa ca să-şi facă studiile, s-a prăbuşit chiar dacă era conştientă

că în Spania o fată nu avea posibilitatea să-şi facă un viitor demn. Lorenzo, prin sfaturile lui, a fost cel care a convins-o să facă saltul şi să plece într-un loc necunoscut. Dar Ágata şi-a amintit totuşi că farsa cu logodna fusese pusă la cale ca să prindă un ticălos.

– Nu se va mai repeta, l-a încredinţat ea pe Cristopher.

Un minut după aceea, a luat loc alături. El a servit-o cu cafea şi câteva felii de pâine prăjită pe care ea nu a fost în stare să le mestece. Purtarea lui o tulbura. Dintr-o dată se purta ca un cavaler desăvârşit, atent la fiecare nevoie a ei şi apoi se arăta atât de rece încât ar putea să-i îngheţe sângele în vene însuşi diavolului pe tronul lui fierbinte. Ágata ar fi dat orice numai să-l vadă că-şi pierde cumpătul un moment.

Mesenii şi-au terminat rând pe rând micul dejun şi au plecat din sufragerie, ca să-şi vadă fiecare de treburile lor de zi cu zi. Ágata era cu desăvârşire căzută pe gânduri.

– Ne veţi însoţi la sărbătoarea focului purificator din această seară, lord Beresford? Întrebarea lui Lorenzo a făcut-o să se uite la Cristopher. Sunt convins că vă va plăcea mult.

– Foc purificator? a repetat el interesat.

– Nu cred că se poate bucura de ceva ce nu cunoaşte, a intervenit Ágata şi prin vorbele ei a făcut să-i crească şi mai mult interesul. Lordul Beresford nu este omul care să se bucure de evenimente păgâne.

– Dar nu va şti niciodată dacă nu participă, a afirmat Lorenzo.

Carlos părea că se distrează de minune văzând privirile ameninţătoare pe care i le arunca verişoara lui moştenitorului Zambra. Logodna ei cu englezul fusese o adevărată surpriză. Mereu crezuse că familiile del Valle şi Lucena se vor uni până la urmă. Şi privind-o acum pe Ágata, nu a ştiut să spună cât de îndrăgostită era de străin. Englezul era opusul ei: corect, cu bune maniere, un domn din cap

până-n picioare, dar putea să înţeleagă ce văzuse el la verişoara lui: pasiune pentru viaţă!

– Este un obicei vechi printre moşieri, l-a înştiinţat Carlos.

– Se aprinde un foc mare şi se ard haine vechi în sunetul chitarelor, care plâng ca să le ofere un demn rămas bun, a adăugat Lorenzo dedicându-i Ágatei un zâmbet tainic. Unele femei dansează în jurul focului, în vreme ce bărbaţii beau împreună o sticlă de vin şi le privesc.

Ea s-a gândit că Lorenzo fusese foarte zgârcit în lămuririle lui. Purificarea focului era cea mai frumoasă noapte din luna mai în acele locuri. Pretutindeni erau focuri mari şi familii strânse în jurul lor. Erau momente plăcute, de comuniune între vecini.

– Mica noastră Ágata va dansa din nou, sunt încredinţat că anul ăsta ne va desfăta cu arta ei încă o dată.

Vorbele lui Carlos au făcut-o să roşească de tot şi nu puteau fi mai nepotrivite. Cristopher s-a uitat la ea într-un fel indescifrabil, ceea ce a sfârşit prin a o exaspera. O obosea să tot umble cu picioare de plumb de câte ori se afla lângă el. Să se gândească la fiecare vorbă şi la fiecare gest ca să nu-l deranjeze i se părea o muncă de titan.

– Dar pot să participe doar aceia care doresc să elimine ceva din viaţa lor trecută iar anul ăsta eu nu am nimic pe care focul să-l poată purifica.

– Eu am câteva perechi de mănuşi vechi pe care nu m-ar deranja să le ard.

Râsul lui Lorenzo la auzul comentariului lui Cristopher i s-a părut Ágatei ca o înghiţitură de cucută. Voia să se bucure de noaptea aceea specială fără rigiditatea şi intoleranţa englezului şi dacă el era de faţă nu avea nici cea mai mică îndoială că va fi nevoită să le vadă pe alte fete bucurându-se de foc. Iar acum, mulţumită maşinaţiunilor celui mai bun

prieten al ei, Cristopher se gândea la posibilitatea de a participa iar Ágata nu va avea încotro decât să îl însoţească la o sărbătoare pe care el nu o va înţelege şi nici ea nu va putea să i-o explice.

– Voi dansa dacă vei fi tu partenerul meu, domnule del Valle, l-a provocat atunci pe Lorenzo cu un zâmbet şiret.

Tusea lui Cristopher i-a amintit că nu era defel de acord cu sugestia ei.

– Poate lordul Beresford doreşte să-ţi fie partener în locul meu, a spus Lorenzo pe jumătate în glumă.

Ea a dorit să-l pună pe prietenul ei la locul care i se cuvenea: să sărute pământul.

– Cristopher a dansat minunat la Whitam Hall. A fost partenerul desăvârşit.

Ochii lui Carlos şi ai lui Lorenzo s-au aţintit cu o curiozitate neobişnuită pe englez, necrezând-o pe Ágata. Şi, deodată, ea s-a simţit cu adevărat bine. Îi închisese gura lui Lorenzo şi scosese la lumină o însuşire a lui Cristopher: dorinţa de a-i face pe plac. Pentru că, în ciuda maniei lui de a vrea să se poarte corect în orice moment, era un bărbat binevoitor şi foarte atent.

– V-ar plăcea să ne însoţiţi la strânsul tăurăşilor, lord Beresford?

Dacă invitaţia lui Carlos l-a luat pe Cristopher prin surprindere, nu a arătat-o niciun pic. A primit-o cu multă politeţe.

– Va fi o plăcere.

Strălucirea din ochii lui Lorenzo i-a arătat Ágatei că îi scăpa ceva şi a hotărât să nu rămână deoparte.

– Şi eu voi fi încântată să vin cu voi, a spus cu glas vesel.

Carlos a fulgerat-o cu ochii lui negri.

– Când vom dori compania ta...

Şi a lăsat restul frazei în aer.

Gura Ágatei s-a crispat jignită. Vărul ei fusese prea brusc.

Restul zilei s-a scurs încet şi plictisitor. Bărbaţii au fost plecaţi cea mai mare parte a vremii iar ceasurile la fermă i-au părut lungi şi monotone, în afară de un amănunt. Ágata a schiţat un zâmbet larg când şi-a amintit ţinuta lui Cristopher şi privirea uimită a lui Carlos când a venit să-i însoţească la strânsul tăurăşilor. Era atât de elegant încât mai degrabă ai fi crezut că se pregătea pentru un bal şi nu pentru o zi de muncă grea. Strânsul cirezilor era o treabă anevoioasă dar el nu avea de unde să ştie. Şi deodată o idee a prins rădăcini în mintea ei, aproape sufocând-o. Ar îndrăzni? De bună seamă! Ce putea să riste? Ca el s-o aşeze iarăşi pe genunchi şi să-i dea lecţia care i se cuvenea. Dar ar merita dacă izbutea să îi smulgă învelişul acela demodat cu care îşi acoperea personalitatea copleşitoare.

Şi Ágata a trecut la fapte. A plecat din curtea cu pruni cu paşi mari, de parcă ar fi urmărit-o diavolul. A urcat la nivelul de sus şi a traversat coridorul până a ajuns în faţa uşii odăii lui Cristopher. Şi-adus aminte prea târziu că era încuiată dar nici una nici două şi-a scos un ac din păr şi s-a apucat s-o deschidă. Rezultatul merita efortul.

22

Cristopher era frânt dar mulţumit, chiar dacă nici antrenamentul cel mai dur ca agent al Coroanei engleze nu putea să se asemene cu chinul de a mâna cirezile până la adăpătoare. Totuşi, putuse să strângă relaţia cu vărul Ágatei, principala pricină a prezenţei lui la *La Alameda*.

Simţea nevoiea enormă să facă o baie şi să se trântească în pat până a doua zi dar în seara aceea făgăduise că va lua parte la sărbătoarea focului. Blestemată să-i fie soarta! Nu avea putere decât să-şi întindă oasele în pat dar baia era pregătită iar hainele aşezate pe pat. S-a întrebat ce o fi făcut Ágata toată ziua. Dorea foarte mult s-o vadă, să se asigure că era bine şi că îi fusese dor de el ca şi lui de ea.

După ce s-a îmbăiat şi s-a uscat, s-a uitat cu o sprânceană ridicată la hainele întinse pe pat. A făcut o socoteală a lor şi a băgat de seamă că lipsea o batistă din acelea pe care obişnuia să le poarte la gât, înnodate fără cusur, dar nu a dat importanţă; pesemne Remedios nu a putut s-o aleagă pe cea mai potrivită cu culoarea vestei. S-a îndreptat spre şifonierul închis şi când a deschis uşa dublă, surpriza lui a fost majoră: în şifonier nu se afla nicio batistă. A căutat în sertare, pe diversele rafturi dar nu erau. Nu ştia ce se întâmplase cu ele. S-a îndreptat spre uşă ca s-o întrebe pe chelăreasă dacă vreun servitor le pusese în alt loc dar s-a răzgândit; avea vreme doar cât să se îmbrace şi să ajungă în locul de care îi spusese Carlos. Când a terminat de încheiat cămaşa albă de in, s-a hotărât să nu-şi mai pună vesta şi nici haina. Apoi, s-a încălţat cu cizmele de călărie în loc de pantofi. Era pentru prima oară în viaţa lui când nu se îmbrăca aidoma unui adevărat domn, dar judecând după ţinuta celorlalţi bărbaţi de la fermă, nu va atrage atenţia. A ieşit pe coridorul de la etaj şi a luat-o pe scări în jos; la urma urmei, seara putea fi interesantă.

Atmosfera festivă i s-a părut neaşteptată. În faţa unui foc de dimensiuni destul de considerabile, erau adunaţi bărbaţii din casă, aceiaşi cu care muncise cot la cot în dimineaţa aceea. Într-un colţ îndepărtat, Carlos de Lucena bea un burduf de vin şi glumea cu vecinii; singurii absenţi era bunicul Ginés şi nepoţii acestuia, Manuel şi Ramón, care se

hotărâseră să rămână să se odihnească. Lorenzo stătea pe un scaun din stuf, înconjurat de mai multe ghitare ce păreau că se odihnesc rezemate unele de altele. Deşi a străbătut cu privirea pe cei prezenţi în jurul focului, nu a zărit-o nicăieri pe Ágata; crezuse în mod greşit că îl va aştepta. Deodată, o caretă trasă de doi măgari s-a oprit la câţiva metri de unde se afla el. Din ea au coborât mai multe femei îmbrăcate ciudat. Toate purtau rochii asemănătoare şi părul lăsat liber pe umeri. Două dintre fete s-au apropiat de Carlos, mişcându-se cu cochetărie şi aruncându-i priviri ştrengare.

– Unele sunt foarte frumoase.

Glasul lui Lorenzo l-a făcut să întoarcă privirea de la fete şi să se uite la el. Lui Cristopher i se părea nemaipomenit să le vadă îmbrăcate atât de neglijent, chiar dacă senzual, şi nu putea să nu le mai arunce priviri furişe.

– Cine sunt? a întrebat neîncetând să se uite la careta cu coviltirul din partea din spate lăsat, ca şi cum ar ascunde o taină.

– Fiice de-ale vecinilor fermieri şi moşieri. Cristopher a urmărit cu privirea o fată cu părul negru şi pielea foarte albă. Obişnuiesc să înveselească seara dansând lângă foc. Este o plăcere să le vezi.

– Un dans păgân, i-a spus lui Lorenzo, care a schiţat un zâmbet ştrengar, pentru un ritual păgân.

– Îţi va plăcea, pot să te încredinţez. Cristopher se simţea un pic nelalocul lui printre oamenii aceia ciudaţi. Râdeau şi glumeau unii cu alţii cu un firesc care îl nedumerea. Pentru că în faţa focului era cald, s-a hotărât să-şi ridice mânecile cămăşii şi să le sumeată în jurul braţelor. Se bucura că nu purta vestă şi haină, fiindcă s-ar fi simţit cu adevărat rău. Ia o înghiţitură, meriţi. A fost o zi foarte grea. Cristopher a băut din paharul pe care i-l dădea Lorenzo şi arsura i-a pârjolit gâtul o secundă mai târziu. Este rachiu fiert, i-a spus celălalt

şi este de preferabil să-l bei cu înghiţituri mici.

– Nu-mi dădusem seama că e fierbinte, a spus, încercând să justifice iuţeala cu care băuse şi a făcut o sforţare să nu tuşească.

Mai mulţi băieţi veniţi de la alte ferme s-au alăturat bărbaţilor, cu ghitare pe care au început să le acordeze umplând de note noaptea caldă. Atmosfera era liniştită, veselă şi Cristopher s-a întrebat dacă Andrew s-o fi bucurat vreodată de o asemenea sărbătoare în multele călătorii pe care le făcuse în trecut în Spania.

– Vino cu noi, de acolo imaginea focului este surprinzătoare şi le vei putea vedea mult mai bine pe fete dansând. Cristopher i-a urmat fără să piardă nimic din conversaţiile pe care le purtau unii cu alţii, din râsetele şi vinul care circula printre ei. Una dintre fete i-a atras cu putere atenţia. Tocmai sărutase pe obraz o femeie mai în vârstă şi, după mişcări, a ştiut că era vorba de logodnica lui; de presupusa lui logodnică, s-a corectat în gând. Când Ágata s-a întors spre el, a rămas stupefiat. Era îmbrăcată într-un fel scandalos, foarte asemănător acelor ţigănci care îşi instalau corturile în împrejurimile Londrei. A vrut să se ridice şi să se ducă la ea dar braţul lui Lorenzo l-a oprit. Noaptea asta este specială. Vorbele lui au fost ca o avertizare şi aşa le-a luat Cristopher. Fetele au îngăduinţa rudelor să se bucure de cântec şi de dans şi li se dă voie să se îmbrace cu haine comode şi uşoare.

– Ca logodnic al ei..., a început el, dar Lorenzo nu i-a îngăduit să continue.

– Ágata a dansat în seara focului purificator de când avea zece ani. Un obicei atât de înrădăcinat nu ar trebui luat cu uşurinţă.

Cristopher a ascultat porunca deghizată în sugestie pe care i-o făcea cel mai bun prieten al ei. Dar nu i-a făcut deloc plăcere.

Fata purta o bluză care îi acoperea umerii, înnodată la înălţimea sânilor umflaţi. Îi acoperea tocmai partea de unde începea închipuirea unui bărbat. Cristopher s-a gândit că arăta prea multă piele. Bluza fină era din satin şi îngăduia trecerea luminii focului cu toată libertatea, desenând trupul ei zvelt. Culoarea şi mişcarea materialului pofteau la un festin de senzualitate. Batista roşie care îi acoperea în parte părul lăsat liber îi cădea până la brâu, unde se întâlnea cu fusta largă. Aceasta avea un volan într-o nuanţă mai deschisă şi îi ajungea până la gleznele frumoase, unde se termina cu danteluţă albă. Ágata purta un brâu din piele strâns pe şold şi legate de el mai multe batiste din mătase de diferite culori, dar pe Cristopher l-a surprins cât de anoste şi stinse erau în comparaţie cu alte batiste care împodobeau şoldurile celorlalte fete.

– Mi se pare scandalos că fetele se îmbracă într-un fel atât de nestânjenit.

– Astăzi se respiră libertate în munţii Hornachuelos.

Lorenzo a luat o ghitară şi a aşezat-o pe genunchiul drept. Alţi băieţi l-au imitat. Deodată, notele pe care le scotea cu instrumentul puteau să se audă la mai multe leghe în jur. Cristopher s-a pregătit să se bucure de spectacol dar cu fruntea încruntată.

Unul dintre bărbaţii care era lângă un grup mai retras a început să cânte cu glas puternic şi grav. Cântul avea o notă trepidantă, plină de dor dar vioaie. Pe parcursul cântecului ghitarele acompaniau glasul care, după câteva clipe, a tăcut. Femeile au început să se aşeze în apropierea focului, formând un cerc în jurul lui. În mijlocul unei tăceri desăvârşite, au stat nemişcate preţ de câteva clipe, dar deodată au început să se mişte şi ghitarele s-au grăbit să le acompanieze. Dansul nu semăna cu nimic din ce mai văzuse Cristopher în trecut şi a fost subjugat cu totul. Felul de a se mişca al fetelor era pătimaş şi ingenios totodată. Spre

surprinderea lui, unele dintre dansatoare au făcut să sune castanietele în aer, de parcă ar fi cerut liniştea, pe care bărbaţii le-o ofereau supuşi.

Dansul era atât de senzual încât Cristopher abia îndrăznea să clipească, ca să nu piardă niciun amănunt din braţele înălţate, din rotirile mâinilor şi ale trunchiurilor care se unduiau. Ritmul muzicii şi puterea erotică a dansului au izbutit să-l tulbure până într-un punct de nebănuit, au atins o fibră sensibilă în el, despre care nu ştia că există. A privit profilul frumos al Ágatei şi i-a urmărit mişcările. I s-a părut că sfida focul cu un zâmbet pe buzele dulci. Cu mâinile fără castaniete părea că încearcă să mângâie flăcările dar neîndrăznind s-o facă, de parcă le-ar fi provocat, mândră, s-o atingă.

Deodată a smuls una dintre batistele pe care le purta înnodate la brâu şi a aruncat-o în foc în vreme ce se învârtea. Celelalte batiste au avut aceeaşi soartă dar înainte de a o desface pe ultima, strălucirea pânzei i-a atras atenţia lui Cristopher. Avea o culoare neobişnuită şi era foarte asemănătoare cu una dintre batistele pe care le avea el, cumpărată dintr-unul dintre cele mai exclusiviste magazine din Londra. Pe dată a ridicat întrebător o sprânceană, încercând să socotească câte batiste aruncase ea în foc; dacă nu se înşela, fuseseră nouă, iar cea pe care o ţinea în mână era a zecea. Cristopher a ştiut că o parte din garderoba lui se topea în acel moment în jarul aprins al rugului uriaş. Pentru o clipă, furia i-a strălucit în ochi. Ágata nu avea niciun drept să-i scotocească printre lucruri şi să ia hotărâri în privinţa acestora şi s-a gândit la cea mai bună formă de a o face să plătească, la momentul potrivit.

Tânăra continua să se unduiască în jurul focului iar celelalte fete au imitat-o: au început să arunce haine în foc, una după alta, şi când au sfârşit, au izbucnit aplauze puternice în noapte, ca nişte împuşcături.

Sunetul palmelor era asurzitor dar fetele dansau mai departe în jurul focului cu o energie deborantă.

– Sunt sigur că te bucuri de spectacol.

Glasul lui Lorenzo a ajuns la el ca prin ceaţă. Cristopher era în continuare vrăjit de dansatoare şi urmărea în fiece moment mişcările Ágatei.

– Este foarte instructiv şi cu totul altfel decât ce am văzut până astăzi, a răspuns, fără să-şi ia ochii de la flăcări.

– Aceasta este o parte a talentului nostru, a spus Lorenzo. Dansul unei femei cordobeze şi cântecul cu glas sfâşiat de durere, alcătuiesc o sumă de expresii intense, emoţii care se nasc în inimă şi mor în notele unei ghitare.

– Trebuie să mărturisesc că m-a surprins în chip foarte plăcut, a recunoscut Cristopher, încetând pentru o secundă să mai privească femeile care încă dansau, ca să-şi aţintească ochii pe bărbat. Acesta lăsase ghitara jos şi îi oferea încă un pahar de rachiu; din fericire, licoarea nu mai ardea, o răcise răcoarea nopţii. Mi se pare foarte interesantă ţinuta bărbaţilor, dar îmi vine greu s-o calific, a continuat Cristopher.

În acel moment se uita la unul dintre tineri, care se hotărâse să se alăture unei fete la dans; fata a accept cu o exclamaţie de plăcere compania băiatului.

– Este ţinuta cordobeză, i-a explicat Lorenzo.

– Cum se numesc podoabele acelea cu franjuri, care atârnă de vestă? Apropo, n-am văzut niciodată o vestă cu mâneci.

Cristopher a vorbit mai mult pentru el însuşi decât pentru bărbatul care stătea alături de el. Lorenzo s-a uitat încotro îi arăta englezul.

– Se numesc ciucuri şi folosesc la prinderea capetelor hainei.

El l-a privit cu o oarecare neîncredere.

– Veşmântul acela atât de strâns pe corp şi care nu trece de talie nu se poate numi haină, a remarcat pe un ton sceptic. Lorenzo a râs de concluzia la care ajunsese Cristopher. Amândoi împărţeau băutură şi glume. Pălăriile nu sunt foarte deosebite dar îmi plac.

Bărbaţii purtau pălării cu bor mic, cu panglici negre, asortate cu cingătorile şi cizme groase de călărie.

– Este o artă s-o porţi fiindcă trebuie să fie cu desăvârşire aliniată de la sprânceana stângă până la ureche şi un pic într-o parte, dar fără ca borul să atingă umărul. Un cordobez ştie la perfecţie cum. Cristopher asculta lămuririle lui Lorenzo fără să înceteze s-o privească pe cea care îl interesa cu adevărat: Ágata. Fata continua să danseze neglijent dar cu aceeaşi forţă ca la început. Doi dintre bărbaţii care stătuseră mai retraşi de grup au încurajat-o cu palmele şi la un moment dat au prins-o între foc şi ei, iar râsul fetei l-a nedumerit. Părea că îi cunoaşte dintotdeauna, deşi văzând familiaritatea cu care o luau de mijloc şi o sprijineau când se rotea, Cristopher s-a hotărât să intervină ca s-o scape dar mâna lui Lorenzo l-a oprit. Întoarcerea la *La Alameda* pe firul pârâului Rabilarga este spectaculoasă. În nopţile cu lună plină stelele se răsfrâng în apă şi par nişte mici sirene din argint.

Cristopher i-a primit sugestia cu multă plăcere.

– În ce direcţie trebuie s-o iau? a întrebat cu deosebit interes.

Ágata se uita pe furiş la Cristopher, care stătea comod lângă Lorenzo. Îl vedea cum bea fără grijă, urmărind din priviri fetele care o însoţeau la dans. Nu avusese niciun gest de supărare când a văzut-o cu toate batistele lui la brâu şi asta a făcut-o să se întrebe dacă îşi dăduse oare seama. Palmele celor prezenţi au atins punctul culminant când toate femeile au sfârşit de aruncat ultima haină în foc. Lucas şi Felipe s-au hotărât să danseze împreună cu ea dar nu se învârtise de două

ori când mâna puternică a lui Cristopher a prins-o de cot ca s-o îndepărteze de foc şi de compania bărbaţilor. Ea a clipit nedumerită şi Felipe a făcut un pas către Cristopher într-o atitudine ameninţătoare, dar el le-a susţinut privirea celor doi bărbaţi cu o avertizare pe care aceştia au înţeles-o la perfecţie. Chiar în acel moment, Lorenzo a hotărât să le dea burduful de vin lui Lucas şi Felipe, care nu puteau să-l refuze, pentru că ar fi putut fi considerat un gest de dispreţ şi nimeni nu-l dispreţuia pe fiul unui conte.

– Beţi cu mine.

Invitaţia limpede nu admitea replică.

– Lucas, Felipe, a început Ágata, vi-l prezint pe logodnicul meu, Cristopher Beresford.

Amândoi bărbaţii au privit-o bănuitori şi cu sinceră neîncredere, dar au primit invitaţia făcută de moştenitorul Zambra.

– Vom fi cu ochii pe tine, racule. Cristopher a ridicat o sprânceană, cu un gest mândru care a izbutit să-l sperie pe Lucas dar nu şi pe Felipe, care era cel mai agresiv dintre cei doi. Dacă ai nevoie de noi, i-a spus acesta Ágatei, ştii unde ne găseşti.

Ea a făcut un gest de încuviinţare cu capul dar nu a putut să-i răspundă căci Cristopher aproape a târât-o spre grupul dens de copaci, fără să-i ceară părerea. În urmă rămâneau focul, muzica şi oamenii care continuau să bea şi să cânte sub stele, străini de plecarea celor doi.

– Nu m-ai lăsat să-mi iau rămas bun de la prietenii mei.

Cristopher a pufnit supărat. Acum că nu mai trebuia să se stăpânească în faţa lui Lorenzo, supărarea îi creştea cu paşi de uriaş.

– Mi se pare nemaipomenit să încurajezi bărbaţii să te curteze când logodnicul tău este de faţă.

Ágata s-a oprit şi Cristopher a trebuit să se oprească şi el.

S-a întors către ea ca s-o privească şi a făcut-o cu o intensitate arzătoare.

– N-am făcut decât să dansez, ca şi celelalte fete, l-a înfruntat jignită de acuzaţia lui. Şi îţi amintesc că logodna noastră este doar o farsă, de aceea uit de ea atât de des.

– Ştii că nu, i-a răspuns, şi a prins-o din nou cu putere ca s-o facă să meargă alături de el.

– Nu...? a întrebat curioasă.

– Logodna noastră nu este o farsă.

Ágata a deschis gura dar a închis-o din nou din pricina vorbelor lui nepotrivite. Fără îndoială, rachiul îl făcuse să uite anumite lucruri.

– Ne îndepărtăm de drumul care duce către *La Alameda*, a obiectat ea.

– Doar facem un ocol. Un ocol? Dacă vor continua să meargă în direcţia aceea vor ajunge la pârâul Rabilarga. În plus, aştept o scuză din partea ta, a adăugat brusc Cristoper cu o blândeţe trucată.

– Purtarea mea a fost fără cusur, a spus ea într-o şoaptă. Mereu a fost aşa, dar dacă te-am jignit cu dansul meu, nu a fost cu voie. Mulţumit?

El s-a oprit brusc, ceea ce a făcut ca Ágata să se ciocnească de trupul lui tare şi puternic; parfumul bărbătesc a făcut-o să-şi muşte buzele. Gâdilăturile din stomac începuseră să o chinuie. Putea să deosebească limpede mirosul de foc şi de băutură pe materialul cămăşii lui de in. De ce asta îi îmbăta simţurile? Inima îşi iuţea bătăile şi nu putea s-o stăpânească.

– Nu batistele mele erau cele care ardeau în foc? a mustrat-o fără să-i dea drumul dar pe un ton stăpânit.

"Va să zică, şi-a dat seama". Ágata nu a ştiut ce scuză să-i ofere şi care să pară şi adevărată, pentru că nu se căia defel. Fără batistă la gât, Cristopher era grozav de atrăgător.

– Îmi pare rău, a fost o pornire.

Scuza a fost prea iute ca să fi fost spusă din inimă. El era un pic supărat pentru că unele dintre acele batiste erau foarte scumpe şi unicate.

– De ce ai simţit nevoia să le arzi? a întrebat-o atunci.

Ea a şovăit. Niciunul dintre răspunsurile pe care le pregătise mai înainte nu i se părea potrivit.

– Pentru că nu-mi place să te văd aşa de scorţos, a răspuns cu sinceritate.

– Batistele mă făceau scorţos? a întrebat el uimit.

– Te făceau de neatins.

Cristopher s-a uitat la ea neînţelegând-o şi Ágata s-a concentrat, pentru a câta oară în acea noapte?, pe hainele lui. Absenţa batistei şi a hainei îi dădea o înfăţişare neglijentă. O încânta să-l vadă cu cămaşa puţin descheiată, cu mânecile suflecate în jurul puternicelor lui antebraţe şi fără armura elegantă a vestei. Dintr-o pornire, a vrut să-şi treacă degetele prin părul lui, dar Cristopher i-a oprit mâna şi i-a lăsat-o suspendată în aer.

– Să nu mai faci asta!

Tonul lui acru i s-a părut neaşteptat şi dureros. Ágata a lăsat ochii în jos pentru ca el să nu-şi dea seama cât o rănise cu refuzul său.

– Nu a fost cu voie, a încercat să-şi scuze gestul, cu glas tremurător. Abia îmi dau seama ce fac. Cristopher i-a privit chipul mâhnit, mâinile mici, pe care şi le încrucişase, şi şi-a blestemat nestăpânirea. În lumina lunii şi cu urletul vreunei cucuvele în noapte, i s-a părut cea mai seducătoare dintre toate femeile. Strălucirea din ochi i se stinsese preţ de o clipă şi a dorit s-o vadă în fiecare moment al zilei dar reflectându-l pe el. Trebuie să ne întoarcem, i-a spus ea în cele din urmă, fără să ridice privirea. Dacă o ţinem pe drumul ăsta vom ajunge la hanul *El Fogón*.

Cristopher s-a uitat înspre pârâu, care se vedea deja la câţiva paşi sub ei dar dintr-o dată s-a simţit dezorientat. De ce îşi simţea mintea atât de înceţoşată? Mişcările atât de greoaie? De îndată a izbucnit într-un râs care a luat-o pe Ágata prin surprindere.

– Dumnezeule! Sunt beat. Şi-a trecut amândouă mâinile prin păr ca să încerce să-şi pună ordine în gânduri. Nu mi s-a mai întâmplat de mult.

Şi era adevărat. De când lucra ca agent al coroanei, ţinuse alcoolul şi excesele departe de el.

– Rachiul este prea tare pentru ca un străin să-l bea cu uşurinţă, i-a explicat ea cu glas stins.

El a privit-o neîncrezător.

– Puteai... Cristopher a şovăit un moment, puteai să-mi fi spus mai înainte.

– Nu aveam de unde să ştiu că o să-ţi placă atât de mult, i-a replicat Ágata.

– N-am băut decât două, sau erau trei pahare?

Întrebarea şi-o pusese lui însuşi dar ea totuşi i-a răspuns.

– Şase, l-a corectat. Era firesc ca mintea lui Cristopher să fie ameţită de rachiu. Ca să poată să-i stăpânească efectele, un bărbat trebuia să fie obişnuit să-l bea şi dacă el nu era şi mai beat asta se datora robusteţii lui. Dar o încânta să audă cum i se încurca limba la unele vorbe. El a închis ochii o secundă. „Şase pahare? Asta e cu neputinţă, sau nu?" s-a întrebat. Fusese atât de absorbit privind-o când dansa că nu şi dăduse seama cât rachiu băuse, îmboldit de Lorenzo del Valle. Urmează-mă, i-a poruncit ea, luând situaţia în mâini.

Simţul lui de orientare era destul de confuz.

– Sunt întru totul capabil să te duc până la fermă, a protestat Cristopher cu glas mieros.

Uşoara lui şovăire când era vorba să se uite în jur a exasperat-o şi a pufnit văzându-l cât de încăpăţânat se dovedea.

– Ai mai fost vreodată pe muntele Hornachuelos? Cunoşti întretăierile feluritelor poteci? El a negat dând din cap la amândouă întrebările, dar fără să se mişte din loc. Îmi închipuiam, i-a spus resemnată.

– Dar sunt în stare să te de duc înapoi la *La Alameda* fără nicio problemă, domnişoară ştie-t-t-tot. Siguranţa lui şi vorba împleticită au făcut-o să zâmbească. Aşa, relaxat de alcool, era foarte atrăgător. Dacă te mai uiţi la mine în felul ăsta atât de neruşinat...

Nu a sfârşit fraza. A luat-o iarăşi de mână şi a început să meargă cu iuţeală spre pârâu.

– Cristopher, a spus ea deodată. El s-a oprit şi a privit-o. Ochii lui albaştri aveau o strălucire care o seducea. Sărută-mă!

23

Auzise greşit. Ea nu îi ceruse un sărut. Nu în mijlocul pădurii şi cu zgomotul apei alunecând peste pietre. Pentru un moment, şi-a închipuit că era el cel care aluneca peste delicioasele curbe feminine şi tensiunea pe care a simţit-o în ventre l-a zăpăcit pe dată. O văzuse dansând seducător, înduioşându-se în faţa tuturor bărbaţilor, care o priveau cu lăcomie, şi acum îi cerea un sărut. Pe Dumnezeu, că i-l va da!

A aplecat uşor capul spre ea şi când gura lui flămândă a atins buzele de catifea ale Ágatei, a simţit o descărcare ce l-a ameţit. A mângâiat cu limba interiorul obrajilor ei, cerul gurii, şirul de dinţi. Aproape fără să-şi dea seama, a făcut sărutul exigent, ca să poată s-o exploreze mult mai bine. Gura

ei părea că se hrăneşte dintr-a lui şi gestul îndrăzneţ i-a trezit o dorinţă arzătoare pe care nu putea şi nici nu voia s-o stăpânească.

Ágata a simţit gura lui Cristopher peste a ei cerând un răspuns pe care ea i-l dădea supusă. Buzele lui erau hotărâte, stăruitoare. Se mişcau în adânc, silind-o să le separe pe ale ei; limba lui caldă s-a strecurat înăuntru înfăşurând-o pe a ei cu blândeţe. O palpitaţie adâncă a început să-i crească în pântec, nişte zvâcniri care nu o lăsau să răsufle. Când a simţit mâna lui Cristopher pe sub bluza ei căutându-i pielea caldă, a ştiut că el îşi pierduse stăpânirea de sine şi senzaţia aceea de putere a fost pentru ea un stimulent care a aţâţat-o să-i răspundă cu şi mai multă ardoare. Treaz, nu ar fi îndrăznit niciodată să o atingă în felul în care o făcea; şi chiar dacă îndoiala i-a străbătut mintea, a fost doar o clipă. A alungat-o în străfundul sufletului. Dorea să se topească în el, să se simtă iubită şi de aceea nu a oprit înaintarea mâinii lui pe trupul ei, nici limba dinăuntrul gurii ei. Dacă ar fi murit în acel moment, nu i-ar fi păsat. Erau minunate senzaţiile pe care le trăia în braţele lui. Nu a fost conştientă că a căzut pe spate susţinută de braţele puternice ale bărbatului şi, deodată, spatele i-a atins muşchiul moale şi mirosul de pământ reavăn a învăluit-o, dar alte senzaţii s-au adăugat la neînfrânarea pe care Cristopher i-o stârnea.

A simţit degetele lui calde care îi descheiau nasturii şi desfăceau nodul bluzei ca să alunece puţin după aceea pe pielea expusă a decolteului până a ajuns la sân. Când palma lui a înconjurat de tot aureola, s-a jucat cu sfârcul până l-a întărit ca o boabă de năut. Ea a gemut din pricina profundelor senzaţii pe care mângâierile lui i le provoca iar el a sorbit gemetele ei ca un însetat.

Gustul dulce al Ágatei, parfumul pielii ei care ardea sub mâinile lui, adăugat alcoolului, a avut asupra lui efectul unui

drog. Nu putea să nu o mai sărute şi şi-a făcut din nou drum printre dinţii ei ca s-o exploreze cu blândeţe, netezind interiorul umed al obrajilor ei. A auzit-o scoţând un geamăt care i s-a părut foarte erotic şi s-a pierdut iarăşi în senzaţii violente. Cristopher simţea că ia foc, de parcă ar fi fost aruncat într-un cazan încins. Trebuia să se oprească dar îşi pierduse stăpânirea de sine, stăpânirea pe care o arătase cu mândrie bărbătească până în acel moment în care avea adorabilul trup feminin cu totul la îndemâna lui.

Deodată gura lui Cristopher nu a mai mângâiat buzele ei, ca să atace unul dintre sâni. Şi-a plimbat vârful limbii în jurul aureolei roz. A supt cu lăcomie sfârcul, care a devenit tare sub mângâierea lui. Ágata a ridicat şoldurile în chip grăitor dar fără să fie conştientă de asta. Simţea că moare sub greutatea dură a trupului lui şi voia mai mult. Ştia că în noaptea aceea putea să obţină ce voia de la el, controlul şi stăpânirea lui, pe care le ura atâta, dispăruseră şi această certitudine a făcut-o să fie mult mai îndrăzneaţă.

Mâna lui Cristopher a căutat printre haine pielea goală şi a ridicat poalele fustei în vreme ce îşi plimba vârfurile degetelor pe partea interioară a coapselor ei, neîncetând s-o sărute. Ágata simţea că o să explodeze, pântecul i se zbătea cu zvâcniri ce erau pe cât de dureroase pe atât de plăcute şi a apucat capul lui ca să-l împiedice să se separe. Era pe punctul să ajungă într-un loc în care nu fusese niciodată şi teama a scufurat-o preţ de o clipă trecătoare, dar se simţea incapabilă să gândească atunci când limba lui îşi făcea de lucru înăuntrul gurii ei cu măiestrie şi mâinile îi provocau mii de senzaţii care o înnebuneau. Acum o sărută pe gât. Ágata a simţit adierea răcoroasă între coapse când Cristopher s-a depărtat câţiva centimentri de ea şi nu ştia că îşi căuta poziţia potrivită ca s-o penetreze. Nu şi-a dat seama că îi dăduse jos chiloţii, în vreme ce cu limba gusta şi muşca, într-un chin dulce, sfârcul

dornic. Deodată, şi fără veste s-a simţit invadată de membrul lui, care îi căuta cu lăcomie interiorul trupului dar nu a simţit durere, doar o mică jenă de care nu i-a păsat. Simţea răsuflarea lui Cristopher pe tâmplă, pielea lui caldă şi mâna care îşi făcea loc printre ei ca s-o mângâie acolo unde nimeni nu avusese acest privilegiu. Şi-a plimbat degetele prin părul ei publian atingând punctul feminin care o durea, dar în chip foarte plăcut. Nu putea să gândească, se mişca sub el din instinct, dorind mai mult, tânjind după un deznodământ al furtunii pe care i-o provocau acele degete şi când lumea a părut că explodează în faţa ochilor ei, Cristopher a împins mai tare, alăturându-se exploziei ei. Durerea provocată de pierderea virginităţii a fost micşorată de orgasmul puternic care a scuturat-o din cap până-n picioare.

Ágata îi simţea răsuflarea greoaie şi bătăile nebuneşti ale inimii. Mişcările încete ale lui Cristopher îi trezeau din nou gâdilături în pântec, care creşteau într-un ritm ameţitor dar deodată el a scos un sunet gutural în vreme ce o inunda cu fluidul lui cald. Câteva secunde după aceea, a căzut inert peste ea; Ágata ar fi putut să rămână aşa, înfrântă, toată veşnicia. Să simtă trupul lui Cristopher peste al ei îi producea o foame care continua s-o devoreze. O încânta mirosul lui bărbătesc, pielea caldă lipită de a ei într-o legătură care depăşea limitele raţionalului.

A oftat cu adevărată fericire iar el a auzit răsuflarea ei adâncă şi prelungită şi nu a ştiut dacă era pricinuită de tristeţe sau de uşurare.

– Dumnezeule! Ce-am făcut?

Tonul lui mâhnit a smuls un geamăt din inima îndrăgostită a femeii dar Ágata a refuzat să se lase învinsă de descurajare.

– Mi-ai împlinit cel mai tainic vis, i-a răspuns ea. Să fiu iubită sub pătura de stele, pe pământul pe care îl ador.

Cristopher şi-a înălţat chipul ca s-o privească, fără să-i

creadă vorbele. Trupul fetei era ascuns de tot sub al lui, mâinile îi ţineau capul iar sânii îi străluceau mândri în lumina lunii. Membrul lui s-a mişcat în ea drept răspuns dar era atât de neştiutoare încât nu şi-a dat seama de dorinţa care punea din nou stăpânire pe el.

– Numeşti iubire această formă de desfrâu? a întrebat-o simţit şi încercând să se stăpânească.

Dacă nu ieşea din ea, o va face din nou a lui.

– Suntem un bărbat şi o femeie care se doresc şi am dat frâu liber pasiunii noastre într-o noapte caldă de primăvară. Nu numi asta desfrâu, te rog.

După vorbele ei, Cristopher s-a simţit cu desăvârşire treaz. Alcoolul îi dispăruse din sânge, ca şi dorinţa o dată satisfăcută, dar el nu era mulţumit. Să iasă din interiorul ei intact l-a costat cea mai mare sforţare din viaţa sa şi făcând asta a văzut un gest de durere la Ágata care l-a făcut să fie conştient de dimensiunea faptei lui.

– Erai fecioară până acum un moment, i-a spus, cu desăvârşire copleşit de emoţii. Nu aveam niciun drept să-ţi smulg cel mai de preţ dar al tău.

Fiecare vorbă a lui i se înfigea drept în inimă. Redevenea bărbatul stăpân pe sine pe care atât îl detesta.

– Cristopher! a exclamat îndurerată. Eu doream să se întâmple asta. Tânjeam de multă vreme.

– De ce? a întrebat cu glas acid.

Ea a fost gata să recunoască că îl iubea din toată inima dar privirea lui sceptică a oprit-o. Şi l-a privit aidoma cuiva care a pierdut ceva de preţ şi pe care nu mai poate să-l recapete. Îl iubea cu tot sufletul dar nu putea să-i spună.

Cristopher i-a lăsat în jos fusta ca să-i acopere picioarele, de parcă s-ar fi ruşinat de goliciunea ei. Redevenea bărbatul rece şi metodic care îi displăcea atât de mult.

– Din pricina sângelui meu fierbinte, i-a răspuns supărată,

fiindcă îl simţea iarăşi îndepărtat şi de neatins. Din ce altă pricină ar putea fi? El a ajutat-o să se ridice şi a început să i încheie nasturii bluzei cu mişcări precise. Ea l-a lovit peste mână, furioasă. Momentul magic devenise amar. Pot şi singură.

– N-am nici cea mai mică îndoială, a comentat el cu glas dur.

Cristopher se simţea ruşinat până în străfunduri. Lipsa lui de stăpânire când era vorba de ea îl lăsa slab şi lipsit de apărare.

Ágatei îi venea să plângă. Cum putea un moment atât de frumos să se transforme în ceva urât şi neplăcut? Şi-a căutat chiloţii în iarbă şi i-a pus cu obrajii aprinşi. El nu îi acordase nicio clipă de intimitate ca s-o facă.

– Să ne întoarcem, i-a spus ea pe un ton care nu admitea discuţie.

Cristopher s-a uitat la ea cu deosebită curiozitate. Îşi aranja hainele boţite de parcă pe ele ar fi fost supărată, dar ştia că supărarea ei se îndrepta doar către el.

– Nu ai de ce să-ţi faci griji, îmi voi asuma responsabilitatea faptelor mele. Ágata s-a oprit din încheierea ultimului nasture al bluzei, ca să-l privească cu ochi ieşiţi din orbite. Voi vorbi cu bunicul tău dimineaţă devreme, a adăugat Cristopher.

„Şi asta ce naiba vrea să însemne?" s-a întrebat într-un acces de furie.

– Această tăvăleală desfrânată, cum i-ai zis tu, trebuie să rămână între noi, fără ca nimeni altcineva să afle.

– Nu vorbeşti serios! a exclamat grăbit dar nu i-a îngăduit să vorbească, din simplul motiv că nu voia s-o asculte. Nu obişnuiesc să seduc fecioare, dar am făcut-o şi asta schimbă totul.

Ea detesta această particularitate a firii lui. Era atât de corect încât nu putea concepe să se abată de la normele

stabilite. Din reguli şi etichetă. Împărtăşiseră un moment minunat iar el îl strica prin purtarea lui fără cusur.

– Eu am fost cea care te-a sedus; mă rog, cu ajutorul de nepreţuit al rachiului, a adăugat într-o şoaptă abia auzită. Şi nu-ţi voi cere socoteală niciodată. În plus, nu avem vreme de pierdut dacă vrem să spălăm numele vărului meu.

Lui Cristopher i s-a părut atât de adorabilă încât i-a venit să o îmbrăţişeze cu toată puterea. Chiar credea că el nu fusese stăpân pe faptele lui? Era adevărat că rachiul ajutase, ca şi mângâierile ei în timpul dansului dar nu făcuse nimic din ce nu voise să facă. O dorea de multă vreme şi vraja nopţii cordobeze făcuse restul. Nu avusese în plan s-o facă a lui într-un fel atât de grăbit dar nu mai era cale de întoarcere.

– Ceea ce tocmai am făcut împreună poate să aibă urmări. Ágata l-a privit fără să înţeleagă. Ai putea să rămâi grea.

Această posibilitate a umplut-o de nesiguranţă dar şi-a revenit de îndată. Şi-a înfipt pupilele pe Cristopher, care nu se mişcase nici cu un pas de pe loc. I-a privit chipul bărbătesc, hotărât, ţinuta fermă, atentă şi a ştiut că niciodată nu va putea să-i restrângă libertatea, independenţa pentru o posibilitate trecătoare. Un bărbat ca el nu merita să fie prins în cursă din pricina unui moment de slăbiciune ca acela prin care trecuseră în noaptea aceea.

– Există soluţii pentru rezolvarea acestui gen de probleme. Nu trebuie să te îngrijorezi.

Chipul bărbatului a oglindit toată groaza pe care i-o trezea această afirmaţie făcută fără să gândească. A strâns pumnii pe lângă trup fără să înceteze s-o privească pătrunzător, arzător. Într-un act impulsiv, a luat-o de bărbie şi a prins-o între el şi trunchiul unui castan. Asprimea scoarţei cenuşii i-a zgâriat spatele, acoperit doar de materialul fin al bluzei. Era pentru prima oară când Ágata îl vedea pierzându-şi de tot stăpânirea şi arătându-i o furie îndreptată numai spre ea. Degetele lui

au ţinut-o de bărbie ca nişte gheare şi îi împiedicau orice mişcare. Gurile lor erau atât de aproape încât puteau să facă schimb de răsuflări fierbinţi.

– Dacă ţii vreun pic la viaţa ta, şi-o să mai pomeneşti de aşa ceva.

Ágata şi-a înghiţit cu greu saliva. Acea izbucnire de mânie o luase cu desăvârşire prin surprindere. Ea nu rostise vorbele ca să-l supere, ci ca să-l liniştească, de aceea nu-i înţelegea furia.

– N-o voi face, i-a făgăduit într-o şoaptă dar nu pricinuită de teamă, ci de propria convingere.

Ar fi fost incapabilă să facă ceea ce insinuase.

Cristopher a şovăit înainte să-i dea drumul şi când şi-a lăsat ochii albaştri spre buzele tremurânde, a simţit o nevoie grabnică să-i soarbă răsuflarea caldă.

Şi a trecut la fapte. A sărutat-o profund şi complet. Cum trunchiul o împiedica pe Ágata să se mişte, a putut să adâncească sărutul aproape până a lăsat-o fără răsuflare. Iar ea a învăţat să-i deosebească săruturile. Cel pe care i-l dădea acum era de pedeapsă, furios, plin de arogantă virilitate. O săruta ca s-o pedepsească, dar nu i-a păsat. L-a prins de gulerul cămăşii şi s-a agăţat de el ca şi cum de asta ar fi depins viaţa ei. Sărutul lung şi-a schimbat intensitatea, acum era mai mult o mângâiere decât o pedeapsă. Cristopher îşi rezemase mâinile de trunchiul copacului, deasupra capului ei şi a început s-o guste pe îndelete, până ce un geamăt înăbuşit l-a făcut să se separe câţiva centimetri. Dacă privirea ei era fierbinte, a lui ardea.

– Trebuie să ne întoarcem.

Ágata a făcut un semn de încuviinţare.

– Da, a răspuns aproape fără glas.

Cristopher continua s-o privească intens.

– Ştii că dăruirea ta schimbă totul. Ágata a sfârşit prin a

face un gest afirmativ cu capul. Eşti a mea, nu mai poţi să schimbi asta. Iar logodna noastră nu mai este o farsă. Eşti de acord?

Ea trebuia să-l mulţumească, se aflau în munţi ca să descopere un complot. Să se dăruiască lui Cristopher nu fusese în planurile ei, nici să se îndrăgostească nebuneşte de singurul bărbat care îi era interzis; era un nobil la care nu putea să aspire, dar nu i-a spus.

– Prinde-i pe conspiratori şi vom mai vorbi despre asta.

Ca şi cum vorbele ei ar fi fost cele pe care le aştepta Cristopher, expresia lui s-a schimbat. Ochii albaştri i-au devenit încrezători, zâmbetul candid iar Ágata a sfârşit întrebându-se dacă făcea bine dar şi-a pierdut însuşirea de a gândi când gura lui a cerut-o iarăşi pe-a ei.

Întoarcerea la *La Alameda* s-a făcut cu râsete şi glume. Din când în când, se opreau ca să se sărute cu patimă, sub un castan sau un stejar. Când au ajuns la fermă, casa era tăcută dar lăsaseră poarta mare deschisă pentru ei. Unii dintre cei din casă dormeau liniştiţi, alţii continuau petrecerea cu ceilalţi vecini. Au străbătut cu paşi uşori curtea centrală, dar Cristopher a oprit-o sub un prun ca să-i dea un ultim sărut. Părea că nu se putea sătura de ea. Când buzele lui aproape le-au atins pe ale ei, a simţit mirosul de pământ roşu răvăşit sub cizme, uşoara aromă acidă de frunze verzi pe care le răscoliseră cu mişcările lor. A aplecat capul şi mai mult spre întâlnirea cu gura fetei dar Ágata avea alte gânduri: şi-a pus între buzele roşii un fruct rotund, strălucitor şi a muşcat din el fără să înceteze să-l privească. Zeama fructului i-a alunecat pe bărbie şi în momentul în care ridica mâna să şi-o şteargă, Cristopher i-a lins pielea şi a înghiţit picăturile gustoase. Ea i-a dat fructul, pe care el l-a primit de parcă ar fi fost mărul din grădina Edenului. A muşcat din el fără să ia ochii de la gura pe care ea şi-o lingea şi o clipă după aceea a sărutat-o

lung şi adânc. Contrastul dintre gustul dulce al prunei şi cel al ei era un nectar divin. Cea mai delicioasă mâncare pe care putea s-o guste un bărbat. Ágata îi răspundea cu o senzualitate îndrăzneaţă, dar Cristopher a întrerupt sărutul pentru că, altminteri, ar face iarăşi dragoste cu ea sub pomii din livadă.

Cu şoapte şi atingeri au ajuns la casa mare. A însoţit-o într-o tăcere desăvârşită până la uşa odăii ei şi s-a despărţit de ea cu o făgăduială în ochi şi o hotărâre pe buze. Totul se schimbase pentru ei în noaptea aceea.

– Aminteşte-ţi, i-a şoptit cu ochi strălucitori, eşti a mea. Şi nădăjduiesc să nu uiţi niciodată.

24

Lorenzo del Valle se uita la prietena sa, care încerca să ajungă la o cutie de pe raftul de sus al bibliotecii. Suită pe o scară din lemn, abia putea să o atingă. A privit cu un zâmbet eforturile ei zadarnice, până când a văzut-o ridicându-şi fusta ca să pună un picior pe un raft plin cu cărţi şi astfel să obţină obiectul dorit. A observat curba uşoară a pulpelor fără ciorapi şi inima i s-a oprit o clipă. Ágata fusese întotdeauna prietena intimă a surorii lui, Marina şi nu o văzuse niciodată ca pe o fată adorabilă şi seducătoare, ci ca pe o derbedoaică veselă, vioaie şi plină de viaţă dar în momentul acela nu părea o fetiţă poznaşă. I-a observat părul lăsat liber, care îi ajungea până mai jos de talie; nu ştia de ce avea părul desfăcut. A urmărit cu privirea mişcarea umerilor, care se arcuiau în încercarea de a ajunge la cutie jocul mijlocului ei

subţire când se apleca spre dreapta şi, deodată, respiraţia i s-a accelerat.

– Dacă pici în fund am să râd de tine toată ziua, ai cuvântul meu.

– Lorenzo! a exclamat ea, cu atâta plăcere încât pieptul lui s-a umflat de mândrie. Cutia aia blestemată nu se lasă. Vino, apropie-te, i-a cerut cu glas dulce care l-a făcut să se supună fără o replică.

– Oare înfumurata domnişoară Martin are nevoie de nepreţuitul meu ajutor?

Zeflemeaua nu a deranjat-o defel. Dintotdeauna se mândrise în faţa lui Lorenzo că putea să facă totul la fel sau chiar mai bine ca el.

– Dacă îmi dai voie să mă rezem de umărul tău, voi putea să ajung.

– Dacă îmi dai voie, am să ţi-o dau eu.

– Şi în felul ăsta va trebui să-ţi mulţumesc toată viaţa.

– Un preţ foarte mic pentru un favor atât de mare.

– *Fartucco,* mereu priveşti lucrurile din punctul de vedere care te avantajează.

Dar Lorenzo a făcut ce îi cerea ea. S-a apropiat de mica scară din lemn, cu doar trei trepte şi Ágata şi-a sprijinit genunchiul drept de umărul lui. Ca să nu alunece, el a ţinut-o cu braţele de sub fund, un gest prea intim şi nu tocmai frăţesc, dar fără rea credinţă.

– De bună seamă, *mon chiot*, mereu cauţi să faci lucrurile mai anevoioase.

Degetele ei au atins preţiosul lemn.

-E a mea!

Lorenzo i-a dat drumul şi s-a întors spre uşă. Ágata şi-a rezemat din nou amândouă picioarele de scară dar a rămas cu spatele la el până când, deodată, o agitaţie a făcut-o să se uite în jos. Prietenul ei era trântit la pământ şi îi sângera

colţul stâng al buzei de jos. Cristopher îl privea cu ochi asasini şi a ştiut ce se petrecuse. Cum îndrăznea să-l lovească?

– Cristopher, cere-ţi scuze!

A coborât cele trei trepte cu o iuţeală primejdioasă, ţinând în mâini cutia din lemn dar când a ajuns lângă Lorenzo, acesta deja se ridica ştergându-şi cu o batistă buza rănită.

Ágata nu putea să înţeleagă accesul de furie al englezului şi reacţia lui viscerală. L-a înfruntat supărată pentru jignirea prietenului ei, care nu merita aşa ceva.

– Cum te-ai scuzat tu când ai pălmuit-o pe lady Ophelia? a întrebat-o trufaş.

Ruşinea pentru ce se petrecuse la Whitam Hall a pictat în culoarea macilor obrajii ei.

– Lorenzo nu m-a jignit nici cu gândul, lady Ophelia poate să spună acelaşi lucru? Cristopher a privit-o încercând să ghicească ce ştia despre relaţia pe care o avusese el cu doamna în trecut şi strălucirea din ochii ei i-a dat răspunsul. Cere-ţi scuze! a repetat Ágata cu glas hotărât. Lorenzo este un prieten foarte drag şi nu voi îngădui să îl jigneşti cu atitudinea ta retrogradă.

Cristopher s-a uitat la celălalt bărbat.

– Spune-mi locul şi ora.

Ea şi-a reprimat un geamăt de groază înţelegând că îl provoca la duel.

– Cristopher! a exclamat speriată. O secundă după aceea s-a întors spre prietenul ei, cu faţa schimonosită de îngrijorare. Lorenzo, logodnicul meu nu vorbeşte serios, să ştii.

El a privit-o candid dar nu putea să lase fără răspuns o ofensă.

– Muntele Miresei, în zori, i-a răspuns calm Cristopher.

Ágata a crezut că o să leşine în faţa acelor evenimente

care se desfăşurau sub ochii ei fără să poată să le oprească. Lorenzo a ieşit din bibliotecă cu spatele drept, cu toată aroganţa neamului său şi atunci ea s-a întors înspre Cristopher.

– Nu poţi să vorbeşti serios, i-a spus tulburată. Nu poţi să te baţi cu Lorenzo.

– Niciun bărbat nu se atinge de ce este al meu şi trăieşte să povestească.

Ea a închis ochii auzind acele vorbe care i se păreau pătrunse de o irealitate surprinzătoare.

– Pur şi simplu mă ajuta să iau o cutie, l-a înfruntat furioasă.

– Un domn nu te-ar fi ţinut în felul acela neruşinat. Ţi-ar fi dat el însuşi cutia.

Ágata şi-a muşcat buza, căci Cristopher avea toată dreptatea şi era singura vinovată pentru ce se întâmplase. Lorenzo voise tocmai asta dar ea acţionase fără să gândească, la fel ca întotdeauna.

– El nu este vinovat de greşelile mele, a spus cu un fir de glas. Te rog, sunt singura vinovată şi nu pot să îngădui să-i faci rău, nu merită, Cristopher, te rog, i-a spus sinceră. Prin aceste vorbe recunoştea superioritatea pe care o avea el asupra spaniolului, dar asta nu a micşorat câtuşi de puţin dorinţa uriaşă de a o săruta şi pedepsi pe care o simţea. Noaptea care trecuse ea i se dăruise cu o candoare copleşitoare iar în dimineaţa aceasta se lăsa mângâiată de altul. Credea că putea să se joace cu el? Să-l facă să tânjească după ceva ce credea îngropat pentru totdeauna? Cristopher, te rog, a stăruit cu glas chinuit. Dacă într-adevăr ţi-a păsat de ce am împărtăşit azi-noapte, renunţă. Lorenzo este un prieten foarte iubit şi respectat în familia mea; este fratele pe care mereu mi l-am dorit dar nu am avut norocul să-l am. În plus, logodna noastră nu este adevărată, cum bine ştii, nu a comis

nicio jignire care să trebuiască spălată cu sânge.

Ochii lui ardeau când o privea.

– Mă crezi prost? Logodna noastră aici este cât se poate de reală şi de aceea nu pot să nu îmi apăr onoarea de bărbat. Este reputaţia mea în joc.

Ágata simţea că se sufocă auzindu-i judecata. Nu se întâmplase absolut nimic între Lorenzo şi ea! L-a privit cu durere în pupilele negre şi a ştiut că nu avea cum să-l facă să se răzgândească.

– Blestemat să fii, tu şi regulile tale absurde!

Nu a aşteptat un răspuns din partea lui. A ieşit din bibliotecă aidoma unui suflet urmărit de diavol ca să-l caute pe vărul Carlos de Lucena. Trebuia să împiedice un duel. Apoi, îi va sparge capul englezului.

Cu cât avea mai mare nevoie de bunicul şi de vărul ei, cu atât erau mai departe de ea. Niciunul dintre ei nu se afla la *La Alameda*. Verii ei, Manuel şi Ramón i-au spus că plecaseră la Córdoba la căderea serii şi că se vor întoarce a doua zi seara. De aceea nu o aşteptase nimeni acasă noaptea trecută, când s-a întors de la pârâu cu Cristopher. Conacul întunecat şi tăcut i se păruse o binecuvântare pentru că amândoi erau ciufuliţi şi pătaţi de iarbă şi pământ. Dacă bunicul sau Carlos ar fi fost acolo, ar fi avut o mare problemă să se explice.

Ágata a urcat cele trei trepte ale casei şi a trecut pragul hotărâtă. Interiorul de la *Los Encinares* era la fel de elegant şi de maiestuos ca şi faţada. A clipit de mai multe ori ca să se obişnuiască cu întunericul din vestibul în vreme ce mergea cu pas hotărât spre birou. Majordomul i-a luat capa de călătorie. Lorenzo stătea în spatele biroului; deschidea nişte scrisori. Auzind paşii, a ridicat chipul şi a privit-o.

– Răspunsul meu este nu.

Acest refuz a ţintuit-o în mijlocul încăperii.

– Încă nu ştii ce am venit să-ţi cer, i-a spus pe un ton pedant.

Şi-a plimbat privirea peste frumoasa bibliotecă din abanos, plină de volume legate în piele, într-o încercare de a se linişti. Culorile felurite şi pale ale cărţilor creşteau măreţia colecţiilor. Mereu adorase *Los Encinares*, ca şi prietena Marina. Ce dor îi era de ea, de sfaturile ei înţelepte, de tenacitatea cu care înfrunta greutăţile.

– Ai venit pe jos de la *La Alameda*?

Ágata a negat dând din cap. Frumoasa ei iapă, dar de la bunicul, păştea liniştită în grajdul fermei. Juan, vătaful şi omul de încredere al lui Lorenzo se arăta întotdeauna atent şi binevoitor cu musafirii neaşteptaţi.

– Cum pot să te conving? l-a întrebat în şoaptă.

Moştenitorul Zambrei a privit-o cu o strălucire intensă în ochi, care a făcut-o să se înfioare preţ de o clipă.

– Cineva trebuie să-i scoată fumurile din cap racului ăluia îngâmfat.

Tonul lui dispreţuitor când a vorbit despre Cristopher a deranjat-o foarte tare.

– Încearcă să-şi apere onoarea. O faptă bună şi eroică.

– Credeam c-o apără pe-a ta, i-a răspuns el cu un anume dispreţ. Mi-a aruncat o provocare pe care nu pot s-o nesocotesc, nu eşti în stare să înţelegi?

Ei îi venea să blesteme de neputinţă. Amândoi bărbaţii erau încăpăţânaţi şi meritau toate şi fiecare dintre blestemele pe care le rostea în gând.

– Unul dintre voi trebuie să renunţe la atitudinea războinică, a spus ea neluându-şi ochii de pe chipul lui.

Se apropia foarte încet de prietenul său şi el s-a ridicat în sfârşit de la biroul uriaş, ca să vină în faţa ei.

– Ei bine, acesta nu va fi Lorenzo del Valle. Onoarea mă

împiedică. Nu ştia ce vorbe să folosească pentru a-l convinge. Nici englezului nu îi îngăduia onoarea să dea înapoi din provocarea aruncată. Du-te acasă, se face târziu, a sfătuit-o pe un ton afectuos. Juan te va însoţi la întoarcerea la *La Alameda*.

– Nu pot să te conving? l-a întrebat plină de nădejde dar refuzul lui a făcut-o să bombăne o înjurătură care ar fi scandalizat pe orice bărbat mai puţin obişnuit cu firea ei năvalnică. Lorenzo a vrut să se întoarcă la birou, convins că Ágata va pleca fără nicio replică în plus dar a fost o mare greşeală s-o subestimeze. Ea a murmurat o rugăciune înainte de a-i sparge în cap o vază de o valoare nepreţuită, pe care o luase de pe o măsuţă, foarte aproape de unde stătea. Lorenzo s-a întors un pic să se uite la ea, cu desăvârşire uluit. O secundă după aceea, a căzut pe covor, în nesimţire. Iartă-mă, prietene, dar nu puteam îngădui să te omoare.

Ágata s-a aplecat asupra lui şi i-a luat pulsul la gât; o clipă după aceea, a controlat locul unde îl lovise şi a văzut că îi făcuse o tăietură mică în pielea capului. Durerea lui de cap va fi considerabilă când se va trezi, dar s-a convins pe ea însăşi că nu conta un cucui când era vorba de salvarea unei vieţi.

25

Durerea era de nesuportat. Lorenzo abia a deschis ochii şi a observat că întunericul nu îl deranja atât cât crezuse la început. Simţea în gură un gust amar şi a înghiţit de mai multe ori ca să-şi atenueze uscăciunea din gât dar pentru că

nu a izbutit, a hotărât să se dea jos din pat ca să se ducă după un pahar cu apă. Lumina zorilor se strecura prin perdelele din dantelă şi când a vrut să se ridice, ochii i-au dat de silueta Ágatei, care dormea pe un fotoliu, lângă focul stins. Ţinea picioarele pe fotoliu şi capul rezemat de mână. Pe dată şi-a amintit totul. Îl lovise în cap! Cu o afurisită de vază. Când a încercat să se ridice, a gemut de durerea sfâşietoare care i-a zvâcnit în tâmple. Ágata a deschis iute ochii auzindu-l.

– Cum te simţi? l-a întrebat foarte îngrijorată.

– Tu mi-ai făcut asta? Mi-ai spart o vază în cap? Mi se pare de necrezut, a murmurat nevenindu-i să creadă ce făcuse prietena lui.

– Nu aveam încotro, a răspuns mâhnită.

– Iar eu pesemne sunt prost de dau în gropi.

Ea a oftat grozav de întristată de tonul lui jignit. Lorenzo o va ierta foarte greu.

– Încercam să evit un dezastru, a spus într-o încercare de a-şi justifica fapta nechibzuită.

– Şi de-asta m-ai lovit pe mine şi nu pe înţepatul tău de englez? Foarte frumos, dragă, foarte frumos, a spus batjocoritor şi jignit până în măduva oaselor.

– Nu voiam să-ţi facă rău, i-a mărturisit pe un ton spăşit.

– Atâta încredere în iscusinţa mea mă copleşeşte, a replicat el dezamăgit.

– Te-ar fi omorât, Lorenzo, şi eu nu aş fi putut trăi cu vina că am îngăduit asta.

– Spre ştiinţa ta, daca aş fi avut prilejul, nu mă gândeam să trag în inima lui englezească, ci doar în trufia lui.

– El ţi-ar fi făcut mult rău, i-a spus în şoaptă. Nu-l cunoşti la fel de bine ca mine.

– În privinţa asta suntem de acord, a spus cu glas mândru. Cum ai ajuns în odaia mea? a vrut să afle, deşi bănuia răspunsul.

– M-a ajutat Juan. L-am căutat şi i-am spus că ai avut un accident. Din fericire, tatăl tău nu se află la *Los Encinares*.

– I-ai spus că ţeasta mea a căutat dinadins vaza? Spus astfel părea absurd şi de necrezut, s-a gândit ea dar Juan nu pusese nicio întrebare. Se mărginise să-şi ducă şeful în încăperile personale şi să poruncească unor slujince să adune cioburile vazei. Dacă tata ar fi la fermă, ai avea o mică problemă.

Lorenzo se referea la faptul că petrecuse o parte din noapte în odaia lui dar Ágata a înţeles cu totul altceva; a crezut că domnul conte de Zambra nu i-ar fi îngăduit o faptă reprobabilă împotriva întâiului lui născut.

– Oricum ţi-aş fi spart vaza în cap, a răspuns hotărâtă.

Lorenzo a izbucnit în râs şi făcând asta, o durere i-a străbătut craniul. A ridicat mâna ca să o ducă la partea dureroasă şi atunci a observat tăietura pe care o avea în cap.

– Mi se pare de neînchipuit că m-ai rănit.

– E cusută deja, abia dacă îţi va rămâne o cicatrice mică.

– Aşa ai fructificat şederea ta la Paris; mă bucur.

– Tata zice că, neavând sânge nobil, trebuie să dau altă turnură vieţii mele, iar studiile erau cea mai bună alegere; trebuie să-i mulţumesc lui Bonaparte pentru egalitatea de şanse. Cu zeci de ani în urmă, o femeie nu ar fi izbutit. De aceea mă simt norocoasă.

Era adevărat, sub conducerea lui Napoleon, Franţa câştigase multe lucruri pe care alte ţări nu le aveau.

– Noblețea nu ţi-o dă un titlu, draga mea, ci simţămintele din inimă şi faptele izvorâte din bună credinţă.

– De aceea te iubesc atât.

– De aceea mi-a spart o vază în cap.

– Trebuie să-ţi mărturisesc un lucru de care mă ruşinez foarte mult.

– Şi care presimt că nu-mi va plăcea defel.

– Cristopher nu este logodnicul meu. Este un agent al coroanei engleze însărcinat cu o misiune în Spania.

N-avea să uite toată viaţa expresia comică de pe chipul lui, dar s-a străduit să nu râdă, din consideraţie pentru el. Lorenzo nu ştia dacă s-o creadă sau nu. Din atitudinea englezului arăta limpede că vorbele spuse de ea în acel moment nu erau întemeiate.

– Eu am primit o lovitură în cap, dar tu ţi-ai pierdut judecata. A, nu, ce prost sunt, femeile nu au judecată, a adăugat ca s-o supere, dar ea nu a dat atenţie înţepăturii.

– Este antrenat să ucidă, de aceea nu puteam îngădui să te duelezi cu el. Lorenzo a oftat cu ochii închişi. Stătea în pat, lângă prietena lui, care era aşezată pe fotoliul din apropiere, dar distanţa care îi despărţea i se părea tot mai limpede. S-a ridicat şi a suferit o uşoară ameţeală. Din fericire, era încă îmbrăcat cu hainele de călărie, fiindcă avea nevoie să ia aer curat de îndată. Nu mă asculţi. Lorenzo!

Exclamaţia ei i-a răsunat în urechi ca un ţiuit.

– Sunt prea furios ca să mai rămân în aceeaşi încăpere cu tine fără să-ţi sucesc gâtul. A făcut doi paşi până la şifonier ca să ia o cămaşă curată. Ágata l-a privit surprinsă. Aşteaptă-mă în bibliotecă. Voi veni de îndată ce voi căpăta o înfăţişare decentă.

Ea l-a privit cu tristeţe. Îi spusese cea mai mare taină din viaţa ei şi el se purta de parcă tocmai s-ar fi trezit după un somn odihnitor.

– Îmi pare rău că l-am împiedicat pe Cristopher să-ţi dea lecţia de care fără îndoială ai nevoie, i-a spus cu o strâmbătură copilăroasă care nu l-a tulburat câtuşi de puţin.

Dar următoarele lui vorbe au pus-o într-o mare încurcătură emoţională, pe care nu o anticipase.

– Ai împiedicat un duel azi, *mon chiot*, dar vei putea să o faci şi mâine?

Ritmul paşilor ei în biblioteca închisă o ameţea şi, dacă era adevărat că împiedicase duelul din dimineaţa aceea, cum va putea să facă acelaşi lucru în zilele următoare? Trebuia să-l convingă pe Lorenzo să renunţe la atitudinea sa răzbunătoare. Ágata s-a mustrat; cel care flutura răzbunarea ca pe un stindard era chiar vinovatul pentru lipsa ei de somn Cristopher Beresford.

Paşii prietenului ei în vestibulul amplu au răsunat cu putere în tăcerea dimineţii de parcă ar fi fost o nălucă. S-a întors spre el.

– Vrei un pahar de coniac? a întrebat Lorenzo.

Ea a refuzat cu un gest al capului.

– Este prea devreme pentru alcool, chiar şi pentru fiul unui conte, a comentat.

– Este o măsură de protecţie. Cred că nu-mi va plăcea ce voi auzi, sau mă înşel? Ágata l-a văzut îndreptându-se către masa pe care se aflau paharele şi băuturile. A privit în tăcere cum îşi punea un pahar de vin şi mişcările încete cu care îl ţinea şi se apropia drept de ea. Te rog, ia loc, a spus el. Seriozitatea lui i-a provocat un fior pe şira spinării, dar s-a supus cu iuţeală şi a luat loc chiar în faţa lui, cu spatele la divanul din piele maron. Acum, începe cu începutul, i-a cerut cu glas îngăduitor.

Ágata şi-a început povestirea cu poticniri dar neocolind niciun amănunt. Lorenzo o asculta cu mare atenţie, fără s-o întrerupă. Când ea şi-a sfârşit povestea, s-a lăsat o tăcere stânjenitoare între ei, şi încă uitase să îi vorbească despre întâlnirea amoroasă cu englezul, din noaptea trecută.

– De aceea am nevoie de ajutorul tău, i-a spus în final.

Lorenzo şi-a băut dintr-o înghiţitură vinul şi a închis ochii; durerea de cap persista.

– Cum ai fost în stare să-l înşeli pe bunicul tău? Mi se

pare de necrezut că te-ai pretat la farsa asta.

– Scopul scuză mijloacele, i-a răspuns, dar cu o umbră de îndoială.

– Carlos de Lucena nu este un trădător, a spus del Valle.

– La fel cred şi eu.

– Atunci, poate că l-ai băgat în casa ta chiar pe lup.

Ágata nu se simţea în stare să ia în calcul această posibilitate, era foarte speriată şi nesigură de totul.

– Mă tem pentru viaţa bunicului şi vărului meu. Cristopher şi-a dat cuvântul că mă va ajuta şi cred în el. Se află aici ca să descopere o conspiraţie.

– Atunci, dragă prietenă, nu ai nevoie de mine.

– Săptămâna viitoare vom merge la Córdoba pentru Crucile din Mai şi tu ai putea fi de mare ajutor.

– Cred că ştiu unde baţi şi nu-mi place încotro încerci să mă duci.

– Zambra este locul potrivit pentru organizarea unor cine la care ar urma să fie invitaţi câţiva englezi recomandaţi de Cristopher. Astfel, am putea să strângem cercul. Lorenzo s-a gândit că ideea Ágatei putea fi bună. Ştii că bunicul nu are trecere printre nobili cordobezi, dar tatăl tău da. Ajută-mă, Lorenzo! l-a rugat cu glas întretăiat.

– N-aş vrea să-l implic pe tata.

– De bună seamă, s-a grăbit ea să afirme.

– Cum îl vom convinge pe Carlos?

Ágata s-a gândit preţ de câteva clipe.

– Vărul meu urăşte protocolul când se află în Córdoba şi de obicei fuge de dineuri şi reuniuni dar nu va refuza să participe pe una de la Zambra. Îţi preţuieşte şi admiră prea mult familia ca să o supere.

El s-a gândit că nu trebuia să se mai străduiască să-l convingă. În minte i-a venit imaginea lui André Molière, vechiul secretar la tatălui său. Escrocase mai mulţi oameni

de afaceri cordobezi şi sedusese fete de măritat. Era principalul fir pe care trebuia să-l urmărească. După ultimele lui cunoştinţe, se întorsese în Córdoba.

– Vom face un plan de acţiune credibil.

Ágata a oftat recunoscătoare.

– Numele care trebuie incluse pe lista oaspeţilor sunt următoarele: Claude Benoît, Adolphe Basile şi Richard Moore, dacă este în Córdoba. Ultima oară când l-am văzut, era în Anglia, dar înclin să cred că acum se află în oraş.

– Va trebui să fac unele cercetări în privinţa asta.

Lorenzo a reţinut numele. Va căuta o modalitate de a-i include printre oaspeţi, dacă va da de ei.

26

Cristopher clocotea de furie. Fusese lăsat baltă pe câmpul de onoare de către un bărbat nedemn şi fără cuvânt. Să-şi caute un martor care să-l asiste la duel fusese o treabă anevoioasă dar, slavă Domnului, unul dintre zilieri acceptase în cele din urmă în schimbul unei însemnate sume de bani. Iar acum îşi căuta logodnica şi n-o găsea nici în casă, nici în împrejurimi. Din după-amiaza de dinainte n-o mai văzuse pe Ágata şi credea că era încă supărată pe el fiindcă nu anulase duelul cu moştenitorul Zambra. Dar, fir-ar să fie!, încă păstra în minte imaginea lui Lorenzo îmbrăţişând-o, mâncând-o din ochi. Iar el nu putea să lase un asemenea afront nepedepsit. A continuat să străbată curţile care comunicau între ele, încercând să dea de ea.

Abia dacă putuse să facă cercetări prin casă şi printre lucrurile lui Carlos ca să afle de presupusa lui vinovăţie sau dovedita nevinovăţie. Prezenţa seducătoare a Ágatei îi încetoşa judecata. Nu putea s-o îndepărteze din gândurile lui şi toate faptele îi erau dedicate persoanei ei. O avea în sânge.

– O cauţi pe nepoata mea?

Întrebarea lui Ginés l-a oprit când tocmai ajungea la bolta dinspre bibliotecă.

– N-am văzut-o de ieri după-amiază, i-a spus ca o explicaţie la graba sa.

Bărbatul l-a scrutat cu atenţie.

– Şi-a petrecut ultimele ore la *Los Encinares*. Dacă bunicul îi dăduse vestea ca să-l supere, a izbutit pe deplin. Dar se va întoarce diseară la cină. Nările lui Cristopher s-au dilatat auzindu-l. Ágata nu putea să fie în casa rivalului lui. Îşi bătea oare joc de el? A făcut drumul înapoi şi s-a îndreptat către încăperile lui. Nepoata mea nu este pentru dumneata, *racule!* Vorbele lui Ginés de Lucena l-au ţintuit în dalele curţii şi le-a simţit ca pe nişte lovituri date drept în inimă. S-a uitat pătrunzător la bărbatul care îi susţinea privirea cu mândrie. Aşa erau spaniolii. Nobili îngâmfaţi care credeau că sunt făcuţi dintr-un lut mai bun decât restul muritorilor. Ginés nu era un bărbat atrăgător dar impunător da, şi emana ceva atât de sălbatic şi elementar ce toate sforţările civilizaţiei nu izbutiseră să şteargă. Dumneata ai nevoie de o domnişoară de rangul dumitale.

Cristopher a mijit ochii albaştri ca să-şi ascundă strălucirea de furie care l-a năpădit preţ de o clipă.

– Şi de ce fel de bărbat are nevoie nepoata dumneavoastră? l-a întrebat cu glas rece. De don Lorenzo del Valle, poate?

O scânteie de nedumerire a strălucit în ochii spaniolului şi a ştiut că nu greşise ţinta. Aşadar, ambiţiosul bunic visa la

un conte pentru nepoata lui.

– De bună seamă, băiatul acela ar face-o foarte fericită.

Cristopher a scrâşnit din dinţi.

– Titlul meu de marchiz vi se pare prea puţin? l-a înfruntat, încercând să-şi stăpânească tonul, dar neizbutind.

Râsul lui Ginés l-a scos de tot din minţi.

– Chiar ai crezut că vorbeam despre titluri? Ah, băiete! Ai multe de învăţat.

– O iubesc pe nepoata dumneavoastră, i-a mărturisit cu o anume tulburare, şi am de gând s-o fac soţia mea.

Bărbatul l-a fulgerat cu ochii lui negri într-un fel care l-a înfiorat.

– Va veni momentul în care vei dovedi acest lucru şi vom vedea atunci cât de mult o iubeşti.

Amândoi au rămas tăcuţi, privindu-se unul pe celălalt. Cristopher nu cunoştea semnificaţia declaraţiei misterioase a spaniolului.

– Unchiule! Glasul puternic al lui Carlos l-a făcut să expulzeze aerului pe care îl reţinuse. Abia dacă îşi dădea seama de antipatia pe care o reflectau ochii bătrânului dar Ginés nu clipea, nici nu şi-a schimbat poziţia. Era o provocare pe care a luat-o ca atare. Te căutam, a apărut o problemă la grajduri. Cristopher şi-a destins umerii îndeajuns ca să-şi întoarcă faţa către vărul logodnicei lui. Carlos era îmbrăcat informal şi acest lucru l-a făcut să uite preţ de o secundă duelul verbal şi vizual avut cu Ginés de Lucena. Spre surprinderea lui, bătrânul a părăsit curtea fără să-i răspundă nepotului, care a ridicat o sprânceană, foarte mirat de atitudinea lui. Iertaţi-l, i-a spus deodată. Nu i-a picat prea bine logodna singurei nepoate cu un străin. Dar Cristopher nu îl asculta; l-a privit cu chipul senin. Carlos era un bărbat destul de înalt, cu o conformaţie zveltă şi păr închis la culoare, precum cărbunele stins. Profilul roman

dădea trăsăturilor lui o duritate deloc previzibilă. Veniţi cu mine să bem un pahar, i-a spus.

Cristopher s-a gândit preţ de o secundă dar nu a scăpat prilejul de a sta de vorbă cu consilierul secretarului de Stat spaniol. Se afla în Spania cu o misiune, în pofida unui chip de înger şi a unor ochi de diavol. L-a urmat în tăcere cu paşi hotărâţi şi mari. Carlos l-a condus în bibliotecă, a umplut două pahare cu lichidul auriu şi l-a poftit să ia loc într-unul dintre confortabilele fotolii.

– Mulţumesc.

– Vă bucuraţi de şederea dumneavoastră aici? l-a întrebat politicos.

– Învăţ lucruri interesante, i-a răspuns pe acelaşi ton detaşat.

– Córdoba este foarte frumoasă, curând veţi putea s-o vedeţi. Vom merge acolo săptămâna viitoare. Crucile din Mai este momentul care îmi place cel mai mult în oraş.

Cristopher a început să-şi formuleze întrebările care îi treceau prin minte cu privire la Carlos de Lucena.

– Părinţii dumneavoastră trăiesc, don Carlos?

Acesta a dat gânditor paharul pe gât, fără să-i răspundă imediat. După o tăcere îndelungată, i-a spus:

– Tata a murit în bătălia de la Bailén, lupta alături de generalul Castaños. Aveam doar treisprezece ani când l-am pierdut.

– Îmi pare rău. Trebuie să fi fost foarte greu pentru dumneavoastră.

– Mama a murit la scurt timp după aceea şi dintr-odată am rămas orfan şi în grija celor doi unchi ai mei, Ginés şi Eugenia. Le datorez tot ceea ce sunt.

– Tatăl meu, John a fost rănit în aceeaşi bătălie şi acolo a cunoscut-o pe Inés de Velasco y Duero, mama surorii mele vitrege, Aurora.

Carlos a băut dintr-o înghiţitură conţinutul paharului şi l-a lăsat pe o măsuţă din colţ. Cristopher încă nu gustase dintr-al lui.

– Aş fi luptat alături de el, dacă aş fi avut vârsta potrivită, a spus deodată Carlos, care luase o expresie melancolică.

– Unele dintre ideile lui Bonaparte nu s-au dovedit chiar nechibzuite, după cum afirmă cei care se pricep, a spus Cristopher dinadins.

– Felul în care le-a pus în practică a fost greşit, nu ideile, a răspuns celălalt ţintuindu-l cu privirea.

„Tocmai mi-a servit pe o tavă de argint motivul trădării", s-a gândit el.

– Încercaţi să-mi spuneţi că încuviinţaţi ambiţia imperialistă pe care a manifestat-o Bonaparte?

După ce a pus întrebarea a regretat că, fusese atât de abrupt dar Carlos nu s-a simţit deranjat.

– Revoluţia din Franţa a însemnat o schimbare politică majoră şi va marca un moment de cotitură în viitor şi în istorie, chiar dacă nu îi recunoaştem valoarea.

– Nu înţeleg prea bine la ce vă referiţi.

Dar Cristopher ştia, numai că nu voia să recunoască.

– Revoluţia franceză a însemnat progresul pentru francezi, fie ei de neam nobil sau nu, a continuat Carlos cu glas liniştit. S-a abolit monarhia absolutistă, putreziciunea care chinuia poporul. S-a pus frâu privilegiilor aristocraţiei şi clerului. Cristopher asculta în tăcere. Proprietăţile s-au fărâmiţat şi s-a introdus principiul împărţirii echitabile a plăţii impozitelor.

– Dar nu era nevoie de o revoluţie ca să se atingă aceste ţeluri, a răspuns el în cele din urmă cu o undă de îndoială în glas.

Carlos a schiţat un zâmbet precaut.

– Principiile libertăţii de expresie îi duc pe francezi către

libertatea de conştiinţă, pentru a alege conform convingerilor lor.

– E adevărat că atitudinea monarhiei spaniole împiedică progresul rapid, a subliniat Cristopher gânditor.

– Nici regele Fernando, nici fratele lui, Carlos, nu sunt pregătiţi pentru schimbarea grabnică de care are nevoie Spania, a fost de acord de Lucena cu glas şoptit. Sunt prea egoişti ca să le pese de popor.

Carlos de Lucena tocmai recunoscuse, prin afirmaţiile sale că trădase coroana spaniolă. Cristopher l-a privit intens dar spaniolul avea ochii aţintiţi într-un colţ al încăperii, gândindu-se la lucruri pe care nu le împărţea cu nimeni.

Şi Cristopher a regretat răspunsurile obţinute. Ágata îl părăsise cu dinţii pe vărul ei. Dar acum trebuia să caute dovezi şi nu doar câteva vorbe.

27

Ágata a închis uşa odăii şi s-a rezemat de lemnul masiv. A închis ochii şi a înghiţit nodul pe care îl simţea în gât. Penumbra din încăpere a făcut-o să meargă spre lampa de gaz ca s-o aprindă. Făcând asta, o fâşie de lumină galbenă a încălzit odaia umplând-o de căldură şi a îndemnat-o să-şi dea jos capa de călătorie şi s-o lase la picioarele patului. Nu sfârşise de făcut asta când o tuse bărbătească a făcut-o să tresare.

– Cristopher! Logodnicul ei stătea pe *Bisellium*, un scaun foarte înalt, drept şi cu loc pentru două persoane; originea sa era romană şi era cea mai valoroasă piesă pe care o avea.

Fusese un dar de la vărul Carlos, adus din Italia special pentru ea. În odaia Ágatei era decorată cu mobilă în stil roman. Încăperea avea şi o curte proprie cu fântână şi mai multe sculpturi, între ele Saturn, Jupiter şi Ianus, ca şi un dafin, mai mulţi chiparoşi şi tufe de iasomie şi trandafiri. Curtea era într-adevăr spectaculoasă. Să afle gusturile aparte ale Ágatei în materie de istorie îl nedumerise pe Cristopher. Logodnica lui era o cutie cu surprize. M-ai speriat de moarte, l-a mustrat.

– Un decor foarte neobişnuit pentru o fermă spaniolă. Cristopher se referea la diversele tablouri şi obiecte din apartamentul ei. Este surprinzător să descopăr că eşti o colecţionară.

– Ador cultura romană, tot ce ne-au lăsat moştenire şi binele pe care l-au făcut omenirii, i-a răspuns cu un zâmbet care nu l-a păcălit defel. Nu poţi să stai în încăperile mele particulare.

Privirea lui Cristopher la comentariul ei i-a strâns stomacul. Dacă o mai privea aşa, o să cadă în fund.

– Bunicul tău şi vărul Carlos au plecat la Córdoba. Şi-au grăbit călătoria ca să aranjeze casa pentru sosirea noastră. Ágata şi-a muşcat buza, fiindcă era foarte ciudat. Casa Lucena era mereu pregătită pentru familie, dar n-a zis nimic. Iar verii Manuel şi Ramón nu se vor întoarce până la noapte.

– Vorbele tale sună ca o ameninţare, i-a spus ea.

– Ai putea să le iei ca pe o intimidare dacă ai făcut ceva care să merite represalii.

Ágata nu se simţea în stare să facă un pas într-o direcţie sau alta.

– Vrei să mă pedepseşti pentru că ţi-am salvat viaţa?

Cristopher nu se îndoise niciun moment. Ştia că Ágata se afla în spatele absenţei lui Lorenzo del Valle la duel, dar îl înfuria s-o audă de pe buzele ei.

– Te îndoiai cumva de iscusinţa mea în duel?

– Blestemate să-ţi fie egoul masculin şi aroganţa! a bombănit printre dinţi. Să se lupte cu doi bărbaţi care se credeau întruchiparea iscusinţei în mânuirea armelor o sleia de puteri. Del Valle este cel mai bun trăgător din toată Córdoba, l-a înştiinţat cu un soi de mândrie. Precizia lui este extraordinar de eficace.

Fiecare vorbă a ei îl făcea să simtă o furie care nu micşora nervozitatea pe care o vedea în adorabilul ei trup. Purta aceeaşi rochie ca în după-amiaza de dinainte, când s-au certat aprig şi dorinţa a pus stăpânire pe el lăsându-l fără puterea să reacţioneze. Membrul i s-a umflat cu o dorinţă pe care nu o stăpânea.

Ágata a făcut şovăitoare doi paşi înspre curte, dar s-a oprit chiar în prag; uşile erau deschise larg şi mirosul de iasomie începea să umple odaia cu o aromă dulceagă. Cristopher era îmbrăcat foarte neglijent, fără haină şi batistă; avea vesta descheiată şi mânecile cămăşii de in sumese pe antebraţele puternice. Nu purta pantofi, ci cizme de călărie până la genunchi şi, pentru prima oară, pe încălţămintea lui se vedeau urme de praf. Dar aparenta lui seninătate o agita şi mai mult. Ágata prefera să-i înfrunte mai degrabă supărarea decât acea răceală lipsită de pasiune.

– Cum ai izbutit?

Nu a fost nevoie să fie mai lămuritor cu întrebarea. Ea ştia că se referea la felul cum îl împiedicase pe prietenul ei să se prezinte la duel. Ágata a şovăit dacă să-i spună adevărul sau o minciună miloasă dar au câştigat remuşcările pe care le simţea.

– I-am spart o vază în cap şi l-am lăsat în nesimţire. Nedumerirea a făcut ca sprâncenele lui Cristopher să se ridice şi gura i s-a strâmbat cu neîncredere. Lorenzo mă va ierta foarte greu, a adăugat mâhnită. Este cel mai bun prieten

pe care poate să-l aibă cineva.

– O femeie nu poate să aibă drept cel mai bun prieten un bărbat.

– Uită-te în jurul tău, Cristopher! Vezi multe femei la *La Alameda*? Ferma e departe de totul, în afară de *Los Encinares* şi de moşia Vílchez. Să am prietene este aproape cu neputinţă. Iar prietenia este pentru spanioli ceva la fel de important şi de trebuincios ca şi familia.

Plângerea sunase sinceră şi emoţionată dar el abia putea să dea atenţie vorbelor ei; era pe deplin conştient de mişcarea înceată a mâinilor, de mersul seducător şi de parfumul trupului ei, care îl înnebunea. Şi-a dres glasul ca să-şi recapete stăpânirea de sine dar nu a izbutit.

– Nu-l vei revedea pe del Valle.

Dacă ar fi pălmuit-o, Ágata nu ar fi fost mai surprinsă.

– Hm! Nu vorbeşti serios, a răspuns cu ochii ca nişte pumnale. Nu ai căderea să-mi interzici aşa ceva.

– Crede-mă, *Gata*, vorbesc foarte serios.

– Cu ce drept te crezi judecătorul vieţii mele? l-a întrebat pe un ton sec, neobişnuit la ea. Şi mă numesc Ágata, nu-mi rosteşti bine numele.

– Ca logodnic al tău..., a început dar ea l-a întrerupt:

– Ca *presupus* logodnic, poate vrei să spui.

A întărit vorba *presupus* cu un ton pedant care a izbutit să-l deranjeze.

– Iarăşi te înşeli, domnişoară Martin. Din chiar momentul în care m-ai prezentat drept logodnicul tău, ai făcut foarte adevărată această legătură. Iar consumarea ei trupească măreşte dreptul meu asupra ta. Nu se simţea în stare să îi înţeleagă atitudinea. Ea fusese de acord cu farsa cu un scop foarte limpede: să-şi salveze vărul de o posibilă conspiraţie. Se dăruise lui fiindcă îl iubea, chiar dacă ştia că nu putea să aştepte nimic în schimb. Şi-apoi, nu poţi să uiţi că, mai

înainte de orice, sunt un domn care nu fuge de responsabilităţile sale.

Fără îndoială că el gândea în altă limbă, căci nu era în stare să-l înţeleagă sau să-i aprecieze vorbele. „Domn? Mai degrabă un dobitoc şi un găgăuţă", şi-a spus plină de furie. De fiecare dată când vorbea despre responsabilităţi, îi zgâria auzul. Era foarte conştientă de prăpastia socială care îi despărţea. El era un nobil!

– Dacă vrei să mă faci să mă simt prost, izbuteşti, l-a mustrat îmbufnată. Mulţumesc mult!

– Mă repet, nu-l vei revedea pe del Valle sau va trebui să suporte consecinţele.

– Şi care ar fi acestea? l-a întrebat îndrăzneaţă.

– Vrei o dovadă? i-a răspuns el cu altă întrebare. Ágata a făcut precaută un pas înapoi. Cristopher a izbucnit într-un hohot de râs lipsit de veselie, care i-a făcut părul măciucă şi s-a ridicat în toată înălţimea lui ca s-o intimideze. A făcut un singur pas, rămânând la câţiva centimetri de ea. Miroşi a el! a înfruntat-o cu ochi de gheaţă. Iar ăsta este un afront pe care nu pot să-l uit. „De bună seamă că miros ca Lorenzo!", şi-a spus Ágata întristată; mirosea a parfumul prietenului ei pentru că îi ţinuse capul în poală cât i-a cusut rana pe care i-o făcuse chiar ea. Deodată, Cristopher i-a sfâşiat cu un singur gest pieptarul rochiei şi a mototolit în mâini materialul fin, înainte să-l arunce la picioarele patului cu un dezgust adânc. Partea de jos a rochiei, în lipsa susţinerii pe care i-o dădea pieptarul, i-a căzut la picioare. A rămas doar în camizolul transparent şi în jupon dar nu şi-a acoperit goliciunea, era prea uluită ca să poată reacţiona în faţa atacului brutal asupra hainelor ei. Suntem chit, i-a spus el fără ca zâmbetul să i se şteargă de pe buzele fine şi bine desenate. O rochie pentru zece batiste este un preţ cinstit.

Dar s-a căit de gestul lui nechibzuit fiindcă nu se gândise

la urmările acestuia. Sânii ei se vedeau limpede sub pânza fină de in, urcau şi coborau în ritm grăbit. Aureolele roz îşi băteau joc de el, care a simţit o dorinţă atât de puternică încât îi ardea măruntaiele.

– Blestemat să fii! l-a insultat ea furioasă.

– Blestemată să fii tu şi frumuseţea ta provocatoare! a înfruntat-o el înainte s-o prindă de braţe şi s-o sărute cu o patimă care îi sfredelea pântecul cu nişte săgeţi ce lăsau fără răsuflare. Dar Ágata nu s-a opus, cum se aşteptase. El se încredea în refuzul ei, care să-i oprească dorinţa lasciva pe care i-o trezea doar privindu-l dar ea îi întorcea sărutul cu o ardoare care îl paraliza. Ágata simţea că pluteşte pe un nor de supărare care contribuise la împingerea desfrâului ei până la limite nebănuite. Încordarea şi teama din ultimele ceasuri lucrau împotriva ei, ca să-i crească dorinţa pentru îmbrăţişările lui Cristopher. I-a întors sărutul cu nevinovăţie şi candoare desăvârşită. Deodată, el a târât-o şi a trântit-o pe spate pe perna moale din pene şi i-a ridicat mâinile deasupra capului, ţinându-i-le cu blândeţe. Şi a privit-o cum un mort de foame priveşte vitrina unei cofetării plină cu dulciuri delicioase, neputând să se sature. Ştia că trebuia să se oprească ori o va face iarăşi a lui şi voise doar să o pedepsească puţin pentru neobrăzare şi îndrăzneală. Nu aşa trebuie să se petreacă lucrurile, a spus, cu glas plin de dorinţă pe care nu s-a deranjat s-o ascundă. Dar când sunt cu tine nu pot să mă gândesc la altceva decât să te posed. M-ai înnebunit!

A vrut să se ridice din pat. Ágata ştia că el voia să plece dar era aşa de orbită de simţămintele pe care i le trezea încât nu putea nici măcar să se gândească la posibilitatea s-o părăsească fără s-o ducă din nou la cer.

– Iubeşte-mă, canalie! Şi nu mai vorbi.

I-a căutat buzele care s-au deschis în întâmpinarea sa ca

o comoară lungă vreme ascunsă. Cristopher a sărutat-o dulce şi îndelungat, extaziat de gustul ei. A trebuit să-i elibereze mâinile la stăruinţa ei de a-i descheia cămaşa. Dacă ea continua acel joc frenetic avea s-o ia dintr-o dată, şi nu voia să fie grăbit, ci tandru. Dar Ágata nu i-a lăsat de ales. Îşi ridica şoldurile într-un fel foarte seducător şi se unduia în faţa lui încât murea s-o penetreze.

Sărutul o lăsa fără răsuflare, o devora. Şi când i-a simţit gura pe gât, un geamăt i-a scăpat involuntar de pe buze. L-a aţâţat cu limba în ureche ca s-o sărute din nou cu intensitate; îl voia în gura ei, mângâindu-i cerul gurii, înlănţuindu-şi limba de a ei iar el a înţeles nevoia ei şi i-a îndeplinit supus dorinţa. Ágata simţea că se topea, că ardea sub trupul lui care ştia exact ce locuri să sărute şi să mângâie. Mâna lui Cristopher se plimba în voie pe trupul ei fierbinte, care îi răspundea cu o adevărată descătuşare.

– Sunt nebun după tine!

Ea continua să-i sărute bărbia şi să-i mângâie stomacul neted. O secundă după aceea a suit mâna ca să-şi îngroape degetele în părul creţ de pe pieptul lui şi l-a tras uşor făcându-l să-şi piardă judecata.

– Şi nu ştii cât mă bucură lucrul ăsta, i-a răspuns printre gâfâituri. Cristopher i-a dat jos dintr-o mişcare chiloţii fini şi s-a descheiat la pantaloni ca să-şi elibereze membrul umflat de o dorinţă pe care nu şi-o împlinise încă. Dintr-o singură mişcare s-a afundat în ea şi a rămas nemişcat. Avea nevoie s-o simtă, să fie conştient de plinătatea ei catifelată. Ştia că îi făcea rău dar dorinţa îl ardea şi îl împingea să se grăbească în gesturile lui amoroase, ca atunci când era un adolescent fără experienţă. Te iubesc, englez arogant, i-a spus deodată Ágata, cu glas întretăiat de emoţia care o stăpânea simţindu-l iarăşi în ea.

Legănarea uşoară pe care o începuse Cristopher deasupra

ei a împiedicat-o să audă posibilul lui răspuns la declarația ei de iubire dar nu i-a păsat. S-a cufundat complet în vârtejul pe care Cristopher îl dezlănțuia asupra ei și s-a rotit cum se rotește roata unei mori, până a amețit. Când credea că nu poate să îndure mai mult, a explodat în mii de bucăți care au rămas risipite preț de câteva secunde înainte de a se reuni în jurul ei. El a urmat-o în explozie o secundă mai târziu, apoi s-a prăbușit istovit peste ea.

28

Măreția Córdobei l-a lăsat fără grai și, pentru un moment, fără răsuflare. Explozia de lumină și culoare era o desfătare pentru suflet. Umplea inima de simțăminte de bucurie și încredere. Luna mai în Córdoba era fără îndoială spectaculoasă și diferită de toate celelalte pe care le cunoscuse. Orașul se îmbrăca de sărbătoare, cu crucile din flori așezate în piațete și trandafirii care își etalau culorile în numeroasele parcuri, ca și ghivecele pline de garoafe roșii și mușcate albe care împodobeau mândre curțile cordobezilor, deschise oaspeților și îndrăgostiților. Larma mulțimii era molipsitoare, iar el nu putea să nu mai zâmbească în fața privirilor șăgalnice pe care i le arunca Ágata. Întâmplările din săptămâna de dinainte schimbaseră totul pentru el. Era un bărbat fericit și împlinit, dorea o femeie vie, veselă și care presupunea mai multă durere de cap decât merita.

– Sunt mândră că îți place orașul meu.

Ágata l-a sărutat pe bărbie și a izbutit să-l scoată din gândurile lui.

– Dacă ar trebui să fac pentru antropologi o descriere și un rezumat al bucuriei unui popor, fără îndoială ar fi acest superb oraș, cu oamenii și obiceiurile lui, i-a răspuns el îmbrățișând-o cu înflăcărare, încălcând toate normele și regulile învățate din copilărie.

– Câtă vreme ține luna mai și câtă vreme mirosul de portocal umple de prospețime orașul, Córdoba va fi regina Andaluziei, i-a spus ea zâmbind.

Cristopher a sărutat-o pe ceafă, cu o afecțiune sinceră născută din străfundul inimii lui. Simțea pentru fetișcana aceea ceva cu totul aparte. Era o nebunie tot ce îl făcea să simtă, dar îl făcuse să înțeleagă și să respecte ceva ce el disprețuia de când era copil. Acum înțelegea mai bine simțămintele tatălui său față de spanioli și frumoasele lor orașe pline de istorie. A apreciat simțământul surorii lui, pe larg demonstrat pentru el.

– Nădăjduiesc să te porți cum se cuvine rangului tău, i-a spus deodată foarte serios.

Ea a izbucnit în râs.

– Ágata de Lucena va fi pe mai departe aceeași femeie dintotdeauna, i-a răspuns cu o strâmbătură de cochetărie.

– Cea mai fermecătoare mahalagioaică pe care am avut privilegiul să o cunosc. Glumele lui Cristopher erau mereu o sărbătoare pentru ea. Și dacă îl privești pe del Valle o secundă mai mult decât este îngăduit, te voi tortura toată viață. Ți-am spus.

– Tortura asta mi se pare o amenințare delicioasă, a răspuns ea glumeață.

Caleașca pe care o conducea Cristopher se îndrepta fără întârziere spre palatul Zambra. Fuseseră poftiți de însuși contele. La cină vor participa nobili englezi, negustori francezi și Carlos de Lucena. Cristopher a încetat să mai privească pentru un moment înainte, ca să-și aţintească ochii

pe femeia care stătea lângă el. Era îmbrăcată într-un fel foarte original.

Fusta din atlaz roşu contrasta cu negrul jachetei din catifea. Brâul, tot negru, avea cusuţi nişte ciucuri negri şi roşii care îi atrăgeau neîncetat atenţia. Cămaşa albă era dintr-un material atât de transparent şi delicat încât aproape i se putea vedea culoarea pielii pe sub ţesătura fină. Pantofii din atlaz roşu şi cu pasmanterii negre se asortau cu jacheta şi cu brâul şi îi dădeau o înfăţişare desăvârşită. În urechile frumoase purta nişte cercei din perle care atrăgeau toate privirile de către ori mişca din cap într-o direcţie sau alta. Fileul care îi ţinea părul nu izbutise să prindă câteva bucle rebele ce îi cădeau libere pe umeri.

– Eşti foarte frumoasă.

Ei i-a plăcut complimentul, spus cu oarecare timiditate. Cum reuşea Cristopher s-o facă să plutească doar cu o vorbă? s-a întrebat Ágata. Alături de el se simţea cea mai fericită femeie din lume.

– Dar astăzi nu pot să spun acelaşi lucru despre tine. În ţinuta asta, pari un desăvârşit domn englez. Cristopher a privit-o fermecat. Spuneţi-mi, domnia voastră, de ce l-aţi ascuns pe logodnicul meu sub acest strat de eleganţă exagerată?

El a râs de vorbele ei, dar nu a apucat să-i răspundă pentru că ajunseseră deja la grajdurile de la Zambra.

Palatul era situat într-o zonă selectă a oraşului, foarte aproape de catedrală şi de moschee. Arhitectura arabă era vizibilă în structură, cu nenumărate detalii decorative în stil musulman. La pereţi se folosise din belşug culoarea albă, foarte întâlnită în oraş şi care scotea în relief motivele arhitectonice, precum cadre de ferestre şi uşi, pe tradiţionalul fond văruit al pereţilor şi faţadelor.

Palatul, cu două niveluri, avea două intrări principale. La

cel de jos avea un vestibul amplu care uneori folosea drept loc de primire a vizitelor şi câteva saloane pentru oaspeţi. La nivelul de sus erau situate camerele de dormit cu băile corespunzătoare şi diferite încăperi, precum saloane şi o amplă zonă de jocuri. La nivelul de jos, avea o curte principală cu coloane, iar la cel de sus cu galerie, plus mai multe curţi secundare, cu coloane din fier. Avea de asemena un amplu spaţiu cu grădini în partea din spate a clădirii.

– Este într-adevăr maiestuos, i-a spus Cristopher Ágataei, care privea amuzată surpriza zugrăvită pe chipul lui la vederea palatului.

– Când am să-ţi arăt numeroasele lui saloane, ai să crezi că te afli în palatul lui Abu[1].

– Câte încăperi are?

Ágata s-a gândit o clipă.

– De însemnătate, trei, a răspuns. Galeria Mozaicurilor este cu adevărat spectaculoasă. Pardoseala ei este cea mai veche din oraş şi se păstrează în stare desăvârşită. Mai este şi Salonul Mozarab[2], cu picturi murale ce reprezintă bătălii glorioase ale almoavizilor[3] împotriva creştinilor şi Salonul în casete, o minune pe care nu am de gând să ţi-o dezvălui.

Ajunseseră la uşa care făcea accesul înăuntrul palatului. Cristopher refuzase sugestia ei de a intra prin spate, fiindcă voia să admire fiecare dintre amănuntele faţadei. Uşile uriaşe din lemn erau decorate cu şiruri de inscripţii în latină şi arabă, pentru realizarea cărora se străduiseră tâmplari musulmani care lăsaseră mărturie data muncii lor: anul 1300. Cristopher a fluierat când a citit-o. Niciodată nu mai

[1] Abu Yaqub Yusuf al-Mansur, calif almoravid de Isbiliya în 1195 (n.a.).
[2] Mozarab, termen ce defineşte populaţia hispano-romană, care locuia pe teritoriul musulman din Peninsula Iberică în timpul dominaţie arabe, şi tot ce legat cu ea (n.t.).
[3] Dinastie berberă, întemeiată de Abdallah ibn Iasin; a stăpânit nordul Africii şi sudul Spaniei (n.t.)

fusese într-un loc atât de vechi şi cu atâta istorie între zidurile sale.

Ciocanul de la uşă era fin lucrat şi cizelat şi avea pecetea contelui de Zambra, pictată în culorile heraldice corespunzătoare. Dar înainte de a putea bate la uşă, un majordom îmbrăcat în livrea verde a deschis uşa groasă.

– Bine aţi venit la Zambra.

Servitorul slab şi eficient s-a dat la o parte ca să le dea voie să intre. În întâmpinarea lor a venit Lorenzo del Valle cu un început de zâmbet şi o sprânceană ridicată. Avea o privire precaută în ochii de felină, care lui Cristopher nu i-a plăcut defel.

– Vă spun din nou bun venit. Aţi ajuns de mult în oraş?

Ágata a trecut pragul cu dezinvoltură. Cristopher şi-a dat seama că asta arăta de câte ori fusese în palat.

– Doar de câteva ore. Apropo, unde este contele? l-a întrebat ea pe Lorenzo.

În trecut, nobilul nu văzuse cu ochi buni că fiica lui, Marina şi Ágata aveau legături frăţeşti de prietenie şi camaraderie. Don Álvaro del Valle continua s-o vadă ca pe progenitura nedorită a unui invadator.

– Tata a plecat la Ruthvencastle. Sora mea tocmai a devenit mama unui băiat. „Cum de am putut să uit?", s-a gândit ea mâhnită. Dar în salonul mare se află oaspeţi care, sunt încredinţat, vor face plăcută şederea voastră la Zambra. Veniţi cu mine.

Cristopher l-a privit cu o strălucire tainică în ochii albaştri. I s-a părut că aude un ton batjocoritor în vorbele lui dar cotul Ágatei l-a făcut să închidă gura şi să-şi înghită replica. L-au urmat pe Lorenzo prin vestibulul amplu până în salonul pe care i-l descrisese ea şi Cristopher a putut să-şi dea seama că descrierea ei fusese săracă. Salonul Mozarab era grandios dar nu a putut să-l admire cum i-ar fi plăcut,

pentru că fraţii lui, Arthur şi Andrew au venit spre el. Ce naiba făceau în Córdoba?

Ágata a scos o exclamaţie de surpriză. De ce erau fraţii lui Cristopher la Zambra? Şi-a ţinut răsuflarea. Prezenţa Heresforzilor însemna necazuri pentru amândoi. Profitând de schimbul de saluturi dintre ei, a fugit cum a putut spre curtea cu portocali, încredinţată că Lorenzo o va urma. Trebuia să-i dea câteva explicaţii. Dar odată ajunsă în grădină, a dat nas în nas cu vărul Carlos; prea târziu pentru o retragere demnă.

– Fugi de mine, micuţă franţuzoaică?

Prezenţa lui nu putea fi mai nepotrivită.

– Aşteptam explicaţia unui ingrat.

Carlos bănuia că verişoara lui se referea la moştenitorul Zambra, căci continua să se uite peste umăr ca şi cum l-ar fi aşteptat să vină. Părea foarte supărată.

– Lorenzo mi-a spus tot.

Inima Ágatei a luat-o la galop. Privirea vărului ei era destul de grăitoare.

– Îmi închipui de ce a făcut-o.

– Eşti într-o mare încurcătură.

Ea ştia deja, dar să recunoască nu uşura vina pe care o simţea şi nu ajuta la nimic.

– Eşti un trădător al regelui? l-a întrebat pe negândite.

Carlos a strâns din dinţi auzind insulta rostită de cineva la care ţinea atât de mult.

– Părerile mele politice nu te privesc, i-a răspuns cu glas dur.

Ea s-a încovoiat ca şi cum ar fi primit o lovitură fizică.

– Mă îngrijorează urmările pe care faptele tale ar putea să le aibă pentru bunicul.

– Şi asta îţi dă dreptul să aduci în casa noastră un spion englez? Ágata s-a uitat la Carlos, care îi susţinea privirea cu

o răceală pe care până atunci nu i-o cunoscuse. Sunt profund dezamăgit, a adăugat.

– Ştiu, a recunoscut îndurerată. Am încercat să fac ce era mai bine ca să te ajut şi de aceea nu regret nimic.

– O vei face când îi voi spune tatălui tău de şiretlicurile tale. Ameninţarea nu a izbutit s-o intimideze, cum ar fi vrut Carlos. Verişoara lui îi ţinea piept ca un adversar demn. Trebuie să plece de îndată. Ea a clătinat din cap. Ştia că se referea la Cristopher. Eşti încăpăţânată, orbită. Şi ne-ai pus pe toţi într-o mare primejdie.

– Nu eu sunt cea care conspiră împotriva regelui Spaniei, vere.

Carlos s-a uitat la ea cu privirea dură precum granitul.

– Un spion englez nu se va bucura de ospitalitatea casei mele, i-a răspuns cu glas sec.

Preţ de câteva minute, tăcerea a atârnat între ei ca un pendul şi Ágata a ştiut că trebuia să fie cu desăvârşire sinceră faţă de vărul ei.

– Cristopher este agent al coroanei engleze, cum ştii...

Nu a putut să sfârşească fraza. Privirea vărului pe deasupra umărului ei i-a arătat că nu erau singuri în curte. S-a răsucit un pic şi a văzut cu groază cum Cristopher se întorcea deja în salon. Chipul lui era o mască indescifrabilă.

– Mor de nerăbdare să aflu cum vei ieşi din asta.

Fraza cinică a lui Carlos a făcut-o să-şi blesteme ghinionul. Cristopher ajunsese tocmai în mijlocul unei fraze care putea fi interpretată în cel mai rău fel cu putinţă.

Amândoi verii s-au întors în marele salon într-o muţenie desăvârşită.

29

– Bine ai venit în familie. Vorbele lui Andrew Beresford nu puteau să vină într-un moment mai rău. Când Cristopher ne-a scris ca să ne spună vestea, am fost foarte fericit pentru amândoi, de aceea am hotărât să facem o oprire la Córdoba ca să vă vedem. Mulţumită spuselor Marinei şi lui Brandon am putut să găsim casa bunicului tău dar a fost o surpriză să vedem că nu ajunseseraţi încă în oraş.

Cristopher se afla în capătul celălalt al salonului, bând pahare de vin într-un ritm îngrijorător. Lorenzo îi arunca priviri furişe. Cum putea să aranjeze lucrurile? Ea îi făgăduise că nu va spune nimănui adevărata pricină a prezenţei lui în Córdoba şi acum totul se dusese de râpă. Andrew o ţinea de cot ca s-o conducă într-un colţ mai retras. Sala era plină de oaspeţi. Pe cei mai mulţi nu-i cunoştea dar asta nu o îngrijora. Trebuia să se ocupe de treburi mult mai însemnate, ca de pildă să-i vorbească unui englez introvertit care îi arunca priviri răzbunătoare.

– Ce surpriză să vă văd la Zambra! a izbutit să-i răspundă lui Andrew cu glas şovăitor.

– Don Lorenzo del Valle ne-a făcut invitaţia când a aflat că stăteam la hanul Candelariei. Într-o seară ne-am întâlnit din întâmplare, am băut un pahar de vin şi acum suntem aici. Ágata ştia că nici într-un caz nu era vorba de vreo întâmplare. Lorenzo era la curent cu tot ce se petrecea în Córdoba iar sosirea a doi englezi nu trecea neobservată de

nimeni. Dar nu ştia că le scrisese Cristopher fraţilor lui şi le vorbise despre falsa relaţie pe care o aveau. Şi nici că aceştia intenţionau să vină la Córdoba şi că Marina le dăduse adresa ei. Totul s-a rezolvat destul de bine, nu ţi se pare? Mi-ar plăcea să-ţi salut familia, am înţeles că la cină va participa vărul tău, Carlos, a spus Andrew mirat de tăcerea ei îndelungată. Şi bunicul tău.

– Bunicul Ginés nu obişnuieşte să participe la astfel de evenimente. Glasul îi sunase nerăbdător şi nervos. Urăşte reuniunile formale.

– De aceea sunt eu însărcinat cu grija faţă de verişoara mea. Sosirea lui Carlos nu putea decât să înrăutăţească lucrurile. Carlos de Lucena, s-a prezentat.

Andrew i-a întins mâna cu un zâmbet sincer, cum îi stătea în fire.

– Andrew Robert Beresford. Îmi pare bine.

Lui Carlos i-a plăcut că nu pomenise titlul lui englezesc.

– Plăcerea este de partea mea, lord Beresford. Pe spatele Ágatei alunecau picături de sudoare. Regreta profund prăpastia de neînţelegeri care o despărţea de Cristopher. L-a căutat din nou cu privirea dar nu l-a găsit. Arthur se uita la ea într-un fel foarte ciudat, din locul în care vorbea cu un bogat bancher englez, prieten al contelui de Zambra. Când a dat cu ochii de Richard Moore, a răsuflat adânc. Lorenzo îşi făcuse foarte bine treaba. Cum luase legătura cu el? Nu ştia şi şi-a închipuit că la Zambra se afla floarea nobililor englezi şi francezi care vizitau în acel moment Córdoba. Dar Cristopher o lăsase singură să înfrunte urmările hotărârii ei pripite. Acum înţelegea că să se prefacă că era logodnicul ei fusese o mare prostie care îşi cerea plata. Veţi rămâne multă vreme în Córdoba?

Întrebarea lui Carlos i-a scrâşnit în auz. Nădăjduia că Andrew îi va da un răspuns nesigur sau că îi va spune că vor

[illegible] cel mult câteva zile.

– Mă tem că puţină vreme. Trebuie să luăm nişte armăsari din Ronda. Soţul surorii noastre, Aurora îi obţine la un preţ excepţional iar în Londra ajung la preţuri scandaloase.

– Credeam că sora voastră stă în locuinţa ei din Granada, a comentat Ágata mirată.

Andrew i-a zâmbit.

– Pesemne sunt pe drum către Málaga. Arthur şi cu mine am socotit că vom avea câteva zile ca să vă vizităm înainte să pornim într-acolo.

Ca şi cum Lorenzo ar fi ştiut că trecea printr-un moment greu, s-a apropiat cu o privire şugubeaţă care a înrăutăţit starea ei de spirit.

– Nădăjduiesc să vă bucuraţi de şederea la Zambra, i-a spus lui Andrew, străin de vârtejul de emoţii care biciuia inima Ágatei.

– A fost un gest deosebit, domnule del Valle, să deschideţi uşile căminului dumneavoastră unor necunoscuţi, a răspuns tânărul.

Ea a ştiut că Lorenzo punea ceva la cale, dar ce?

– Viitoarele rude ale bunei mele prietene Ágata nu sunt nişte străini pentru mine. „De ce se arată atât de încântător?" s-a întrebat nedumerită. Vino cu mine, dragă, vreau să te prezint cuiva, i-a cerut Lorenzo.

Ea l-a urmat în tăcere în vreme ce el ieşea din salon cu paşi înceţi, măsuraţi. L-a căutat din priviri pe Cristopher dar acesta dispăruse ca prin minune. Când au fost destul de departe de oaspeţi, mai precis în grădina din spatele palatului, l-a înfruntat cu furia unei sultane.

– Ai idee de răul pe care l-ai făcut? Lorenzo i-a răspuns cu tăcere. De ce i-ai spus vărului meu? Întrebarea fusese rostită pe un ton care nu admitea şovăiri. Ai încurcat totul.

– Sunt pricini pe care nu pot să ţi le lămuresc, i-a spus

fără convingere. Şi chiar dacă aş face-o, nu ai putea să înţelegi.

– Mă crezi proastă?

– Ce crezi că va face *presupusul* tău logodnic cu informaţia pe care o va afla în Córdoba? Vorba „presupusul" fusese rostită cu un sarcasm care a durut-o până în străfunduri. Tu ai complicat totul, a mustrat-o, cu o duritate excesivă.

– Ştiu, i-a răspuns mâhnită. Dar n-am găsit o cale mai bună ca să-mi ajut familia. Nu puteam să vin în casa bunicului şi să-i spun: "Uite, avem aici un agent al coroanei engleze ca să-l spionăm."

– Fir-ar să fie, Ágata! Trebuia să ceri ajutor unui prieten, nu unui necunoscut.

– Lordul Beresford era deja implicat. M-am mărginit să primesc ajutorul pe care mi-l dădea.

„Mă rog, s-a întâmplat pe dos, dar Lorenzo n-are de ce să ştie", şi-a spus.

– Carlos este foarte îngrijorat pentru tine. Ea a fost pe punctul să izbucnească într-un hohot de râs impertinent, dar s-a abţinut. Ai de gând să le spui adevărul sau vei tăcea pentru totdeauna?

Fără îndoială, se referea la fraţii lui Cristopher. Trebuia să le spună că logodna era fictivă, că minţiseră ca să facă un bine, chiar dacă totul se dusese de râpă.

– Încă nu, a răspuns ruşinată dar ştia că prietenul ei avea dreptate. Nu putea să amâne momentul neplăcut pentru o vreme fără sfârşit. Apropo, de unde ştiai unde locuiau?

– Au străbătut toată Córdoba căutându-vă şi când am dat peste ei din întâmplare i-am poftit să stea la Zambra şi i-am înştiinţat că veţi fi aici în scurtă vreme. În plus, lordul Andrew mă cunoştea deja de când am fost la Ruthvencastle, la Marina. Ágata a rămas tăcută, cu gândul la lămuririle lui

Lorenzo. Asemănarea fizică dintre ei este spectaculoasă, a spus el deodată. Nu mi-a venit greu să-i recunosc. Era adevărat, cei trei fraţi aveau aceeaşi înălţime, conformaţie şi trăsături fizice, precum părul blond şi ochii azurii. Să ne întoarcem în salon, cina este gata să fie servită şi am întârziat prea mult.

– Îngăduie-mi un minut, Lorenzo. Voi veni îndată. Am nevoie să iau un pic de aer înainte să-i înfrunt pe fraţii logodnicului meu.

Prietenul ei s-a gândit un moment dar în cele din urmă a încuviinţat cu un uşor gest al capului. Ágata a presupus că faţa lui îngrijorată era urmare a prezenţei familiei englezului în saloanele de la Zambra.

– Spune-mi că vei lămuri curând toată această încurcătură.

– O voi face. O să le spun adevărul, ai cuvântul meu.

Lorenzo a părăsit frumoasa curte şi ea l-a privit plecând, cu ochii întredeschişi.

Se afla într-o belea de toată frumuseţea dar nu era doar vina ei! Iar Cristopher o lăsa singură să înfrunte cea mai mare provocare din viaţa ei: să recunoască o minciună de proporţii colosale tocmai în faţa familiei lui. A mers neliniştită prin curte, spre una dintre băncile ascunse din mica livadă. Portocalii umbroşi o ascundeau aproape de tot dar Ágata îi cunoştea foarte bine locul. Lăsase nenumărate mesaje sub recile picioare din piatră pentru prietena Marina, când erau copile. Când a zărit banca în lumina slabă, şi-a dat seama că stătea cineva pe ea, şi acest cineva era Cristopher Beresford. De ce se afla în grădină, departe de tot? A vrut să se întoarcă dar s-a gândit mai bine, ea nu avea de ce să se ruşineze. Mă rog, doar un pic. Era dreptul ei să fie supărată pe el pentru că răspândise vestea despre o relaţie întemeiată pe minciuni. Cristopher nu avea niciun drept să scrie familiei

lui şi să vorbească despre presupusa relaţie pe care o aveau.

– Cum ai ajuns aici? El şi-a pus un picior peste celălalt neîncetând s-o privească. Ágata a străbătut distanţa care îi despărţea. Voiai să vorbeşti cu mine? l-a întrebat, neştiind prea bine ce răspuns avea să primească.

Cristopher a întârziat o veşnicie până să răspundă.

– În ce priveşte prima ta întrebare, sunt aici la invitaţia prietenului tău del Valle, care a făgăduit să te caute ca să putem vorbi câteva minute singuri. Iar în ce priveşte a doua, vreau să fac din tine o femeie decentă.

A luat vorbele ca pe o palmă, şi-a încordat spatele şi a strâns fălcile.

– Decenţa nu ţi-o dă o logodnă, fie ea falsă sau adevărată, a răspuns cu impertinenţă. Te rugasem să nu dezvălui familiei tale fapta mea şi procedând astfel, m-ai lăsat descoperită. Avea dreptate dar şi el era responsabil în parte de dezastrul care se abătea asupra lor. Vărul meu nu te va trăda, l-a asigurat pe un ton şovăielnic. Sunt încredinţată că poate fi un aliat bun.

Cristopher s-a ridicat cu gesturi ceremonioase şi şi-a ţinut mâinile încrucişate la spate. Era cel mai bine, în faţa dorinţei pe care o simţea s-o atingă.

– Întrebarea nu este dacă el mă va trăda, ci mai degrabă cum trebuie să acţionez eu ştiind că este un conspirator care atentează împotriva intereselor ţării mele, un aliat care cu ani în urmă a luptat pentru ca pe tronul vostru să urce un rege spaniol şi nu unul francez.

Ágata nu a ştiut ce să-i răspundă. Cristopher a pornit spre palat dar ea a încercat să-l oprească ţinându-l de braţ. Atingerea mâinii ei l-a făcut să lase ochii în jos ca să se uite la ea.

– Avem obligaţia să-i scoatem pe fraţii tăi din eroare în privinţa logodnei noastre. Dacă mergem înainte cu minciuna

va fi mult mai rău.

Glasul ei era implorator.

– Fraţii mei nu se află în nicio eroare, domnişoară Martin.

Ce însemnau aceste vorbe? s-a întrebat Ágata dar fără să capete un răspuns mulţumitor. Uneori el îi vorbea în taine cu neputinţă de descifrat.

– Cristopher, nu-ţi dai seama că nu vom face decât să încurcăm lucrurile şi mai mult?

– Acum este prea târziu ca să dăm înapoi. Am ajuns foarte departe.

– Dar dacă mergem înainte nu ne va rămâne decât o cale.

Nu a ştiut cum să interpreteze strălucirea din ochii lui.

– Întocmai.

Inima Ágatei a tresărit. Căsătoria lor ieşea cu totul din discuţie şi acesta era capătul drumului dacă stăruiau în minciună.

– Te rog, încă nu este târziu să reparăm, a continuat să stăruie ea. Am remuşcări pentru purtarea binevoitoare pe care am primit-o din partea familiei tale şi trădarea cu care le voi plăti.

– Deocamdată nu putem să facem nimic.

Cristopher s-a eliberat din strânsoarea ei, iute dar fără bruscheţe. Şi a mers înspre palat fără să întoarcă privirea. Ágata a rămas cu gustul amar al înfrângerii în gât, neştiind cum să-l digere.

Ce trebuia să facă? În urmă cu puţină vreme râdeau şi se sărutau ca doi îndrăgostiţi; acum, Cristopher părea întruchiparea răcelii şi nepăsării.

30

– N-am văzut nicicând o logodnică mai tristă.

Cunoştea ironiile lui Lorenzo, le auzise de copilă, de aceea s-a mărginit să privească pe fereastră spre curtea exterioară, fără să-i răspundă. Petrecuse o săptămână lungă, închisă în casă. Din fericire, prezenţa prietenului ei în Casa Lucena îi alina supărarea. Din seara aceea fatidică de la Zambra, nu-l mai văzuse pe Cristopher. Arthur plecase la Ronda ca să le armăsarii pe care îi cumpărase soţul surorii lor. Andrew, care îl va urma peste câteva zile, era încă în Córdoba, profitând, străin de tot, de bucuria festivă a oraşului.

– Poate pentru că nu sunt o logodnică obişnuită.

– Îţi faci prea multe griji, totul are o rezolvare.

Prin aceste vorbe, Lorenzo se asemăna mai mult ca niciodată cu sora lui, Marina, mereu atât de practică, de senină.

– Ai grijă cum îmi vorbeşti! I-a spus în cele din urmă foarte supărată. Nu sunt o fetiţă.

– În privinţa asta suntem de acord, dar, dacă te simţi bine când o spui, dă-i înainte!

– Am să-i scriu Marinei şi am să-i spun cât de urât te-ai purtat cu mine.

– Toate faptele mele au avut ca singur ţel să îţi apăr familia, dar nu eşti în stare să vezi asta.

– Nu mă trata ca pe o proastă, Lorenzo, fiindcă nu sunt.

– Nu, nu eşti proastă, a fost el de acord, ci repezită

faptele tale nechibzuite îşi cer plata şi nu ştii cât mă bucur. Ea a rămas tăcută şi Lorenzo s-a gândit să fie sincer, măcar în parte. Carlos a vorbit foarte serios cu mine acum câteva zile şi mi-a arătat câteva aspecte ale chestiunii, pe care nu le văzusem. Greşeşti cu prejudecăţile tale dar eşti atât de orbită încât nu poţi să vezi adevărul deşi se află sub nasul tău.

– Nu mai stăpânesc această situaţie şi nu ştii cât mă mâhneşte.

– Poate dai prea multă însemnătate unor lucruri mărunte.

– Ca, de plildă, că lordul Beresford mă dispreţuieşte mulţumită amestecului tău? l-a întrebat sarcastică. Se uită la mine într-un fel care mă descurajează.

– Nu te dispreţuieşte dar acum are mintea mai limpede ca să-şi facă bine treaba. Tu erai copacul care îl împiedica să vadă pădurea.

– Eşti foarte filosofic în dimineaţa asta, domnule del Valle.

– Lordul Beresford era atât de obsedat de tine încât uita de ce se afla în Córdoba.

– Mă răneşti cu aceste presupuneri.

Dar ştia că prietenul ei avea dreptate.

– Sunt singurul în stare să-ţi spună adevărul fără să se teamă de izbucnirile tale de furie.

– Eşti prea aspru şi, dacă vrei să ştii, eu nu am izbucniri de furie.

– Mă mărginesc să-ţi arăt pricinile pentru care logodnicul nu se ţine departe de tine.

– Dar eu nu sunt duşmanul lui.

– Eşti cel mai mare duşman pe care îl poate avea un bărbat ca el.

Agata a clipit de mai multe ori cu nedumerire.

– Ce încerci să-mi spui?

– Lordul Beresford este agent, viaţa lui are un preţ, iar o

femeie ca tine înseamnă o mare lipsă de atenţie care face să-i scadă puterea de apărare. Îl transformă într-o ţintă uşoară pentru duşmanii lui. Ágata era conştientă că toate şi fiecare dintre vorbele rostite de Lorenzo erau adevărate. Dar fusese atât de frumos să se lase iubită de Cristopher încât uitase adevărata pricină a falsei lor relaţii amoroase. Trebuia să spună de ce minţiseră dar, încăpăţânatul, voia să meargă mai departe cu logodna falsă, faţă de toţi, până când va izbuti să pună mâna pe creierul conspiraţiei. Ea nu era de acord dar se învoise. Trebuie să îl laşi să plece, i-a spus deodată Lorenzo.

Ágata ştia, dar cum s-o facă fără să-l rănească?

– Este un domn, nu îmi va îngădui să-l dezleg de obligaţia pe care crede că şi-a luat-o faţă de mine.

Prietenul ei a bănuit că se referea la ceva mult mai profund; oare chiar era îndrăgostită de englez? Felul în care-l privea, în care-i zâmbea, erau cât se poate de grăitoare, dar a hotărât să-i dea tot ajutorul. O iubea pe fata asta de când era o copilă şi o admira pentru idealurile ei de egalitate.

– Te voi ajuta când va veni momentul dar trebuie să-mi făgăduieşti că, dacă o fac, nu vei pune la îndoială faptele mele.

– Mă sperii când vorbeşti aşa.

– Făgăduieşte-mi! a stăruit cu glas hotărât.

– Ai cuvântul meu că nu-ţi voi pune la îndoială faptele. Mulţumit?

– Încă ceva. Ea l-a privit fără să clipească. Vreau să vii cu mine la taverna Montilla.

Taverna Montilla era ţinută de o cordobeză măritată cu un ofiţer francez; o poveste de iubire foarte asemănătoare celei trăite de părinţii ei. „Ce-o fi căutând Lorenzo acolo?" s-a întrebat intrigată.

– De ce ai nevoie să vin cu tine? a întrebat peste măsură de curioasă.

– Cred că acolo se vor întâlni unii dintre bărbaţii de care

îl pomenit zilele trecute.

– Adolphe Basile şi Claude Benoît?

Lorenzo a dat aprobator din cap.

– Cum e franceza ta?

– *Parfait*[1], i-a răspuns cu un accent parizian fără cusur.

– Ştiam eu. Vei fi de un ajutor nepreţuit.

Taverna Montilla exista de dinainte de începutul războiului împotriva lui Napoleon şi în trecut avusese legături cu viaţa toreadorilor cordobezi. Mulţumită situării privilegiate în Cartierul evreiesc, era locul preferat pentru întâlniri de afaceri şi altele de tot felul. Între pereţii ei se întâlniseră toate clasele societăţii cordobeze. Se ajungea până la ea printr-o încrengătură de străzi înguste şi şerpuitoare, cu piaţete mărginite de case spoite în alb, construite în jurul unor curţi frumoase pline de flori care în perioada aceea a anului arătau magnific.

În jurul meselor din taverna Montilla, odinioară numită *Corbul*, luaseră loc artişti şi toreadori; intelectuali şi oameni de ştiinţă, muncitori şi samsari, dar după moartea proprietarului, care nu lăsase moştenitori, un bogat ofiţer francez hotărâse s-o cumpere pe o sumă modică de bani. Soţia lui, o cordobeză pe nume Esperanza, o conducea cu destul succes. Mulţi francezi obişnuiau să vină acolo fiindcă se vorbea fără teamă în franceză şi puteau să schimbe păreri şi să facă afaceri cu băcani şi comercianţi francezi. Înăuntru mirosea a vin şi a tradiţie. A lemn de butoaie, a slănină râncedă şi a brânză de oaie. A var de pe pereţii din ghips care aveau nevoie de o nouă spoire.

Lorenzo a intrat înaintea Ágatei şi a căutat un loc mai aproape de una dintre ferestre. Localul era înţesat de

[1] Perfectă, în franceză(n.a.).

vizitatorii oraşului şi de călători englezi care se bucurau de luna de sărbătoare prin excelenţă a Córdobei. A cerut pentru amândoi un ulcior cu vinul casei şi o porţie de brânză şi şuncă. Fiul cel mare al cârciumăresei a luat comanda cu iuţeală. Băiatul, cu păr arămiu şi chipul plin de pistrui era portretul viu al tatălui său francez şi chiar dacă spaniolii îi priveau de obicei cu neîncredere pe francezii care continuau să locuiască în Spania după război, se arătau îngăduitori.

– Ascute-ţi auzul dar, te rog, să nu se vadă. Lorenzo îi vorbise atât de încet încât cu chiu cu vai îl auzise. Ágata a străbătut cu privirea curioasă încăperea. S-a uitat pe rând la toate mesele ocupate de oameni care beau, râdeau şi îşi făceau mărturisiri. Un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat foarte neobişnuit, i-a atras cu desăvârşire atenţia. Barba lui deasă şi sură nu se potrivea cu tenul roşiatic; părea că soarele cordobez îl arsese. Purta nişte ochelari cu lentile închise la culoare şi o capă neagră în care trebuie să-i fi fost cald şi se uita într-un punct oarecare în dreapta sa. La masa din spatele Ágatei şi lui Lorenzo era un grup de trei bărbaţi care pesemne erau francezi; vorbeau cu accentul tipic din sud, poate din Marsilia sau Arles dar ea nu a putut să dea atenţie la ce spuneau pentru că băiatul pistruiat tocmai lăsase vinul şi mâncarea pe masă cu un gest brusc. Lorenzo a luat o atitudine nepăsătoare când i-a turnat vinul de culoarea paiului într-un pahar ce cunoscuse şi vremuri mai bune. Mirosul sec al vinului i-a invadat nările dar nu i s-a părut neplăcut. Au început o discuţie oarecare şi monotonă, care îi îngăduia Ágatei să dea atenţie conversaţiilor de la masa de alături. Cineva acorda o ghitară într-un colţ dar nu deranja muşteriii. A băut o înghiţitură mică din pahar şi a ciulit urechile. Pe măsură ce traducea în minte vorbele, devenea tot mai palidă. Lorenzo a văzut că îi pierea culoarea din obraji şi a ţinut-o de braţ ca să-i transmită o parte din forţa lui. Ştia că asculta ceva foarte însemnat şi după câteva clipe care i s-au

părut nesfârşite, Ágata a răsuflat din nou adânc. Te simţi bine?

Ea a făcut cu capul un gest de confirmare dar a băut restul de vin dintr-o înghiţitură. Lorenzo a continuat să-i pună întrebări banale la care a răspuns prin monosilabe dar o secundă mai târziu a închis ochii din pricina tresăririi. Avea chipul tulburat şi o strălucire chinuitoare în privire, care l-a îngrijorat cu adevărat. A ţinut-o de cot şi a silit-o să se ridice. A lăsat câteva monede pe masă şi a condus-o spre ieşire. I-a înconjurat mijlocul ca s-o ţină mai bine. Niciunul dintre ei nu l-a văzut pe bărbatul care, dintr-un colţ al tavernei, îi cu o figură iritată.

Cu privirea întrebătoare, Cristopher îi văzuse intrând şi ieşind. Observase îmbrăţişarea lor intimă, mărturisirile pe care şi le făcuseră şi toate acestea au acţionat asupra lui ca o otravă hrănită de diavol. Când ochii Ágatei s-au oprit pe el luând loc, s-a alarmat, dar ea nu îl recunoscuse sub deghizare.

Gândul lui fusese să asculte discuţia purtată de bărbatul pe care îl urmărea: creierul instigator al complotului. Dar făcând asta, avusese o surpriză foarte neplăcută pentru care va trebui să ceară socoteală. Acum că pusese lucrurile cap la cap, trebuia să treacă la fapte şi să-şi încunoştinţeze superiorii despre ceea ce aflase.

31

Întoarcerea la Zambra a fost o adevărată uşurare pentru ea. Lorenzo o întrebase ce auzise la Montilla, dar Ágata a hotărât să păstreze tăcerea până ce vor ajunge într-un loc sigur. Acum, stând în biroul spaţios al contelui şi cu un pahar

cu apă rece în mână, s-a pregătit să povestească tot ce auzise.

– Unul dintre bărbaţii din tavernă era Adolphe Basile.

– Adolphe Basile? a repetat Lorenzo foarte interesat.

– Un proprietar de nave francez din Marsilia. Celuilalt îi spuneau André Molière, dar nu am auzit niciodată vorbindu-se de el. Lorenzo îl cunoştea pe franţuzul respectiv. Şi observase surpriza din ochii bărbatului când l-a văzut intrând în tavernă; dar ulterior, acesta s-a liniştit fiindcă aflase că el nu vorbeşte franceza. Numai că Molière nu ştia că însoţitoarea lui era pricepută la limba franceză, nu degeaba era fiică de francez şi trăise în ultimii ani la Paris. Al treilea bărbat era spaniol, Gonzalo Pérez, acelaşi pe care l-am văzut în Anglia vorbind pe furiş şi punând la cale conspiraţia. El voia s-o întrerupă dar Ágata nu i-a îngăduit. Lorenzo, nu vărul meu este instigatorul complotului împotriva regelui. Prietenul ei a privit-o cu o strălucire foarte grăitoare în ochii întunecaţi. Sunt bunicul meu, Ginés de Lucena şi tatăl tău, Álvaro del Valle, a încheiat.

Lorenzo a închis ochii cu durere neprefăcută.

– Ştiam deja, a recunoscut în cele din urmă.

Surpriza de pe chipul Ágatei a fost palpabilă dar a ţinut doar o clipă; o furie de nestăpânit a înlocuit-o.

– Aveai dovezi despre asta? l-a întrebat cu glas tăios. Şi ai tăcut? Fir-ar să fie!

– Ţi-am spus că pricinile mele erau mult mai complicate decât puteai să-ţi închipui.

– Trebuie să vorbesc cu Carlos.

– Vărul tău ştie dar este legat de mâini şi de picioare, nu poate să-l trădeze pe bunicul tău, nu înţelegi? De aceea a îngăduit ca numele să-i fie vehiculat printre cele ale posibililor conspiratori. Manuel de González y Salmón ştie tot ce se petrece şi îi sprijină hotărârea.

– Secretarul de Stat?

– Da, şi din respect şi încredere faţă de cel mai bun consilier al său, Carlos de Lucena, doreşte să rezolve această chestiune fără să dezvăluie numele celor amestecaţi, dar acum nu mai este cu putinţă.

– De ce? a întrebat cu un fir de glas.

– Pentru că a hotărât coroana engleză să intervină ca judecător într-un conflict care poate să aibă urmări economice pentru ei.

– De aceea sunt nobili englezi amestecaţi în complot.

– Sunt simpli spectatori care doresc să profite de pe urma unei schimbări politice în Spania. Totuşi, Anglia este în continuare interesată ca Fernando să se menţină pe tronul spaniol, şi nu Carlos, de aici interesul de a trimite pe unul dintre agenţii săi.

Ágata tot nu înţelegea nimic. Ce putea să câştige Anglia din asta?

– Atunci trebuie să vorbim cu Cristopher şi să-i cerem să şteargă din raport numele bunicului meu şi al tatălui tău.

– Şi crezi că este atât de uşor, nu-i aşa? Pentru ea era limpede. Când lordul Beresford va afla numele celor cu adevărat amestecaţi, nu va putea să le nesocotească. Va trebui să facă un raport complet pentru coroana engleză, iar aceasta va face la fel pentru coroana spaniolă.

„Maică Precistă!" s-a gândit Ágata cu o neliniştе grozavă. Regele Fernando îi va pedepsi exemplar pe instigatori, iar aceştia erau Álvaro del Valle şi Ginés de Lucena.

S-a ridicat dintr-un salt şi a lăsat cu bruscheţe paharul cu apă pe birou. Câteva picături au stropit nişte hârtii, dar ochii lui Lorenzo erau aţintiţi pe ea, care răsufla cu oarecare greutate.

– Voi vorbi cu Cristopher. Poate că există vreo cale pe care nu am luat-o în seamă până acum sau care ne scapă.

– Uneori, mă surprinde naivitatea ta şi lipsa de

perspectivă, a răspuns el. Ai pune integritatea unui bărbat între ciocan şi nicovală?

Întrebarea lui, plină de venin, a făcut-o să se aplece peste masă până a rămas la câţiva centimetri de chipul lui Lorenzo.

– Aş pune-o pe a mea fără să stau pe gânduri. N-aş trăda niciodată persoana pe care o iubesc pentru un blestemat de raport şi sunt convinsă că şi Cristopher gândeşte la fel.

Prietenul ei a ridicat neîncrezător o sprânceană.

– În locul tău, eu nu l-aş pune la încercare, fiindcă adevărul, oricât de dureros, este că bunicul tău şi tatăl meu sunt vinovaţi de conspiraţie împotriva regelui Spaniei.

Ágata l-a fulgerat cu ochi plini de supărare. Chiar de-ar fi fost aşa, nu avea de gând să întoarcă spatele familiei ei. Bunicul său trebuia să aibă o motivaţie puternică pentru a acţiona în felul acesta.

– Du-te dracului! i-a zis, pe cât de obosită pe atât de speriată.

A părăsit biroul şi l-a căutat pe Cristopher prin tot palatul. Avea multe rugăminţi să-i facă şi prea multe scuze să-i ceară dar o va face, orice ar fi după aceea. Cu toate acestea, nu l-a găsit în niciuna dintre dependinţe. În cele din urmă, s-a întors în odaia pe care Lorenzo i-o destinase lui Cristopher.

Îşi simţea inima împărţită între două simţăminte limpede deosebite: iubirea adâncă pe care o nutrea pentru el şi fidelitatea faţă de familie.

Şi-a plimbat mâna în chip inconştient pe gravurile fine de pe stâlpul patului. Câteva clipe după aceea şi-a îndreptat paşii spre ferestrele mari, deschise înspre noaptea caldă. A privit cu desfătare frumosul oraş. Era măreţ, impozant şi îl adora. În tăcerea adâncă doar vântul cuteza să se joace cu giruetele caselor şi să legene ca o mamă iubitoare bărcile legate în şir de stâlpii înfipţi pe malurile Guadalquivirului.

râul, cu silueta lui şerpuitoare, părea un cordon de argint pe care luna îl înfrumuseţa cu drag. Soarele se ascunsese de mult şi ceaţa uşoară produsă de căldura zilei începea să se risipească. Noaptea îşi făcea loc peste seara obosită ca şi cum un văl albastru palid ar fi fost tras peste oraşul care înnevea, dându-i un aer de mister şi măreţie care îi poftea pe îndrăgostiţi să se piardă prin colţurile magice şi pline de istorie. Un oftat adânc i-a scăpat din străfundul sufletului ei.

Gândurile Ágatei s-au întors iarăşi la problemele care se agravau într-un ritm ameţitor. Îl aşteptase pe Cristopher ceasuri întregi dar în van. Îi pierduse urma şi fratelui lui, Andrew şi nu ştia unde stătea şi ce făcea în ceasurile cele mai arzătoare ale zilei.

A oftat din nou, adânc supărată. Avea în mâini o informaţie teribilă, cu urmări nefaste pentru familia ei şi să nu ştie ce să facă cu ea o exaspera, îi provoca o nelinişte în piept şi o sufocare fizică, dar a hotărât să nu mai aştepte un deznodământ neprevăzut. Va trece la fapte. S-a hotărât să se întoarcă la Casa Lucena ca să-i vorbească bunicului ei.

Casa Lucena era situată în afara oraşului, aproape de moara Albolafia. Fusese construită pe malul drept al râului Guadalquivir, foarte aproape de vechiul pod roman. Chiar dacă dimensiunile ei erau destul de mici faţă de *La Alameda*, interiorul era îndeajuns de încăpător ca să adăpostească mai mulţi membri ai familiei când se aflau în vizită în oraş. Nu a bătut la uşă, nu era nevoie, uşa era mereu deschisă pentru oaspeţi. Când a trecut pragul, parfumul puternic al muşcatelor a făcut-o să închidă ochii cu încântare; era mirosul care îi amintea de copilărie, de după-amiezile însorite când se juca lângă fântână şi încerca să prindă vreo găină rătăcită.

Curtea vastă şi veselă era împărţită în două, o parte acoperită iar cealaltă în aer liber dar care vara era umbrită de

frunzele unei galerii uriaşe de viţă. Ágata şi-a lăsat privirea plină de dor pe fierul forjat al ferestrei, pe olanele roşii, vechi din partea de sus a casei. Pereţii groşi păstrau multe amintiri, ceasuri fericite. Încă se întreba de ce tatăl ei o smulsese din singurul cămin pe care îl cunoscuse ca s-o ducă într-unul străin şi rece, unde lumea o privea de parcă ar fi fost o ciudăţenie, dar atenţia i s-a îndreptat către ceea ce avea de făcut. Uşa din lemn, vopsită într-un verde intens, era ascunsă după o perdeluţă din pânză în tonuri pământii, foarte caracteristică pentru casele din sud. Ferestrele erau deschise iar căminul din bucătărie fumega, semn de netăgăduit că bunicul ei se afla acolo.

A suit singura treaptă care făcea accesul înăuntrul locuinţei şi penumbra a învăluit-o cu totul. Uşile care despărţeau restul dependinţelor erau închise dar ea putea să se mişte prin casă cu ochii închişi. O cunoştea pe dinafară.

– Bunicule! Unde eşti? Deschidea pe rând uşile închise încercând să îl găsească. Carmen! Federico! Pe unde umblaţi?

Carmen, bucătăreasa, lucra de zeci de ani pentru Ginés de Lucena. Federico era omul de încredere, care avea grijă de casă şi de împrejurimi când bunicul se afla la ferma *La Alameda* pentru anotimpul semănatului şi al recoltei. Ágata a străbătut vestibulul lăsând în urmă scara îngustă care ducea la camerele de dormit de la primul etaj.

– De ce faci atâta zarvă?

Ginés i-a ieşit înainte din mica încăpere pe care obişnuia s-o folosească drept birou. Ágata l-a îmbrăţişat cu afecţiune neprefăcută şi l-a urmat înăuntrul camerei comode. S-a uitat la îmbrăcămintea lui, de o seriozitate care o mişca. Haină scurtă neagră, asortată cu pantalonul, brâul şi vesta; singura pată de culoare era cămaşa, dar de un verde atât de închis că părea negru.

Şi-a întors privirea de la chipul bunicului la portretul mamei ei, care continua să atârne în perete, în spatele mesei la care stătea de obicei Ginés când se uita pe facturi şi scrisori. Tatăl ei, Jean Michel îl rugase stăruitor să îi dea portretul soţiei lui, María Isabel ca să-l ducă drept amintire la Paris, dar bătrânul refuzase cu hotărâre. Camera era întocmai cum şi-o amintea Ágata. Perdelele, de un galben pal, lăsau lumina să pătrundă prin singura fereastră, care dădea într-o curte interioară, iar biblioteca micuţă nu adăpostea cărţi, ci mici picturi ale fiilor şi rudelor care muriseră în războiul împotriva Franţei. Bunicul ei pierduse atâtea...

– Am fost la taverna Montilla cu nişte francezi de seamă. Dacă aştepta vreo recunoaştere din partea lui, s-a înşelat. Ginés s-a uitat la ea de parcă i-ar fi spus că fusese la piaţă. Nu mă întrebi nimic?

Bărbatul a luat loc în faţa ei, cu tabloul singurei fiice în spate. Pentru cineva atât de familist ca el, să piardă trei fii în război şi fiica din pricina bolii fusese o lovitură prea grea. Încă era supărat pe viaţă şi pe soarta care îi acoperise casa cu vălul negru al nefericirii.

– Îţi voi spune acelaşi lucru pe care i l-am spus şi mamei tale, acum atât de mulţi ani încât abia pot să-mi amintesc întocmai vorbele. Ágata voia să protesteze dar Ginés a făcut-o cu un gest să-şi ţină gura închisă. Bărbatul ăla nu e pentru tine.

Ea şi-a rezemat spatele de scaun ca să îl vadă mai bine pe bunicul ei. În niciun caz nu voia să vorbească despre relaţia ei cu Cristopher, avea o chestiune mult mai însemnată de discutat şi de care putea depinde viaţa lui.

– Vom ajunge la lordul Beresford mai târziu, dacă doreşti, dar mai întâi trebuie să răspunzi la o întrebare.

– Eşti obraznică.

– Sunt foarte îngrijorată pentru dumneata. Mă tem pentru siguranţa dumitale.

– La vârsta mea, un bărbat nu mai are de ce să se teamă.

– S-a pus la cale o conspiraţie pentru răsturnarea regelui Fernando, plătită cu bani franţuzeşti şi englezeşti. Am aflat că şi contele de Zambra este amestecat. Ginés a încordat umerii, ca şi cum s-ar fi pregătit dar nu a tăgăduit, cum se aştepta ea. Bunicule, de ce?

– O femeie n-ar trebui să vorbească niciodată despre politică.

Ágata a strâns din buze supărată. Bunicul ei era un bărbat nemaipomenit dar în privinţa femeilor se dovedea învechit şi retrograd.

– Coroana engleză a aflat şi vrea să-l înştiinţeze pe regele nostru.

– Asta explică prezenţa englezului în casa mea.

– Cristopher nu este vinovat că a ieşit la iveală această chestiune, Anglia a luat urma unor nobili englezi care sunt foarte interesaţi să-l dea jos pe regele Fernando şi să-l pună pe tron pe fratele lui, Carlos şi căutările au dus până la dumneata şi la contele de Zambra.

Ágata a auzit limpede oftatul lui.

– Atingi un subiect care e prea mare pentru tine.

– Bunicule, vreau să te ajut!

– Mă mărginesc să urmez glasul conştiinţei mele, i-a răspuns Ginés după o lungă pauză. Iar o femeie nu poate să mi-o pună la îndoială, cu atât mai mult dacă este din familia mea.

– Unchii mei au luptat pentru libertate.

Se referea la cei trei fii ai bunicului, morţi, unul la Somosierra, iar ceilalţi doi în bătălia de la Bailén.

– Moartea lor n-a folosit la nimic, a răspuns el cu o undă de tristeţe în ochi. Nu am vrut niciodată să intre în luptă, dar

nu m-au ascultat şi a trebuit să-i îngrop pe toţi trei.

– Cunoşti pedeapsa regelui pentru trădători, i-a amintit ea. Şi mă tem pentru dumneata.

– Ce trebuie să fie va fi dar ocoleşti chestiunea logodnei tale.

Ágata a dat de mai multe ori din cap în semn de tăgadă dar când voia să deschidă gura ca să-i răspundă, a auzit un glas în spatele ei care a făcut-o să închidă ochii neliniştită.

– Sunt foarte dezamăgit, fata mea.

33

Glasul tatălui ei a ţintuit-o în scaun, fără putinţă să reacţioneze. Jean Michel Martin se oprise în pragul uşii deschise, cu umărul drept rezemat de cadrul din lemn, şi se uita la ea stăpânindu-şi supărarea. De multe luni nu o mai văzuse pe fiica lui şi era atât de schimbată.

– Tată! a exclamat uimită de prezenţa în casă a părintelui ei. Jean Michel s-a apropiat şi s-a aplecat asupra ei dar ea nu era în stare să se ridice şi să-l întâmpine cum se cuvenea. Sărutul pe care i l-a dat pe creştetul capului a făcut ca ochii să i se umple de lacrimi. Îi fusese foarte dor de el dar judecând după expresia lui nu va face să-i fie uşor. Jean a luat unul dintre scaunele care se aflau lângă bibliotecă şi l-a pus în faţa biroului dar înainte să se aşeze s-a uitat la portretul Maríei Isabel. Privirea iubitoare pe care i-a adresat-o mamei ei a făcut-o să i se strângă inima. Când ai sosit? l-a întrebat şovăitoare.

– În zori. Şi a fost o adevărată surpriză să aflu că nu ai

urmat niciunul dintre sfaturile mele şi că ai nesocotit atâtea altele.

– Am multe să-ţi povestesc, a încercat să se aventureze.

– Sunt încredinţat de asta.

– Dar mai înainte trebuie să previn...

Cu un gest din deget, Jean Michel a făcut-o să tacă. Ágata începea să obosească de cât de puţine prilejuri îi dădeau să spună ce o îngrijora cu adevărat.

– Îmi vine greu să cred că ai fost în stare să îl înşeli pe bunicul tău cu o logodnă pe care eu nu am încuviinţat-o şi nici nu am de gând s-o fac. Şi cu un afurisit de englez!

Ea a ridicat bărbia cu mândrie. Erau chestiuni mult mai însemnate de care să vorbească decât relaţia ei cu Cristopher.

– Este un bărbat minunat, chiar dacă este englez, a răspuns cu o obrăznicie prost ascunsă. Ginés a răsuflat zgomotos auzindu-i obrăznicia. Ei i se părea de neîndurat ca tatăl ei să-l judece greşit pe Cristopher fără să-l cunoască. "Vor să vorbesc despre el? Prea bine!" şi-a spus. Mai devreme sau mai târziu trebuia să treacă prin asta şi cu cât mai devreme cu atât mai bine. Şi îl iubesc din tot sufletul.

„Am spus-o", s-a gândit plină de mândrie. Jean Michel a privit-o într-un fel care o înfiora. Cu o strălucire intensă de precauţie amestecată cu hotărâre.

– Ai fost foarte îndrăzneaţă să mă păcăleşti îmbarcându-te spre Anglia în loc de Spania şi intrând într-o relaţie inegală cu un necunoscut.

– Voiam s-o văd pe Marina, s-a justificat ea. Iubirea mea pentru Cristopher nu a fost ceva premeditat, pur şi simplu a apărut ca urmare a întâlnirii şi împrejurărilor.

– Când bunicul tău mi-a scris ca să-mi spună de logodna ta cu un englez, nu-mi venea să cred. Jean şi-a întrerupt un moment discursul ca s-o întrebe: Te-ai logodit?

Lucrurile puteau să se complice mult dacă recunoştea

adevărul dar Ágatei îi era foarte limpede pe cine iubea. Nu-şi va strânge nicicând sfoara în jurul gâtului mărturisind că se dăduse lui, nu o dată ci de două ori, şi în plus fără să simtă remuşcări.

– Lordul Beresford s-a purtat întotdeauna ca un domn, a răspuns cu glas liniştit dar cu o uşoară nervozitate în privire.

Jean s-a uitat drept la ea, căutând un semn care să-i arate dacă îl minţea din nou dar fiica lui îi susţinea privirea cu sinceritate şi fără să clipească.

– Eşti conştientă de primejdiile la care te-ai expus prin această aventură?

– Tată, am aflat de un posibil complot care îl priveşte pe vărul Carlos şi care îl leagă de o conspiraţie împotriva regelui Fernando, a cotra-atacat ea cu glas stăpânit. Cristopher m-a sprijinit de la început. A vrut să mă ajute să apăr bunul renume al familiei şi iubirea a apărut fără să-mi dau seama.

– Nu eşti conştientă de ambiţia de care dai dovadă dacă te hotărăşti să-l accepţi? Nu eşti de rangul, nici de neamul lui.

Ca întotdeauna, tatăl ei năruia cu argumente fiecare castel pe care ea încerca să-l clădească. Ochii Ágatei s-au înecat în lacrimi. El nu-l cunoştea pe Cristopher, nici însuşirile lui ca om, dar avea dreptate în parte; uitase cu desăvârşire că era nobil, cu un titlu pe care îl va moşteni cândva. Ea era o fată simplă, fiica unui învins şi nepoata unui moşier trădător al Coroanei.

– Dumneata m-ai crescut în credinţa că nu există om superior altuia. Că faptele sunt cele care ne deosebesc, nu rangul. Vorbele i-au sunat dure şi Jean le-a luat în cel mai rău fel cu putinţă, ca şi cum ar fi fost o provocare. Că succesul şi eşecul depind de propria atitudine.

– Nu vorbim de atribute omeneşti, fata mea, ci de o

minciună urzită în folosul propriu. Ştii ce părere am despre prietenia care te leagă de doña Marina del Valle. Întotdeauna m-a durut să te văd în dezavantaj.

– Marina crede şi se poartă fără să se gândească la moştenirea sângelui ce îi curge prin vene.

– Dar tatăl ei, contele? Gândeşte la fel ca fiica lui?

Ágata a strâns din buze ca să-şi stăpânească replica dar nechibzuinţa a fost mai puternică.

– Acum parcă aud un francez umilit de înfrângere şi care se arată răzbunător, nu un om liber care se bucură de drepturile pentru care a luptat.

– Rona! a tunat glasul bunicului ei. Cere-ţi iertare de îndată!

Ştia că mersese foarte departe şi ruşinea i-a colorat obrajii într-un roşu aprins. Tatăl ei nu era vinovat de nefericirea ei şi de simţămintele care îi întunecau judecata: iubirea pentru Cristopher, loialitatea faţă de familie.

– Îmi pare rău, tată. Răzvrătirea mea nu are justificare.

Jean i-a luat mâinile într-ale lui şi i le-a strâns cu drag. Chiar dacă era grozav de supărat pentru minciunile ei, era lumina ochilor lui şi ştia că acţiona urmându-şi pornirile. Ágata mereu dovedise o tenacitate de necrezut.

– Te-am prevenit că felul în care o creşteai o să-ţi aducă multe necazuri, l-a înfruntat Ginés pe ginerele lui, cu înfăţişare foarte serioasă. Cine educă o femeie de parcă ar fi egala bărbatului? O trimite să studieze!

Pupilele tatălui ei s-au înfipt într-ale ei cu o seninătate care mişcat-o şi a nesocotit critica bunicului, care nu văzuse niciodată cu ochi buni faptul că plecaseră în Franţa pentru ca Ágata să poată să studieze. Ginés credea sincer că femeile nu erau pregătite pentru asta, nici nu trebuiau să-şi piardă vremea printre cărţi.

– Englezul te va duce departe, într-un loc în care eu nu

voi putea să ajung.

Plângerea lui a îndurerat-o şi i-a făcut inima să bată mai tare. Francezii nu erau bine primiţi pe meleagurile englezeşti iar prezenţa tatălui ei va fi întotdeauna nedorită. Ea nu uitase dispreţul îndurat ca fiică a unui francez, la diferitele cine la care participase ca oaspete al Beresforzilor dar fusese atât de naivă să viseze că totul putea fi altfel.

– Numele lui este Cristopher, i-a spus într-o şoaptă.

– Lordul Beresford, tatăl ei stăruia cu încăpăţânare să nu folosească numele mic al englezului, te va duce departe de tot ce iubeşti şi cunoşti.

– Ştiu, a recunoscut mâhnită.

– Iar englezii se pricep de minune să ne facă să ne simţim mai prejos decât ei. Ágata l-a privit drept. Vorbele mele nu sunt urmare a înfrângerii în faţa lor de acum zeci de ani, ci pentru că stă în firea lor să se arate dispreţuitori cu restul lumii.

– Cristopher nu e aşa, l-a apărat.

– Sunt încredinţat de asta. Fiica mea nu ar alege un bărbat fără idealuri, fără păreri limpezi şi o personalitate hotărâtă dar acolo, pământul englezesc va sfârşi prin a te doborî.

– Dar dumneata te-ai însurat cu o spanioloaică, i-a reproşat cu glas îndurerat, chiar dacă resemnat.

– Şi a fost o greşeală pe care am plătit-o foarte scump, a recunoscut. Vreme de ani, mama ta a trebuit să îndure dispreţul propriei familii, al prietenilor ei. Să trăiască înconjurată de priviri ranchiunoase i-a minat firea veselă, iubitoare iar asta este ceva ce nu doresc pentru singura mea fiică.

Ágata înţelegea şi îşi amintea prea multe lucruri. Tristeţea feţei lui de câte ori trebuia să meargă la piaţă, şuşotelile vecinelor când trecea pe lângă ele. Unele bătrâne, de câte ori o întâlneau, îşi făceau cruce, de parcă l-ar fi văzut pe

diavol în carne şi oase. Da, María Isabel suferise prea mult din iubire. Iar el va face imposibilul pentru ca fiica lui să nu aibă aceeaşi soartă.

– Ai face-o din nou soţia dumitale? l-a întrebat cu îndrăzneală pe tatăl ei.

Tăcerea a atârnat între ei ca o spadă ascuţită.

– Întrebarea este, draga mea Ágata, m-ar accepta din nou mama ta, ştiind tot ce i se va întâmpla pentru că mă iubeşte?

În următoarele ceasuri, Jean s-a dedicat năruirii unul câte unul a argumentelor ei în favoarea lordului Beresford. Ginés a făcut front comun cu ginerele lui şi amândoi au înfăptuit minunea: Ágata s-a învoit să nu-l mai vadă pe Cristopher şi să rupă orice legătură sentimentală cu el; în schimb, bunicul ei trebuia să stea de vorbă cu englezul şi să-i spună de ce luase parte la complotul împotriva regelui. Ea avea încredere că Cristopher va putea să spele numele Lucena şi să-l împiedice pe regele Spaniei să afle de conspiraţie.

Era frânt de oboseală dar izbutise să le închidă calea conspiratorilor, până în punctul de a-i împiedica să reacţioneze la vreme, deşi să descopere numele lui Ginés de Lucena şi al lui Álvaro del Valle presupusese o surpriză care îl stânjenea şi îl făcea să şovăie uşor cu privire la măsurile pe care trebuia să le ia. Cristopher se înşelase în privinţa consilerului secretarului de Stat spaniol şi trebuia să stea de vorbă cu Carlos de Lucena. De fapt, chiar în acel moment se ducea la o întâlnire cu el. Şi Lorenzo del Valle dorea să-i vorbească lui Cristopher înainte ca acesta să completeze şi să încheie raportul pe care el însuşi îl va duce la Londra în curând.

Trimisese degrabă ordinul asupra arestării lui Richard Moore de îndată ce va călca pe pământ englezesc. Aflase că şi cumpărase bilet pe un vapor spaniol care va pleca

miercurea următoare din portul Cádiz, cu destinaţia Dover. Poliţia metropolitană din Londra, cunoscută drept Scotland Yard era înştiinţată de sosirea nobilului şi era pregătită să-l interogheze şi, eventual, să-l aresteze. A doua zi, seara, sprijinit de Poliţia Generală a Regatului Spaniei îi va vâna pe cei trei francezi amestecaţi în complot: Adolphe Basile, Claude Benoît şi André Molière. Izbutise să împiedice fuga lor în Franţa dar acum rămânea partea cel mai grea: ce să facă cu informaţia despre contele spaniol şi bunicul femeii pe care o iubea.

34

Cristopher primise invitaţia lui Lorenzo del Valle pentru o întâlnire cu Carlos de Lucena la palatul Zambra. Aştepta într-unul dintre frumoasele saloane ca majordomul să-l conducă în bibliotecă. O dată acolo, s-a pregătit să aştepte cu răbdare sosirea celor doi bărbaţi, în vreme ce privea frumoasele picturi de pe pereţi. Picturile murale din palatul Zambra erau cu adevărat spectaculoase şi ar fi putut să le admire ceasuri întregi dar intrarea lui Carlos de Lucena, urmat de moştenitorul contelui, l-a făcut să îndepărteze privirea de pe fresce ca să se uite la ei.

Chipul întunecat al lui Carlos i-a arătat că avea să facă faţă la negocieri dure.

Lord Beresford, luaţi loc, vă rog, l-a salutat spaniolul cu glas marţial.

Don Carlos, a răspuns cu aceeaşi răceală şi s-a aşezat pe scaunul pe care i-l arătase.

– Doriţi un coniac? l-a întrebat Carlos dar Cristopher a refuzat politicos. Voia să sfârşească cât mai grabnic întâlnirea. Îmi închipui că acum ştiţi totul despre chestiunea care v-a adus la Córdoba. Cristopher a confirmat cu un gest al capului. Vreau să vă propun un târg. Numele meu pentru cel al unchiului meu în raportul pe care îl veţi trimite superiorilor dumneavoastră.

Putea să se aştepte la orice dar nu la această idee nechibzuită, chiar dacă de un eroism care l-a făcut să mijească ochii ca să-l privească mai bine pe spaniol.

– Este munca mea, nu obişnuiesc să ascund adevărul oricât de neplăcut ar fi el.

Carlos a oftat obosit văzând obstacolul ce i se ridica în faţă.

– Unchiul meu şi-a pierdut cei trei fii în război; mintea îi este un pic tulbure şi ideile greşite.

– M-am gândit mult la acest lucru.

– Conspiraţia a fost înlăturată. Nu există pricină pentru care să fie trimişi la spânzurătoare doi oameni care au acţionat împinşi de idealurile lor de progres.

– Nu-mi revine mie să judec asta.

– N-aţi făcut niciodată vreo greşeală, lord Beresford?

– Nu mi-am trădat niciodată ţara, dacă la asta vă referiţi.

Lorenzo continua să tacă, privind ca un simplu spectator discuţia dintre prietenul lui şi englez.

– Sunteţi conştient că moartea unchiului meu va apăsa pe conştiinţa mea şi a verişoarei mele?

El era pregătit pentru această lovitură sigură dar tot îl durut.

– Să n-o amestecăm pe domnişoara Martin în această discuţie, a subliniat pe un ton echilibrat.

Lorenzo a hotărât să intervină pentru prima oară.

– Ágata nu vă va ierta că aţi îngăduit moartea bunicului

dacă aţi fi putut s-o evitaţi.

– Este femeie, îmi asum atitudinea şi reacţia ei în această privinţă.

– Ştiu că mai mulţi membri ai parlamentului dumneavoastră dezaprobă politica regelui nostru, înăuntrul şi în afara graniţelor.

– Când se conspiră cu bonapartiştii pentru înlăturarea unui rege, situaţia capătă alte proporţii; rezultatele pot avea urmări dăunătoare pentru Anglia şi asta e ceva ce nu putem să îngăduim; nu, când atâţia compatrioţi de-ai mei au murit pentru voi.

Carlos şi-a mângâiat gânditor barba incipientă. Englezul era un os greu de ros şi cu idei foarte limpezi. Rostise ultimele vorbe ca pe un reproş dar el putea să-i înţeleagă şi să-i aprecieze părerea; propriul tată fusese gata să-şi piardă viaţa în bătălia de la Bailén.

– Trebuie să fie o cale prin care să ajungem la o înţelegere mulţumitoare, fără ca părţile amestecate să se resimtă, a zărit Lorenzo.

În Salonul Mozarab s-au scurs câteva minute lungi şi încordate înainte să vorbească iarăşi Cristopher.

– Sfătuiţi-l pe contele de Zambra să nu se întoarcă de la Ruhvencastle.

Ameninţarea, deghizată în sugestie, l-a făcut pe Lorenzo să strângă pumnii şi să scrâşnească din dinţi.

– Acesta pare un ultimatum, lord Beresford, a spus stăpânindu-i să creadă.

– Puteţi s-o luaţi cum vreţi, dar un om inteligent ar considera-o ca pe o avertizare.

– Şi unchiul meu trebuie să părăsească singurul cămin pe care l-a cunoscut? a întrebat Carlos încruntat.

– Don Ginés de Lucena va fi bine venit la Whitam Hall; va fi un oaspete preţuit în casa mea. Carlos a rămas cu gura

căscată. Englezul era prea cinstit ca să accepte un şantaj dar dovedise că era făcut dintr-un aluat cu mult peste media muritorilor şi l-a admirat pentru corectitudinea lui. El înfruntase adversari mult mai puternici dar nu cu idei atât de bine definite, ceea ce îl făcea foarte primejdios când era vorba să treacă la fapte şi receptiv la situaţiile grele. Voise să facă un schimb dar lordul Beresford îi oferea un prilej de aur pe care nu avea de gând să-l irosească. Chiar dacă să-l convingă pe unchiul lui să părăsească Spania pentru o vreme avea să fie o altă poveste. Puteţi fi încredinţaţi că nu voi trimite raportul până ce nu se va celebra căsătoria mea cu domnişoara Martin. Nunta noastră de la Whitam Hall va fi scuza desăvârşită pentru o călătorie în Anglia a familiei ei materne. Lorenzo a oftat adânc auzindu-l. Astfel, interesele dumneavoastră vor fi apărate aici în Córdoba iar don Ginés de Lucena scăpat de mânia regelui spaniol.

"Fir-ar să fie, englezul are dreptate!" s-a gândit Carlos dar acum dădeau peste o piedică şi mai mare: refuzul bunicului şi tatălui Ágatei în privinţa nunţii.

– Mi-ar plăcea să am cuvântul dumneavoastră.

Cristopher a zâmbit pentru prima oară de când începuse întâlnirea.

– Un adevărat domn nu are nevoie să şi-l dea.

Lorenzo voia să spună ceva despre asta dar un ciocănit în uşă al majordomului şi intrarea sa bruscă i-a făcut pe cei trei bărbaţi să se întoarcă spre el şi să rămână tăcuţi.

– Domnul Martin cere îngăduinţa să vorbească între patru ochi cu lordul Beresford.

O strălucire de interes a fulgerat în pupilele lui Cristopher care a făcut cu capul un gest de încuviinţare. Fusese o surpriză să afle că tatăl Ágatei se afla deja în Córdoba.

Jean Michel a rămas în prag, nehotărându-se să intre, preţ de câteva clipe. Nu se aştepta să-l găsească în palatul

Zambra pe vărul fiicei sale, Carlos de Lucena.

– Domnule del Valle, l-a salutat mai întâi pe întâiul născut, cu glas bine modulat, într-o spaniolă desăvârşită, fără accent. Carlos, ce surpriză să te găsesc aici. Acesta s-a ridicat de pe scaun şi i-a întins mâna. Nu ştiam că eşti în Córdoba, i-a spus dar nearătându-se surprins, ca şi cum prezenţa lui era ceva aşteptat. Cristopher l-a privit cu ochi critic pe tatăl femeii care îl înnebunea. Jean Michel Martin era un bărbat chipeş, cu privirea dreaptă. Avea aceeaşi culoare de păr ca şi fiica lui, dar abundenţa de fire albe îl făcea să pară şi mai deschis. Bărbia, pătrată şi puternică, era o dovadă limpede a firii sale hotărâte. Singura trăsătură nepotrivită cu chipul erau ochii mari şi migdalaţi, de o nuanţă albastru închis. De departe păreau la fel de negri ca ai Ágatei şi aveau o strălucire de inteligenţă care l-a alertat. Lord Beresford, i-a întins mâna fără să-şi îndepărteze privirea intimidantă de la el. Cristopher i-a răspuns la salut cu toată eleganţa şi corectitudinea învăţate din leagăn. Voi fi foarte scurt. Iertaţi-mi îndrăzneala de a veni să discut cu dumneavoastră la Zambra dar mă grăbeam...

Lorenzo l-a întrerupt cu unul din zâmbetele lui, în stare să topească inimile femeilor.

– Jean, te rog, dumneata eşti mereu bine venit.

– Mulţumesc, Lorenzo.

– Cum a fost călătoria? Nădăjduiesc că s-a petrecut fără probleme.

– Un pic obositoare. Să trec graniţa pe la Bielsa în loc de Irún a fost o prostie din partea mea. Aşa trăgeam nădejde că ajung mult mai grabnic dar o furtună în Pirinei mi-a oprit trăsura vreme de două zile.

– Bun, te las cu oaspetele meu, vom bea ceva mai târziu dacă vei găsi de cuviinţă.

Dar Jean nu i-a răspuns. Se uita drept la englezul care

avusese îndrăzneala să pună în primejdie viaţa fiicei sale lăsând-o să călătorească fără prezenţa unui apărător. Dar el nu ştia că Ágata avusese întregul echipaj de pe vapor ca scut; nicio femeie nu ar fi putut să fie mai bine păzită ca ea, de către oamenii lui Cristopher Beresford.

Carlos şi Lorenzo au ieşit degrabă din salon. Francezul şi englezul s-au măsurat ca nişte adversari dar cu respectul pe care îl dă experienţa de a nu greşi dintr-o pornire voită.

– Doresc să vă cer să renunţaţi la pretenţiile asupra fiicei mele.

Cristopher şi-a zis că omul nu umbla cu ocolişuri, mergea drept la ţintă şi la inimă cu precizia demnă de cel mai bun rival. Ştia că va fi un combatant de temut dar nu-i păsa; urcase pe creste mai abrupte şi mai grele.

– Onoarea mea de bărbat mă împiedică să-mi iau cuvântul înapoi, a răspuns pe un ton liniştit care nu arăta încordarea ce îl stăpânea.

Jean a mijit ochii cu o bănuială grozavă. Ce îi ascunsese fiica lui? Ce minciună pusese la cale ca să apere gâtul englezului?

– Alegeţi-vă cu mare grijă vorbele, lord Beresford, fiindcă vorbiţi cu un tată furios şi cu dreptul divin să-şi apere ceea ce iubeşte.

Cristopher a ştiut că greşise cu răspunsul său.

– Vă cer formal mâna fiicei dumneavoastră, Ágata Rowena.

Furia de pe chipul francezului nu scăzuse câtuşi de puţin de când începuseră discuţia.

– Cererea dumneavoastră este categoric respinsă, i-a răspuns sec. Nedumerirea lui Cristopher a fost mai mult decât limpede. Preţ de câteva secunde nesfârşite, protestul i-a rămas în gât. Bună seara, lord Beresford, a spus Jean în chip de despărţire şi deja se pregătea să plece când el a

izbutit să reacţioneze.

– Îmi închipui că Ágata are ceva de spus despre asta.

Vorbele lui au oprit paşii bărbatului, care s-a întors înainte de a scoate un plic din buzunarul hainei şi a-l lăsa pe măsuţa de lângă fotoliile din piele din colţul cel mai îndepărtat al biroului. Cristopher nu putea să creadă purtarea lui. Pleca aşa, pur şi simplu? Îi respingea cererea într-un fel atât de impersonal şi rece? A clipit de mai multe ori după ce a auzit uşa închizându-se. Curentul uşor produs de mişcarea bruscă a uşii i s-a părut aer îngheţat care l-a făcut să se înfioare.

Asta era tot? Făcuse o călătorie atât de lungă doar ca să-i spună "nu„ fără alte lămuriri? Nu putea să creadă. Dar francezul se înşela amarnic dacă îşi închipuia că spusese ultimul cuvânt.

Din doi paşi, a ajuns la plicul care zăcea pe lemnul fin. L-a desfăcut cu bruscheţe şi a citit ce scria pe hârtie. Un minut mai târziu, înjura violent. Ágata fusese scurtă dar hotărâtă iar el era gata să-i sucească gâtul din pricina biletului neaşteptat. A mototolit hârtia şi a aruncat-o la coş. Apoi a ieşit din salon de parcă ar fi fost urmărit de diavol. Însă, după o clipă s-a întors şi a luat scrisoarea. Nu văzuse niciodată scrisul Ágatei, iar un bun agent nu nesocotea nicio posibilitate sau indiciu, fie ele false sau nu.

35

Ágata auzea perfect discuţia din salon dintre tatăl şi bunicul său. Ea avea poruncă strictă să rămână în odaia sa fără să intervină. Făgăduiala smulsă de tatăl ei o apăsa ca o

piatră de moară. Se zbătuse vreme de ceasuri între ceea ce îi dorea inima şi ceea ce îi dicta mintea. Se afla la o răspântie grea, care o chinuia şi consimţise ca Jean Michel să rezolve chestiunile cu Cristopher dar acum îndoiala mușca din ea. Spunea foarte puţin în favoarea ei că nu se înfruntase faţă în faţă cu bărbatul care mereu fusese cinstit cu ea, dar ideile învechite ale bunicului Ginés îi lăsau foarte puţin loc să acţioneze de una singură. Acesta chiar încuiase uşa odăii ei de câteva ori, ceva cu totul netrebuincios, căci Ágata avea de gând să-şi ţină cuvântul.

Ştia prea bine că prăpastia care îi despărţea era de netrecut dar de ce tatăl ei nu îi dădea un ultim prilej să îi vorbească? Ca să nu dea dovadă de slăbiciune. Dar ce femeie îndrăgostită nu dovedeşte slăbiciune pentru omul pe care îl iubeşte din toată inima? A ascultat cu sufletul la gură întrebările pe care tatăl ei i le punea bunicului şi răspunsurile hotărâte ale acestuia dar nu ajungeau la nicio înţelegere. Ágata s-a gândit că dacă părinţii ei au putut să aleagă, de ce nu i se îngăduia şi ei acelaşi lucru?

S-a uitat tristă prin odaie şi pentru prima oară a înţeles de ce i se dăduse când a împlinit paisprezece ani. Odaia nu avea ferestre spre în afară, singura cale de acces era uşa care dădea în micul vestibul iar curtea cu ziduri înalte era inexpugnabilă.

Câtă vreme va trebui să stea acolo înăuntru, fără să facă nimic? În ciuda a ceea ce-i spunea inima, Ágata primise fiecare poruncă nestrămutată, fiecare hotărâre deghizată în sugestie. Şi-a ascuţit auzul dar nu mai putea să audă glasul bunicului şi a ştiut că plecase de acasă. Era foarte greu să se întoarcă până ce nu îi trecea supărarea pricinuită de discuţiile cu tatăl ei. A oftat adânc ca să încerce să scape de nodul din piept care o împiedica să răsufle cum trebuie. Mereu fusese o fiică şi o nepoată ascultătoare dar în acel moment

supuşenia ei i se părea un stigmat al diavolului. Mama ei luptase pentru ce iubea, şi-a înfruntat tatăl şi un popor întreg ca să-şi apere iubirea. Ea de ce se resemna? Ce o oprea? Deosebirea dintre tatăl ei şi Cristopher era prea mare ca să nu ţină cont de ea.

Jean Michel hotărâse să rămână în ţara soţiei lui în ciuda tuturor greutăţilor pe care a trebuit să le înfrunte, dar Cristopher era un nobil cu obligaţii pe care nu putea să le ocolească. Şi chiar dacă ea ar fi fericită cu el oriunde, dacă şi-ar urma pornirile, tatăl şi bunicul ei ar suferi din pricina hotărârii sale toată viaţa iar ea îi iubea prea mult ca să le pricinuiască o asemenea durere. S-a tot gândit la ce trebuia să facă pentru a-i vedea pe toţi fericiţi. Dar Ágata, în grozava ei neliniște personală, hotărâse că voia să se despartă de iubirea vieţii ei; dorea să-l consoleze, să facă despărţirea prietenească şi mai puţin dureroasă pentru amândoi. Avea nevoie să şi-l amintească cu chipul zâmbitor, privind-o pentru ultima oară cu strălucirea inteligentă a ochilor lui. Şi trebuia să-şi mulţumească familia ţinându-şi făgăduiala smulsă dintr-o pornire a minţii dar nu şi a inimii, care continua să se arate încăpăţânată faţă de hotărârile creierului. Trebuia să aibă o ultimă discuţie cu Cristopher şi pentru asta, trebuia să ceară ajutorul singurului om care putea să i-l dea: Lorenzo del Valle. O să aştepte câteva zile, pentru ca tatăl şi bunicul ei să nu bănuiască ce voia să facă şi spera să izbutească.

Cu această hotărâre, s-a apropiat de micul birou ca să scrie o scrisoare.

Lorenzo şi-a privit îngrijorat prietena. Ceea ce îi cerea era de neconceput. Venise la Casa Lucena la solicitarea ei. Biletul ei îl îngrijorase foarte mult dar nu era sigur de ce îl chemase. Îi făgăduise lui Carlos că va încerca s-o apere de

propriile ei porniri. În mod greşit, prietenul lui credea că va putea să facă asta. De ce credea că el era singurul în stare s-o stăpânească pe verişoara lui? Era limpede că Ágata mereu ascultase de sfaturile lui dar când o femeie este îndrăgostită cum era ea, asta era o treabă foarte serioasă.

– Ţi-am spus c-am să te ajut, dar nu aşa.

Ágata şi-a pus mâinile în şolduri. Să-l convingă pe Lorenzo se dovedea şi mai greu decât să încerce cu tatăl ei. Ea nu voia decât să o apere în caz că era descoperită.

– Cristopher merită o lămurire din partea mea. Şi nu tăcerea asta absurdă dată de tata şi de bunicul.

– Lămurirea de rigoare i-a dat-o tatăl tău la Zambra.

– Am tot dreptul să încerc să-mi rezolv treburile cum cred mai bine de cuviinţă şi sunt încredinţată că făcând cum vor ei greşesc.

– Nu vreau să devin duşmanul familiei tale pentru un moft. Ochii Ágatei au strălucit cu o durere care a făcut ca stomacul lui Lorenzo să se strângă. Pupilele îi arătau limpede chinul pe care îl îndura. Dacă faci asta, totul o să fie şi mai greu. Ar trebui să laşi lucrurile aşa cum sunt.

– Prietenii buni se ajută, l-a înfruntat ea cu reproş.

– Prietenii ne împiedică să facem greşeli ireparabile.

– Ce rău poate să-mi facă să stau de vorbă cu un bărbat care în curând va pleca în Anglia? Va dispărea din viaţa mea ca şi cum niciodată nu l-aş fi întâlnit. Şi nu poţi să-ţi închipui cât mă doare lucrul ăsta.

Expresia şovăitoare de pe chipul lui Lorenzo i-a dat răspuns la multe necunoscute. Nu putea să creadă. Încerca să-i apere virtutea evitând o întâlnire între ea şi Cristopher!

– Tatăl tău se teme că te va compromite, a recunoscut în cele din urmă. Fiindcă astfel nu ar mai putea să evite căsătoria voastră.

Îi venea să râdă ca o nebună. La asta se reducea totul?

L-a privit hotărâtă pe prietenul ei înainte să-i mărturisească:

– Tata nu are de ce să se îngrijoreze. Nu există primejdia de a mă da lui Cristopher pentru că deja am făcut-o şi nu mă omiesc. Nările lui Lorenzo s-au dilatat şi ochii i s-au redus la o linie primejdioasă. Ceea ce tocmai spusese ea schimba totul. Ştiu foarte bine care îmi este locul, a continuat Ágata şi doresc să acţionez cu maturitate şi inteligenţă. De aceea, Cristopher merită să audă de pe buzele mele un rămas-bun definitiv...

Lorenzo a întrerupt-o:

– Ştii ce ai recunoscut? a întrebat-o deodată.

Ea a răsuflat cu putere.

– Întotdeauna am fost conştientă de poziţia pe care o ocupă lordul Beresford şi de cea pe care o ocup eu. I-a pomenit titltul ca să nu mai rămână nicio îndoială că acţionase pe deplin conştientă de faptele ei, dar expresia lui Lorenzo continua să fie hotărâtă. Ştiu că o relaţie serioasă între noi este cu neputinţă dar nu pot să-mi îndrept inima pe alt drum, chiar dacă încerc s-o fac cu capul.

– Vorbeşti într-un fel nechibzuit.

– Nu ai încerca să faci la fel dacă te-ai afla într-o situaţie asemănătoare? Dacă ai iubi din tot sufletul, chiar dacă ai şti că acele simţăminte nu au cum să se împlinească? Ágata tocmai îi aruncase o provocare. Ce rău poate să-mi facă să-mi iau rămas-bun de la Cristopher?

Lorenzo a privit-o atât de intens încât ea a roşit. Preţ de câteva momente au rămas tăcuţi.

– Englezul tău stă la hanul *Elvira*. Ágata s-a răsucit cu putere ca să se uite la vărul ei, care tocmai intrase pe uşa bibliotecii. Chiar eu te voi duce acolo după ce vom vorbi, a adăugat Carlos.

– Când ai venit? l-a întrebat mirată.

– Lasă-ne un moment singuri, Lorenzo, este grabnic să

am o discuţie cu verişoara mea înainte să mă întorc la Madrid.

Acesta a făcut un gest de încuviinţare şi a oftat uşurat, fiindcă lăsase responsabilitatea pe umerii lui Carlos.

– Ne mai vedem, Ágata; bună ziua, Carlos.

După ce del Valle a plecat, vărul ei şi-a înfipt ochii pe ea.

– Stai jos. Porunca fusese categorică şi Ágata s-a supus fără să crâcnească. Am nevoie de ajutorul tău, i-a spus dintr-o dată.

– Ştii doar că poţi să te bizui pe mine, a răspuns ea îngrijorată.

Ochii întunecaţi ai vărului ei păreau obosiţi.

– Mai înainte trebuie să afli despre ce e vorba. Ágata a rămas tăcută şi Carlos a răsuflat adânc. Trebuie să-l duci pe bunicul tău departe de aici, în Franţa şi te rog să ai grijă de el. Ea a clipit de mai multe ori încercând să pătrundă înţelesul vorbelor ei. Lordul Beresford este dispus să aştepte cât va fi nevoie înainte să trimită raportul la Londra.

– Bunicul nu va pleca, i-a spus Ágata cu convingere.

– Ştiu, dar am aranjat totul ca s-o facă.

– Cum? l-a întrebat nedumerită.

– Am închiriat o căsuţă în sud, pe lângă Bordeaux. Tatăl tău m-a ajutat cu demersurile.

Atunci ea a înţeles absenţa vărului ei din ultimele zile.

– Tata este de acord?

– Da. Ştie ce primejdie îl paşte pe Ginés dacă rămâne în Córdoba.

– Înţeleg, a răspuns.

– Dar va trebui să rămâi cu el în Franţa următoarele luni. Sau până se potoleşte furia regelui.

Ágata a înţeles că tatăl ei văzuse şansa de a o îndepărta de englez şi de aceea consimţise ca ea să se întoarcă în Franţa dar nu ştia că ea hotărâse deja că Cristopher nu-şi avea locul

în viitorul ei.

– Te vor însoţi Lucas şi Felipe şi vor rămâne cu voi ca să vă poarte de grijă. Manuel şi Ramón se vor ocupa de fermă până se întoarce unchiul.

– Poate că nu va mai putea să se întoarcă, a spus întristată.

– M-am gândit la asta dar altă chestiune trebuie s-o lămurim. Ea l-a privit drept în faţă. Lordul Beresford nu trebuie să ştie unde te afli. De ce îi cerea vărul ei aşa ceva? E dispus să ne dea cât timp avem nevoie dar este mai bine să nu ştie locul unde se ascunde Ginés. Aşa nu va fi nevoit să facă faţă unei probleme şi mai mari în cazul în care coroana spaniolă se hotărăşte să cerceteze rolul lui.

– Ce încerci să-mi spui? l-a întrebat cu glasul un pic tremurător.

– Poate fi acuzat de complicitate, să rămână dezonorat ca agent al Coroanei pentru că a ascuns informaţii. Dar dacă nu ştie unde vă ascundeţi, cu greu ar putea să-l acuze. Ágata înţelegea prea bine. Vrea să vă ducă la casa lui din Portsmouth dar asta nu este cu putinţă. Relaţiile bune dintre Spania şi Anglia ar face ca Ginés de Lucena să trebuiască să se întoarcă la Córdoba. Coroana spaniolă s-ar aştepta la o pedeapsă exemplară din partea Angliei pentru complicele unui trădător al Spaniei; înţelegi?

– Da, şi îmi pare rău că nu m-am gândit la asta.

S-a gândit preţ de un moment. Dacă Beresforzii ajutau un trădător, bunul lor nume ar fi pătat pentru totdeauna cu o ocară greu de şters. Cristopher nu merita aşa ceva pentru că voise să se poarte ca un domn. Ea se dăduse lui pentru că îl iubea şi nu putea să se căiască, nu avea de gând s-o facă. Va păstra o amintire frumoasă despre iubirea imposibilă pe care i-o purta.

Ágata a închis ochii cu adâncă durere. În niciun caz nu voia să-i facă rău lui Cristopher şi ştia că vărul ei avea

dreptate să acţioneze cu atâta băgare de seamă.

– Când totul se va fi sfârşit, vei putea să iei legătura cu el şi să-i lămureşti pricina tăcerii tale. Ágata a ştiut că aşa ceva nu ar fi cu putinţă. Cristopher trebuia să-şi ocupe locul, iar ea pe-al ei. Te voi însoţi până la han ca să-ţi iei rămas-bun de la lordul Beresford, cum doreşti. Îi voi spune tatălui tău că ai petrecut după-amiaza cu mine. Am să te aştept la taverna Montilla. Ágata voia să spună ceva, dar Carlos nu i-a îngăduit. Lordul Beresford nu trebuie să bănuiască nimic. Dacă îl iubeşti cu adevărat, trebuie să păstrezi tăcerea, pentru integritatea şi bunul lui nume.

Ea s-a întrebat dacă va fi în stare să-şi ia rămas-bun de la Cristopher fără ca el să-şi dea seama de adevăratele ei gânduri, dar trebuia s-o facă.

– Să mergem, atunci, i-a spus.

36

Era aşa de furios că, dacă va mai merge cu paşi atât de hotărâţi prin încăpere va lăsa urme pe podea. De trei ori încercase s-o vadă pe Ágata dar tatăl şi bunicul ei îl împiedicaseră. De câte ori mersese la Casa Lucena în zile şi la ore diferite, ca să îi ia pe nepregătite, ea era închisă în odaia ei, nedorind să-l primească, sau absentă. I se părea prea suspectă tăcerea ei, consimţământul voit de a nu avea o întâlnire faţă în faţă cu el ca să discute limpede şi fără apăsarea celor doi spanioli, ca să hotărască una sau alta. Şi în mijlocul acelei descurajări, Cristopher era cu adevărat îngrijorat pentru tatăl lui; s-a uitat la scrisoarea pe care o

ţinea în mână şi a recitit-o, cum făcuse în ultimele două ceasuri. John suferise un alt infarct, trebuia să se întoarcă de îndată în Anglia dar mai înainte trebuia să vorbească cu Ágata şi să nu poată s-o facă degrabă îi pricinuia o durere de stomac de neîndurat. De o săptămână, Andrew şi cu el stăteau în Casa Elvira, un han mic chiar în inima oraşului. Orgoliul îl împiedica să mai primească ospitalitatea lui Lorenzo del Valle şi să rămână în casa Ágatei era cu totul de negândit. Aşadar, închiriase singurele camere din pensiune şi fiind situate la nivelul de sus avea deplină intimitate. Încăperile comunicau între ele prin salonul mic la care se ajungea drept de pe coridor şi în fund erau uşile care închideau cele două camere de dormit pe care le foloseau Andrew şi el. Dar fratele lui nu prea stătea la pensiune. Se bucura, până la primele ore ale dimineţii de feluritele sărbători care aveau loc pe străzile Córdobei; părea că voia să profite până la ultimul minut. Cristopher şi-a trecut degetele prin părul răvăşit. Se gândise ca ultimă soluţie să-i ceară ajutorul lui Carlos de Lucena ca să încerce să-l înduplece pe Jean Michel. Se gândise chiar să se caţere pe zidul care ducea în odaia ei dar a renunţat iute pentru că trebuia să facă lucrurile bine şi un bun început era să încerce să-l convingă pe tatăl ei de bunele lui intenţii dar, fir-ar să fie!, nu izbutea. Nişte ciocănituri uşoare în uşă l-au făcut să se trezească brusc din gândurile sale şi să se îndrepte într-acolo fără să stea pe gânduri. Când a deschis, inima i-a sărit din piept. Oprită în prag, era chiar Ágata Martin. Îl privea în tăcere, frângându-şi mâinile şi deodată o furtună l-a scuturat din cap până-n picioare.

Niciunul dintre ei nu a ştiut cum s-a întâmplat, dar dintr-o dată ea era în braţele lui, primind un sărut lung şi adânc. Cristopher a dus-o înăuntrul încăperii mici în vreme ce închidea uşa. Ágata s-a lăsat sărutată cu dorinţă şi disperare,

îi fusese atât de dor de el!

– Am crezut c-o să-nnebunesc. Nu mă lăsau să te văd.

– Şi mie mi-a fost tare dor de tine.

– Ai un tată foarte încăpăţânat, acum ştiu cu cine semeni.

– Suntem puţin îngrijoraţi pentru bunicul.

– Ştiu, de câteva zile întorc problema pe toate feţele dar am ajuns la o înţelegere destul de mulţumitoare cu vărul tău. Cred că totul poate să iasă bine.

– Dar n-am venit să vorbesc despre bunicul, i-a spus ea pe un ton seducător.

– Nici eu nu vreau asta, a răspuns Cristopher cu glas plin de emoţie şi fără să poată să-şi ia ochii de la ea. Vino, trebuie să facem planuri şi avem foarte puţină vreme. Ágata a simţit un fior în stomac auzindu-l. Trebuie să mă întorc de îndată la Portsmouth, tata s-a îmbolnăvit grav. Inima ei aproape s-a oprit. Şi-a înfipt pupilele negre într-ale lui. Putea să-i vadă îngrijorarea de pe chip. Odată acolo, voi face demersurile necesare ca să obţin o licenţă specială pentru căsătoria noastră, care va trebui să aibă loc grabnic. Când vom fi căsătoriţi, voi trimite Coroanei raportul. Tăcerea ei nu a fost observată de Cristopher, care nu şi-a dat seama nici de neliniştea din frumoşii ei ochi. Vei putea să te îmbarci săptămâna viitoare, împreună cu bunicul tău. Eu vă voi aştepta la Dover ca să vă duc la Whitam Hall. Carlos de Lucena mi-a făgăduit că va vorbi cu tatăl tău ca să aprobe căsătoria noastră. Ágata avea în continuare buzele pecetluite, în vreme ce asculta vorbele lui. Îl privea cu duioşie nesfârşită şi adâncă tristeţe. El făcea planuri pentru o viaţă împreună dar era foarte departe de a izbuti. Îl iubea atât de mult încât trebuia să-l protejeze. Trag nădejde că tata îşi va reveni curând, deşi sunt recunoscător pentru acest noroc neaşteptat. Coroana nu va pretinde să-i trimit raportul câtă vreme el este convalescent. Vor avea răbdare până la însănătoşirea lui deplină, ceea ce ne dă vreme

să acţionăm.

Deodată, ca şi cum şi-ar fi dat seama de tăcerea ei, a privit-o lung, scrutându-i strălucirea din ochi, curba uşoară a buzelor roşii, care îi zâmbeau aşa cum îşi doreşte orice bărbat îndrăgostit.

– E gravă starea lui John? l-a întrebat, cu adevărat îngrijorată.

– A avut o recădere; a suferit un atac de cord acum câţiva ani şi sănătatea lui este destul de delicată.

– Atunci, trebuie să te întorci fără întârziere. El i-a zâmbit văzându-i îngrijorarea. Ágata era extraordinară şi foarte curând va fi soţia lui. Te iubesc, Cristopher, i-a mărturisit ea deodată. Te iubesc din tot sufletul.

I-ar fi plăcut să audă de pe buzele lui Cristopher o declaraţie de iubire la fel ca a ei, o dorea cu toată puterea, tânjea după ea. Dar despărţirea tăcută care trebuia să se petreacă peste câteva momente ar fi fost mult mai dureroasă decât îşi închipuia dacă el i-ar fi făcut-o. Ar fi două inimi îndrăgostite silite să se despartă. Ágata înţelegea prea bine că bunicul ei nu ar fi în siguranţă în Anglia, nu, când ambele coroane, cea engleză şi cea spaniolă, aveau relaţii aşa de bune şi interese reciproce. Dacă voia să-l salveze, trebuia să-l scoată din Spania dar spre Franţa nu spre Anglia şi dacă îl iubea cu adevărat pe Cristopher, trebuia să-l lase liber pentru ca nicio bănuială să nu atârne deasupra capului său, asupra poziţiei sociale pe care o va avea ca viitor marchiz de Whitam.

– Ai cuvântul meu că ne vom întoarce la Córdoba de câte ori doreşti. Cu tine am învăţat să iubesc acest pământ, i-a spus el cu dulceaţă. Am înţeles şi apreciez oamenii ei, idealurile şi ţelurile lor. Córdoba este aproape la fel de frumoasă ca şi tine.

– Atunci, lasă o dată vorba şi iubeşte-o pe această cordobeză aproape la fel de frumoasă ca şi Córdoba.

Invitaţia ei l-a luat cu totul pe nepregătite. Vreau să-mi amintesc sărutările tale, să-mi amintesc gustul tău când vei fi departe de mine. Iubeşte-mă! l-a aţâţat.

– Ca o canalie? a întrebat-o cu ochi arzând de dorinţă.

– Singurul meu amant canalie. Cristopher nu a mai avut nevoie de altă invitaţie. A luat-o în braţe, a sărutat-o şi a început să se îndrepte cu ea spre dormitor. I se părea atât de uşoară încât ar putea s-o ducă până la capătul lumii. Ágata s-a prins de gâtul lui şi cu limba i-a smuls un geamăt răguşit care a mulţumit-o în taină. Sub acel strat aristocratic se ascundea un bărbat foarte pătimaş, cu sângele la fel de fierbinte ca al ei. Cristopher s-a rezemat cu spatele de uşa dormitorului ca s-o închidă, dar fără să-i dea ei drumul. Gurile lor s-au devorat una pe alta cerând mai mult de la celălalt. Şi-a pus picioarele Ágatei în jurul taliei, ţinând-o practic agăţată de el. Îmi place la nebunie gâtul tău gol, i-a spus ea ca să-l aţâţe. Trag nădejde să nu te mai văd niciodată cu vreuna dintre batistele alea scorţoase, dar dacă o faci, am să ţi le ard din nou pe toate.

El a râs amintindu-şi de îndrăzneala ei dar hohotul i-a rămas în gura care i-a cerut iarăşi limba cu îndrăzneală. Încercând să-şi amintească locurile ei ascunse, curbele dinţilor, cerul gurii tare.

Ágata adora gura lui Cristopher, gustul ei îmbătător şi aroma bărbătească a pielii. L-a simţit luptându-se cu jupoanele ei voluminoase şi nu s-a dat bătut până nu a găsit pielea caldă şi mătăsoasă a coapselor, pe care a mângâiat-o cu vârful degetelor călduţe. Mângâierea i-a iuţit bătăile inimii în chip necontrolat şi a făcut să-i palpite o dorinţă nestăpânită în măruntaie, care a luat-o prin surprindere. Dar el abia dacă îi îngăduia un răgaz, continua s-o devoreze cu sărutul lung şi adânc, care o istovea dar o făcea foarte fericită. Era tulburată dar dornică de şi mai mult.

– Înconjoară-mă iarăşi cu picioarele, i-a cerut. Ea a ascultat supusă şi atunci şi-a dat seama că îi îndepărta rufăria şi o lăsa în jos către bărbăţia lui tare şi pregătită. L-a simţit alunecând în ea cu o singură mişcare ce i-a smuls un geamăt întretăiat. Cristopher a închis ochii şi s-a încruntat ca şi cum ar fi îndurat o durere grozavă. Dumnezeule! Aş putea să stau aşa toată viaţa, a spus o secundă mai apoi. Poziţia aceea i s-a părut Ágatei păcătoasă dar era minunat să se simtă pătrunsă de el şi totodată ţinută de braţele lui puternice. Frumoaso, e rândul tău să stai pe uşă. Ea nu i-a înţeles vorbele dar când Cristopher s-a întors ca s-o rezeme de uşă şi a început primul atac, Ágata a înţeles. El avea nevoie de un punct de sprijin ca să atace cu putere, făcând penetrarea mult mai adâncă şi intensă. Nu a ştiut în ce moment a încetat să mai răsufle dar jocul de seducţie al gurii bărbatului era acelaşi pe care îl simţea înăuntrul ei. Cristopher i-a ţinut palmele cu una din mâini, în vreme ce cu cealaltă încerca să-i descheie pieptarul strâns, neizbutind. Fir-ar să fie! Data viitoare am de gând să te las goală de tot.

Ea i-a cerut căutat gura în vreme ce se topea în îmbrăţişarea lui.

Cristopher s-a trezit când a auzit zgomotul uşii care dădea în micul salon. Ágata plecase, dar nu înainte ca el s-o iubească din nou cu o intensitate istovitoare. Prima oară fusese intens, pletoric iar a doua mult mai tandru şi dulce. Putuse să exploreze fiecare colţ şi curbă a trupului de femeie, îl idololatrizase de parcă ar fi fost al unei zeiţe care i se dădea ca şi cum i-ar acorda un privilegiu enorm. Cristopher o făcuse să făgăduiască că se va îmbarca în momentul în care va primi confirmarea lui că totul era gata. Ea îi făgăduise cu un zâmbet frumos care i-a făcut inima să sară în piept cu multă bucurie. Despărţirea i se părea acum mult mai puţin

dureroasă, deşi s-o iubească fizic în după-amiaza aceea nu satisfăcuse dorinţa adâncă pe care i-o trezea mereu; tare se temea că doar cu ea putea să atingă o desfătare ca aceea de acum câteva ceasuri.

S-a ridicat din pat şi şi-a pus pantalonii şi cămaşa, pe care a lăsat-o descheiată, apoi a ieşit desculţ din odaie fiindcă tot mai auzea zgomot şi s-a întrebat dacă nu cumva Ágata nu plecase, cum îşi închipuia. Dar când a apăsat pe clanţă şi a deschis uşa, a dat nas în nas cu Andrew, care nu izbutea să aprindă lampa cu gaz din salonaş.

El a făcut-o cu o mişcare iute şi când lumina caldă a scăldat încăperea şi a văzut strălucirea jucăuşă din ochii albaştri ai fratelui lui, a ştiut că gustase rachiul, ca şi el.

– Îmi pare rău că te-am trezit, s-a scuzat acesta, dar nu ştiam că dormi, abia e nouă.

– Nu m-ai trezit, dar mă bucur că te-ai întors. Aşa vom avea mai multă vreme să pregătim totul înainte de îmbarcare. Nu uita că pe la şase ne aşteaptă Carter. Andrew tot căuta ceva şi Cristopher s-a întrebat ce anume. Şovăia dacă să-i dea vestea despre tatăl lor sau să aştepte până vor ajunge în port. Ştia că Arthur era deja pe drum şi într-o clipă a hotărât că nu-i va spune nimic lui Andrew. Nu se făcea să-l îngrijoreze. Bagajul tău a fost deja trimis pe *Diavolul negru*. Fratele lui l-a privit cu o sprânceană ridicată. Ţi-am lăsat un schimb de haine pe pat.

– Ne întoarcem în Anglia? a întrebat surprins. Credeam că mergem la Ronda, la Aurora şi Justin.

– Arthur a trimis un mesaj, Aurora şi Justin sunt în drum spre Portsmouth.

– Bun, mai am câteva ceasuri de distracţie.

Cristopher s-a uitat la el nedumerit.

– Nu ştiu pe unde ai fost toată săptămâna, nu ai dormit în patul tău nicio noapte întreagă..., l-a mustrat.

Andrew nu l-a lăsat să termine.

– Am fost poftit la o întâlnire foarte specială. La dansul focului purificator, pe o moşie apropiată.

– Apropiată de ce? l-a întrebat el pe un ton sec.

– De oraş, dar nu trebuie să-ţi faci griji, mă voi întoarce la vreme pentru îmbarcare.

Cristopher a hotărât că fratele lui putea să se bucure de ultima noapte în oraş.

– Este de mare însemnătate să te întorci la vreme. Avem drum lung până în portul Palos, în Huelva; acolo ne aşteaptă *Diavolul negru*.

– Bine, nu voi întârzia mult dar trebuie să asist la ritual. M-a poftit unul dintre nepoţii Eulaliei, Manuel, îţi aminteşti de el? E în Córdoba pentru Crucile din Mai.

– La şase, nu uita, şi ai mare grijă.

– Voi avea, nu face faţa asta de gheaţă. Córdoba nu a mâncat pe nimeni încă şi n-am să fiu eu primul. Şi-apoi, am cunoscut cea mai fascinantă femeie din lume. O cheamă Rosa, ca pe floare, şi este atât de delicată încât abia pot să-mi iau ochii de la ea. Cred că sunt îndrăgostit.

– Ai grijă cu rachiul fierbinte, este foarte dăunător şi poate să te lase în nesimţire.

– Rachiu fierbinte? a repetat fratele lui. Voi ţine seamă.

Dar ceea ce niciunul dintre ei nu ştia era urma atât de adâncă pe care avea s-o lase în inimile lor oraşul şi oamenii din Córdoba.

37

Whitam Hall, martie 1833

Cristopher a dat majordomului mănuşile, pălăria şi capa. Vântul îngheţat al Atlanticului biciuia zilele acestea comitatul Portsmouth cu o forţă neobişnuită. Nu-şi amintea un început de primăvară mai rece. Şi-a frecat mâinile ca să şi le încălzească, în vreme ce se îndrepta înăuntrul casei.

– Voi bea un ceai cu lapte în bibliotecă, i-a spus majordomului înainte să deschidă uşa şi să intre în încăperea încălzită.

Căminul aprins l-a făcut să se hotărască încotro s-o ia ca să încerce să-şi încălzească puţin picioarele cât aştepta tava cu ceai. S-a descălţat şi a făcut un gest de uşurare când a simţit căldura la tălpile picioarelor. De când îl afecta atât de mult frigul?

– Dacă mi s-ar fi spus acum câţiva ani că te voi vedea aşa, desculţ în faţa focului, nu aş fi crezut.

Cristopher a întors faţa spre uşa care făcea legătura între birou şi bibliotecă. Tatăl lui stătea acolo în picioare, privindu-l.

– E al dracului de frig, i-a răspuns. Un acces de tuse al marchizului i-a confirmat vorbele. Ar trebui să stai în pat, i-a reproşat pe un ton prea autoritar.

– Patul mă sleieşte de puţinele puteri care îmi mai rămân. John vorbea ca un învins şi Cristopher a strâns buzele văzându-i atitudinea pasivă. Prefer să mor în picioare decât

într-o poziţie vulnerabilă.

A mers cu paşi înceţi până la el, care a stat nemişcat, căci tatălui lui nu-i plăcea să fie ajutat. Voia să fie pe mai departe independent şi nu o povară pentru fiii lui. A dat la o parte o pernă de pe fotoliul care se afla chiar într-un colţ al căminului şi s-a aşezat cu multă grijă. Apoi a scos un oftat de adâncă oboseală.

– Eşti sigur că vrei să călătoreşti în starea dumitale? Eşti convalescent încă, i-a spus Cristopher privindu-l.

John s-a uitat cu atenţie la întâiul lui născut. I-a văzut îngrijorarea pentru el şi a regretat că lunga lui boală îi întrerupsese planurile. Totul ar fi putut să fie altfel dacă n-ar fi suferit recăderea aceea. Bărbatul care s-a întors din Spania plin de iluzii şi de veselie nu semăna defel cu celălalt, rece, autoritar şi despotic, care privea lumea cu nesfârşit dispreţ.

– Am nevoie de un pic de soare, a spus marchizul, chiar dacă ştiu că nu voi putea să mă bucur de cel mai bun, acolo unde-mi doresc.

Cristopher şi-a înfipt pupilele în cele ale tatălui său. John voia să meargă în Spania, dar asta o va face doar trecând peste cadavrul lui. Aurora nu mai vorbea cu fratele ei de luni de zile, din pricina atitudinii lui neclintite şi hotărâse să nu se mai întoarcă la Whitam Hall câtă vreme era el acolo. Justin, cumnatul lui încerca să îi împace dar Cristopher nu avea de gând să cedeze şi nici ea.

– Saint Tropez este un loc frumos primăvara, i-a răspuns.

John a schiţat un zâmbet un pic şovăitor.

– Adevărul este că doresc să revăd Mediterana.

– Trag nădejde că nu vei face niciun abuz.

– Voi avea cu mine o zmeoaie care nu-mi va îngădui aşa ceva.

Cristopher nu era defel de acord ca sora lui să-l însoţească pe tatăl lor în călătorie. El ar fi preferat pe cineva mai

calificat dar Arthur şi Andrew făcuseră front comun şi izbutiseră să-l facă să cedeze.

– Carter te va lăsa în Le Havre şi se va întoarce să te ia la data stabilită. Michael Carter, căpitanul *Diavolului negru* îl va duce pe tatăl lui până în portul francez, apoi se va întoarce după câteva săptămâni ca să-l aducă iarăşi în Anglia. Marchizul avea întâlnire cu unul dintre cei mai vestiţi medici din Paris, Pierre Fidèle Bretoneau, care făcuse progrese mari în ştiinţa medicală despre febra tifoidă şi difterie. Tatăl lui avea multă încredere în el. În Londra avem nişte medici foarte buni, a spus Cristopher într-o încercare ca tatăl lui să-i vadă opoziţia la această călătorie plănuită dar John avea părerea lui despre asta.

– Aici sunt prea multe prejudecăţi iar eu am multă încredere în judecata lui Pierre.

Intrarea lui Arthur şi Devlin l-a împiedicat să-i dea un răspuns.

– Arăţi la fel de rău ca întotdeauna.

Salutul lui Devlin Penword, duce de Arun l-a făcut pe John să-i răspundă cu o strâmbătură.

– Vorbeşti aşa pentru că nu te uiţi în oglindă, i-a răspuns cu umor, ridicându-se cu mari precauţii. Cât eşti dispus să pierzi astăzi? Cei doi fraţi Beresford au făcut un schimb de priviri. Prezenţa ducelui la Whitam Hall îl amuza foarte tare pe tatăl lor. Dacă mai continui să pierzi aşa, Justin va moşteni o avere în ruină, i-a spus John, şi atunci ce se va alege de viitorul nepoţilor mei?

Cei doi bărbaţi au pornit spre grădinile din spatele conacului, neîntrerupându-şi discuţia.

– Totul e pregătit, i-a spus Arthur lui Cristopher, cu chipul sever. Acesta l-a privit dar nu a putut să spună nimic pentru că a intrat Marcus cu tava de ceai. A lăsat-o pe o măsuţă, pe care a apropiat-o de cămin şi după aceea, a înclinat din cap

şi a ieşit la fel de tăcut cum venise. Cristopher a profitat că Arthur îşi punea o ceaşcă de ceai ca să se încalţe din nou cu pantofii. Degetele de la picioare i se încălziseră. A luat ceaşca pe care i-o dădea fratele lui, cu politeţe şi un gest de mulţumire. Arthur l-a scrutat pe Cristopher, ca de atâtea ori în ultimele luni. Chipul continua să-i fie foarte sever, liniile fine din colţul ochilor se accentuaseră, dar era cu totul de înţeles. Raportul pe care îl înmânase Coroanei nu mulţumise aşteptările generate la începutul misiunii. Impecabila carte de vizită profesională a fratelui lui se văzuse pătată de implicarea emoţională faţă de unul dintre conspiratori. Reputaţia îi rămăsese serios prejudiciată. Cristopher pierduse credibilitate şi respectul primului ministru britanic şi al colegilor lui. Plătise un preţ prea mare pentru o femeie care dispăruse din viaţa lui fără nicio explicaţie. Încercările lui de a o găsi se dovediseră zadarnice, o sumă de dezamăgiri care îl lăsaseră tulburat şi neputincios. Ágata Martin dispăruse din Córdoba şi din viaţa lui Cristopher. Când el a înţeles că îl părăsise, a suferit o transformare brutală. Redevenise bărbatul cinic şi rece care fusese după experienţa cu lady Ophelia. Aceasta izbutise să pună mâna pe un irlandez bogat şi bătrân şi de atunci locuia la Dublin. Dar Cristopher se schimbase mult. Boala lungă a tatălui lor îl împiedicase să se depărteze de Whitam Hall şi de afacerile familiei şi s-a cufundat în muncă de parcă viaţa i-ar fi depins de asta. Patrimoniul şi bogăţia Beresforzilor creştea cu o iuţeală ameţitoare dar optimismul fratelui lui scădea zi după zi. Ai nevoie de odihnă. Sugestia lui l-a făcut pe Cristopher să-l privească atent. Tu ar trebui să mergi cu tata la Paris, nu Aurora.

– Nu pot să-mi nesocotesc obligaţiile, i-a răspuns pe un ton ridicat, fiindcă începea deja să-l obosească aceeaşi discuţie în acele din urmă săptămâni.

– Dar nu e drept ca sora noastră să stea departe de copiii ei atâta vreme.

– Atunci, du-te tu cu el.

– Nu am puterea ta să-l stăpânesc, dacă aş merge cu el, am ajunge pe coasta spaniolă, ştii doar.

– Nu pot să călătoresc acum.

– Gândeşte-te măcar o dată la favorul pe care i l-ai face surorii noastre şi ai vedea ce bine te face să te simţi.

– Mă gândesc la voi toţi, dar nu pot să nesocotesc nişte afaceri care depind de mine.

– Ştii că eu sunt foarte bun când e vorba de lucrat cu cifre. Faptul acela era de netăgăduit. Aurora ar trebui să rămână acasă, cu familia ei.

– M-am gândit să angajez o persoană calificată, un medic sau o infirmieră, ca să meargă cu tata dar a refuzat hotărât. Andrew şi cu tine aţi izbutit să mă faceţi să renunţ.

– Du-te cu el, a stăruit fratele lui. Cu tine va fi mult mai în siguranţă şi vă veţi întoarce mai repede decât e prevăzut.

Stăruinţa lui Arthur l-a făcut să mijească ochii.

– Vrei să scapi de mine?

Întrebarea fusese rostită pe un ton iritat.

– Da, i-a răspuns tânărul cu hotărâre. Ai devenit atât de nesuferit încât personalul tremură când intri pe uşă. Andrew şi cu mine ne-am gândit serios să plecăm de la Whitam Hall şi să nu ne mai întoarcem niciodată, dar n-o facem din respect pentru tata.

Cristopher s-a uitat la el cu o sprânceană ridicată, auzindu-i mărturisirea deschisă. Deşi, dacă era sincer cu el însuşi, trebuia să admită că atitudinea pe care o luase în vremea din urmă se putea considera autoritară. Dar după ce se întorsese de la Córdoba, se înfruntase cu o haită de lei dornici să-l desfiinţeze, şi nu doar oameni politici care se gudurau pe lângă regele spaniol, ci şi omul pe care îl

considera prietenul lui, Robert Jenkinson. Cristopher nu era vinovat de fuga lui Ginés de Lucena şi de trădarea Ágatei Martin dar ajunsese la urechile primului ministru logodna lui cu nepoata trădătorului şi Jenkinson a adunat unu cu unu. Nu prea mai era nevoie de alte lămuriri.

Să se gândească din nou la ea l-a făcut să blesteme. De bună seamă, avea nevoie de o schimbare de aer şi poate dacă îşi însoţea tatăl, în locul surorii lui, Aurora va vorbi din nou cu el şi vor avea iarăşi pace şi linişte în familie.

– Îmi voi pregăti bagajul.

38

Cimitirul Père-Lachaise, Paris

Cortegiul funerar ajunsese la capăt. Chipurile întunecate se asortau cu norii cenuşii care acopereau cerul oraşului. Sicriul fusese depus în nişă iar lespedea grea la locul ei. Numai cinci persoane asistaseră la eveniment ca să-şi ia un ultim rămas-bun de la Ginés de Lucena, care murise fără să mai poată vedea Córdoba lui dragă. Rămăşiţele lui pământeşti se vor odihni pentru totdeauna în pământ francez. Ágata şi-a amintit cât de greu fusese să-l convingă pe bunicul ei s-o însoţească în Franţa şi să fugă de regele Fernando; trebuise să-l silească să se urce într-o trăsură care îl ducea către o destinaţie necunoscută şi nesigură. Începutul la Bordeaux fusese foarte greu dar până când Ginés nu a înţeles că nu putea să se mai întoarcă la Córdoba, nu s-a lăsat. Atunci, a devenit brutal, nesuferit şi îşi vărsase pe nepoata lui toată furia care îl stăpânea. Sprijinul tatălui ei a

consolat-o în parte.

Ágata îşi sacrificase trei ani din viaţă pentru bunicul şi, acum că nu mai era, a putut să ofteze cu o adâncă uşurare. Se arătase atât de nedrept faţă de renunţarea ei la fericirea meritată încât nu ştia câte rugăciuni ar putea să spună din inimă pentru odihna veşnică a sufletului lui.

– Bunicul tău se odihneşte în sfârşit în pace, i-a spus tatăl ei cu glas grav.

Ágata a ridicat ochii şi l-a privit. Fusese alături de ea la bine şi la rău, dar încă nu îi iertase intransigenţa, felul în care o dusese în locul în care îl voia el şi nu ea.

Carlos, Felipe şi Lucas s-au alăturat ca s-o consoleze.

– O să vă întoarceţi la Córdoba? i-a întrebat pe un ton de oarecare invidie care nu l-a surprins pe niciunul.

Lucas şi Felipe fuseseră de mare ajutor în momentele grele. Ginés era un bărbat dur, încăpăţânat şi niciodată, în acei trei ani, nu-şi recunoscuse greşeala de a se fi împotrivit regelui. Şi-a menţinut poziţia fermă până la ultimele consecinţe.

– Şi tu vei putea să te întorci când vei dori, micuţo, i-a spus tatăl ei cu glas şoptit. Eu sunt gata să vin cu tine.

"Dar asta este aproape cu neputinţă" s-a gândit ea. Izbutise să deschidă un mic cabinet în cel mai umil cartier din Paris, la care veneau săracii şi bolnavii care nu puteau să plătească serviciile unui medic bărbat şi de aceea se mulţumeau cu îngrijirile ei. I se păreau incredibile prejudecăţile oamenilor în această privinţă. Erau femei de seamă care străluciseră în trecut şi în prezent în domeniul medicinii, ca María Catalina Biheron[1] sau María Gillain Boivin[2], şi care se evidenţiau prin munca lor, dar era limpede

[1] María Catalina Biheron. Medic specializat în fabricarea modelelor anatomice. 1719-1786 (n.a.)

[2] María Gillain Boivin. Absolventă de universitate. 1773-1841(n.a.)

că femeile care voiau să-şi croiască un drum într-o profesie pentru bărbaţi trebuiau să muncească îndoit ca să arate comunităţii ştiinţifice că erau pe jumătate de bune.

– Ar trebui să încep de la zero şi asta ar fi ca şi cum m-aş întoarce cu câţiva ani în urmă; în schimb aici, am viaţa aranjată, a răspuns sec, fiindcă îşi simţea inima străpunsă de durere şi afectată de dor.

Izbutise să dea o direcţie corectă vieţii ei profesionale, viitorului ei dar preţul fusese prea ridicat.

– Nu asta am visat pentru tine, i-a spus tatăl ei. Ágata îi ştia plângerea pe dinafară. Jean nu era de acord cu felul în care ea îşi câştiga o reputaţie în domeniul ştiinţei dar învăţase să nu-i pese prea mult. Ştii doar, a stăruit el.

– Parisul este un oraş foarte mare, voi izbuti să-mi fac un rost.

– Bunicul tău ţi-a lăsat moştenire Casa Lucena, a intervenit deodată Carlos, care urmase alaiul în tăcere până în acel moment. Ai putea să te dedici ajutorării săracilor care umplu Córdoba.

Vorbele vărului ei i s-au înfipt drept în inimă. Era ceea ce dorea mai mult: să se întoarcă în frumosul ei oraş. Şi i se părea absurd că bunicul îi lăsase ei casa şi nu lui Carlos sau Felipe. Moşia *La Alameda* o moşteniseră verii ei Ramón şi Manuel, Carlos fusese numit uzufructuar dar hotărârea lui Ginés fusese cea dreaptă, Ramón şi Manuel o meritau; luptaseră toată viaţa pentru frumoasa proprietate.

– E posibil s-o fac într-o zi, a răspuns ea. Dar nu acum.

– Treburile în Spania nu merg aşa de bine pe cât ar trebui, a afirmat Felipe cu glas grav, de parcă ar fi crezut că refuzul Ágatei se datora acestui lucru.

Carlos s-a uitat la verişoara lui înainte s-o ajute să se urce în trăsura care îi va duce înapoi în Marais, zona în care îşi avea ea căminul.

– Regele este foarte bolnav, a comentat Carlos când toţi s-au instalat comod în trăsură. Mă tem că se apropie vremuri grele pentru ţara noastră. Îngrijorat, Jean s-a uitat întrebător la Carlos. Fernando a semnat un document care aboleşte Pragmatica şi mă tem că, dacă moare, ne vom confrunta cu un război civil între susţinătorii lui Carlos de Bourbon şi moştenitoarea lui Fernando.

– Carlos este în Portugalia, nu-i aşa? a întrebat Jean.

– Regenţa Maríei Cristina pare că a izbutit o anume apropiere de politicienii mai liberali dar nu este de ajuns. Nu într-atât ca să potolească spiritele.

– Atunci, a intervenit Ágata, nu este o idee bună să vă întoarceţi în Spania. S-a uitat la Lucas şi o secundă după aceea la Felipe. Niciunul dintre ei nu se adaptase frigului din Paris dar ea avea încredere că nu vor pleca încă. S-ar simţi foarte singură fără ei. Tăcerea care a urmat i-a cufundat pe toţi în gânduri triste. Când au ajuns acasă, Ágata şi-a luat rămas-bun de la Carlos, Felipe şi Lucas, care se întorceau la casa lor, aflată în celălalt capăt al oraşului. Am să vă văd mâine? i-a întrebat cu un zâmbet dar niciunul nu a spus nimic.

Amândoi cordobezii aveau bagajele pregătite, se întorceau în Spania.

– Ai grijă de tine, franţuzoaico, i-a spus Carlos cu drag. Odihneşte-te. Hotărăşte-te în noaptea asta dacă te întorci cu mine la Córdoba. Ştii că îţi voi respecta hotărârea, oricare ar fi.

– Ştiu, a răspuns ea.

– Îţi sunt dator, să nu uiţi asta niciodată.

Jean a coborât ultima treaptă şi Ágata a ridicat mâna în semn de despărţire, în vreme ce roţile trăsurii începeau să se mişte şi vehiculul să se îndepărteze.

– Eşti obosită?

Întrebarea tatălui ei a făcut-o să scoată un oftat. În realitate, era frântă dar cu multe proiecte în faţă care îi făceau inima să-i bată mult mai iute.

Jean a deschis portiţa şi a ţinut-o de cot pe fiica lui ca să o ajute să străbată grădiniţa din faţă, dar înainte să intre în micul vestibul, Ágata a întors capul ca să privească strada pustie. O încânta în mod deosebit zona aceea. La începuturile sale, Marais fusese o mlaştină mare pe malul drept al râului Sena şi fusese locuită de călugări, în secolul al XIII-lea. Dar în urma construirii pieţei Vosges, noblilimea pariziană începuse s-o viziteze şi le-a trezit într-atâta interesul încât au început să construiască palate frumoase de care acum se bucurau unii negustori bogaţi. Când Ludovic al XIV-lea a mutat curtea la Versailles, multe clădiri fastuoase au rămas părăsite şi apoi, o dată cu revoluţia, nobili care încă locuiau în Marais, au fost nevoiţi să plece. Clădirile erau locuite de către burghezi şi meşteşugari şi chiar dacă în acel moment zona nu mai era atât de selectă, Ágatei îi plăcea foarte mult. I se părea cel mai bun şi mai frumos colţ din Paris.

Mirosul din casă a adus-o cu picioarele pe pământ. A trecut pragul în vreme ce îşi desfăcea şnurul de la capa gri. Şi-a scos şi pălăria, pe care a pus-o în cuierul de la intrare şi şi-a schimbat cizmele groase din piele cu nişte pantofi mult mai uşori. Când a terminat să se încalţe, a auzit râsul tatălui ei în salon. A ajuns la uşa care dădea în încăpere, şi-a rezemat un umăr de cadrul din lemn şi a privit cu un zâmbet frumosul tablou pe care îl alcătuiau tatăl ei şi micul Cris, fiul Ágatei, care avea puţin peste doi ani.

– *Tu ne peux pas marcher sans des souliers*[1].

Jean îl arunca pe micuţ deasupra capului, iscând un hohot de râs din partea copilului, care o mişca adânc.

[1] Nu poţi să umbli fără pantofi, în franceză(n.a.)

Să vadă zi de zi chipul fiului ei îi provoca o durere pe care trecerea vremii nu o micşora. Era cel mai frumos dar pe care îl primise de la Cristopher şi cel mai mare chin: copilul era leit el.

Multă vreme, se simţise îngrozitoare şi mârşavă pentru că îl ţinea în neştiinţă, dar sfatul tatălui ei şi atitudinea familiei o hotărâseră să păstreze tăcerea. Să afle că era însărcinată, la puţină vreme după ce ajunsese la Bordeaux, presupusese o mare surpriză pentru ea şi respingerea tuturor, care au început s-o trateze cu multă răceală. Tatăl ei fusese foarte dezamăgit aflând vestea dar timpul ajutase la împăcarea spiritelor şi rezolvarea neînţelegerilor dintre ei. Acum, Jean era încântat de nepotul lui şi asta se vedea în tot ceea ce făcea.

– *Tu est le plus bel enfant du monde*[1]

Ochii micuţului au văzut-o în vreme ce era suspendat în aer deasupra capului bunicului său şi zâmbetul i-a devenit şi mai larg.

– Mami! a exclamat printre râsete. *Zbol* sus!

– *Veux tu voler plus haut encore*[2]*?* l-a întrebat bunicul şi l-a aruncat din nou mult mai sus.

Când micuţul a fost din nou cu picioarele pe pământ, a alergat la mama lui, care a deschis braţele ca să-l cuprindă şi să-l ridice în sus.

– Ai fost cuminte? l-a întrebat la ureche cu glas şoptit.

Copilul a dat din cap, în semn de afirmaţie.

– *Vleau* biscuiţi, i-a cerut cu limba împleticită.

– Cred că ai mâncat deja o mulţime. Micuţul s-a uitat complice la Rosa, care în spatele mamei lui îi făcea semn cu degetul să tacă. Şi nu mai ai nevoie de niciunul.

– Cine este gata.

[1] Eşti cel mai frumos copil din liume, în franceză.(n.a.)
[2] Vrei să zbori şi mai sus?, în franceză (n.a.)

Ágata s-a întors cu fiul ei în braţe ca să se uite la femeia care avusese grijă de el cât ţinuse înmormântarea. Rosa o ajutase la naşterea lui Cris. Era o moaşă foarte preţuită în Marais şi devenise cea mai bună prietenă pe care o putea avea cineva.

– Mă răcoresc un pic şi după aceea pun masa, i-a răspuns.

– Nu este nevoie, Rowena, am pus-o eu adineauri.

Femeia vorbea în spaniolă, la cererea ei, fiindcă dorea ca micuţul să se obişnuiască cu limba şi accentul pământului său dar nu izbutise să-i spună pe numele ei spaniol. Mereu i se adresa cu numele bunicii paterne.

Rosa l-a luat pe Cris şi l-a dus spre bucătărie cântându-i o baladă franceză cam deocheată. Ágata s-a întors către tatăl ei.

– Într-o clipă sunt cu voi. Mă duc să-mi schimb rochia.

– Te aşteptăm, să nu întârzii.

I-a luat puţină vreme să se schimbe. Când a coborât din odaie, tatăl ei şi Rosa se aşezaseră deja la masă. Cris avea farfuria plină de mazăre şi piure de cartofi, pe care le amesteca alcătuind o masă cam neobişnuită. S-a aşezat lângă fiul ei şi l-a ajutat să-şi bage în gură prima lingură de piure, cu bucăţele foarte mici de pui. A rupt o felie de pâine caldă pe care a uns-o cu unt şi i-a dat-o. Micuţul a lăsat-o pe tava de pe scaunul său înalt, în vreme ce continua să prindă boabe de mazăre cu degeţelele.

– Trebuie să merg la Avon ca să duc un colet.

Ágata s-a uitat cu interes la tatăl ei. Jean Michel lucra pentru un bogat negustor de artă. Se ocupa de ducerea tablourilor şi a feluritelor obiecte de valoare pe care le cumpărau. Munca nu era prea bine plătită dar tatălui ei îi plăcea pentru că astfel călătorea mult prin ţară.

– Când crezi că te întorci? l-a întrebat interesată.

– Nu voi lipsi mai mult de trei sau patru zile, a răspuns el

scurt. Ágata s-a scufundat din nou în tăcere. Jean a observat-o cu atenţie. De la moartea lui Ginés de Lucena, fiica lui nu mai părea aceeaşi. Şi uneori îl durea tristeţea pe care o vedea în ochii ei. O cunoştea prea bine şi înţelegea ce-i trecea prin minte în acel moment. Nu cumva te gândeşti să faci vreo prostie, nu? Ágata a ridicat brusc ochii din farfurie şi i-a înfipt în cei ai tatălui ei, cu deosebit interes. Trupul bunicului tău nu s-a răcit în mormânt, a adăugat Jean.

Ea a răsuflat adânc şi a dat drumul aerului puţin câte puţin.

– Am făgăduit să păstrez tăcerea cât timp trăieşte bunicul. Dar el nu mai este printre noi şi mi se pare absurd să-mi aminteşti o promisiune pe care deja mi-am ţinut-o.

Jean Michel a lăsat furculiţa pe masă şi şi-a şters buzele cu şervetul de in. Se grăbise vorbind, dar nu a dat înapoi.

– Mă tem că după plecarea mea vei comite o faptă necugetată.

Ágata continua să înţepe boabele de mazăre cu furculiţa fiului ei ca şi cum vorbele tatălui ei nu o jigniseră până în pragul revoltei.

– Ca un tată să ştie că are un fiu, este un act nechibzuit? l-a înfruntat pe un ton aspru la care Jean nu se aştepta. Mai degrabă aş zice o faptă de bună credinţă.

– Dacă o faci, vei arăta că te călăuzeşte mândria şi nu buna credinţă.

Aceste vorbe au durut-o foarte mult. Vreme de trei ani lungi nu se gândise la ea însăşi nici măcar o dată. Cum îndrăznea să-i pună la îndoială purtarea?

– Micul Cris merită să-şi cunoască tatăl, i-a spus cu glas chinuit de remuşcare şi îndoială.

– Te-ai gândit că lordul Beresford poate are o familie a lui? Ai fi mulţumită să rupi această legătură de familie în care nu ai loc?

Ágata se gândise de multe ori la această posibilitate şi inima continua să-i tresară cu aceeaşi durere. Cristopher putea să fie însurat, tată al altui copil iar ea nu avea niciun drept să-i strice viaţa amestecându-se dar în străfundul sufletului simţea că nu făcea bine. Tăcuse din respect pentru bunicul ei dar Ginés nu mai era. Iar tăcerea lăsa o urmă adâncă în sufletul ei, care o chinuia în fiecare minut ce trecea.

– Mă gândesc la asta în fiecare zi, de trei ani, a adăugat într-o şoaptă. Rosa nu participa la discuţie. Mânca din farfurie într-o tăcere desăvârşită. Dar a venit vremea să trec la fapte, a încheiat Ágata.

– Te-ai gândit şi la posibilitatea să laşi totul aşa cum este?

Ea i-a adresat un zâmbet amar.

– Mi-am ţinut cuvântul, tată, acum voi proceda după cum îmi dictează conştiinţa, chiar dacă voi greşi.

Jean Michel a luat din nou furculiţa şi a înfipt-o într-o bucată de carne, dar nu a dus-o la gură.

– Făgăduieşte-mi măcar că vei aştepta până ce mă întorc.

Ágata şi-a zis că, după trei ani de tăcere, câteva zile în plus nu mai contau.

– Voi aştepta până la întoarcerea dumitale, i-a făgăduit neluându-şi ochii de la tatăl ei.

39

John a admirat peisajul parizian de la fereastra trăsurii închiriate, în vreme ce se gândea la discuţia purtată cu doctorul Pierre Fidèle Bretonneau, care se dovedise cam

descurajatoare. Vorbele sale fuseseră foarte limpezi: inima lui nu va mai putea suporta încă o recădere şi nu era nimic de făcut. Pierre îi recomandase o viaţă departe de afaceri, de frig şi de tensiunile de zi cu zi, ceea ce iscase o ceartă aprinsă cu Cristopher, care se răstise la medic spunând că şi el ar fi putut să pună un diagnostic asemănător, fără să se laude cu un titlu academic în ştiinţe. Considera vizita la doctorul Bretonneau o pierdere de vreme, dar John avea nevoie să compare mai multe păreri.

Pe de altă parte, trecuseră mulţi ani de când lăsase în seama primului său născut tot ce avea legătură cu patrimoniul Beresforzilor şi vedea cum Cristopher făcea o treabă nemaipomenită.

A tras în piept mirosul umed şi rânced al pavajului străzii ude, al lemnului copacilor, mucegăit de aburii Senei, care domina oraşul ca un cordon şerpuitor.

Trăsura închiriată îl ducea înapoi la Hotelul *Achille*, situat în centrul oraşului, lângă Palatul Operei, Montmartre şi biserica Madeleine, ar putea spune că în centrul financiar al Parisului. Fusese singura alegere luată în seamă de Cristopher, care voia să stea cât mai puţin cu putinţă în frumosul oraş de pe Sena. John se simţea obosit dar cu chef să viziteze frumoasa metropolă care se întindea în faţa ochilor lui şi care te poftea să te pierzi pe străduţele înguste, pline de istorie.

Deodată, a simţit nevoia să se plimbe pe malul străjuit de copaci. A lovit de mai multe ori cu bastonul în plafonul trăsurii, ca să se oprească. Când roţile au rămas cu desăvârşire nemişcate, a deschis uşiţa şi i-a dat câţiva franci vizitiului, de care s-a despărţit cu un zâmbet. Dacă ar afla Cristopher că se hotărâse să se plimbe de unul singur, fără ajutorul unui însoţitor, s-ar înfuria dar el nu era un copil căruia i se putea porunci; după aceea va căuta altă trăsură ca

să se întoarcă.

A traversat strada proaspătă şi i-a admirat pe artiştii care desenau Grădina Tuileries, aflată în capătul bulevardului, într-un cadru perfect, chiar dacă, din nefericire, vremea înnorată nu prea ajuta la captarea luminii care le plăcea atâta colecţionarilor de artă. Dar pictorii izbuteau să obţină o armonie de griuri în tablourile lor cu adevărat spectaculoasă. Şi-a spus lui însuşi că trebuia să facă rost de unul dintre acele frumoase tablouri ca să-l ducă în Anglia.

Şi-a continuat drumul, fără o ţintă anume. A admirat colţurile Marais-ului, care era sufletul artistic al Parisului. A traversat strada Saint-Antoine, cu frumoasele sale magazine deschise spre stradă. Piaţa Vosges era pur şi simplu magnifică. Împodobită cu tei, era înconjurată de zeci de pavilioane cu arcade construite din cărămidă, dar la arcuri şi la cadrele ferestrelor se folosise piatră. A observat cu un ochi de artist numeroasele palate care îşi arătau toată splendoarea în faţa ochilor întrebători ai trecătorilor. S-a oprit în dreptul unui bărbat care scria complet adâncit în gânduri; pana îi lăsase nişte pete negre pe degete dar el îşi vedea mai departe de treabă, străin la tot. Cu un zâmbet de mulţumire, John şi-a continuat plimbarea sprijinindu-se în bastonul tare. A descoperit o grădină mică, plină de copii care se jucau, şi atunci şi-a adus aminte de nepoţii lui şi inima a început să-i bată mai tare. Ce dor îi era de ei, de râsul lor, de jocurile lor, de sărutările lor şi de discuţiile lor copilăreşti. Erau motorul care mişca lumea lui şi la care dorea să se întoarcă. S-a hotărât să se aşeze un moment pe una dintre băncile libere, ca să se bucure de sunete şi de râsete. Era bolnav dar încă putea să se bucure de un moment de singurătate.

Viaţa continua în Marais, în ciuda absenţelor. Ca şi cum

moartea nu l-ar fi luat pe Ginés de Lucena, nici iluziile sale de a-şi revedea patria liberă, cum o visase el. Ágata rămăsese singură. În cele din urmă, verii ei se hotărâseră să se întoarcă la Córdoba, împreună cu Carlos, care trebuia să fie degrabă în Madrid, ceea ce o îndurera nespus, dar o şi uşura fiindcă astfel nu mai trebuia să le vadă feţele care îi reproşau că rămăsese în Franţa. În sinea ei, simţea o descurajare atât de întunecată ca ziua care începuse, atât de tristă încât izbutea s-o mâhnească şi îi zdruncina încrederea în ea însăşi.

Micul dispensar de pe strada Saint-Antoine, unde lucra, era înţesat de pacienţii care-şi aşteptau rândul printre gemete şi strănuturi. Iarna aceea făcuse ravagii printre parizieni, mai ales printre cei care nu putuseră să se încălzească cu cărbuni. Lunile reci fuseseră prea lungi şi grele iar alifiile cu eucalipt şi ceaiurile de rozmarin nu alinau durerile de piept, nici tusea convulsivă.

Ágata s-a spălat pe mâini cu multă grijă înainte să se ocupe de următorul pacient, care avea nişte băşici destul de îngrijorătoare pe tot corpul. Uneori, micul Cris se juca împreună cu copiii care aşteptau în sala amenajată în acest scop, dar în după-amiaza aceea Rosa îl dusese într-o grădină foarte aproape de acolo. Când văzuse cu ochii ei cât de aglomerat era cabinetul, se hotărâse să plece cu micuţul; astfel Ágata va putea să-şi facă mai bine treaba iar copilul nu ar mai fi atât de obosit.

Şi-a legat din nou şorţul alb şi a deschis uşa ca să primească următorul pacient.

O agitaţie urmată de un glas care o chema a făcut-o să iasă afară, îngrijorată de zarvă. Pacienţii se înghesuiau în urma ei ca să vadă ce se petrecuse şi cărui fapt se datora agitaţia care se vedea în stradă. Doi bărbaţi îl duceau pe un al treilea, mai în vârstă, leşinat iar Rosa alerga pe lângă ei în braţe cu micul Cris, care privea totul cu chipul copilăresc

plin de nedumerire.

– Înăuntru, repede! a poruncit hotărâtă. Ce s-a întâmplat? Rosa!Femeia nu putea să-i răspundă din pricina alergăturii şi a tulburării care o stăpânea. A fost un accident? a întrebat grăbită. S-a lovit?

Cei doi bărbaţi îl puseseră deja pe patul din sală. Ágata le deschisese uşile şi dăduse indicaţii precise despre unde să-l aşeze dar ea nu s-a uitat la pacient, avea ochii aţintiţi pe Rosa, încercând să scoată de la ea vreo informaţie înainte să poată să-l consulte. Văzând cât era de speriată, s-a uitat la bărbatul leşinat, şi i-a palpat extremităţile ca să vadă dacă are vreun os rupt. Punându-şi privirea pe chipul lui inconştient, inima i-a sărit din piept. Era lordul John Beresford! Preţ de câteva secunde nu a putut să reacţioneze, rămăsese paralizată de surpriză şi de teamă.

Ce i se întâmplase? Ce făcea în Paris? Când a simţit în vârful degetelor furnicătura care îi arăta că sângele îi circula din nou prin vene, a făcut un pas înainte şi a răsuflat adânc. Cu mâini pricepute, a atins punctele delicate de pe capul bărbatului, mişcându-se cu multă grijă dar nu a observat nicio lovitură mai însemnată. I-a luat pulsul şi a văzut că era prea iute. Fără amănunte despre ce se întâmplase, nu îndrăznea să dea un diagnostic, doar ceea ce era evident: că nu avea niciun os rupt.

Ágata a ascultat-o cu multă atenţie pe Rosa, care nu plecase din sala unde avea loc consultaţia.

– Stătea pe o bancă şi se uita la copii când deodata a rămas nemişcat şi a scos un ţipăt scurt înainte să cadă în nesimţire la pământ, a izbutit în sfârşit s-o lămurească ea.

Cu antecedentele marchizului, un leşin era ceva foarte îngrijorător. Şi a crezut că ştia ce pricinuise leşinul. Dacă i se va întâmpla ceva, ea va purta toată vina. Trebuia dus la spitalul Salpêtrière. Când s-a răsucit un pic ca să cheme

trăsura de urgenţă, mâna lui John a apucat-o pe a ei şi a făcut-o să se oprească. A lăsat ochii în jos spre chipul lui şi a văzut că el o privea fix, fără să clipească şi foarte tulburat. A tuşit de câteva ori, încercând să-şi dreagă glasul.

– Aţi leşinat, l-a înştiinţat Ágata într-o încercare de a-l lămuri ce se întâmplase. Vă doare ceva anume?John i-a dat drumul la mână şi şi-a dus-o pe a lui la piept, cu un gest de durere. Ágata şi-a muşcat buzele, grozav de îngrijorată. Trebuie să vă ducem la spital, înţelegeţi?

John a dat aprobator din cap.

– De ce? a întrebat-o atunci, cu privirea de oţel. De ce!? a repetat luându-i iarăşi mâna.

Ea a simţit că vina o îneca.

– Lord Beresford, vă voi explica de îndată ce vă veţi fi recuperat puţin. Vă rog, acum nu spuneţi nimic, vă rog. John şi-a înfipt ochii albaştri pe chipul ei pământiu. Este de mare însemnătate să vă păstraţi calmul dar vă voi povesti totul, a stăruit Ágata.

– Acum cuvântul dumitale?

A durut-o profund că se îndoia de ea, dar o merita.

– Îl aveţi, i-a răspuns cu un fir de glas. Aveţi cuvântul meu.

– Hotel *Achille*..., i-a spus sforţându-se. Anunţaţi-l... pe..., dar nu a mai putut să încheie fraza şi a leşinat din nou.

Ágata a ştiut că trebuia să se grăbească. A început să împartă porunci tânărului care se îngrijea de pacienţi în lipsa ei. Rosei i-a cerut să se întoarcă acasă cu copilul şi a trimis pe unul dintre băieţii care obişnuia să ducă mesaje, la hotelul *Achille* să anunţe incidentul şi să spună la ce spital îl duceau pe lordul Beresford. Trăsura de urgenţă tocmai se oprise la uşă. Cei doi bărbaţi care îl aduseseră pe John din parc l-au urcat şi în vehicul, lucru pe care l-au făcut cu grijă.

Ágata şi-a făcut cruce înainte să înceapă prima dintre multele rugăciuni. Era obosită, gata să cadă de istovire, dar John era în afară de primejdie. Fuseseră nişte ceasuri lungi şi grele, însă medicii erau convinşi că nu fusese vorba de un nou atac de cord, chiar dacă trebuia să rămână câteva zile sub observaţie. Ágata a dat toate datele pe care le ştia despre pacient şi a continuat să aştepte veşti despre starea şi evoluţia lui.

Era cu spatele la uşa de la intrarea în spital ascultând lămuririle medicului, când a simţit o prezenţă care venea drept spre ea. Nu a fost nevoie să se întoarcă pentru a şti că era vorba de Cristopher Beresford, care tocmai trecuse pragul şi se îndrepta hotărât spre locul unde se afla internat tatăl lui. A auzit fiecare dintre paşii lui apăsaţi pe podeaua din marmură şi răsuflarea grea din pricina îngrijorării şi a grabei dar a trecut pe lângă ea fără să se oprească sau să întoarcă faţa. Marginea capei lui negre i-a atins uşor mâna, care îi căzuse pe lângă trup. Era firesc să nu o fi observat. Îmbrăcată în halat alb şi cu bonetă peste părul strâns, părea o infirmieră care primea porunci de la un medic.

Dar ea a fost conştientă de fiecare dintre paşii lui pe coridorul lung, până ce l-a văzut luând-o la dreapta şi dispărând din câmpul vederii ei. Ágata a închis ochii peste măsură de recunoscătoare. Acum putea să se întoarcă acasă la ea ca să se roage mai departe.

40

John evolua în mod foarte mulţumitor. În fiecare zi Ágata venea la Salpêtrière să se intereseze de sănătatea lui dar cu

multă băgare de seamă să nu dea peste Cristopher. Era de negândit o întâlnire cu el, îi era foarte teamă şi remuşcările o chinuiau zi şi noapte. Nădăjduia că va putea avea o discuţie cu lordul Beresford înainte ca el s-o descopere. Trebuia să se gândească la o explicaţie bună, care să se dovedească logică şi credibilă, dar cum putea să-i explice tăcerea voită? Şi-a întors privirea spre bebeluşul pe care îl examina cu mâini pricepute. De mai multe luni se gândea să se dedice moşitului, să ajute femeile să-şi aducă pe lume copiii; dar încă nu îndrăznea să facă pasul. Moaşele câştigau de obicei foarte puţini bani şi, în plus, ea trebuia să capete experienţă ca să ocupe un post de asistent al unuia dintre cei mai faimoşi chirurgi din Paris. Acesta fusese ţelul ei de la început, dar acum nu mai era atât de sigură de ceea ce voia.

– E răcit, dar nu aveţi de ce să vă faceţi griji, i-a spus, mamei cu un zâmbet,. Este un bebeluş puternic şi sănătos. Dacă îi daţi ceaiul pe care vi l-am recomandat, curând nu va mai tuşi.

– Eram foarte îngrijorată din pricina febrei, i-a răspuns femeia cu glas neliniştit.

– Dacă se mai întâmplă, îi vom da ceva mai puternic, dar fiind aşa de mic, e mai bine să folosim ceaiuri şi comprese reci.

Tânăra mamă l-a îmbrăcat pe micuţ şi când l-a luat în braţe i-a mulţumit din tot sufletul.

Ágata ţinea uşa ca să-i facă loc să iasă, când ochii ei au privit spre sală. Un bărbat i-a atras cu totul atenţia. Stătea printre oamenii sărmani, ceea ce făcea ca ţinuta şi viţa să-i fie şi mai evidente. În faţa ei se afla protagonistul celor mai fierbinţi visuri şi al celor mai adevărate coşmaruri ale sale: Cristopher Beresford.

Cristopher nu ştia prea bine ce făcea în locul acela ticsit de bolnavi dar trebuia să-i mulţumească personal medicului

care îl îngrijise pe tatăl său, salvându-i viaţa. Nu trebuia să fi încuviinţat nicicând călătoria aia blestemată. Frigul şi umezeala din Paris erau la fel de puternice ca şi în Portsmouth şi nu îi făceau bine deloc. În clipa când se va recupera, se vor întoarce acasă, unde va fi bine îngrijit de un specialist. Scaunul pe care stătea era destul de incomod, dar a răbdat fără să se mişte atât cât a fost nevoie. Când uşa care împărţea zona de aşteptare de încăperea unde erau îngrijiţi pacienţii s-a deschis, a scos un oftat de uşurare; chinul lui se sfârşea. Îi va mulţumi medicului şi va pleca, dar când ochi i s-au aţintit pe persoana care stătea în prag, a rămas paralizat. Surd şi mut la tot ce nu era ea.

Timpul s-a oprit în acel colţ din Marais. Amândoi stăteau nemişcaţi, fără să poată să-şi ia ochii unul de la celălalt.

Privindu-i faţa uluită, Ágata a ştiut că nu se aştepta s-o vadă. John nu o trădase şi asta a îngrijorat-o şi mai mult. Cristopher s-a ridicat în sfârşit şi a mers spre ea. Din numai doi paşi, a intrat în cabinet, dar Ágata nu l-a urmat. Şi-a plimbat privirea peste cele şase persoane care aşteptau să fie primite. Dacă primea să aibă o discuţie cu el în acel moment, ar putea să-i ia toată viaţa. Şi nu era pregătită pentru asta. Nu, când avea mintea atât de orbită de simţăminte contradictorii.

– André, ocupă-te de restul bolnavilor. Ágata s-a adresat în franceză tânărului ei asistent, care s-a arătat încântat. Să ţină locul şefei presupunea un risc mai mare dar şi câştiguri mai mari. Ne vedem mâine la prima oră a după-amiezii. Şi-a desfăcut halatul şi şi-a scos boneta, pe care le-a pus într-un mic dulăpior cu sertare. Apoi şi-a pus capa şi mănuşile înainte să se uite din nou la Cristopher. Vino cu mine, i-a cerut cu glas scăzut. El nu a răspuns. S-a mărginit s-o urmeze într-o tăcere care a agitat-o şi mai mult decât era. Să mergem să bem o cafea la Gwenhuifar; este un loc liniştit

unde putem să stăm de vorbă şi e foarte aproape de aici.

Au ieşit pe strada rece fără să-şi adreseze cuvântul şi fără să se privească, de parcă ar fi fost umbrele a doi străini care merg împreună pe pavajul gri.

Odată aşezaţi comod în vechea cafenea şi cu ceştile pe masă, Ágata a hotărât să rupă tăcerea stânjenitoare care se lăsase între ei dar nu a fost nevoie, căci Cristopher i-a luat-o înainte.

– Mulţumesc, a început cu glas hotărât. Ai fost foarte amabilă să te ocupi de tata când a leşinat. Ceea ce ai spus medicilor a fost foarte însemnat şi de trebuinţă. Ştii că eu nu mă descurc prea bine în limba tatălui tău.

Ea s-a gândit că glasul lui era la fel de ascuţit ca lama unui brici, dar nu putea să-l privească în faţă ştiind uriaşa taină pe care i-o ascundea şi pe care nu putea să i-o dezvăluie. Era atât de schimbat! Rămânea la fel de atrăgător, dar pe umeri îi apăsa tăcerea ei în legătură cu ascunzătoarea şi pricinile pentru care îl părăsise.

– Iartă-mă, i-a spus simplu. Trebuie să-ţi lămuresc...

Dar nu a putut să continue. Îşi simţea saliva groasă şi amară în gură.

Strălucirea din ochii lui Cristopher o ardea. Îi provoca o gâdilătură în părul de pe trup şi îl întărea până îl făcea ca nişte ace ascuţite de gheaţă.

– N-am nevoie de nicio lămurire! s-a răstit pe un toc sec care a făcut-o să tresară. Singura lămurire valabilă mi-ai dat-o acum trei ani, mai ştii? Fiindcă eu nu am putut să uit.

Ágata a îndrăznit să-l privească în ochii, care în după-amiaza aceea nu erau la fel de albaştri ca un cer de vară, ci gri ca o furtună de iarnă. I-a văzut privirea agresivă, chipul dispreţuitor şi în colţul buzelor i se oglindea un cinism care a făcut-o să se înfioare. Era îmbrăcat fără cusur, ca întotdeauna, cu redingotă închisă la culoare şi batistă de

culoare deschisă înnodată la gât cu un nod foarte elaborat. Singura deosebire însemnată erau câteva fire albe care îi scânteiau argintii la tâmple dar pentru că avea părul blond, abia se observau.

– Nu cunoşti toate faptele, i-a spus în cele din urmă cu un fir de glas. Dar înţeleg că nu vrei să mă asculţi, pentru că, dacă ar fi fost invers, nici eu nu aş face-o.

Altă tăcere şi mai stânjenitoare decât cea de dinainte a staţionat între ei, care nu dădeau înapoi din atitudinea precaută.

– Trag nădejde că bunicul tău se bucură de frumuseţea Franţei.

Vorbele lui erau încărcate de ironie, dar ea nu le-a luat în seamă. Cristopher se purta ca un adevărat domn. Nu ridica tonul, nici nu insulta, în ciuda faptelor urâte pe care le făcuse împotriva lui. A înşelătoriei şi a minciunii care îi chinuiau sufletul şi îi ţineau buzele pecetluite.

– A fost înmormântat de curând în cimitirul Père-Lachaise.

Sclipirea de surpriză din ochii lui Cristopher a ţinut doar o clipă.

– Îmi pare rău pentru pierderea ta. Şi-a prezentat condoleanţele într-un chip atât de corect încât a lăsat-o plină de îndoieli. Nu ştiam că practici medicina. Ea îi tratase rana de glonţ când au fost atacaţi de bandiţi în Anglia şi îi spusese că era medic. Uitase? Îţi place să trăieşti la Paris? a continuat el. Credeam că oraşul visurilor tale este Córdoba şi că te vei întoarce acolo repede.

Ágata s-a gândit la absurdul situaţiei. Stăteau amândoi într-o cafenea, vorbind despre nimicuri, când singurul lucru pe care îl dorea în acel moment era să o ia la fugă şi să dispară.

– Trebuie să plec.

Spusese tocmai ceea ce gândea dar era atât de agitată că

nu ştia cum să se poarte în faţa lui.

– Te însoţesc, s-a oferit binevoitor.

– Nu! Exclamaţia i-a ieşit din gură fără să vrea. Cristopher a ridicat întrebător o sprânceană. Este mai bine să ne despărţim aici.

– Voi veni mâine cu tine la Salpêtrière, tata este conştient şi vrea să-ţi mulţumească. A tăcut un moment. E curios că nu a spus că fuseseşi tu cea care l-a ajutat. S-a mărginit să-mi spună că doreşte să mulţumească persoanei care i-a salvat viaţa. Ce surpriză a fost să dau peste tine.

Ce putea să-i spună? Îşi simţea vorbele oprite în gât.

– Nu este o idee bună să vii cu mine la spital. Ágata căuta un mod potrivit să i-o spună ca să nu-i trezească bănuieli, dar ultimul lucru pe care îl dorea era o întâlnire cu John, fiind el într-o stare de sănătate atât de delicată. Este încă în convalescenţă şi nu e bine să se grăbească. Mă voi duce să-l văd într-un moment mai potrivit.

– Trebuie să fie mâine, pentru că ne întoarcem la Portsmouth. Plecăm în câteva zile. Uşurarea pe care a simţit-o auzind că pleacă din Franţa a ameţit-o. Ştia că va trebui să vorbească cu John, dar nu credea că va trebui să fie a doua zi. Nu era pregătită să se înfrunte cu el. Avea atâtea pentru care să-l roage şi să-l implore, că nu ar putea să găsească vorbele potrivite chiar dacă le-ar căuta toată noaptea. A oftat foarte mâhnită şi neştiind ce să facă pentru a ieşi din încurcătura în care se afla. Cristopher o vedea zbătându-se neliniştită şi s-a întrebat care să fie pricina. Clipea agitată şi îşi muşca buzele până s-a rănit. Nu ştia că se găsea în Paris dar văzând-o şi înţelegând că ea fusese cea care îl ajutase pe tatăl lui, a simţit o uşurare la fel de mare pe cât îi era de adâncă furia. Cafeaua Ágatei era neatinsă în ceaşcă şi o vedea frângându-şi mâinile fără încetare în poală. Era foarte schimbată, nu mai părea aceeaşi fată veselă şi nepăsătoare pe care el o cunoscuse şi

iubise. Trec să te iau la prima oră a după-amiezii.

Ea l-a privit fără să înţeleagă, fusese foarte limpede.

– Mâine este cu neputinţă, serios.

Glasul îi tremura atât de tare încât Cristopher a mijit ochii până i-a redus la o linie. De ce părea atât de stânjenită? Ce i se întâmpla? Ba mai mult, de ce chipul ei oglindea o teamă atât de reală şi de palpabilă?

– De asta nu poţi să scapi. Vorbele îi sunaseră ca o ameninţare şi aşa le-a luat ea. Acum trei ani, ai fugit ca o laşă, dar de data asta, nu, domnişoară Martin. Mă voi ocupa personal.

– Atunci, îngăduie-mi să-mi iau răgazul de care am nevoie.

„De ce are nevoie de timp?" s-a întrebat uimit. Atât atitudinea tatălui lui, cât şi a ei i se păreau peste măsură de ciudate.

– Ca să dispari din nou? Nu, cred că n-o vei face.

Ágata gândea cu iuţeală. În câteva zile ar putea să consulte un avocat şi să se informeze. Ar căuta o înţelegere echilibrată pe care să i-o propună lui John Beresford ca s-o ajute să domolească furia nesfârşită pe care o va simţi Cristopher când va descoperi totul. Fir-ar să fie! De ce tatăl ei lipsea atâta vreme? Parcă totul se unea împotriva ei: leşinul lui John şi acea întâlnire agonică cu Cristopher; agonică, pentru că murea să-l îmbrăţişeze, să-i spună adevărul o dată pentru totdeauna. Dar trebuia să tacă mai departe până ce va veni cel mai bun moment ca să-i dezvăluie că era tatăl unui copil superb de doi ani. Îi apăsa pe inimă făgăduiala pe care i-o făcuse tatălui ei înainte de plecarea acestuia la Avon.

Era conştientă că vremea ei se sfârşise. Nu mai putea să-l ascundă, nu când John îi aflase taina, dar să-l înfrunte pe Cristopher îi trezea o adevărată teamă.

– Trebuie să plec, a spus iarăşi dar de data asta fără să-l privească.

– Trec mâine să te iau, a stăruit el.

Nervii au făcut-o să izbucnească mai înainte decât prevăzuse.

– Ascultă-mă bine, lord Beresford! S-a căit de îndată de tonul pe care îl folosise dar nu mai putea să dea înapoi. A încordat spatele şi şi-a înfipt ochii întunecaţi într-ai lui, care o privea într-un fel ce i se părea indescifrabil. Mă voi duce să-l văd pe tatăl tău când voi crede de cuviinţă, niciun minut mai înainte. Tăcerea lui Cristopher a fost foarte grăitoare. Bună ziua, s-a despărţit Ágata.

El nu s-a ridicat când ea a făcut-o, arătându-i prin atitudinea lui ce gândea despre vorbele ei. A privit-o plecând cu paşi iuţi şi fără să întoarcă privirea înapoi, dar dacă îşi închipuia că are ultimul cuvânt, cât se înşela! Să o vadă presupusese să simtă din nou golul acela în piept care îl chinuia, care îl făcea să regrete toate lucrurile pe care le pierduse din vina ei: bucuria, fericirea de a se şti iubit de o femeie plină de viaţă. Îi lăsase o rană mult mai adâncă decât îşi putea închipui cineva. Iar acum soarta o adusese în calea lui.

Ágata a trecut de colţul străzii opus cafenelei Gwenhuifar şi a izbucnit în plâns; a făcut-o cu o nelinişte grozavă, cu o durere sfâşietoare. A plâns amarnic şi fără să poată să contenească râul de lacrimi fierbinţi care îi curgeau pe obraji. Apoi a luat-o la fugă şi nu s-a mai oprit până nu a ajuns pe strada Saint-Antoine, la adăpostul casei ei. Dar înainte să bage cheia în broască, a încercat să se liniştească şi şi-a trecut poalele capei peste faţă ca să şteargă urmele plânsului.

Viaţa avea felul ei de a-şi lua plata pentru păcatele şi jignirile comise. Pentru ea venise ceasul.

41

Îi trimisese înapoi pe cei mai mulţi dintre bolnavi. Era atât de agitată că nu putea să-şi facă bine treaba. În dispensar mai erau doi copii care avuseseră febră peste noapte, chiar dacă după gălăgia pe care o făceau nu părea. O durea capul, îi era greaţă şi simţea nevoia să fie acasă la ea, în linişte. Întâlnirea cu Cristopher o lăsase fără voinţă şi cu un nod în gât care creştea pe măsură ce treceau orele. Iar întâlnirea viitoare cu John Beresford se apropia, dar Cristopher îi respectase hotărârea de a aştepta să-l vadă. Măcar va putea să răsufle încă o zi.

– Iartă-mă un moment, i-a spus lui André. Gălăgia din sala de aşteptare făcea să-i crească durerea de cap. Ţine scumpetea asta. Trebuie să fac puţină ordine.

Tânărul a făcut-o cu amabilitate.

Ágata a deschis uşa care făcea legătura între cele două încăperi şi s-a uitat la ce trei copii, printre care şi al ei, care se certau pe o jucărie. Rosa îl lăsase cu ea în după-amiaza aceea, fiindu-i cu neputinţă să-l ia la o întâlnire pe care o avea în celălalt capăt al oraşului, dar se înţeleseseră că va veni după el de îndată ce va putea, însă Cris avea prea multă energie ca să stea cuminte într-o încăpere mică. Două dintre mame erau prinse într-o discuţie personală şi părea că nu le păsa de joaca şi ţipetele copiilor lor, care îi deranjau pe ceilalţi bolnavi. Altă mamă aştepta să-i fie consultat copilul şi ea însăşi i s-a părut bolnavă. Ágata şi-a spus că va trebui s-o examineze când va sfârşi cu cei care erau mai grav.

Voia să deschidă gura ca să le ceară femeilor să-şi stăpânească odraslele, când uşa dinspre stradă s-a deschis ca să-l lase să intre pe Cristopher. Când l-a văzut apărând aşa pe neaşteptate a simţit un ţiuit în urechi care a lăsat-o surdă câteva clipe şi inima i-a început o goană nebună ce a făcut-o să răsufle anevoie. Privirea i se plimba de la Cristopher la fiul ei, care stătea cu faţa la ea şi cu spatele la el. Simţea nevoia să închidă ochii şi să nu-i deschidă în faţa dezastrului care putea surveni dintr-un moment în altul.

Cristopher s-a întors ca să închidă uşa după el şi apoi a devenit conştient de gălăgia copiilor în mica sală. A lăsat ochii în jos ca să se uite la disputa copilărească şi l-a privit pe unul dintre băieţeii care voia o jucărie din lemn, veche, dar de o culoare foarte ţipătoare.

Ágata simţea că stă atârnată în gol; nu putea să se prindă de nimic. Şi, în vremea asta, inima repeta aceeaşi litanie... "Nu te întoarce, micuţule, nu te uita la el". Preţ de câteva minute care i s-au părut veşnice, nimeni nu s-a mişcat şi atunci Cristopher a făcut primul pas, în vreme ce fiul lui făcea altul înapoi; izbutise să pună mâna pe jucăria pe care unul dintre ceilalţi copii o lăsase dintr-odată. Încă un pas şi s-ar lovi de el. Şi-a dus mâna la gât într-o încercare de a-şi înăbuşi un ţipăt cu care să atragă atenţia micuţului iar ăsta era ultimul lucru pe care îl dorea.

Cristopher a continuat să înainteze şi, în mers, a întins mâna dreaptă pe care a adus-o la înălţimea capului lui Cris. Cu încă un pas ar fi lângă el. Degetele lui au atins uşor bucelele blonde dar nu s-a oprit, cum se temuse ea. Ágata a privit gestul lui drăgăstos, chiar dacă inconştient. Atingerea uşoară a mâinii lui a făcut ca fiul lor să ridice chipul mic, interesat de bărbatul care îl mângâiase, dar Cristopher nu a putut să se vadă oglindit pe faţa copilului, fiindcă îşi ţinea ochii aţintiţi în cei ai mamei.

Când a fost în faţa ei, Ágata a simţit aşa o uşurare că picioarele aproape i s-au înmuiat. Cristopher a schiţat un zâmbet sarcastic.

– Parcă l-ai fi văzut pe diavol.

"Şi aşa este" s-a gândit ea, cu inima încă strânsă.

Copiii s-au întors la jocurile lor, odată pierdut interesul.

Ágata s-a gândit că, până la urmă, nu căpătase amânarea cerută în cafenea, în după-amiaza de dinainte.

– M-a surprins vizita ta, asta-i tot, i-a spus cu glas foarte scăzut, abia auzit. Îmi închipui că vrei să vin cu tine. Am să-i dau instrucţiuni lui André.Rosa, care tocmai intra în încăpere, a salutat-o cu mâna şi ea i-a răspuns cu un gest al capului. Crezând că Ágata vorbea cu un pacient, i-a pus micuţului paltonul, mănuşile şi căciula, l-a luat în braţe şi l-a scos în stradă. Cris nu a protestat nici măcar o dată; ştia că urmau să meargă în parc înainte să se întoarcă acasă. Oftatul Ágatei a fost atât de lung şi de adânc încât Cristopher ar fi jurat că tocmai sfârşise o cursă de rezistenţă cu desăvârşire istovită. Ea şi-a şters pe halat mâinile asudate. Avea un micuţ pe patul de consultaţie, cu André, nişte mame străine de tot ce nu era discuţia lor şi trei copii atât de vioi că nu păreau bolnavi. André, trebuie să lipsesc un moment. Cristopher a ridicat sceptic o sprânceană. Nu la un moment se gândise el. Ocupă-te de tot în lipsa mea, te rog.

Tânărul a dat din cap în semn de afirmaţie.

– Trăsura aşteaptă afară, i-a spus Cristopher.

– Ne vedem mâine, a adăugat Ágata, care şi-a scos halatul şi boneta şi şi-a pus capa.

Apoi, a luat în braţe unul dintre copii şi i-a cerut lui Cristopher s-o urmeze. A vorbit cu mama care părea bolnavă şi a încredinţat-o că André o va consulta de îndată. A liniştit celelalte mame şi s-a despărţit de ele.

Când au ieşit în după-amiaza răcoroasă, Cristopher i-a

luat-o înainte ca s-o conducă până la trăsură. Făcând asta, capa lui neagră a atins uşor dosul palmei ei şi atingerea a făcut ca inima Ágatei să-i tresară în piept. Nu putea să spună dacă fusese de emoţie ori de teamă dar dacă în loc de stofă ar fi fost mâna lui, ar fi leşinat de încordată şi neliniştită ce se simţea.

Trăsura aştepta la următorul colţ de stradă. Cristopher i-a deschis uşiţa ca să se aşeze, în vreme ce îi dădea indicaţii vizitiului despre adresa la care trebuia să-i ducă.

Stând faţă în faţă, timpul s-a oprit şi atmosfera a devenit fierbinte şi încordată, dar amândoi au păstrat tăcerea şi privirile îndepărtate. Ágata era concentrată, încercând să găsească o explicaţie logică pe care să i-o dea lordului Beresford, dar cum se explică înşelăciunea voită? Tăcerea consimţită? Nu ştia. Şi dacă se înşela?

– Îmi vine greu să-mi închipui un om precum Ginés de Lucena într-un oraş atât de rece ca Parisul.

Ágata s-a întors din locul în care se afla: gândurile ei cele mai intime.

– La început locuiam în sud, la Bordeaux dar bunicul a izbutit de două ori să treacă graniţa pe la Irún, cu gândul să se întoarcă la Córdoba; a fost nevoie să ne gândim la o nouă mutare. Soluţia a fost Paris. Tata l-a ajutat mult să se adapteze.

Din vorbele ei, Cristopher a putut să înţeleagă refuzul lui Ginés de Lucena de a părăsi Spania ca să se stabilească în Franţa.

– Îţi place să practici medicina? Mi-e greu să te văd ca pe o profesionistă a ştiinţei. Ágata nu a răspuns, prefera să păstreze distanţa şi nu să se adâncească într-o discuţie care putea să-i apropie. Avea nevoie ca el să rămână în regatul lui de răceală şi indiferenţă, dar nu ştia cât de adânc afectat era Cristopher pentru că o întâlnise într-un fel atât de

întâmplător, după ce îşi petrecuse luni căutând-o, fără succes. Ai de gând să vorbeşti...?

Ea l-a întrerupt cu o mână ridicată.

– Nu doresc să fac conversaţie cu tine. Te rog, respectă hotărârea mea de a păstra tăcerea.

Privirea lui Cristopher s-a înăsprit într-atâta încât pupilele îi păreau ca de piatră, asemenea ochilor garguilor care împodobeau acoperişurile celor mai înalte şi mai vechi clădiri din oraş.

– Pur şi simplu sunt curios să ştiu ce ai de vorbit cu tata.

Dar Ágata a continuat să privească pe fereastră din mersul trăsurii procesiunea de copaci şi clădiri, fără să-i dea un răspuns.

Marchizul de Whitam stătea într-un fotoliu comod lângă fereastră. Era îmbrăcat într-un halat de culoare bordo dintr-un material englezesc, moale. Pe măsuţa din apropierea fotoliului, erau mai multe cărţi de autori englezi pe care ea îi cunoştea, ca şi un pahar cu apă şi mai multe batiste împăturite. Încăperea spaţioasă pe care i-o dăduseră era o dovadă limpede a bogăţiei ocupantului ei. John şi-a plimbat încet ochii până a ajuns la ei, care stăteau în picioare în pragul uşii, de parcă nu s-ar fi hotărât să intre. Cristopher era cu un pas înaintea Ágatei, care îl privea temătoare.

– Este o plăcere să te văd din nou, domnişoară Martin. Intră, te rog. Tonul corect şi educat al lui John a făcut-o să-şi muşte fără milă buza. A ascultat dar paşii ei păreau ai unui suflet chinuit care mergea spre infern. Poţi să ne laşi singuri, fiule. Cristopher voia să se împotrivească dar privirea tatălui lui l-a oprit. Domnişoara Martin şi cu mine trebuie să vorbim între patru ochi.

El a strâns buzele, dar s-a supus poruncii deghizate în sugestie a părintelui său. S-a uitat o clipă lungă la Ágata,

care a lăsat ochii în jos, cu desăvârşire copleşită.

– Voi fi afară... dacă ai nevoie de mine.

Avertizarea fusese foarte limpede.

– Închide uşa, te rog.

Ochii lui John au urmărit cu multă atenţie mişcările fiului său. Când a văzut că uşa era închisă, s-a uitat la chipul Ágatei şi a poftit-o să ia loc în faţa lui.

– Arătaţi mult mai bine, a spus ea. A fost primul lucru care i-a venit în minte ca să încerce să spargă gheaţa. Mă bucur cu adevărat.

John o privea intens, aproape fără să clipească. Ágata stătea la picioarele patului îngust, cu mâinile încrucişate în poală şi privirea aţintită asupra lui. Sub capă, pe care nu şi-o dăduse jos, se putea vedea culoarea închisă a rochiei, lipsită de podoabe sau eleganţă; era îmbrăcămintea unei femei simple şi umile, dar asta reprezenta una dintre calităţile ei cele mai notabile, pe care el o admirase în trecut.

– Doreşti puţină apă?

Ágata s-a gândit că va înnebuni din cauza formalismului lui. A văzut cum John umplea paharul de pe măsuţă cu lichidul dintr-un ulcior de cristal acoperit cu un şervet.

– Niciodată n-am vrut să-i fac rău lui Cristopher, a rostit brusc. Marchizul a oprit paharul la jumătatea drumului spre gură şi, fără să bea, l-a pus din nou pe masă. Am plecat pentru că trebuia s-o fac. John admira latura asta a spaniolilor, sinceritatea şi felul lor direct de a înfrunta lucrurile, dar în acel moment, nu era prea sigur că era felul potrivit de a-i vorbi. Nu există scuză pentru purtarea mea dar era o viaţă în joc şi nu am avut de ales.

– Nu doresc să-mi vorbeşti despre fuga în Franţa, împreună cu bunicul dumitale. Ceea ce mă interesează este un copil de doi ani şi tăcerea pe care ai păstrat-o în privinţa lui. Ágata şi-a muşcat din nou buza, cu desăvârşire depăşită.

Poţi să-ţi faci o idee despre ce a însemnat pentru mine să văd faţa acelui copil? a întrebat marchizul. Ea a oftat sfârşită. John Beresford îşi dăduse seama de asemănare. Am crezut că o să-mi iasă inima din piept.

Şi Ágata simţea că, dacă deschidea gura, inima i-ar ieşi pe ea.

– Ce... ce făceaţi în Marais? l-a întrebat cu glas şovăitor.

John a deschis ochii senini.

– Chiar dacă ţi se pare de necrezut, pur şi simplu făceam o plimbare printr-un loc frumos. Dar ce surprize ne rezervă viaţa, nu-i aşa, domnişoară Martin? „Afurisită coincidenţă!", s-a gândit ea cu ironie. Dintre toate colţurile Parisului, trebuise să se plimbe tocmai prin singurul loc unde fiul ei se juca împreună cu Rosa, în vreme ce ea se ocupa de nişte bolnavi. Soarta a fost cea care m-a dus în grădina aceea, a spus deodată John. Ágata a încetat să se mai uite la stofa rochiei ca să-şi pună din nou privirea pe el. În trăsură simţeam că mă sufoc, aveam nevoie să respir puţin aer, şi de aceea am cerut să se oprească, să mă plimb un pic.

– Nu cred în soartă, ci în întâmplare, i-a răspuns ea cu glas şovăitor. A fost o întâmplare neprevăzută şi nefericită, a încheiat pe un ton mai hotărât.

– Nefericită nu, a contrazis-o el. Viaţa are felul său de a ne arăta adevărul când acesta este acoperit de minciună. Ágata nu se simţea în stare să-şi justifice faptele din trecut, de aceea a păstrat tăcerea. Ştii, domnişoară Martin, ador copiii. Şi când am văzut grădiniţa plină de ei, am simţit nevoia grabnică să mă aşez şi să-i privesc... John voia să continue dar expresia ei l-a oprit. Părea tulburată. Ochii ei frumoşi arătau toată suferinţa pe care o îndura şi s-a întrebat de ce. El se aşteptase să vadă pe chipul ei un sentiment de ruşine, deasemena de remuşcare, dar nu expresia aceea de mâhnire adâncă. Ágata simţea un nod în gât care o împiedica

să răsufle. Voia să-o ia la fugă şi să nu se oprească până ce nu va fi departe şi la adăpost de tot. Trebuie să-i spui sau o voi face eu, i-a zis el deodată.

Chiar dacă ameninţarea nu o intimidase, din pricina tonului blând, acesta fusese scopul lui.

– Nu pot! a exclamat, cu teama muşcându-i din inimă. Nu. Până când tata nu va putea să mă apere, nu pot să mă înfrunt cu asta singură.

John a fulgerat-o cu o privire rece. Ea a simţit un fior care îi străbătea şira spinării.

– Atunci, nu-mi lăsi de decât..., a început dar Ágata l-a întrerupt.

– Aşteptaţi, vă rog. John a văzut-o înghiţindu-şi anevoie saliva. O voi face, făgăduiesc, dar trebuie să-mi daţi puţin timp ca să mă pregătesc. Mă tem de reacţia lui Cristopher când va afla.

"Şi chiar ai de ce să te temi", şi-a spus John. Deşi simţise o dorinţă neînfrântă să-i vorbească fiului său despre ceea ce descoperise, s-a gândit că ar fi mult mai bine să fie ea cea care să-i spună adevărul. Cristopher ar putea s-o ia ca pe o bună dispoziţie din partea sa.

– Am cuvântul dumitale că o vei face fără întârziere? Drept răspuns, Ágata a izbucnit în plâns, în vreme ce încuviinţa dând din cap. Acum spune-mi totul de la început.

42

Totul era pregătit. Tatăl său dădea ultimele dispoziţii pe *Diavolul negru* înainte de plecare. Stăruise mult să mai

rămână câteva zile la Paris dar el fusese de neclintit iar medicul îl ajutase să-l convingă. A doua zi dimineaţa velierul va pleca din apele franceze în direcţia Angliei, dar înainte Cristopher mai avea ceva de rezolvat şi avea de gând să se ocupe de asta de îndată. John voia să vorbească foarte serios cu domnişoara Martin dar el nu se gândea s-o facă. Totul se spusese cu ani în urmă şi nu voia să reaprindă focul mâniei. Şi, pe neaşteptate, tatăl lui îi ceruse să se ducă într-un parc, foarte aproape de locul în care Ágata îngrijea de bolnavi. I-o ceruse cu glas hotărât şi privire îndurerată. Atitudinea tainică a lui John i-a trezit o impresie adâncă. Ce îi ascundea? De unde interesul acesta de a-l face să piardă o vreme preţioasă mergând într-un loc necunoscut şi fără însemnătate pentru el? Dar tatăl lui l-a asigurat că acolo va afla ceva foarte însemnat, care îi va aduce multe date despre domnişoara Martin şi fuga ei precipitată. În cele din urmă, la stăruinţa lui, a fost de acord să cedeze, în schimbul dispoziţiei sale de a pregăti totul pentru plecarea lor de a doua zi. Dacă el se ducea în locul de care îi spusese, John nu se va împotrivi să plece din Franţa.

Cristopher nu-şi putea stăpâni neliniştea şi furia. Să fie lăsat în afara discuţiei pe care o avuseseră tatăl lui şi Ágata cu câteva zile în urmă îl scotea din minţi până la un punct de nebănuit. De ce făcuseră asta? Ce avea ea de spus ce nu trebuia să audă el? I se părea că John lucrează împotriva intereselor lui ca s-o protejeze pe Ágata dar atunci, de ce se grăbea să-l facă să se ducă într-un anume loc şi la un anume ceas? Ce putea să fie atât de însemnat de nu putea să aştepte? A făcut acelaşi drum pe care îl făcuse tatăl său. A urmat toate şi fiecare dintre indicaţiile pe care acesta i le dăduse. Trebuie să fi aflat ceva vital dacă suferise o lovitură atât de puternică şi tăcerea lui încăpăţânată în faţa interogatoriului la care îl supunea de atunci îl făcea să scrâşnească din dinţi de neputinţă. Cristopher putea să-şi închipuie prea bine despre

ce era vorba. Tatăl lui descoperise un blestemat de îndrăgostit! Dar de ce voia să se ducă el să-l vadă? Ca să-l apere pe viitor, cum făcuse în trecut în legătură cu Ophelia! De mai multe luni Cristopher se hotărâse să uite tot dar îi făgăduise tatălui său.

A străbătut strada Saint-Antoine până a ajuns în piaţa Vosges şi a continuat drumul până la grădiniţa în care el leşinase. Când a ajuns în parc, ceea ce a văzut nu i s-a părut însemnat: câţiva copii de vârstă fragedă se jucau unii cu alţii, făcând destulă zarvă, sub privirile atente ale mamelor lor. Cristopher s-a răsucit ca să se uita la casele cu două niveluri care dădeau în parc, întrebându-se care dintre ele ar fi putut să atragă atenţia tatălui său; s-a mai întrebat cine putea să fi ieşit dintr-una dintre ele ca să-i stârnească o asemenea emoţie. S-a uitat la băncile din lemn şi s-a hotărât să se aşeze pe singura care era liberă. Preţ de mai multe minute, ochii lui nu s-au dezlipit de pe faţadele şi ferestrele caselor. Nădăjduia ca din vreuna dintre ele să apară cheia la întrebările pe care şi le punea.

Un strigăt de copil urmat de o lovitură a făcut ca ochii să i se dezlipească pentru câteva clipe de case şi să se aşeze pe micuţi. Unul dintre copii i-a atras puternic atenţia; era atât de blond că părul îi părea aproape alb şi se evidenţia printre ceilalţi copii, bruneţi. Nu trebuie să fi avut mai mult de doi sau trei ani şi de la depărtarea aceea era bucăţică ruptă din fratele lui, Andrew. Acelaşi păr ciufulit la nivelul cefei; oasele lungi şi mersul împleticit. Cristopher a zâmbit, semănau până şi la felul cum fugeau! Şi privindu-l şi-a închipuit cum ar putea arăta un fiu al lui. I se părea de necrezut asemănarea uriaşă şi, aproape fără să-şi dea seama, a început să se încrunte. Nu-şi putea lua ochii de la copilaşul care se juca, străin de interesul pe care i-l trezea. Îi urmărea fascinat alergătura. L-a văzut urmărind un porumbel care

părea că se joacă rotindu-se şi deodată micuţul a rămas în faţa lui, dar cu bărbia un pic ridicată se uita într-un punct anume în spatele lui; porumbelul zburase peste umărul său până pe creanga unui copac frunzos. Dumnezeule din ceruri! A strâns pumnii pe genunchi ca să-şi stăpânească pornirea de a îmbrăţişa trupul micuţ. A închis o clipă ochii, mişcat până în ultima fibră a fiinţei lui. Instinctiv, a ştiut că tocmai aflase acelaşi lucru pe care îl descoperise tatăl lui cu câteva zile în urmă. Şi certitudinea trădării înfăptuite de Ágata i s-a înfipt în inimă ca un pumnal încins. Pârjolea fiecare simţământ frumos transformându-l în cenuşă neagră. El însuşi era gata să sufere o cădere emoţională. Era o zguduire viscerală care îi răvăşea simţămintele bărbăteşti şi le lăsa la vedere după ce îndurase cea mai mârşavă dintre înşelătorii. Cum putuse să-i ascundă aşa ceva? Avea s-o omoare!

A deschis ochii şi l-a privit pe micuţ, care rămânea nemişcat în faţa lui. Cristopher s-a aplecat în faţă ca să-i atragă atenţia şi a mers. Copilul nu s-a mai uitat peste umărul lui ca să-şi pună privirea pe chipul bărbatului. Fireşte că semăna cu Andrew! Şi cu toată familia lor! Dar nu era atât de prost încât să nu caute o confirmare a bănuielii lui.

— Bună, cum te cheamă? l-a întrebat într-o spaniolă perfectă. A făcut-o ca să-şi urmeze o presimţire. Numele meu este Cristopher.

Copilul s-a uitat la el cu ochii cât farfuriile şi i-a zâmbit. Îi înţelesese vorbele! Blestemăţie! Oare mai avea nevoie de alte dovezi?

O femeie s-a ridicat din locul în care stătea şi s-a îndreptat spre ei cu chipul îngrijorat. Cristopher a ştiut că i se oferea şansa să capete răspunsuri. Micuţul era tot lângă el iar femeia părea agitată şi cam nervoasă când îl privea. Şi-a dat seama că îi studia hainele scumpe şi purtarea distinsă, ceea ce i-a liniştit în parte temerile. Cristopher ieşea în evidenţă

în zona aceea umilă ca o muscă pe o farfurie cu frișcă. Și pentru prima oară a fost recunoscător pentru privilegiile pe care i le dădeau neamul și bogăția, pentru ca femeia să aibă încredere.

Trebuia să caute răspunsuri și avea de gând s-o facă neîntârziat.

Chipul speriat al Rosei a făcut să apară alarma în capul ei. Venise gâfâind, cu părul răvășit și obraji îmbujorați de efort. De ce nu era Cris cu ea? Unde îl lăsase? Fața chinuită a prietenei sale a făcut să i se strângă stomacul până-ntr-atâta că i-a produs o durere fizică.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat-o plină de neliniște.

– L-a luat! Ágata și-a astupat gura cu o mână ca să oprească un țipăt. L-a luat tatăl lui! Mi-a pus multe întrebări despre tine, despre copil... Nu m-am gândit... Nu puteam să-mi închipui... Rosa a tăcut ca să-și recapete răsuflarea. Alergase ca o nebună cele patru grupuri de locuințe care despărțeau grădina de casa în care locuiau. L-a luat în brațe și a plecat cu el. În acel moment, femeia a izbucnit în lacrimi. Iartă-mă, Rowena! Nu am știut să reacționez la vreme și a fost cu neputință să i-l iau.

O teamă înghețată i-a pătruns în oase și a lăsat-o insensibilă la tot ce o înconjura preț de câteva momente lungi.

– Cine a luat copilul?

S-a mirat de liniștea cu care pusese întrebarea, căci tremura ca o frunză.

Rosa a oftat de câteva ori înainte să poată să-i dea un răspuns:

– Lordul Beresford.

Și Ágata a alergat ca niciodată în viața ei. Fără să-și pună capa sau să-și ia mănușile, a căutat pe o stradă principală o trăsură care s-o ducă până la hotelul *Achille*, dar o dată

înăuntru, mișcarea înceată a roților i-a provocat o agonie sufocietoare. Își spunea ei însăși că niciodată Cristopher nu i-ar face rău micuțului, dar adevărul era că pentru fiul ei era un necunoscut și l-a închipuit grozav de speriat. Și atunci inima a început să-i bată într-un ritm primejdios. Erau și alte posibilități pe care nu voia să le ia în seamă, dar trebuia s-o facă. Și dacă o împiedica să-l vadă? Ar putea chiar să-l ducă departe de ea. Dar nu, Cristopher nu era atât de meschin, s-a mustrat severă. Oare ea nu făcuse ceva la fel de urât sau chiar mai rău?

Când a ajuns la recepția hotelului, avea hainele în neorânduială, ochii sticloși și își simțea glasul tremurând dar a putut să-i spună recepționerului pe un ton autoritar indiscutabil că trebuia să-l vadă neîntârziat pe lordul Beresford, pentru o chestiune de viață și de moarte. A fost o minune, sau cel puțin așa i s-a părut ei, că bărbatul i-a dat numărul apartamentului. Ágata nu părea defel o doamnă sau o persoană distinsă, dar teama din ochii ei era prea adevărată ca s-o nesocotească. O femeie în starea aceea de nervi nu putea să mintă.

Apartamentele erau situate la primul etaj și ea a urcat fiecare treaptă de parcă s-ar fi dus la eșafod. Când a fost în fața ușii duble vopsite în alb, a clipit ca să-și limpezească privirea, care îi era tulbure. Se afla într-o stare de nervozitate îngrozitoare și în acel moment s-a căit din tot sufletul că păcătuise prin tăcere. A bătut cu degetele în lemnul fin dar nu a auzit mișcare în spatele ușii. A răsuflat adânc și a bătut din nou mai tare, dar nu era nimeni acolo. S-a așezat pe podeaua de pe coridor și a așteptat să vină Cristopher. Așteptare ce avea să însemne ceasuri grele. Când trecuse o bună bucată de vreme, uneia dintre cameristele care făcea curat în alte camere i s-a făcut milă de ea, crezând-o o clientă care pierduse cheia și i-a deschis ușa apartamentului. Ágata

i-a mulţumit şi s-a hotărât să-l aştepte pe Cristopher stând în salonaş. Mai întâi s-a plimbat agitată prin încăpere gândindu-se la o scuză, alegând vorbele pe care i le va spune, apoi, istovită de nesiguranţă, a izbutit să aţipească un pic rezemată de birou, lângă fereastră. Când a crezut că nu mai putea să îndure, a auzit paşi şi o cheie pe care cineva o vâra în broască. S-a ridicat de pe scaun şi a rămas în picioare în mijlocul salonaşului, privind uşa care se deschidea; peretele care îi despărţea a rămas deodată deschis. Cristopher a fost surprins s-o vadă şi când şi-a revenit a privit-o ca şi cum ar fi fost cel mai aprig duşman al lui. Dar Ágata se aştepta la această reacţie; era aceeaşi pe care o avusese ea când a aflat că îl luase pe micuţul ei.

Strălucirea din ochii lui Cristopher i-a arătat chinul emoţiilor sale. Cruzimea sălbatică văzându-se înşelat, o bucurie imensă pentru ceea ce aflase şi o adâncă dezamăgire pentru ceea ce îi ascunsese ea.

– O cameristă mi-a deschis uşa. A crezut că pierdusem cheia, i-a spus într-o şoaptă, ca să-i lămurească prezenţa ei în apartament. Trebuie să vorbim! Auzind-o, Cristopher a luat aşa o expresie de parcă ar fi fost silit să înghită otravă. Ágata a şovăit o singură clipă înainte să facă primul pas dar el a oprit-o cu o mână ridicată. Dacă se apropia de el, putea să facă ceva drastic, ca de pildă s-o strângă de gât. Unde este? Abia putea să-şi stăpânească neliniştea din glas. Unde este micuţul meu?

Cristopher a strâns din fălci auzind-o.

– Pe *Diavolul negru*, în drum spre Whitam Hall.

Cel mai mare coşmar al ei tocmai se adeverea. Ágata s-a lăsat să cadă la pământ şi şi-a acoperit chipul cu amândouă mâinile, dar nu a plâns; avea sufletul uscat de teama pe care i-o trezea această întâmplare. Cum fusese de acord lordul John Beresford să-i ia copilul? Pentru că îl convinsese

Cristopher. Ea îi ceruse timp ca să-i spună şi, văzându-i tăcerea, alesese să ia el frâiele în mână. Dar John nu ştia că Jean Michel nu se întorsese încă de la Avon şi că ea aştepta întoarcerea lui ca să-i mărturisească totul lui Cristopher.

Acum venise vremea adevărului. Se sfârşiseră scuzele şi pretextele.

– Nu ca să te rănesc am tăcut, jur! a spus cu glas chinuit. Am aflat că eram însărcinată la câteva săptămâni după ce ne-am instalat în Bordeaux. Şi teama pentru ceea ce am descoperit m-a paralizat; o vreme n-am ştiut ce să fac. Cunoşteam urmările pe care le va avea în familie starea mea când se va afla, dar n-am avut încotro. Şi am plătit foarte scump, pot să te asigur. Cristopher rămânea tăcut, neluându-şi ochii de pe chipul ei. Bunicul şi-a arătat dispreţul său pentru că, prin faptele mele, dezonorasem numele familiei, iar tata nu mi-a vorbit multe săptămâni. A fost îngrozitor, un coşmar. Mi-era foarte teamă, cred că încă îmi este dar niciodată n-am vrut să-ţi fac rău. Ágata nu se aştepta la milă din partea lui dar tăcerea lui grea creştea disperarea pe care o simţea. Ea ţinea ochii în pământ, într-o atitudine supusă. În după-amiaza în care ne-am despărţit, eram gata să-ţi spun de ce nu puteam să plec cu tine deşi te iubeam din tot sufletul, dar cu câteva ceasuri mai înainte m-au făcut să înţeleg primejdia la care te expuneam dacă primeam propunerea ta să plecăm, aşa cum plănuiseşi tu. Mi-am ţinut făgăduiala să tac dar în mijlocul unei lupte cu mine însămi.

Cristopher a ştiut cine se afla în spatele discuţiei care o convinsese de asta, vărul ei Carlos de Lucena, dar nu i-a mai păsat. Trecuse prea multă vreme iar el era grozav de furios.

– Cărei primejdii se presupune că mă expuneai acceptându-mă?

Glasul îi era atât de aspru că făcea fiecare silabă un tăciune care o ardea. A ridicat ochii ca să se uite la el şi ce a

văzut într-ai lui a făcut-o să se închine. Indiferenţa fusese înlocuită cu o mânie violentă.

– Puteai să fii acuzat că ascunzi dovezi şi chiar să fii arestat pentru că l-ai ajutat pe unul dintre conspiratori. De aceea a trebuit să mă îndepărtez de tine şi l-am luat pe bunicul în Franţa ca să-l apăr de furia regelui.

– Îţi baţi joc de mine? a spus el cu desăvârşire neîncrezător.

– Trebuia să plec şi trebuia să tac, a răspuns tulburată.

– Şi nu ţi-a trecut prin minte că aveam dreptul să ştiu ceva atât de însemnat ca faptul că aveam un copil? a întrebat fără să se mişte din loc. Stătea cu spatele la fereastră, cu picioarele uşor depărtate. Ţinea o mână în şold, în vreme ce cu cealaltă îşi masa gâtul sub ceafă ca pentru a-şi uşura încordarea strânsă. Ea continua să stea pe covorul gros de pe jos, ca o învinsă. Că hotărârea asta nu îţi revenea doar ţie? Este carne din carnea mea, fir-ar să fie! Cum ai îndrăznit să...?

Era atât de furios că şi-a impus să tacă pentru a nu exploda.

– Am luat-o pe drumul pe care l-am considerat potrivit în acel moment, a spus ea. Cristopher a bombănit ostentativ. Încercam să te apăr şi să-l apăr pe bunicul, a stăruit ea.

– Găseşti scuze pentru ticăloşia asta? Pentru tăcerea ta jignitoare?

Glasul lui dezvăluia o supărare autentica şi profundă.

– Încerc să-ţi spun...

Dar el nu i-a îngăduit să continue.

– Tăcere! s-a răstit mânios. Dacă încerci să-mi stârneşti mila, îţi pierzi vremea. Ai făcut un lucru îngrozitor. Ea ştia, dar asta nu a făcut ca vorbele lui s-o doară mai puţin. Meriţi să nu-l mai vezi niciodată.

Această posibilitate a umplut-o de o teamă atroce.

– Nu poţi să-l desparţi de mine, a spus cu glas mai hotărât decât ceea ce credea. Era gata să se prăbuşească. Sunt mama lui! Cristopher a izbucnit într-un râs sarcastic. Să ajungem la o înţelegere, te rog, l-a implorat ea dar fără să capete nimic.

Se ridicase în sfârşit din poziţia de învinsă şi mergea drept spre el, care nu s-a mişcat de unde era.

– Acum vrei să te târguieşti? a întrebat-o cu o batjocură ce a izbutit s-o rănească. Dar Ágata a ţinut capul sus. Ai idee ce ai făcut?

– Spune-mi ce vrei şi îţi jur că dacă stă în puterile mele îţi voi da.

– Dreptate, domnişoară Martin! Ágata a avut uşoara impresie că el ştia prea bine ce gândea ea chiar în acel moment, strălucirea din ochii lui crescuse considerabil. Acum ştii cum este, a încheiat Cristopher.

Ea şi-a înghiţit neputinţa pe care i-o trezea atitudinea lui neîndurătoare.

– Neştiinţa nu cere dreptate, a răspuns cu glas neutru.

– Te înşeli foarte mult, domnişoară Martin. Acum ştii ce înseamnă să fii dat la o parte din ceva ce într-adevăr contează foarte mult pentru tine.

– Te voi purta prin tribunale. Voi lupta din toate puterile mele, l-a înfruntat în cel mai amar chip cu putinţă. Îl voi recupera.

El i-a susţinut privirea care, cu fiecare clipă, devenea tot mai arzătoare.

– În Anglia? Întrebarea, plină de ironie, a ţintuit-o locului. Cristopher acţiona premeditat ca să-i facă cel mai mare rău cu putinţă şi chiar dacă îşi propusese să încerce să-i trezească mila, nu a mai fost în stare să-şi păstreze atitudinea supusă. Vei putea să strângi destule lire ca să încerci? a continuat el. Privirea lui de oţel a străbătut-o din cap până-n picioare, cu nerusinare. Nu, firește că nu! În momentul în care copilul

va călca pe pământ englez, va fi cetăţean britanic şi nu vei mai putea să-l scoţi niciodată de acolo. Chiar eu voi avea grijă de asta.

Provocarea lui a avut efectul dorit. Ágata a reacţionat ca o lupoaică rănită şi s-a năpustit asupra lui să-l lovească. Lui Cristopher nu i-a fost greu să-i prindă mâinile la spate şi să se bucure de furia ei; era ca un drog, avea nevoie s-o vadă suferind. Ea se zbătea încercând să scape dar puterea lui era mult peste a ei.

– Am să te omor! l-a ameninţat cu ochii ca nişte pumnale. Nu voi îngădui să-l iei. Nu ai milă!

– Tu ai avut când ai tăcut? Fir-ar să fie, sunt tatăl lui! Aveam dreptul să ştiu!

– Crezi că mă vei înfrânge? Ticălos nenorocit! Nu vei reuşi să-l scoţi din Franţa.

– Crezi că vreau să te înfrâng? Habar n-ai ce doresc.

– Este copilul meu, Cristopher! Nu poţi să-l iei.

– Este carne din carnea mea şi pot să-l iau oriunde merg eu!

Ágata s-a gândit că nu era chip să-l convingă şi că îi rămânea un singur drum, cel al umilinţei.

– Cristopher, te rog să nu-l desparţi de mine. Ai să mă omori. Îl implora, dar totodată se zbătea încercând să scape din mâinile lui. El nu se îndoia că, dacă izbutea, ar putea să-i scoată ochii. Te implor, hai să ajungem la o înţelegere. Îmi dau seama că eşti supărat, dar niciodată n-am vrut să te rănesc, pe cuvânt! Cristopher o târa spre uşa de la ieşire, dar Ágata a luat-o înaintea intenţiilor lui de a o lăsa afară; nu avea de gând să îngăduie asta. Următoarele momente vor fi hotărâtoare şi ea ştia cum să capete un răgaz. În singurul fel în care puteau să-l capete doi oameni care în acel moment se urau din tot sufletul. Voi face ce vrei, dar te rog, adu-l înapoi.

– Prea târziu. Cristopher deja apăsa pe clanţa uşii.

Ea a încercat s-o închidă la loc cu piciorul; ştia că, dacă o scotea afară din încăpere, niciodată nu va mai putea să urce din nou zidul care era între ei. Dreptatea mea tocmai te-a găsit vinovată de toate învinuirile. El avea toate şansele de partea lui. Ágata se informase bine la unul dintre cei mai buni avocaţi din Paris. Niciun tribunal, francez sau englez, nu va lua drepturile tatălui şi de aceea ştia că trebuia să lupte din toate puterile, dar nu în faţa legii. Era mamă singură, la marginea sărăciei, şi avea nevoie de ajutor zilnic ca să aibă grijă de micuţ; un tribunal ar ţine cont de toate amănuntele. Cristopher în schimb, putea să-i dea copilului luna de pe cer, dacă i-o cerea. A ştiut că trebuia să-i înfrângă apărarea. Nu mersese dialogul, nici ameninţările, nici umilinţa; îi mai rămânea un drum doar. Cristopher trebuia s-o ţină cu o singură mână căci avea nevoie de cealaltă ca să deschidă uşa, pe care Ágata se încăpăţâna s-o închidă. Şi deodată a simţit-o agăţată de gâtul lui şi căutându-i gura, la care a ajuns fără efort. Limba ei şi-a făcut drum printre dinţii lui şi a simţit-o pe cerul gurii; pe loc a simţit o biciuire de dorinţă în măruntaie care l-a lăsat fără suflare. Blestemata! De ce avea încă puterea să-l ispitească? Era furios pe ea, dorea s-o pedepsească pentru că-l minţise dar gura ei izbutea să-l facă să uite totul, în afară de dorinţa adâncă pe care i-o trezea. A simţit cu de-săvârşită limpezime sânii ei catifelaţi care se striveau de torsul lui tare. Mâinile ei, odată eliberate din strânsoare, s-au afundat în părul lui ca să-şi lipească şi mai mult capul de al lui. Era un sărut dur, sălbatic, dar plin de o senzualitate pe care Cristopher nu o mai cunoscuse niciodată, decât cu ea. Ágata l-a muşcat de buza inferioară până în punctul în care s-a temut că va sângera şi îşi unduia şoldurile lipindu-le de pelvisul lui, izbutind ca membrul său să răspundă cu o ferocitate copleşitoare. Inima părea gata să-i iasă din piept în gura ei ca s-o mestece cu

plăcere, atât de pătruns era. Ágata izbutea să deschidă o breșă în armura lui și Cristopher simțea că se dădea bătut într-un fel complet și absolut, chiar dacă încerca să reziste atacului asupra simțurilor lui ca un adevărat titan. Dar gustul femeii, parfumul ei îmbătător îi amețea simțurile, îi încețoșa mintea și toate aceste emoții contradictorii se uniseră într-o dorință puternică pe care putea să și-o satisfacă doar făcând-o a lui.

Dorea s-o îndepărteze de trupul lui, care răspundea ca un trădător, voia s-o îndepărteze din viața lui pentru totdeauna, fiindcă durerea pe care i-o trezea când o privea i se părea de nesuportat, dar Ágata continua jocul de seducere, atingându-l cum nicio altă femeie nu o mai făcuse înainte. Egalându-l pe el însuși în pasiune și descătușare. Cristopher a capitulat, dar a făcut-o luând inițiativa. A făcut sărutul posesiv, exigent. A ridicat-o de jos cu intenția s-o ducă spre dormitor dar ea a profitat de moment ca să-i înconjoare talia cu picioarele, ca ultima dată. Era pierdut. I-a ridicat fustele largi și i-a rupt nerăbdător chiloții. Și-a descheiat nasturii de la pantaloni și cu o singură mișcare a intrat în ea. Ágata îl ținea strâns de gât și de talie, abia îngăduindu-i să răsufle, dar nevoia grabnică de a se mișca în ea, l-a făcut s-o ducă în dormitor și s-o trântească pe spate în pat. A început o serie de mișcări încete care și-au crescut ritmul pe măsură ce ea îi cerea tot mai mult, cu gura, cu mâinile, cu trupul ei care ardea sub al lui. Orgasmul puternic pe care l-a avut o clipă mai târziu l-a lăsa fără puteri, înfrânt, dar a fost conștient că Ágata nu se bucurase ca în celelalte dăți. Se purtase ca un adolescent, nerăbdător și iute. S-a făcut tăcere peste trupurile lor agitate.

– Asta nu a însemnat nimic, a spus Cristopher, din nou îmbrăcat în aroganță și indiferență.

S-a ridicat de pe ea și a început să-și aranjeze hainele de parcă nu abia o iubise ca un nebun. Dar Ágata era pregătită. Pentru micuțul ei, ar cădea la înțelegere și cu dracul.

– Voiai la fel de mult ca și mine, i-a răspuns fără nicio rușine.

Cristopher nu putea să n-o mai privească. Era întinsă pe pat, într-o atitudine de abandonare care l-a făcut s-o dorească din nou și a înțeles că femeia aceea era pierzania lui. Cu ea nu avea voință și să-și descopere slăbiciunea l-a făcut să tostească o insultă.

– Pleacă dracului odată! i-a poruncit pe un ton care nu admitea nicio discuție.

Chipul Ágatei a devenit cenușiu, dar era în străfundul ochilor ei un licăr de hotărâre care l-a alarmat.

– Am să plec cu tine, i-a răspuns cu glas reținut.

– Nu vreau să te mai văd.

Dar ea mai avea un cartuș pe care să-l folosească și l-a folosit, conștientă că el avea s-o urască și mai mult. A mijit ochii și, foarte liniștită, l-a întrebat:

– Și dacă am rămas însărcinată?

El a privit-o stupefiat și văzându-i strălucirea calculată din ochi a știut că fapta ei fusese voită, că se dăduse lui cu un scop și furia care fierbea în el a crescut până-ntr-un punct foarte primejdios. Din doi pași a ajuns la pat și, cu o mână, a luat-o de braț silind-o să se ridice și a târât-o până la ușă.

– Ești o stricată! Crezi că o să ai același noroc?

Ágata a explodat în sfârșit. Teama și supărarea i-au ieșit pe gură ca un șuvoi.

– Numești noroc să fiu batjocorită? Lipsită de onoare și respectabilitate? Ca toată lumea să-mi disprețuiască băiatul pentru că este bastard? Habar n-ai ce este norocul, încrezut blestemat!

Cristopher simțea că e gata să facă o nebunie.

– E bastard din vina ta! a mustrat-o cu glas de tunet. Nu l-aș fi neglijat niciodată, dar nu știam că există, fir-ar să fie! Și acum, pleacă, fiindcă nu suport nici să te văd.

– Dacă m-ai lăsat din nou însărcinată, îţi jur că nu vei şti niciodată! l-a ameninţat. Cristopher i-a dus mâna la gât şi a ţinut-o acolo, într-o ameninţare limpede care nu a izbutit s-o sperie. Ágata l-a privit sfidătoare. Spune-mi, lord Beresford, vei putea să trăieşti cu asta?

Lui îi venea s-o pălmuiască şi a strâns mâna pe gâtul ei până a simţit că răsufla anevoie; dar ochii femeii nu se îndepărtau de ai lui, nici nu-şi pierdeau cheful de luptă, chiar dacă nu era pe măsura lui. I-a înfipt degetele ca nişte gheare în păr şi a împins-o spre spate. Era atât de furios că aproape nu-şi controla faptele dar nu lovise niciodată o femeie şi Ágata nu avea să fie prima. A privit-o cu o ură viscerală, cu un sentiment de respingere absolută. Tocmai îşi pusese el singur de bună voie sfoara de gât dar, al dracului să fie dacă nu o va face să plătească foarte scump!

43

Whitam Hall, Anglia

Vremea era cu adevărat îngrozitoare. Aproape la fel de rea ca aceea din Paris. Ploile din ultimele săptămâni îi dăduseră o dispoziţie care putea să rivalizeze cu cea a lui Cristopher. Abia dacă îl vedea pe bărbatul care îi prilejuia nişte coşmaruri groaznice dar care hrănea cu privirile sale de reproş dorinţele ei cele mai ascunse. Ea nu-i era indiferentă, neîncetatele lui priviri ranchiunoase erau o dovadă limpede. Dacă ar privi-o cu indiferenţă sau cu răceală, Ágata ar ceda, dar nu era aşa; mai rămâneau încă nădejdi pentru amândoi şi era fericită pentru asta. Când va

izbuti să accepte, totul va putea să reînceapă pentru ei. O târâse până în Anglia atât de supărat încât nu-şi măsura nici vorbele nici faptele, dar era la un loc cu micuţul ei şi ar fi în stare să-şi vândă sufletul diavolului ca să-l apere şi să vegheze asupra siguranţei lui. Agitaţia care s-a iscat după sosirea ei cu copilul, John şi un Cristopher de neabordat i-a lăsat deoparte pe Arthur şi pe Andrew, chiar dacă se arătaseră încântaţi de nepotul lor.

Un singur lucru îi lăsa un gust amar: nu putuse să-i scrie tatălui ei ca să-şi justifice plecarea neaşteptată, dar Rosa va putea să-l lămurească. Lăsase cabinetul în seama lui André şi casa în mâinile prietenei ei. Strădania de ani putea să se ducă pe apa sâmbetei dar era cu fiul ei şi de nimic altceva nu-i păsa.

Ágata s-a gândit că drumul până la pace era prea abrupt dar în Anglia putea să dispună de şansa de a înclina balanţa în favoarea ei. Chiar în acel moment, avea drept ţel integrarea lui Cris în familia Beresford, ca el să fie acceptat de toţi şi avea să facă imposibilul ca să izbutească. Când a hotărât să tacă a făcut-o cu toate urmările dar o dată ce taina ei fusese descoperită, a fost o eliberare pentru sufletul ei, care fusese robul fricii şi al posibilelor urmări de a acţiona într-un fel sau altul. Tatăl ei va trebui să înţeleagă că evenimentele îşi urmaseră cursul şi că ea nu-şi încălcase făgăduiala. Va putea să ajungă la o înţelegere cu tatăl ei şi cu Cristopher, fără să-i piardă pentru totdeauna pe niciunul dintre ei?

– Mami! *Vlei?*

Micuţul îi oferea un biscuit din care muşcase. Ágata a încetat să mai privească picăturile de ploaie care rămâneau prinse de fereastră din pricina umezelii. Luna iunie era destul de neobişnuită în comitatul Portsmouth. Drumurile erau noroioase iar lipsa musafirilor dădea impresia că erau

cu totul izolaţi de restul lumii; dar în frumosul conac se simţea apărată. Tânjea după o parte din independenţa de care se bucurase în Paris, dar izbutise multe în schimb: să nu se mai teamă nopţile, să nu mai păstreze o taină care îi ardea sufletul zi de zi, ceas de ceas şi să-l vadă pe Cristopher zilnic. Chiar dacă ochii lui o înjunghiau cu fiecare privire pe care i-o adresa, o făcea să simtă o adâncă uşurare şi o imensă nădejde. Avea nevoie doar de timp ca să dărâme barierele care îi despărţeau şi avea deplină încredere că va izbuti. A continuat să se uite la micuţul ei, care stătea pe covor, lângă focul aprins; ţinea în poală o cutie mereu plină cu biscuiţi pentru el.

– Mănânci prea mulţi.

Copilul i-a răspuns cu o strâmbătură care i-a topit inima de parcă i-ar fi pus-o pe foc. Era regele casei, căpăta atenţia tuturor cu un singur zâmbet şi ce mamă nu visa la aşa ceva pentru copilul ei? Ea de bună seamă că da. Cris purta haine atât de scumpe că ea, şi de-ar fi adunat leafa pe un an întreg, tot nu i le-ar fi putut cumpăra; nici măcar un pantof din cei cu care se încălţa. Dar preţul pentru toate astea ar putea să fie prea mare. Avea în faţă nişte piedici greu de trecut: animozitatea lui Cristopher şi dezamăgirea tatălui ei, care se va simţi înşelat de hotărârea ei de fi alături de cauzatorul celei mai mari bucurii şi celei mai adânci nefericiri ale sale.

Dar luase o hotărâre de una singură pentru prima oară în trei ani şi a considerat asta un lucru bun. Să se îndepărteze de Cristopher fusese o hotărâre izvorâtă din nevoia familiei de a-l apăra pe bunicul şi de a păstra tăcerea asupra copilului pe care îl concepuseră – fusese o avertizare deghizată în sfat din partea lui Jean Michel – dar să se afle în Anglia în acel moment era o hotărâre de care nu avea de gând să se căiască.

– M-am gândit că ai vrea un ceai.

Vorbele lui John au fost pentru spiritul ei şovăitor ca o

ploaie de mai. De la sosirea în Anglia, marchizul se hotărâse s-o tutuiască şi prin acest gest Ágata se simţea mult mai apropiată de el, ca şi cum ar fi considerat-o parte din familie.

– Întotdeauna este bine venit să bei o ceaşcă de ceai cald într-o companie plăcută.

Marcus, care ducea tava cu ceaiul şi nişte prăjiturele umplute cu cremă, mergea în spatele lui John cu tot respectul. A pus tava pe masă în tăcere şi a plecat la fel dar ea era obişnuită cu rigoarea personalului de la Whitam Hall.

– Eşti strălucitoare, i-a spus John văzându-i starea de spirit.

Nu era câtuşi de puţin supărată pe el, deşi fusese complice în hotărârile asupra fiului ei. Fata dovedea o fire greu de depăşit în optimism şi iluzii.

Când Cristopher a venit cu micuţul la bordul *Diavolului negru*, în vreme ce el făcea pregătirile de plecare, John s-a simţit împărţit. Se dezlănţuise o discuţie aprigă între ei, fiindcă nu putea să răpească un copil şi să-l scotă din Franţa fără cunoştinţa mamei, chiar dacă era fiul lui dar bătălia amară avută cu Cristopher şi ameninţarea că îl va duce pe Cris într-un loc în care nici el nici Ágata nu-l vor putea găsi îi potoliseră protestele. Când fiul său era într-atâta de furios, era mai bine să acţioneze cu prudenţă şi înţelepciune. El ar putea să aibă grijă de micuţ până ce va fi din nou împreună cu mama lui, apoi se va ocupa de încăpăţânatul şi irascibilul Cristopher. De aceea, când mai târziu acesta a venit din nou pe vapor, dar de data asta însoţit de Ágata, John nu a ştiut ce să creadă. Ea mergea mai mult târâtă de Cristopher, fără bagaj, dar nimic nu îl făcea să presupună că pleca din Franţa forţată. Când totul a fost gata în portul Le Havre, velierul s-a îndreptat spre Dover cu încă doi pasageri la bord, nepotul lui şi singura femeie care dăduse peste cap viaţa întâiului său născut.

– Sunt strălucitoare pentru că mă aflu în locul potrivit, a

răspuns ea, chiar dacă cu ochii uşor înlăcrimaţi. Unde trebuia să fiu acum trei ani.

John a servit-o cu o ceaşcă de ceai cu două linguriţe de zahăr şi o picătură de lămâie. Când i-a dat-o, ea a luat-o cu un zâmbet sincer. Era într-adevăr frumoasă îmbrăcată în hainele fiicei lui, Aurora. Din fericire, pe velier era un cufăr cu haine de-ale ei şi Ágata a putut să îşi aranjeze câteva rochii pe durata călătoriei.

– Te aşteaptă o întâlnire grea, i-a spus ca o aducere aminte.

Şi a izbutit ceea ce nu puteau privirile mânioase ale lui Cristopher: s-o descurajeze.

– Tata va fi grozav de dezamăgit de acest deznodământ dar nu voi fi nevoită să-l mint în legătură cu asta pentru că nu am avut nimic de-a face cu ce s-a întâmplat. N-am încălcat cuvântul pe care i l-am dat, n-am luat legătura cu Cristopher în absenţa lui, ca să-i spun ceva. Nu puteţi să vă închipuiţi ce uşurare adâncă înseamnă asta pentru mine. Ágata a tăcut preţ de câteva clipe. Cu vremea, făgăduielile făcute din loialitate faţă de familie apasă greu pe suflet.

Lui John i se părea că era prea optimistă dar a păstrat tăcerea asupra concluziilor lui. De câte ori Cristopher şi ea se aflau în aceeaşi încăpere, încordarea se putea tăia cu cuţitul. Niciodată nu văzuse doi oameni atât de egali şi de încăpăţânaţi.

Cris a hotărât că nu mai voia să fie ignorat şi a lăsat cutia cu biscuiţi ca să se îndrepte cu paşi hotărâţi spre masa unde erau prăjiturile cu cremă.

– Hmmm, a fost singurul lui comentariu.

John i-a dat o prăjitură caldă pe care el a luat-o fără nicio grijă. Zahărul i-a alunecat pe mână până la bărbia mică. Ágata a întins braţele ca să-l ia în poală dar copilul era mai interesat de bunicul lui. Fusese o adevărată descoperire pentru el şi era încântat. John l-a ridicat în braţe şi l-a aşezat pe genunchi.

– De câte ori îl iau, mi se pare că îl am din nou pe Cristopher în braţe, este o senzaţie minunată, a comentat fără să-şi ia ochii de la nepotul lui, care se întindea deja după a doua prăjitură.

– Vrei să spui că nu seamănă cu mama lui? a întrebat Ágata cu un zâmbet strengăresc dar fără nicio supărare.

– Chiar dacă te doare, cordobezo, a răspuns Andrew în locul lui John, - tocmai intrase şi se apropia de locul unde stăteau ei – nepotul meu cel frumos este bucăţică ruptă din mine. Tânărul a dat la o parte un scaun şi a luat loc în faţa Ágatei şi a tatălui lui. Câte ai dat gata, campionule? Cris a clipit de câteva ori înainte să-i arate trei degeţele mânjite de zahăr. Vino cu mine, moştenitorule! Cris n-a stat pe gânduri nicio clipă. A întins braţele micuţe spre Andrew, care l-a luat cu îndemânare, de parcă ar fi fost obişnuit să poarte trupşoare de copii. O să ne îndopăm împreună.

Auzind porecla drăgăstoasă cu care Andrew se adresase copilului, Ágata a tresărit. Cris luase altă prăjitură de pe platou dar unchiul lui a izbutit să i-o ia înainte ca băieţelul să muşte din ea şi i-a făcut cu ochiul. Micuţul a rămas cu degetele pline de zahăr în aer. După ce Andrew a înghiţit ultima bucată, a luat mâna nepotului său şi i-a lins unul câte unul degeţelele, până nu a mai rămas niciun fir de zahăr.

Ágata a urmărit cu privirea fiecare gest dintre ei doi şi s-a întrebat cum putea Cristopher să fie atât de indiferent şi îndepărtat acum când îl avea pe fiul lui cu el. Deşi nu dădea la o parte faptul că se purta aşa tocmai pentru că era ea în casă. Cris părea mai mult fiul lui Andrew decât al lui şi tristeţea i-a acoperit ochii cu o mantie neagră.

John a privit fiecare emoţie care se oglindea pe chipul ei: fericire, reţinere, supărare şi duioşie. A ştiut ce simţea în acele momente văzând chimia dintre nepot şi unchi dar Ágata nu ştia că Andrew avea un magnet special pentru

copii, îi atrăgea cu zâmbete şi gesturi drăgăstoase. Era preferatul copiilor Aurorei şi ai lui Justin. Întotdeauna se juca cu ei, le dedica un timp pe care cei mai mulţi dintre adulţi li-l refuzau şi de aceea simţea tristeţea ei ca pe a lui proprie, fiindcă i-ar fi plăcut să-şi vadă fiul cel mare dându-i atenţia pe care i-o dădea fiul cel mic. John avea proaspătă în minte mărturisirea sinceră şi emoţionată a Ágatei în spitalul din Paris. Niciodată o femeie nu-şi dezgolise sufletul şi sentimentele faţă de Cristopher într-un fel atât de sincer şi de dureros. Ágata Martin îl iubea pe fiul lui şi el trebuia să facă ceva în privinţa asta.

– Iertaţi-mă, am o treabă care nu poate să aştepte.

Şi a ieşit din salon în căutarea fiului său cel mare. Anumite lucruri trebuiau să se schimbe fără întârziere.

44

Cristopher continua să semneze acte sub privirea atentă a lui Arthur. De când tatăl lui îi dăduse împuternicirea să se ocupe de moştenirea familiei, abia dacă mai avea vreme de ceva dar nu se plângea. Intrarea bruscă a lui John în birou l-a făcut să ridice privirea din hârtii. Marchizul mergea hotărât şi s-a aşezat pe scaunul liber din faţa lui.

– Gata, era ultimul, a spus Arthur şi a pus actele într-un dosar din piele. Îmi pare rău că vă las singuri dar trebuie să sfârşesc pregătirea unor documente. Voi face asta în camera mea.

John şi Cristopher au privit tăcuţi plecarea grăbită a lui Arthur. Mesajul fusese limpede: nu dorea să se trezească în mijlocul disputei care avea să înceapă în orice moment.

– Un coniac, te rog. Cererea tatălui său l-a surprins pe Cristopher. Era neobişnuit să bea alcool după atâta vreme. Pune-ţi şi tu unul, o să ai nevoie.

Avertizarea fusese limpede şi precisă.

Cristopher a făcut ce îi ceruse John; nu, nu-i ceruse, îi poruncise. S-a ridicat din fotoliu şi s-a îndreptat spre tava cu băuturi. A umplut două pahare şi s-a întors la masă ca să i-l dea pe-al lui tatălui lui. Acesta l-a băut dintr-o înghiţitură.

– Vrei să te îmbeţi? l-a întrebat pe un ton cam dispreţuitor.

– Vreau să-ţi sparg capul. „Gata, am spus-o", şi-a zis John. Paharul pe care îl ţinea Cristopher în mână a sfârşit uitat într-un colţ al biroului amplu. De ce naiba i-ai adus aici dacă te porţi ca şi cum nu ar exista? Nu te-ai apropiat de zile întregi de copil. Purtarea ta mi se pare de neînchipuit. Nepotul meu nu este vinovat de nimic, fir-ar să fie!

Critica l-a deranjat profund pe Cristopher şi nu era dispus s-o tolereze.

– Ai terminat?

Glasul îi era ascuţit ca un cuţit şi rece ca oţelul. Stătea drept în fotoliu, fără să-şi piardă aplombul nici ţinuta.

– Moştenitorul tău legitim nu poate fi un bastard! s-a răstit tatăl lui, sec şi autoritar. Dacă mai continui cu atitudinea asta pasivă, vei pune asupra lui un stigmat greu de şters în viitor. Şi dacă nu iei frâiele în mână, va trebui s-o fac eu.

Ameninţarea a rămas suspendată în aer şi a atârnat între ei ca un pendul.

– Dumneata vei sta deoparte, i-a răspuns scurt.

Cristopher şi-a rezemat spatele de spătarul fotoliului şi şi-a înfipt privirea pe John cu un gest de avertizare, care nu a avut niciun efect asupra marchizului.

– Ai avut grijă să afli pricinile pentru care mama a păstrat tăcerea? Crezi că a fost uşor pentru ea? Trezeşte-te odată! l-a mustrat.

– Nu mă interesează pricinele ei, în prezent este în viaţa mea dintr-un accident şi nu am de gând să fac nimic ca să schimb această situaţie.

John a răsuflat adânc.

– Îl numeşti pe nepotul meu accident? Încerci să-mi spui că este rodul unei tăvăleli fără însemnătate? Din partea lui Andrew aş fi crezut, dar nu dintr-a ta. Ajuns în acest punct, Cristopher a avut bună cuviinţa să se arate tulburat. Ştiam! a exclamat John pe un ton victorios. Atunci fă dovadă de onoarea cu care mereu te-ai făli şi nu te mai purta ca un băiat ranchiunos.

– Ai terminat? a repetat întrebarea. Fiindcă am treburi de care să mă ocup.

– Nu mă trata ca pe un prost, a răspuns tatăl lui, tot mai supărat. Voise să aibă o discuţie cu el în termeni amicali dar trufia şi răceala lui îl deranjau din ce în ce mai mult. Fiindcă nu sunt.

– Niciodată n-aş crede aşa ceva despre dumneata, i-a răspuns cu glas liniştit.

John a văzut că fiul lui strângea din fălci atât de tare că ar putea să-şi rupă dinţii.

– Fiul tău are nevoie de tine, pentru Dumnezeu! Are nevoie de tatăl lui şi nu de înlocuirea acestuia cu unchii sau bunicul.

Cristopher rămânea nepăsător dar freamătul uşor al nărilor i-a arătat lui John că nu era atât de indiferent la vorbele lui cum încerca să pară.

– Uiţi după cum îţi convine că am aflat din întâmplare că aveam un fiu. Pretinzi să uit aşa ceva? Trebuie să fii nebun!

John a scrutat chipul fiului său şi a simţit o milă adâncă; încă nu trecuse peste tăcerea Ágatei Martin.

– De ce te risipeşti gândindu-te la ce ai pierdut şi nu la ce ai câştigat? Cristopher a mijit ochii până i-a redus la o linie.

Dar el a continuat atacul zdrobitor, fără să-i pese de loviturile pe care i le dădea drept în inimă. Trebuia să-l facă să reacţioneze o dată. Eu am pierdut şaptesprezece ani din viaţa fiicei mele, i-a spus deodată dar în fiecare seară mulţumesc din adâncul sufletului meu că am găsit-o. Ai văzut ce a însemnat sora ta în vieţile noastre. Cristopher a lăsat ochii de la chipul tatălui său pe masă. Amândoi suferiseră aceeaşi trădare şi cu acelaşi rezultat. Acţionează odată! s-a răstit John cu glas atât de ascuţit că i-au ţiuit urechile.

– Nu pot! a răspuns în cele din urmă lăsând garda jos.

– De ce? a întrebat tatăl lui cu ochi strălucitori de interes.

– Dacă stau la distanţă faţă de cel mic, pot să-mi păstrez sângele rece faţă de mamă, a mărturisit tulburat. Şi am nevoie de stăpânirea desăvârşită a emoţiilor mele ca să-mi găsesc calea din nou. Mă simt expus, vulnerabil; de mulţi ani nu m-am mai simţit atât de pierdut.

Lămurirea lui i-a smuls lui John un oftat de uşurare. În sfârşit făcuse o spărtură în zidul cu care întâiul său născut se înconjura din proprie voinţă. Ura capacitatea lui de a se izola de tot, armura de protecţie care îi acoperea simţămintele de câte ori suferea câte o dezamăgire.

– Ágata te iubeşte şi nici nu ai idee cât de mult, i-a spus atunci cu glas foarte scăzut dar Cristopher l-a auzit foarte limpede. Şi a primit aceste vorbe ca pe un pumn în stomac. Dacă îl iubea cu adevărat, nu l-ar fi părăsit în trecut. Pedepsind-o pe mamă, îl pedepseşti pe fiul tău, iar nepotul meu nu merită pedeapsa ta.

Tatăl lui îi înfigea cuţitul chiar în beregată.

– Nu este intenţia mea să-l pedepsesc pe micuţ, este prea însemnat pentru mine, dar pe ea... pe ea nu pot s-o iert. Mă răneşte simplul fapt să mă gândesc la asta.

– Şi unde te duce ranchiuna asta? Oare ai uitat veninul care a pus stăpânire pe tine în trecut? Cum putea tatăl lui să

creadă că putea să uite incidentul care îl marcase într-un fel atât de adânc? s-a întrebat. Te-a ţinut departe de mine, de familia ta şi nu poţi să-ţi închipui ce a însemnat pentru noi dispreţul tău. Nu-l meritam, Cristopher, şi nici fraţii tăi.

– A fost foarte greu să aflu că propriul tată fusese amantul femeii cu care voiam să mă căsătoresc, i-a reproşat cu o atitudine morocănoasă.

– Dar nu o iubeai. Te-ai simţit rănit în virilitatea ta, lovit în orgoliul bărbătesc şi ai uitat ceva foarte însemnat: eu m-am culcat cu ea cu mult înaintea ta şi am făcut-o din nevoie, nu din iubire. M-am împotrivit relaţiei voastre fiindcă ştiam că lady O'Sullivan nu era femeia potrivită pentru tine.

– Ne întoarcem la aceleaşi reproşuri? l-a întrebat Cristopher destul de deranjat. Fiindcă nu mă interesează.

– Ai prea multă dragoste de dăruit şi de aceea ai nevoie să găseşti o inimă mai mare care s-o primească.

– Şi crezi că am găsit-o în domnişoara Martin? l-a întrebat simplu. De mai bine de treisprezece ani nu mai fusese sincer cu tatăl lui. Îl tratase cu lipsă de respect fiindcă se simţea rănit. Ágata mi-a dat prea multe bătăi de cap.

– Nu poţi s-o ierţi pentru că biografia îţi este pătată de încercarea ei de a-şi salva bunicul? a întrebat fără ocolişuri. Vorbim despre o viaţă, fiule.

– Chiar crezi că îmi păsa atât de mult de profesia mea de agent al Coroanei? Aş fi înfruntat un consiliu de război pentru ea! a recunoscut cu glas întretăiat.

– Şi atunci de ce dracu ai adus-o la Whitam Hall? Dă-i voie să se întoarcă la tatăl ei şi totul se va sfârşi.

Cristopher şi-a zis că alternativa asta era de negândit, cel puţin pentru moment.

– Nu pot să îngădui să plece.

– De ce? a întrebat iarăşi John, tot mai uimit.

Nu a ştiut cum să interpreteze tulburarea fiului său. Cristopher l-a privit drept în ochi.

– Pentru că poate fi din nou însărcinată.

Uimirea pe care a citit-o pe chipul tatălui lui l-ar fi făcut să râdă dacă subiectul nu ar fi fost atât de serios.

– Ai silit-o? l-a întrebat cu o oarecare spaimă. Privirea lui Cristopher a fost mai mult decât grăitoare. Îl jignise cu această presupunere. El n-ar sili niciodată o femeie. Cum putea să-l întrebe aşa ceva? Iartă-mă, fiule, dar sunt nedumerit de purtarea ta. Vorbele arată că o urăşti iar faptele tocmai contrariul.

– Mi-e ruşine de cât de puţină stăpânire am când sunt cu ea.

Trebuia s-o spună, să-şi elibereze sufletul din lanţurile care îl înrobeau. Care îi înfrânau simţămintele şi îl imobilizau. Vreme de mai mult de doi ani fusese pierdut şi acum că o găsise, nu era în stare să-şi stăpânească simţămintele pe care i le trezea; de aceea stătea deoparte.

– Uneori să-ţi pierzi controlul se dovedeşte a fi o eliberare, i-a spus tatăl său.

Cristopher a înfipt nişte ochi plini de neîncredere pe părintele lui, din pricina răspunsului acestuia.

– Vrei să ştii adevărul? l-a întrebat cu glas răguşit. Când sunt cu ea, uit de toate. Îmi topeşte voinţa cum topeşte focul untul. Mă lasă fără puteri, fără putinţă să gândesc limpede. În timpul mărturisirii sfâşietoare, degetele lui Cristopher se albiseră de cât de tare strângeau masa. Vreau doar s-o strâng în braţe şi să uit de tot. De lume, de responsabilităţi. Simt că este un far care mă luminează în noaptea neagră ca să ajung într-un port sigur. Poţi să înţelegi? Fiindcă eu nu!

John îl privea atent şi fără să clipească dar pe măsură ce îl asculta un zâmbet a început să i se deseneze pe buze.

– Poeţii îi spun iubire, i-a zis, filosofii, nebunie şi este cel

mai frumos simţământ din câte există. A tăcut un moment înainte să continue. Mulţi oameni se străduiesc s-o găsească şi sunt foarte puţini norocoşii care izbutesc.

Cristopher a strâns buzele.

– Dar Ágata mă face să simt şi o furie imensă. Să-mi pierd stăpânirea de sine. Îmi arde batistele, îi aţâţă pe alţi bărbaţi prin simplul fapt că există, mă face s-o doresc chiar dacă sunt furios din pricina faptelor ei. E manipulatoare, e... femeia care mă înnebuneşte, a încheiat adânc resemnat. Şi această lipsă de stăpânire de sine mă scoate din minţi.

John a hotărât să vină în apărarea femeii care izbutise să-l salveze pe fiul lui din mutismul şi indiferenţa în care stătuse de atâţia ani.

– Este mama nepotului meu. Cea care a îndurat dispreţul alor săi ca să-l aducă pe lume pe fiul tău. A sfidat toate regulile şi normele pentru că te iubeşte. Doamne, Cristopher! Era de datoria ta s-o aperi! Să-i respecţi inocenţa!... John a hotărât să tacă văzând chipul ruşinat al fiului său. Şi-a închipuit cât de greu trebuie să-i fi fost pentru că încălcase cea mai elementară regulă dintre toate: să respecte o fată virgină şi inocentă. Vorbeşte cu era, l-a sfătuit. Ascultă ce are de spus şi apoi hotărăşti ce vrei să faci în această privinţă.

Amândoi bărbaţii s-au privit faţă în faţă, cu sinceritate şi respect.

– Dacă fac asta, o voi ucide, i-a spus Cristopher într-o şoaptă răguşită.

Dar tatăl lui se îndoia, se îndoia serios.

– Fă din nepotul meu un moştenitor legitim sau dacă nu, te voi ucide eu pe tine.

John s-a ridicat iute în vreme ce termina coniacul de care Cristopher nu se atinsese.

– Unde te duci? l-a întrebat acesta oarecum surprins, văzând iuţeala cu care bea alcoolul din pahar.

– Trebuie să vorbesc cu Devlin despre o chestiune grabnică.

Cristopher a rămas privind în faţă, fără să mai spună nimic. Ultimele vorbe ale tatălui său îl lăsaseră înfrânt, cu o senzaţie ciudată în capul pieptului. Acum că trecuseră zilele, că focul răzbunării se potolise până nu mai rămăseseră decât nişte scântei stinse, putea să vadă situaţia dintr-o perspectivă mai matură, mai limpede.

S-a ridicat puţin după aceea, trebuia să-i vorbească Ágatei şi nu putea să mai amâne.

45

– Este un copil extraordinar şi prea frumos. Andrew i-a ciufulit drăgăstos părul lui Cris. Nu-mi explic de ce, căci tatăl lui este destul de urât, cel mai urât dintre bărbaţi, aş zice eu.

Ágata a aruncat în el cu o pernuţă, pe care tânărul a evitat-o cu uşurinţă. Cris a luat-o şi a aruncat-o spre mama lui, care a prins-o din zbor. Copilului îi plăcea la nebunie să se joace cu adulţii.

– Este cel mai frumos bărbat din lume, a răspuns ea cu un zâmbet. Şi nu voi îngădui să-l insulţi.

Dar Andrew nu a mai putut să-i răspundă, pentru că a intrat majordomul.

– Don Lorenzo del Valle doreşte să fie primit, milady.

Apelativul folosit de Marcus a impresionat-o adânc; ea nu merita acel titlu, dar gândul i-a zburat îndată la numele prietenului ei.

– Lorenzo del Valle e aici? l-a întrebat pe majordom, care a confirmat dând din cap. Şi doreşte să mă vadă?

Ágata s-a uitat la Andrew, care era la fel de uimit ca şi ea.

– Aşa a spus, milady. Doreşte să vă vorbească între patru ochi.

– Mai devreme sau mai târziu trebuia să se întâmple, i-a spus Andrew.

– Unde pot să-l primesc? l-a întrebat pe Marcus.

Dar tânărul a fost cel care i-a răspuns.

– Chiar aici în salon. Cris şi cu mine te vom lăsa să stai de vorbă liniştită şi fără întreruperi.

Marcus, Andrew şi cel mic au ieşit în tăcere din încăpere. Ágata trebuia să se pregătească să-l primească pe prietenul ei, dar era uluită. În săptămânile de când era în Anglia, aşteptase sosirea tatălui ei şi chiar a vărului Carlos dar vizita lui Lorenzo o luase cu totul prin surprindere.

Uşa s-a deschis şi pe ea a intrat cel mai bun prieten al familiei sale. L-a văzut şovăind un moment dar Ágata s-a ridicat de pe scaun şi a mers drept spre el, cu mâna întinsă. Era la fel de frumos ca întotdeauna!

– Bună, ce faci?

Lorenzo a mijit ochii văzându-i gestul atât de distant. Cât aşteptase în vestibul putuse să admire bogăţia şi opulenţa familiei Beresford şi, nu a ştiut de ce, să vadă asta l-a făcut să se zburlească.

– Acum câteva luni, ai fi sărit de gâtul meu ca să mă saluţi şi să mă copleşeşti cu întrebări. Ágata a roşit, pentru că, într-adevăr, nu se purtase cum îi stătea în obicei. Pesemne frigul englezesc ţi-a îngheţat umorul pe care îl risipeai altădată.

A hotărât să nu-i răspundă la remarcă. Fără îndoială, prietenul ei era un pic supărat.

– De multă vreme nu mai ştiu de tine.

– Am venit în Marea Britanie ca să-l văd pe tata. Ştii că de câţiva ani locuieşte în Scoţia, la Marina, şi într-acolo mă duc, dar mai înainte trebuie să-ţi transmit un mesaj de la Jean Michel. I-am făgăduit, ca şi vărului tău Carlos.

Ágata s-a pregătit.

– Mă bucur mult să te văd, i-a spus emoţionată. Lorenzo s-a îndoit serios. Chiar dacă se întâmplă în aceste împrejurări.

– Mi-ar plăcea să spun acelaşi lucru dar nu pot. Tatăl tău este foarte îngrjiorat pentru tine, i-a spus deodată. Şi doreşte să te întorci.

Ea a păstrat tăcerea preţ de câteva clipe.

– Am crezut că aceste vorbe mi le va spune el personal.

– Tatăl tău nu poate să vină în Anglia şi nici Carlos. Regele Fernando îl ţine sub supraveghere. A pierdut favoarea lui pentru că l-a ajutat pe Ginés de Lucena.

Veştile nu erau atât de rele pe cât se aştepta, dar bunicul ei nu mai era o primejdie pentru rege. Fusese îngropat pe pământ francez.

– Ce îl împiedică pe tata să vină în Anglia, supărarea sau dezamăgirea?

– Nu i se îngăduie să treacă graniţa, a lămurit-o el.

Ágata a rămas cu gura căscată.

– Nu-i adevărat, i-a spus dar cu oarecare îndoială în glas.

– Crezi că te-aş minţi cu ceva atât de serios? Ofiţerii care au luptat cu Bonaparte au intrarea restrânsă în Anglia. Sunt consideraţi vinovaţi alături de el. Lordul Beresford nu te-a înştiinţat despre asta?

Acum înţelegea tăcerea tatălui ei. Sfântă Fecioară! Şi ea care credea că era dezamăgit şi de aceea păstra distanţa.

– Ce pot să fac? a întrebat destul de îngrijorată.

– Întoarce-te cu mine, a răspuns Lorenzo. Am totul pregătit.

– Nu pot să fac aşa ceva! a exclamat supărată.

– Ce te împiedică?Ágata se afla la o răspântie grea. Dacă pleca împreună cu Lorenzo ca să-l întâlnească pe tatăl ei şi să aibă o discuţie cu el, Cristopher nu îi va îngădui să ia copilul şi să se întoarcă după ce va lămuri totul; iar dacă rămânea, nu mai era cale de întoarcere în privinţa tatălui ei şi a distanţei care s-ar crea între ei. Lorenzo a văzut emoţiile oglindite pe chipul ei şi a ştiut că nu o va convinge atât de uşor cum crezuse. Tatăl tău nu merită să te porţi aşa cu el. A făcut ce era mai bine pentru tine.

– Nu ştii nimic, Lorenzo! i-a spus ridicând glasul.

El şi-a înfipt ochii întunecaţi şi pătrunzători pe chipul ei neliniştit. Dar Ágata nu putea să-şi închipuie durerea pe care o simţea tatăl ei ştiind-o atât de departe. Jean Michel venise la palatul Zambra ca să ceară ajutor singurului om care putea să i-l dea. Carlos nu putea să plece din Madrid, iar el însuşi nu putea să călătorească în Anglia. Lorenzo consimţise să-i ducă mesajul. Tatăl Ágatei îi va aştepta în Le Havre, pe ea singură sau cu lordul Beresford.

– Ce se presupune că trebuie să ştiu? Că trăieşti ca o stricată în casa unui bărbat care nu te respectă? Că nu-ţi spală ruşinea dându-ţi numele lui? Aceste lucruri sunt de domeniul public, aici şi în Córdoba.

Lovitura lui Lorenzo o nimerise drept în inimă, negreşind nici un milimetru.

– Dovedeşte puţină chibzuinţă din partea ta să vorbeşti astfel despre un om pe care nu-l cunoşti defel, a încercat să-l apere dar prietenul ei a plescăit din limbă, şi mai hotărât.

– Nu văd un inel respectabil pe degetul tău. Aceea fusese o lovitură mârşavă sub centură. Neaşteptată, venind de la el. Eşti tot mamă singură. Spune-mi ce altceva trebuie să mai ştiu?

– Că m-am purtat foarte urât cu el şi că are nevoie de timp

ca să mă ierte.

– Te-a cerut în căsătorie? Ea n-a avut încotro decât să nege dând din cap. Crezi că o va face? Eşti naivă!

– Vorbeşti la fel ca tata, l-a mustrat îndurerată.

– Te iubesc la fel de mult ca Jean Michel şi nu pot să îndur ce îţi face.

– Am fost foarte nedreaptă cu el. L-am minţit, l-am înşelat...

– Tu ai fost nedreaptă cu el? i-a repetat vorbele prostit. Femeia pe care o cunosc eu nu s-ar înjosi în felul ăsta. Deschide ochii odată!

Lorenzo era necruţător în atacul asupra emoţiilor ei celor mai adânci.

– Iubirea are această putere, prietene, nu o subestima. Toate faptele mele sunt rodul iubirii pe care i-o port.

– Tatăl tău a încercat de mai multe ori să vorbească cu..., a şovăit un moment..., trebuie să spun logodnicul sau drăguţul tău? Ágata a strâns buzele în semn de avertizare şi Lorenzo s-a scuzat cu o aplecare a capului. Dar lordul Beresford a refuzat să aibă o discuţie sau o întâlnire cu el, a încheiat.

– Chiar tu ai zis că nu poate să calce pe pământ englez, i-amintit acră.

– Jean i-a propus să se întâlnească în Le Havre.

Lorenzo se înşela pesemne. Cristopher nu ar refuza din ranchiună să vorbească cu tatăl ei; era un domn din cap până-n picioare şi ea nu avea de gând să se îndoiască de onoarea lui. Oare în Córdoba nu o dovedise de mai multe ori?

– Nu te cred, i-a spus cu glas rece. Încerci să mă faci să cedez.

Lorenzo a oftat adânc. Ágata era foarte schimbată; părea o leoaică apărându-şi teritoriul, dar el ştia prea bine că

atitudinea asta îi va aduce multe necazuri. Îi va aduce? Era împotmolită în ele.

– Ai să renunţi la tot, Ágata? Privirea ei i-a arătat că nu ştia unde voia să ajungă cu întrebarea lui. Crezi că merită?

– Iubirea întotdeauna merită. Într-o zi vei iubi atât de mult încât îmi vei înţelege vorbele.

– Cum spui tu, iubirea merită, dar când este împărtăşită, dragă prietenă.

– Cristopher mă iubeşte. Cum poţi să te îndoieşti de asta?

Lorenzo nu ştia ce vorbe să folosească pentru a o convinge. O vedea retrăgându-se într-o atitudine de apărare care nu o avantaja defel. Jean Michel era supărat pe ea şi peste măsură de îngrijorat. El ştia prea bine că dacă Ágata nu dădea înapoi, va rămâne îngropată pe viaţă pe pământ englez.

– Pune-l la încercare, i-a propus. Ea a făcut ochii mari de groază. Cu niciun chip nu se gândea să cadă în această capcană. Aşa vei afla că simţul onoarei este un tovarăş foarte rece când patul stă gol de afecţiune, a adăugat Lorenzo.

– A fost foarte greu pentru Cristopher să afle că l-am minţit şi că l-am ascuns pe fiul lui de el.

– Tatăl tău zice că a fost pentru o cauză dreaptă.

– Taci, Lorenzo!

Glasul ei a sunat chinuit.

– Poate tatăl tău s-a înşelat silindu-te să păstrezi tăcerea, dar a făcut-o pentru binele tău şi pentru micuţul acela care merită mult mai mult decât să poarte stigmatul de bastard. Chiar dacă nu cunosc toate amănuntele, cred că Jean Michel nu a reacţionat cu rea credinţă ca să te rănească. Izbutea s-o supere. Brandon, cumnatul meu m-a ajutat să aflu că fiul tău nu poartă numele de Beresford.

– Asta nu înseamnă nimic.

– Cum poţi să fii atât de oarbă? Lorenzo a văzut în sfârşit

îndoiala ivindu-se în ochii ei. Şi a ştiut de care fir să tragă ca s-o aducă în favoarea tatălui ei. Nu-l iubeşte, Ágata, se simte doar răspunzător pentru el şi asta e o slabă consolare pentru un copil care merită să aibă un tată în adevăratul sens al cuvântului.

– Vrei să-mi faci rău?

– Oare nu vezi că ţi-l faci singură? Spune-mi, de câte ori ţi-a spus că te iubeşte?

"Niciodată", s-a gândit ea. Dar mai contau vorbele când ochii lui erau atât de grăitori?

– Lordul Beresford face parte din soiul acela aparte de bărbaţi care nu au nevoie să rostească anumite vorbe pentru ca o femeie să ştie ce simte. O arată prin fiecare gest, prin fiecare faptă.

Prin apărarea lui încerca să-l facă pe prietenul ei să înţeleagă.

– Ascultă-te! Vorbeşti ca să te convingi pe tine însăţi.

– Lorenzo, te rog! a exclamat, cu desăvârşire copleşită de emoţiile contradictorii pe care vorbele lui i le trezea, atât de pătrunse cum erau de adevăruri otrăvitoare.

Avea nevoie să respire un pic de aer. Lorenzo era distrugător cu argumentele lui. O făcea să şovăie şi să se întrebe dacă nu cumva se înşela în privinţa lui Cristopher şi a simţămintelor lui. Înainte de sosirea lui, era sigură de iubirea pe care o simţea pentru el, credea că era de ajuns dar acum se gândea la micuţul ei şi la ceea ce avea nevoie cu adevărat şi asta nu era tocmai un tată absent.

– Am adus cu mine o licenţă specială de căsătorie. Dacă vrei, putem să ne căsătorim la căderea serii într-un sat, Gretna Green, foarte aproape de graniţa scoţiană. Sora mea ne-ar găzdui la Ruthvencastle până când am putea să ne întoarcem cu vaporul în portul San Sebastián din Spania. Ágata s-a uitat la Lorenzo cu totul zăpăcită. Incapabilă să

reacţioneze într-un fel sau altul. Fiul tău ar fi sub protecţia mea şi am putea să-l scoatem din Anglia fără probleme. Acesta este cel mai mare interes al tatălui tău.

Ea a răsuflat atât de adânc că aproape a ameţit.

– Cristopher nu va îngădui, a spus aproape într-o şoaptă. Bastard sau nu, tatăl lui nu va îngădui să iasă din Anglia.

– Cris nu este recunoscut legal ca un Beresford. Îl ţine aici din răzbunare, nu eşti în stare să înţelegi? Pe ea a deranjat-o această concluzie. Nu poţi să vezi că încerc să te ajut? a întrebat-o cu o anume grabă în glas.

– Şi ce spune contele de Zambra despre gestul tău cavaleresc? l-a întrebat ea la rândul său cu o anume antipatie.

Nu suporta ca prietenul ei din copilărie să fie atât de receptiv şi binevoitor când Cristopher era de neabordat.

– Tata îmi va respecta hotărârea, Ágata. Este un bărbat drept şi doreşte ce e mai bun pentru mine.

– Te-ai lega pe viaţă cu o sfoară atât de lungă numai din prietenie? Meriţi mult mai mult, Lorenzo. Eu nu sunt vrednică de un asemenea sacrificiu.

– Eşti prietena mea şi doar aşa pot încerca să te ajut. Tu ai face la fel pentru mine. Era adevărat. Dacă el s-ar fi aflat într-o situaţie asemănătoare, ea ar fi în stare să facă orice ca să-l ajute; pe asta se întemeia prietenia sinceră. Să ne căsătorim pe pământ scoţian ne va fi de folos ca să ieşim din Marea Britanie dar această uniune nu va fi valabilă în Spania. O dată ajunşi în Córdoba, vom cere anularea şi vei fi iarăşi liberă.

Sugestia nu i se părea atât de nebunească.

– Voi vorbi cu Cristopher, a acceptat în cele din urmă.

Şi Lorenzo a ştiut că nu trebuia s-o mai preseze. Era gata să cedeze şi s-a hotărât să bată în retragere.

– Stau la hotelul *Henry*, în Fareham. Voi fi acolo dacă ai nevoie de mine.

– Mi se pare atât de ciudat să te văd în Anglia! a exclamat

încă surprinsă.

– Uiţi că tata nu poate să se întoarcă în Spania o vreme, până când regele Fernando hotărăşte contrariul. Aşa că va trebui să vin pe această insulă mai des decât mi-ar plăcea. Se pregătea să plece dar Ágata şi-a dat seama că nu-şi luase rămas-bun. Păreau doi străini, nu doi prieteni care se preţuiau. Deodată, el s-a întors şi a privit-o cu intensitate. Voi aştepta răspunsul tău.

– Lorenzo! El a privit-o pătrunzător. Te urăsc pentru vorbele tale.

Prietenul ei a schiţat un zâmbet grăitor, fiindcă ştia că vorbele lui o vor face să se hotărască într-un fel sau altul.

– Ştiu, şi mă bucur că aşa este.

Tăcerea care a urmat plecării lui i-a folosit ca să se gândească. Vreme de zile se simţise atât de fericită pentru că era din nou alături de Cristopher încât uitase totul dar vizita prietenului ei o adusese iarăşi cu picioarele pe pământ, făcând-o să caute încă o dată direcţia în care trebuia să meargă. Trebuia să-i vorbească lui Cristopher şi să-l întrebe fără ocolişuri cum rămâne cu micul Cris, dacă avea de gând să-l recunoască ori va fi pur şi simplu un bastard în existenţa lui rigidă şi bine rânduită. Lorenzo era dispus să se însoare cu ea! Fără s-o iubească! Fără să urmărească nimic decât să o salveze pe fata care se lăsase orbită de o himeră. Ágata s-a mustrat, pe ea nu o atrăgeau bogăţia, nici titlurile dar iubirea unui bărbat care deocamdată o dispreţuia, da. Totuşi, dorea atât de mult şansa să aleagă de una singură că poate greşise calea de urmat, totul era descurajator. Trebuia să-şi înghită supărarea şi s-o digere, numai atunci va putea avea o discuţie rodnică şi matură cu cauzatorul nedormirii ei.

46

Cristopher a făcut ceva cu totul de neîngăduit, pentru a doua oară în viaţa lui: a ascultat o discuţie personală între Ágata şi Lorenzo del Valle. Nu fusese poftit dar fusese de faţă şi cu totul implicat. Instruirea sa ca agent includea şi ascultarea discuţiilor altora şi în acel moment a fost recunoscător pentru această abilitate învăţată şi neuitată, care îi îngăduia privilegiul de a asista la permanenta lui apărare de către ea. Explicaţiile pe care i le dăduse lui Lorenzo pentru purtarea lui iraţională dărâmaseră una câte una barierele pe care el le ridicase ca să se apere de influenţa ei. Ágata era o femeie cu idei foarte limpezi şi definite şi de două ori îl apărase fără să merite; în seara când a pălmuit-o pe lady Ophelia şi chiar în după-amiaza aceea, în vreme ce îi scuza faptele urâte în faţa unui bărbat care încerca s-o ajute. Tocmai descoperise că atârna mai greu afecţiunea pe care o simţea pentru ea decât îndoielile care îl chinuiau până în punctul în care îl făceau să păstreze distanţa. Fusese atât de orbit de tăcerea ei că uitase de ce tăcuse Ágata: datorită făgăduielii făcute tatălui ei şi din iubire pentru bunicul ei. Cum putuse să fie atât de prost? Şi acum, ce naiba putea face ca să repare lucrurile? Lorenzo del Valle avea intenţia limpede să o ia şi nu doar pe ea, ci şi pe fiul lui, copilul acela pe care începea să-l iubească pentru că era o parte din Ágata. Dar dacă Lorenzo voia să-şi atingă scopul, mai întâi va trebui să treacă peste cadavrul lui. A hotărât să se îmbarce din

nou pe *Diavolul negru*. Trebuia să stea de vorbă cu Jean Michel înainte să poată avea o discuţie cu fiica lui şi s-o lege definitiv de viaţa sa.

Ieşirea în curte a lui Andrew, urmat de Cris i-a făcut inima să bată mai iute. Unchi şi nepot purtau o discuţie despre lei, care l-a făcut să se căiască de atitudindea neîndurătoare care pusese stăpânire pe el în zilele din urmă. I-a urmat în tăcere pe cei doi, dornic să recâştige vremea pe care o pierduse cu dispreţ şi mustrări. Asculta întrebările pe care i le punea micuţului fratele lui şi răspunsurile cu limbă împleticită pe care i le dădea copilul. Unele dintre ele îi smulgeau un zâmbet sincer şi îl lăsau fără aer din pricina emoţiei care îl cuprindea. Andrew îl ducea pe Cris drept către labirint şi Cristopher şi-a amintit momentele de neuitat pe care le petrecuse în grădina din spatele casei, când nici el, nici fraţii lui nu erau mai mari decât chiparoşii tăiaţi geometric care duceau la fântâna din piatră. Se jucaseră de-a v-aţi ascunselea şi el fusese cel mai bun. Şi-a amintit cum într-o după-amiază a aşteptat mai multe ceasuri să-l găsească dar Andrew şi Arthur obosiseră să-l caute şi se hotărâseră să plece acasă ca să bea ceva răcoritor. Cristopher îi aşteptase până când tatăl lui l-a căutat în locul în care îi plăcea cel mai mult să se ascundă. Mustrarea a fost aspră dar el şi fraţii lui continuaseră jocurile până aproape în adolescenţă. Acum, gardul abia îi ajungea până la piept.

L-a auzit pe Andrew numărând până la zece ca să-i dea răgaz lui Cris să poată să se ascundă dar copilul era prea mic ca să găsească iute o ascunzătoare bună. Cristopher l-a prins când încerca să se trântească cu faţa la pământ, ca să nu poată Andrew să-l vadă. L-a apucat de braţ şi i-a făcut semn să tacă. Cris a deschis ochii cât farfuriile dar dornic să se joace a hotărât să-l urmeze pe tatăl său, cu un zâmbet pe buze.

– Şi zece... Am să te găsesc!

Vorbele lui Andrew l-au făcut pe micuţ să-şi acopere gura ca să-şi înăbuşe râsul. Stătea în poala lui Cristopher, amândoi vârâţi între două tufe care îi ascundeau destul de bine, chiar dacă în mod precar, căci statura şi corpolenţa lui Cristopher erau mult diferite de cele pe care le avea ultima oară când se ascunsese acolo.

– Aici nu poate să ne găsească, e locul meu de taină.

Cris a întors capul ca să se uite la bărbatul care îi adresa o privire complice şi i-a zâmbit. Şi-a rezemat spatele de torsul tare când Andrew a trecut chiar pe lângă ei, rostind "Am să te găsesc".

Cristopher a atins buclele moi ale copilului, tăiate cu pricepere, la modă. Copilul mirosea foarte bine. I-a amintit de făn curat, de iarbă proaspăt cosită, de pâine scoasă din cuptor. Şi-a dat seama că fiul lui îi amintea de toate lucrurile care îi plăceau cel mai mult şi că îl făcea să evoce trăiri foarte plăcute. L-a văzut aplecându-şi chipul mic prin deschizătura care despărţea cei doi arbuşti.

– Nu *ete*! a exclamat cu o expresie amuzată.

– Dar tot ne caută, i-a spus el cu glas scăzut. Cris şi-a îndoit picioarele pe coapsele lui Cristopher şi s-a căţărat pe burta lui până s-a sprijinit de piept, ca şi cum ar fi fost un căţeluş. Unchiul Andrew este foarte încăpăţânat, a adăugat.

– Unchiul *Andru*, *Andru*...

Nu putea să spună corect în engleză numele şi şi-a încreţit buzele gânditor.

În acel moment, Cristopher s-a gândit că era leit fratele lui mai mic şi un val de iubire i-a năpădit sufletul pe neaşteptate, umplându-l de o pace cum nu mai simţise de ani. Ţinea trupşorul acela în braţe şi a ştiut că va face tot posibilul ca să-l apere şi să aibă grijă de el mereu. Era cel mai mare dar pe care putea să-l primească un om. Cel mai

mare dar pe care Ágata putea să i-l facă. Fusese atât de orb!

– Unchiul Andrés, i-a spus în spaniolă, într-o încercare de a face mai uşoară rostirea numelui.

Cris i-a repetat vorbele cu mult mai multă hotărâre.

– *Andés*... *Andés* nu *ete*.

– Atunci putem să ieşim.

Cris a făcut un gest foarte grăitor cu căpşorul şi amândoi, tată şi fiu, au ieşit din ascunzătoare râzând dar Andrew îi aştepta rezemat de tufe, cu braţele încrucişate pe piept.

– Ai trişat, i-a spus micuţului, cu un zâmbet care dezminţea tonul sever.

Cristopher a luat copilul în braţe şi l-a strâns cu putere. Cris i-a răspuns luându-l de gât şi punându-şi, obrazul pe al lui.

– Unchiul tău nu ştie să piardă, a comentat Cristopher zeflemitor.

– Vă auzeaţi de la o distanţă de o jumătate de milă, le-a spus Andrew glumeţ.

Toţi trei au început să meargă spre casă şi trecând prin livada de meri, Cristopher a luat unul copt, l-a şters pe cămaşă şi a muşca din el făcând coaja să trosnească foarte apetisant. O secundă mai târziu i l-a dat micuţului care a muşcat o bucată aproape la fel de mare ca şi el.

– E bun, nu-i aşa?

Cris nu putea să-i răspundă, era prea ocupat să mestece pulpa fără ca sucul să-i scape din gură.

– Frumos îl înveţi să se poarte pe nepotul meu, l-a mustrat Andrew, căruia i se părea nemaipomenit că fratele lui mânca un fruct fără să-l cureţe mai întâi. Era de nerecunoscut. Avea mânecile suflecate până la cot, vesta descheiată şi cizmele cu carâmbi înalţi murdare de praf. Era contrariul desăvârşitului domn de acum câteva luni. Îţi stă bine, i-a spus deodată. Cristopher nu ştia la ce se refera.

Vorbesc de înfăţişarea ta, l-a lămurit. Hainele îţi vin foarte bine aşa. Nu mai pari scorţosul şi egocentricul viitor moştenitor de la Whitam Hall. Acum pari... Andrew a tăcut căutând cel mai nimerit adjectiv, ... un frate mai mare, obişnuit şi oarecare.

– Mă bucur să ştiu că am trecut de la scorţos şi egocentric la obişnuit şi oarecare.

Andrew i-a zâmbit; spus aşa, părea o ocară şi nu o laudă.

Când au ajuns la treptele din spate ale terasei care dădea spre uşile cu geam ale bibliotecii şi ale salonului, Cris a cerut să îl lase jos. Cristopher i-a făcut pe plac şi micuţul a urcat scara cu salturi mici. Energia lui era nesfârşită.

– Mă gândesc să-i dăruiesc un câine, i-a spus Andrew, aşteptându-se la refuzul grabnic al fratelui lui mai mare. Orice copil trebuie să aibă un câine, unul uriaş, cu o limbă mare cu care să-i şteargă mucii.

Cristopher a izbucnit în râs.

– Andrew, a început, neluându-şi ochii de la fiul lui, care a străbătut terasa şi a intrat în bibliotecă, unde îşi zărise bunicul stând pe un fotoliu lângă foc, ai obligaţia morală şi socială să te înmulţeşti. Celălalt l-a privit cu gura căscată. Să se înmulţească? Ai să fii un tată grozav. Ai asta în sânge şi mor de nerăbdare să te văd înconjurat de mucoşi şi de câini uriaşi cu limba mare.

– Eu mereu am vrut să am un câine, a mărturisit Andrew cu privirea. Copiii trebuie să crească alături de câini.

– Atunci, nepotul tău va avea unul uriaş. Amândoi fraţii au sfârşit de străbătut terasa şi au ajuns în casă din doi paşi. John s-a uitat la fiii lui, care zâmbeau amuzaţi de ceva ce el nu auzise. Tată, ai nevoie de *Diavolul negru?*

John a negat dând din cap.

– Vrei să faci vreo călătorie? l-a întrebat surprins.

Dar Cristopher l-a privit tainic fără să-i dea un răspuns.

47

Whitam Hall era la fel de tăcut ca şi împrejurimile casei. Cristopher era foarte obosit dar urmase unul câte unul sfaturile tatălui său şi avea încredere că nu se înşela în niciunul.

– Aşteptaţi-mă în bibliotecă. Marcus vă va însoţi. Eu mă voi întoarce în câteva momente cu Ágata. Restul familiei va sosi din moment în moment.

Bărbatul cu păr blond a făcut un uşor gest cu capul şi a urmat indicaţiile şi paşii majordomului. Cristopher s-a întors spre grădină ca s-o caute pe Ágata; Marcus îi dăduse informaţii exacte despre ce făcuse ea în ultimele două zile şi unde era chiar în acel moment.

Balansoarul se afla foarte aproape de iaz şi de tufele de trandafiri şi Ágata s-a hotărât să se aşeze în el în vreme ce se gândea la vorbele cu care trebuia să-l abordeze pe Cristopher. Lorenzo nu va aştepta la nesfârşit un răspuns din partea ei de aceea vizita lui de acum câteva zile îi stârnea o supărare pe care nu izbutea s-o depăşească. Trebuia să-şi ia inima-n dinţi şi să-l înfrunte pe Cristopher, chiar dacă vorbele pe care ar putea să le audă de pe buzele lui nu vor fi cele pe care le aştepta ea. Prietenul ei îi pusese graniţe gândurilor, îi legase aripile şi îi luase vălul ce îi acoperea ochii. Tăcerea din jur îi arăta limpede ce lipsea vieţii ei şi chiar dacă era gata să lupte nu putea s-o facă dintr-o poziţie nedreaptă sau greşită, acum ştia. Să-l sileacă pe Cristopher s-o ia în Anglia fusese o

greşeală, pe care era gata s-o repare dacă el îi îngăduia; pentru binele fiului lor. S-a sfârşit cu încercările de a-l înfuria ca să obţină rezultate. Trebuia să acţioneze cu maturitate, chibzuinţă şi prudenţă. Dacă ea nu i-ar fi impus prezenţa sa, poate că micul Cris nu ar fi îndurat efectele şi urmările mâniei lui. Iar cu linişte se puteau obţine rezultate optime şi mulţumitoare. Ágata şi-a luat un mic avânt şi balansoarul a început să se mişte într-un ritm cadenţat. Vedea iazul, peştii şi nuferii tăcuţi. Putea să audă susurul izvorului, ciripitul unor păsări în după-amiaza care se stingea încet.

Cristopher a văzut-o rezemată de balansoar, căzută pe gânduri. A mai făcut doi paşi dar ca şi cum ea ar fi presimţit, a întors chipul spre el, care a putut să-i vadă seninătatea din ochi, liniştea din colţul buzelor, ce i-au dăruit un zâmbet. Stomacul i s-a strâns inexplicabil. De zile întregi nu mai fusese atât de aproape de trupul ei, nici de mirosul pielii ei.

– Vino, l-a poftit Ágata cu privirea limpede, mă bucur de tăcere şi de miresmele grădinii. Cristopher a şovăit serios dacă să se aşeze lângă ea. Ea s-a dat spre stânga pernei mari ca să îi lase spaţiu destul să se aşeze comod. Ador casa asta, pacea pe care o transmite. Senzaţia de siguranţă care se respiră între pereţii ei. Îţi dai seama cât eşti de norocos? El nu se gândise niciodată la Whitam Hall în aceşti termeni dar vorbele ei i-au arătat multe lucruri despre el însuşi. Nu sunt însărcinată, i-a spus deodată şi mărturisirea ei l-a făcut să tresară uşor. A înfipt ochii albaştri într-ai ei, care l-au învăluit într-o privire liniştită, fără întrebări şi Cristopher s-a întrebat dacă uşurarea pe care o văzuse în străfundurile ei se datora acestei veşti. Trebuie să vorbim despre viitorul lui Cris dar trebuie să o facem din perspectiva unui armistiţiu.

– Nu sunt în război cu tine.

Răspunsul lui sunase dur, ca toate vorbele pe care i le adresa.

– Şi nu ştii cât mă bucură asta, i-a răspuns. Ágata şi-a suit picioarele desculţe pe balansoar şi şi-a înconjurat genunchii cu braţele. Şi-a rezemat bărbia de genunchi, în vreme ce continua să privească apa transparentă a iazului. Trebuia să-i pună întrebarea care îi ardea gâtul de câteva ceasuri şi a socotit că venise momentul nimerit. Te gândeşti să faci din mine o femeie respectabilă?

A putut să audă limpede uşorul oftat al lui Cristopher dar nu a presupus nimic. A continuat să aştepte un răspuns care întârzia să vină, dar asta nu a descurajat-o.

– Nu am nici cea mai mică intenţie să fac asta, a răspuns Cristopher în sfârşit, scurt dar fără bruscheţe.

Ágata a înghiţit nodul mic pe care îl avea în gât, fiindcă se aşteptase la alt răspuns şi a recunoscut în sinea ei că Lorenzo avea dreptate, la urma urmei.

– Înţeleg.

– Serios? Fiindcă eu sunt convins că nu.

– Eşti tot supărat şi nu te învinovăţesc dar a sosit momentul să luăm hotărâri, dintr-o perspectivă obiectivă.

– Eu le-am luat deja pe ale mele.

Pe ea a îngrijorat-o tonul lui sec. Părea că înadins căuta să fie morocănos şi nesuferit.

– Nu putem să stăm de vorbă cu sinceritate? Fără ranchiună? Ne uneşte o viaţă mică şi trebuie să ne alăturăm sforţările ca să încercăm să fie cel mai fericit copil din lume; i-o datorăm, Cristopher. Eu sunt dispusă să fac ce depinde de mine pentru ca asta să fie un fapt.

– Ce încerci să-mi spui? a întrebat-o el.

– Că nu mai sunt pricini care să justifice prezenţa mea în casă, aşa că este cel mai bine să plec. Nu pot să te văd aşa, atât de supărat. Mă afectează şi îmi stârneşte o imensă nelinişte şi mi-am dat seama că nu doresc să fiu pricina nefericirii tale.

– Hotărârea asta are legătură cu vizita lui Lorenzo del Valle de acum câteva zile?

Ágata a clipit tulburată. „Acum vine partea cea mai grea", s-a gândit, făcându-şi curaj.

– Cristopher..., a început, vreau să fii sincer cu mine dar din simţământul pur pe care l-am împărtăşit în Córdoba, când l-am zămislit pe fiul nostru. Ochii lui o fulgerau ascultând-o; amintirea dăruirii ei de pe muntele Hornachuelos îl chinuia zi şi noapte. Ai de gând să-l faci pe fiul nostru moştenitorul tău? Ágata a şovăit înainte să-i pună următoarea întrebare. Sau pur şi simplu va fi pentru tine rodul nedorit al unei mahalagioaice? Cristopher a clipit de mai multe ori încercând să-i înţeleagă întrebările, care izbuteau să-l dezorienteze. Trebuie să ştiu fiindcă, în funcţie de răspunsul tău, voi lua o hotărâre sau alta. Îl ameninţa? De necrezut, şi-a spus el. Dacă răspunsul tău la prima întrebare este afirmativ, Cris va rămâne aici cu tine dar dacă este negativ, îl voi lua înapoi în Spania cu mine. Şi te avertizez, a adăugat, că nu există lege engleză care să poată să mă împiedice.

– Ai face aşa ceva? a vrut el să ştie.

– Să-l iau în Spania? Fireşte, i-a răspuns.

– Vreau să spun să-l laşi cu mine în Anglia, departe de tine.

Ágata s-a gândit în linişte la vorbele pe care urma să i le spună şi i-a răspuns în singurul fel pe care îl ştia: cu sinceritate.

– Ar fi doar pentru o vreme. Doar cât să ajungă la maturitate şi să aibă dorinţa să fie alături de mama lui. Mai târziu, voi putea să-i spun că nu l-am lăsat de bună voie, că m-am văzut silită de împrejurări. Atunci ne va cere lămuriri despre hotărârea ta şi a mea. Şi ce îi vom spune, Cristopher? Minciuni acoperite în onoare ca să nu îi rănim simţămintele?

Vorbe goale care să-l consoleze? Te avertizez că fiul nostru va fi foarte inteligent.

Pe el îl încânta de câte ori ea rostea vorba „nostru"; să se simtă inclus în viaţa ei era o senzaţie minunată. Şi cât se amuza cu discursul ei, care încurca totul cu atitudinea aceea pragmatică a sa.

– Vorbeşti prea mult, *Gata*, i-a răspuns cu glas neutru.

Oftatul ei lung şi adânc i-a smuls un zâmbet. Cristopher s-a încruntat dându-şi seama de asta; în ultima vreme zâmbea prea mult.

– Numele meu este Ágata, a spus deodată. Trebuie să rosteşti "a"-ul ca să-l spui corect, a încercat să-i explice dar zâmbetul lui a dat-o cu totul peste cap.

Când zâmbea aşa, atât de degajat, făcea ca inima ei să-şi ia zborul. Şi pentru prima oară de mai multe zile şi-a dat seama că nu era îmbrăcat formal; era atât de neglijent că nu părea el. Ca în zilele acelea în muntele Hornachuelos, când a făcut-o cea mai fericită din lume. Când a iubit-o cum orice femeie doreşte să fie iubită de către prinţul visurilor ei. Deodată şi fără să gândească, i-a ciufulit bretonul perfect pieptănat pe spate. Cristopher adora acel gest spontan al ei, o văzuse făcându-i-l fiului lor de nenumărate ori.

– Întotdeauna pentru mine vei fi o *Gata*. Ochii ei, mari şi expresivi, au arătat nedumerirea pe care i-au trezit-o vorbele lui. O *Gata* sălbatică şi mahalagioaică.

Acum l-a privit uimită. Va să zică întotdeauna rostise greşit dinadins numele ei.

– Nu e amuzant, a replicat cam supărată. Încerc să vorbesc serios, să gândesc şi să construiesc alternative care să fie valabile pentru amândoi.

Cristopher s-a rezemat de spătarul balansoarului în vreme ce scotea un oftat şi închidea ochii preţ de o clipă. Era aşa de plăcut să nu mai gândeşti.

– Asta e marea ta problemă, vorbeşti prea mult, i-a spus scurt.

Purtarea lui o scotea din minţi. Vorbele îi erau seci dar atitudinea glumeaţă. Firea lui i se părea de neînţeles. În acel moment, nu ştia la ce să se aştepte.

– Încerc să fac ce este drept, a răspuns, neluându-şi privirea de la trupul bărbatului, destins alături de ea.

Cristopher a deschis ochii şi i-a pironit într-ai ei.

– Asta îmi revine mie, în calitate de cap al acestei relaţii.

– Cap? a izbutit să întrebe fără să ştie prea bine ce voia să spună el. Chipul lui Cristopher era o hartă indescifrabilă. Eşti încă supărat, a spus neîncrezătoare.

– Şi am să fiu toată viaţa, cel puţin pe tine.

Ágata simţea că i se face rău fiindcă nu izbutea să găsească un punct comun.

– Aşa nu vom ajunge nicăieri, i-a reproşat.

– Am să-ţi arăt unde ţi se cuvine să fii şi unde vreau să fii.

Braţele lui Cristopher au înconjurat-o cu totul şi au ţinut-o cu putere până a rămas în poala lui. A lăsat buzele în jos în întâmpinarea alor ei care s-au deschis fără voie. Uşoara atingere a bărbatului i-a provocat o ameţeală puternică. Adora sărutările lui, gustul dulce-acrişor. Felul lui de a o duce până la lună şi a o aduce înapoi fără să se mişte din loc.

– Cristopher! Nu! Dacă mă săruţi, nu voi putea să plec, i-a spus ea cu o durere surdă în inimă.

Tânjea de multă vreme după mângâierile lui dar nădăjduia să i le dea fără condiţii.

– Dacă te sărut, e ca să nu pleci. Şi când limba lui a mângâiat cerul gurii ei, Ágata a uitat cu desăvârşire de tot. I-a simţit dinţii trăgând uşor de buza ei inferioară ca s-o silească să deschidă gura spre dorinţa lui. Aproape fără să-şi dea seama, degetele ei s-au prins ca nişte gheare în părul bărbatului ca să-l ţină cu mai multă putere şi să-l tragă spre

ea. I-a răspuns în acelaşi fel în care el o aţâţa: îi mângâia buza superioară, şirul dinţilor. Nu era nimic pe lume mai erotic decât gustul lui Cristopher, mirosul lui viril şi atingerea mâinilor lui moi şi fierbinţi pe trupul ei. Dacă nu te opreşti, voi sfârşi luându-te chiar aici, în grădină, a avertizat-o el dar buzele lui au pus din nou stăpânire pe ale ei, cu tandreţe nesfârşită. Capul Ágatei se odihnea pe braţul lui şi în felul acesta îi împiedica orice retragere sau îndepărtare de atingerea lui. Cu mâna stângă a ţinut curba suavă a bărbiei ei în căutarea unui răspuns mai intens. Şi-a afundat cu adoraţie limba înăuntrul gurii ei, pipăind şi străbătând fiecare linie sau ungher, acum expus dorinţei lui. Geamătul adânc al Ágatei l-a făcut să oprească sărutul şi să închidă ochii. Trebuia să-şi recapete stăpânirea de sine. Suntem aşteptaţi în casă, i-a zis deodată.

Ea nu a ştiut la cine se referea.

– Aş sta aici cu tine o veşnicie, i-a răspuns cu glas drăgăstos.

– Nu cred că tatăl tău e dispus să aştepte atâta vreme. Ágata s-a ridicat atât de iute că s-a lovit cu fruntea de bărbia lui. N-ai să mă dai jos cu o palmă dar cu o lovitură în bărbie, se prea poate.

– Tata e în casă? l-a întrebat cu ochii larg deschişi.

– Ce crezi că am făcut zilele astea? Am fost cu *Diavolul negru* după el. Am stat de vorbă pe îndelete şi cu răbdare. El mi-a spus toate îndoielile lui iar eu i-am spus cum m-au făcut să mă simt manipulările lui. Cred că suntem pe punctul să semnăm un armistiţiu.

Ei nu-i venea să creadă. Tatăl ei era la Whitam Hall! Cristopher se dusese după el. Simţea că leşină de fericire.

– O, Dumnezeule! Te iubesc! L-a îmbrăţişat cu neobişnuită putere şi după câteva secunde i-a dat drumul. M-ai făcut foarte fericită. Mulţumesc.

El a mâncat-o din priviri. Când o femeie spunea asemenea vorbe, cu ochi strălucitori şi glas răguşit de emoţie, putea să-l împingă pe un bărbat la lucruri de necrezut, ca de pildă să mişte munţii din loc.

– O să ai multă vreme ca să-ţi dovedeşti vorbele dar te avertizez că voi fi un adversar foarte greu de convins.

– Arăt îngrozitor, s-a plâns, lăsând ochii în jos ca să-şi privească rochia mototolită.

– Aş zice, o mahalagioaică superbă. Cea mai frumoasă dintre toate.

Amândoi s-au îndreptat spre casă, ţinându-se de mână.

48

În biblioteca de la Whitam Hall erau adunaţi toţi, tatăl ei Jean Michel şi familia Beresford în întregime, plus prietenul lui John, ducele Devlin Penword şi fiul acestuia Justin, soţul Aurorei. Micul Cris s-a eliberat din îmbrăţişarea lui Jean ca să alerge la ea. Ágata l-a luat în braţe şi l-a strâns cu drag. Aurora, sora lui Cristopher, pe care nu o mai văzuse până atunci, s-a apropiat de ea şi i-dat un buchet de flori proaspăt tăiate din grădină. Ea a mijit ochii fiindcă nu pricepea nimic. Ce făceau toţi adunaţi la conac?

– O mireasă trebuie să aibă un buchet de flori.

Aurora i-a mai pus pe cap o coroană din perle care, judecând după greutate, trebuie să fi fost adevărate.

„A spus mireasă?" s-a întrebat Ágata şi a crezut că nu auzise bine. S-a gândit la înfăţişarea pe care o avea, cu rochia mototolită, coroana şi buchetul dar era atât de fericită

că în realitate nu-i păsa. Privirea ei apoasă s-a înfipt pe Cristopher, care a făcut spre ea un gest afirmativ din cap şi atunci ochii i-au căzut pe magistratul care aştepta aşezat discret într-un colţ îndepărtat al încăperii.

Se va căsători! A privit unul câte unul chipurile celor adunaţi şi nu a ştiut ce să facă mai departe: să râdă, să plângă sau să leşine.

– Dacă te consolează cu ceva, i-a spus Justin Penword, primul născut al ducelui de Arun, eu m-am însurat în cămaşă de noapte şi fără cunoştinţă. Jamie, fratele meu a trebuit să rostească jurămintele în numele meu.

Ágata l-a privit surprinsă. Sinceritatea lui i-a plăcut pe loc.

– Chiar că n-am văzut niciodată un mire mai supus, a adăugat Aurora cu privire seducătoare.

Tusea lui John a făcut ca cei doi să nu-şi mai arunce priviri care creşteau temperatura din încăpere.

Tatăl ei a venit lângă ea şi i-a oferit braţul dar Ágata nu a putut să-l ia. Avea un nod în gât şi, fără să stea pe gânduri, s-a aruncat spre el şi a rămas agăţată de gâtul lui.

– Tată! a exclamat, peste măsură de emoţionată. E minunat să-i văd la un loc pe cei pe care îi iubesc.

– Să-ţi celebrăm nunta şi apoi vom vorbi, i-a făgăduit cu un început de zâmbet care a dezarmat-o. Ai multe să-mi lămureşti.

– Am crezut că n-am să te mai văd, că nu poţi să intri în Anglia.

– Şi este adevărat, dar lordul Beresford a venit după mine la Paris. Era minunat, cea mai bună veste din lume. Dar nu voi putea să rămân multă vreme. Doar cât să dau mireasa. Trebuie să plec în câteva ceasuri.

– O, Dumnezeule! Nu pot să mă mărit îmbrăcată aşa!

Jean a privit-o încurajator şi ea i-a fost nespus de

recunoscătoare.

– Vei avea cea mai frumoasă nuntă în oraşul tău, în Córdoba. Îţi făgăduiesc, vei fi cea mai frumoasă mireasă dintre toate, i-a spus deodată Cristopher şi ea l-a crezut.

Ce mai conta că se mărita într-o rochie de după-amiază, când totul în jurul ei era fericire? Şi nu i-a mai păsat de nimic. Avea să-şi împlinească visul, să fie cu cei mai însemnaţi bărbaţi din viaţa ei.

Petrecerea continua în grădinile de la Whitam Hall, personalul pregătise un mic banchet de care se bucurau toţi, dar tatăl, fiica şi Cristopher se aflau încă în bibliotecă, profitând de ultimele momente. Ceremonia simplă şi intimă fusese foarte emoţionantă şi specială. Mireasa fusese înconjurată în fiecare clipă de cei care o iubeau, dăruindu-i zâmbete şi gesturi de încurajare şi simpatie. Ágata nu putea să fie mai fericită.

Cristopher stătea pe unul dintre fotoliile din faţa căminului, bucurându-se de îmbrăţişările dintre socrul şi soţia sa. Ceilalţi participanţi la ceremonie aşteptau momentul să închine pentru miri dar mai înainte trebuia să aibă o discuţie pe care nu o puteau amâna.

– M-am înşelat, a recunoscut Jean cu glas trist. Mereu am dorit ce era mai bun pentru tine chiar dacă uneori mi-am pierdut obiectivitatea încercând să obţin asta.

Ágata i-a luat mâinile şi i le-a mângâiat cu obrajii.

– Gândurile mele au fost întotdeauna onorabile, a intervenit Cristopher cu glas potolit. Şi m-a durut grozav că fusesem părăsit fără nicio lămurire. Aveam totul pregătit ca s-o fac soţia mea.

– A trebuit să fac asta, Cristopher. Familia avea nevoie de mine şi în plus trebuia să te protejez, a încercat ea să explice dar tatăl ei a luat cuvântul.

– Nu Ágata a fost cea care a hotărât să te părăsească, eu însămi am contribuit prin sfaturile mele şi am împins-o să ia o hotărâre pe care nu o voia. În apărarea mea, voi spune că am fost educat în convingerea fermă că fiecare clasă socială trebuie să-şi păstreze locul. Chiar dacă am luptat alături de Napoleon ca să schimb aceste idei învechite şi retrograde, timpul a arătat că, în multe locuri, nobilii vor continua să fie la un nivel superior faţă de ceilalţi muritori.

– Cristopher nu este ca şi ceilalţi nobili! l-a apărat ea cu însufleţire. Cineva foarte special mi-a spus nu de mult că nobleţea se poartă în inimă iar Cristopher a dovedit aceste vorbe.

El şi Jean au privit-o cu o anume tulburare. Ágata se dovedea pătimaşă în apărarea soţului ei. Jean s-a uitat din nou la ginerele său pentru ca după aceea să-şi continue explicaţiile.

– Mă întrista să ştiu că, făcând-o soţia ta, o vei despărţi de mine, o vei duce foarte departe şi nu puteam să îndur asta. Scumpa mea fiică va trăi tocmai în locul unde normele despre împărţirea în clase sociale sunt mai înrădăcinate. Ţara duşmană a idealurilor pentru care am luptat o viaţă!

Cristopher putea să înţeleagă îndoielile care motivaseră hotărârile socrului său. A răspuns:

– Tata a dorit mereu fericirea fiilor lui şi de aceea ne-a învăţat să preţuim oamenii pentru ceea ce sunt... A tăcut un moment ca să asimileze vorbele pe care tocmai le rostise. Pentru prima oară înţelegea atitudinea lui John în fiecare moment al vieţii sale. Hotărârile, luptele pe care le avusese cu el cu singurul scop de a-i împiedica nefericirea. Îi datora atâtea! Fusese atât de nedrept! Niciodată nu voi îngădui cuiva s-o dispreţuiască pe soţia mea pentru acest nimic.

– Lordul Beresford este un bărbat extraordinar, i-a spus Ágata tatălui ei.

– N-am nici cea mai mică îndoială în privinţa lui, fata mea, a răspuns acesta fără să înceteze s-o privească. În aceste ceasuri am putut să văd cu ochii mei ce fel de om este soţul tău şi sunt cel mai fericit tată din lume. Dar trebuie să-i mulţumesc lui John Beresford, un om fără pereche. Datorită lui mă aflu aici stând de vorbă cu ginerele meu fără să ne omorâm unul pe celălalt. Cristopher era foarte mândru de părerea pe care o aveau ceilalţi despre tatăl lui. John era un bărbat admirat şi respectat în toate cercurile sociale şi aşa ceva se dobândea doar fiind excepţional. Oare insistenţele lui cu privire la domnişoara Martin nu erau dovada a cât de minunat era? Întotdeauna îi dăduse sfaturi înţelepte, tăcuse când era rândul lui să vorbească. Carlos de Lucena nu este un om rău. Cristopher s-a trezit din gândurile lui auzindu-l pe Jean Michel. În apărarea lui voi spune că era prea îngrijorat pentru unchiul său, Ginés de Lucena, ca să mai gândească logic sau chibzuit. A acţionat dintr-o pornire dar nu cu rea credinţă.

– Când ne vom întoarce la Córdoba, vărul meu îşi va cere scuze, i-a spus Ágata fără nicio umbră de îndoială în glas.

– Nu va fi nevoie, a răspuns Cristopher cu o privire care lăsa foarte puţin loc închipuirii.

O iubea şi prea puţin conta vremea cât fuseseră despărţiţi de împrejurări cu neputinţă de stăpânit.

– Bine ai venit în familie, fiule!

Jean Michel i-a întins mâna lui Cristopher, care l-a privit preţ de o secundă neştiind prea bine ce să facă. Dar şovăirea lui a ţinut foarte puţin, a luat mâna socrului său într-ale lui şi i-a strâns-o cu sinceritate, chiar dacă un pic tulburat de dovada înflăcărată de afecţiune.

– Încă un lucru, a spus deodată. Ágata şi Jean l-au privit cu neobişnuită curiozitate. Din acest moment chiar, fiul meu se va numi Cristopher, ca tatăl lui, nici vorbă de Cristóbal.

Sprâncenele Ágatei s-au ridicat cu surprindere. Ei i se părea că numele băiatului suna foarte bine în spaniolă dar s-a supus poruncii soţului ei, fără nicio replică.

– Cristopher, atunci, a fost de acord şi bunicul. Mergem la ceilalţi invitaţi ca să închinăm pentru fericirea voastră? Întrebarea lui Jean Michel a rămas suspendată în aer, fiindcă nici Cristopher nici Ágata nu îi dădeau atenţie. Se priveau intim, de parcă ar fi fost ei doi singuri într-un univers diferit. Voi spune familiei că veţi fi alături de noi în câteva momente. Jean s-a uitat pe rând la unul şi la celălalt fără să piardă acele amănunte care l-au făcut să se simtă liniştit şi împăcat. Doi oameni care se priveau aşa... Aveţi douăzeci de minute, nu cred că pot să-i stăpânesc mai multă vreme.

Nici Cristopher, nici Ágata nu au fost conştienţi de ieşirea lui din încăpere. Rămăseseră singuri de tot, îmbătaţi unul de celălalt. Nu întorceau privirea, nici nu spuneau nimic. Se priveau cum se privesc cei care se iubesc mai presus de orice, care hotărăsc să-şi petreacă restul vieţii împreună.

– Sunt foarte fericită, a spus ea deodată.

– Nu mai mult decât mine, *Gata*, i-a răspuns Cristopher, care murea de nerăbdare s-o trântească pe spate şi să se piardă înăuntrul ei.

Străbătuseră un drum lung, plin de spini, dar rezultatul meritase osteneala.

– Mi-aduc aminte că mi-ai spus că n-aveai de gând să faci din mine o femeie respectabilă.

– Chiar nu-ţi dai seama că nicicând n-aş putea să fac asta pentru că fiecare fir de păr de-al tău este aşa? Eşti cea mai minunată femeie din lume, din universul meu unic şi personal. Chiar dacă uneori îmi vine să te bat din pricina provocărilor tale.

Ágata s-a gândit că vorbele acelea erau delicioase.

– Când a murit bunicul, am simţit o mare eliberare. Venise

momentul să rup tăcerea. Aveam de gând să-ţi scriu şi să-ţi spun totul. Cristopher a privit-o foarte serios. Dar lucrurile s-au precipitat. Ai apărut din nou în viaţa mea ca o furtună şi nu mi-ai lăsat vreme să reacţionez.

– Nu vei putea niciodată să-ţi închipui ce am simţit în grădiniţa aceea din Marais, i-a spus Cristopher cu glas plin de emoţie. Nesfârşită bucurie. Dezamăgire adâncă şi un chef nebun să te strâng de gât.

– L-ai fi luat pe micuţul nostru fără să-mi spui? l-a întrebat ea cu un fir de glas.

– M-aş fi întors să te iau căci fără tine îmi lipseşte o jumătate din întreg.

– Iartă-mă că te-am sedus din nou în hotelul *Achille*, i-a cerut ea cu toată candoarea din lume.

Cristopher a ridicat o sprânceană blondă auzindu-i scuza. De câte ori îşi amintea de descătuşarea pătimaşă care l-a stăpânit la hotelul din Paris, simţea o oarecare ruşine.

– Îmi place la nebunie să mă seduci. Ba mai mult, am încredere că noaptea asta va fi memorabilă pentru amândoi.

– Ar fi foarte nepoliticos să dispărem pentru câteva ceasuri? a întrebat cu glasul pătruns de o emoţie pe care nu putea s-o stăpânească.

– Foarte nepoliticos, a afirmat Cristopher pe un ton care nu admitea discuţie.

– Te iubesc! a rostit ea brusc cu ochii strălucind de fericire.

– Vai de tine, franţuzoaico, dacă vreodată vei spune altceva! a exclamat el fără să înceteze să se uite la gura ei.

I se părea că are un nectar divin pe care era nerăbdător să-l bea.

– Mulţumesc, Cristóbal, i-a spus ea deodată. Este plăcut să aud de pe buzele tale că simţi acelaşi lucru pentru mine.

Îi spusese numele în spaniolă? s-a întrebat cu un zâmbet.

Acum îşi dădea seama că, prin pretenţia lui în privinţa numelui copilului, îi dăduse arma perfectă pe care s-o folosească împotriva lui.

– Sunt din soiul acela aparte de bărbaţi care nu au nevoie să rostească anumite vorbe pentru ca o femeie să ştie ce simt pentru ea. O arăt prin fiecare faptă. Ágata l-a privit cu desăvârşire surprinsă. Tocmai acele vorbe i le spusese ea lui Lorenzo cu zile în urmă. Ascultase! Şi, canalia, îi zâmbea! Vino, frumoasa mea, ca să-ţi arăt cu o faptă ce simt pentru tine.

EPILOG

John Beresford a rămas un moment în pragul uşii de la bibliotecă. Femeia stătea cu spatele la fereastră, purta o capă neagră şi îşi frângea mâinile cu un gest care i-a dat de înţeles cât de agitată era. Îşi lăsa capul pe umărul stâng în vreme ce repeta nişte vorbe, tulburată. A făcut ultimii paşi care îi mai rămâneau ca să intre în încăpere şi să se apropie de ea.

– Doriţi să mă vedeţi, doamnă?

Femeia a înălţat brusc chipul spre glasul bărbatului şi John a putut atunci să vadă cât de tânără era. Avea faţa rotundă şi paloarea obrajilor era deosebită. Fata, i-a spus aşa pentru că i s-a părut cu neputinţă să îi precizeze vârsta, îi susţinea privirea cu supunerea proprie servitorilor, dar cu destulă maturitate ca să-şi stăpânească teama.

– Îl caut pe domnul Andrew Beresford, i-a spus pe un ton foarte blând.

John a fost surprins că întreba de fiul lui cel mai mic.

– Înţeleg din vorbele dumneavoastră că îl cunoaşteţi pe fiul meu. Pupilele ei au strălucit cu stânjeneală. Ce doriţi de la el?

– Se află aici? John a negat dând uşor din cap, fără să-şi ia ochii de la tânără, care îşi frângea tot mai tare mâinile şi îşi muşca buzele nervoasă. Trebuie să-l văd degrabă!

– Spuneţi-mi de ce îl căutaţi şi eu îi voi transmite mesajul de îndată ce se întoarce la Whitam Hall.

Ea a clipit de mai multe ori.

– Ceea ce mă aduce aici este o chestiune personală despre care trebuie să vorbesc doar cu domnia sa.

Tonul îi crescuse în volum. John era tot mai intrigat.

– V-am spus că fiul meu nu este acasă. Vorbele lui au făcut ca umerii ei să cadă învinşi. Oftatul de tristeţe a fost auzit cu limpezime de el. Avea chipul îngrijorat şi John s-a uitat la mâna pe care şi-a dus-o la stomac ca pentru a-şi stăpâni un icnet. Cearcănele vineţii de sub frumoşii ochi căprui erau dovada unei adânci îngrijorări. A şovăit, ca şi cum nu ar fi ştiut ce să facă mai departe. Aveţi nevoie de ajutor?

Întrebarea lui John fusese sinceră şi ea a făcut ochii mici ca şi cum s-ar fi gândit la alegerea pe care i-o dădea.

– Nu pot să mai pierd vremea! Trebuie să mă întorc la stăpâna mea! a exclamat cu un fir de glas şi şi-a frânt iarăşi mâinile într-o încercare de a şi le ţine ocupate. Puteţi să trimiteţi un lacheu ca să-l găsească? Trebuie să vorbesc cu lordul Andrew ca să-i dau ceva foarte însemnat. John făcea o mulţime de presupuneri în legătură cu fata. Nu era nobilă, fusese de ajuns o privire ca să-şi dea seama. Dar se mişca şi se exprima cu o corectitudine învăţată poate din adolescenţă, felul în care vorbea dovedea că fusese educată de o doamnă binevoitoare. Accentul părea din sudul Spaniei, poate Sevilla sau Cádiz, dar nu putea să fie întru totul sigur. O mişcare pe fotoliul din piele l-a făcut să-şi îndrepte privirea de la ea la o fetiţă care tocmai sărise în picioare. Nu băgase de seamă că tânăra nu era singură. Rosa, drăguţo, te-ai trezit? Fetiţa a dat din cap şi pe măsură ce mergea spre locul unde se aflau cei doi adulţi, surpriza lui John era tot mai mare. Micuţa mergea foarte bine pentru vârsta ei fragedă. O capă din catifea roşie îi acoperea trupuşorul. Gluga de pe cap îi acoperea chipul aproape de tot. Pentru că nu vedea bine să meargă, s-a hotărât să şi-o dea pe spate şi când a făcut-o a lăsat la vedere nişte bucle negre atât de frumoase că John a

fost gata să fluiere de uimire. Fetiţa era de o frumuseţe excepţională, mişcătoare. Chipul ei micuţ în formă de inimă era aristocratic şi când ochii albaştri s-au înfipt pe el, a crezut că vedea un înger. Unde mai văzuse privirea aceea? Iertaţi-mă, lord Beresford, dar trebuie să dau de îndată de fiul dumneavoastră, a stăruit tânăra dar John nu-şi putea lua ochii de la fetiţă, care se oprise la un pas de el.

S-a aplecat ca să stea pe vine în faţa ei şi a privit-o cu multă băgare de seamă. Pielea ei era foarte albă şi de aceea negrul părului scotea şi mai mult în evidenţă culoarea azurie a ochilor, încadraţi de gene lungi şi dese. Cum putea o fetiţă să fie atât de adorabilă?

– Bună, mă numesc John; dar tu? Ea a clipit de mai multe ori înainte să ia mâna pe care i-o întindea el. Vrei un pahar cu lapte?

Tânăra s-a hotărât să intervină.

– Daţi-mi voie să fac prezentările, lord Beresford. Dar el stătea tot pe vine, privind cu mare interes fetiţa. Rosa Catalina Blanca de Lara.

John o asculta neluându-şi ochii de la copilă.

– Ai un nume prea lung pentru o fiinţă atât de mică, i-a spus John fetiţei, care îi acceptase mâna.

– E nepoata dumneavoastră, lord Beresford.

John s-a ridicat brusc şi s-a uitat la fată cu ochii ieşiţi din orbite. Câteva secunde după aceea, i-a înfipt din nou pe fetiţă. Spusese nepoata lui?

– E o glumă?

Tânăra a scos un plic sigilat din buzunarul capei sale negre şi i l-a dat.

– Este o scrisoare de la stăpâna mea pentru sir Andrew Beresford. Trebuie să i-o dau personal şi să i-o las pe micuţă în grijă.

John nu-şi revenea din uimire. Fiinţa aceea minunată era

fiica lui Andrew?

– Cine este mama ei?

Întrebarea lui John nu admitea ocolişuri.

– Rosa María Sofía de Lara y Guzmán, a răspuns fata fără să şovăie.

John a clipit uluit. Ducele de Alcázar, Alonso de Lara y Guzmán era cel mai aprig duşman al lui Rodrigo de Velasco y Duero, unchiul fiicei lui Aurora.

– Familia de Lara din Sevilla? Unchiul ei este ducele de Alcázar? a întrebat, deşi ştia răspunsul. Fata a aplecat capul în semn de afirmaţie. Maică a lui Dumnezeu! Ce naiba făcuse Andrew? Furia începea să ia locul surprizei care îl copleşise. Văzând asta, fetiţa a făcut un pas înapoi. John şi-a blestemat neglijenţa; cu niciun chip nu dorea s-o sperie. Nu că n-aş avea încredere în cuvântul dumneavoastră, domnişoară...

A poftit-o să se prezinte.

– Gloria de Hernández y Romero; lucrez de mulţi ani pentru doamna de Lara.

– Veţi înţelege că am nevoie de confirmarea fiului meu în privinţa acestei chestiuni.

Dar inima îi spunea lui John că micuţa era o Beresford. Zămislită într-una dintre nenumăratele călători în Spania ale fiului său cel mai mic.

– Am la mine certificatul ei de naştere. Lordul Andrew Beresford este tatăl fiicei stăpânei mele.

– Unde este mama ei? Întrebarea era destul de logică. De ce nu este aici cu ea?

Copila nu spunea nimic, stătea lipită de fustele Gloriei, neluându-şi ochii de pe chipul lui John.

– Trebuie s-o ajute, nu poate s-o refuze! Dumnezeule! Stăpâna mea nu ştie ce să facă sau la cine să ceară ajutor!

El privit-o cu hotărâre. Neliniştea fetei era adevărată. O

vedea zbătându-se într-o mare de îndoieli.

– Spune-mi cum poate s-o ajute fiul meu.

Gloria a şovăit preţ de un minut lung şi greu dar în cele din urmă s-a hotărât; la urma urmei, lordul John Beresford era bunicul micuţei Rosa.

– Stăpâna mea a fost arestată şi declarată trădătoare a regelui Spaniei. Va fi executată în scurtă vreme.

John a căutat un scaun şi s-a aşezat brusc. Şocul îl lăsase fără puterea să reacţioneze. A încercat să se gândească la toate necunoscutele situaţiei. Andrew zămislise o fată, cu una dintre cele mai influente şi mai primejdioase familii din Spania. Mama micuţei era acuzată de trădare iar la Whitam Hall se afla cea mai frumoasă fetiţă din lume, la o familie pe care nu o cunoştea. Avea ceva sens? Ce dracu se întâmpla? Şi de ce el nu ştia absolut nimic?

– Vă rog, începeţi cu începutul, a poftit-o cu o strâmbătură de uimire. Gloria a şovăit o clipă dar până la urmă a fost de acord. John continua să se gândească la fiul său, Andrew, la urmarea a ceea ce făcuse. Mai mult chiar, când? Cum? Şi unde o cunoscuse pe sora ducelui de Alcázar? Alonso de Lara era cel mai răzbunător bărbat din câţi cunoscuse. S-au auzit nişte râsete în vestibul şi John a recunoscut limpede glasul lui Andrew. S-a uitat la fată şi la micuţă, care era tot în braţele ei. S-a ridicat iute şi a ieşit în întâmpinarea fiului său. Vă rog, aşteptaţi aici.

Gloria a făcut un uşor gest de încuviinţare şi a luat loc pe unul dintre fotoliile din piele, cu Rosa în poală.

John a închis ochii în faţa dezastrului care se apropia. Dacă era adevărat ce spunea tânăra, dacă fiul lui era tatăl fetiţei, în noaptea aceea va cădea un cap şi acela avea un nume: Andrew Beresford.

BIBLIOGRAFIE

SCHIEBINGER, LONDA, *Femeile la originea ştiinţei moderne*, Cátedra, 2004.

LINDEMAN, MARY, *Medicină şi societate în Europa modernă 1500-1800*, Siglo veintiuno de España editores, s.a

MOLINER, ANTONIO, *Războiul de independenţă al Spaniei(1808-1814)*, Navla ediciones.

MORENO ALONSO, MANUEL, *Napoleon: Aventura din Spania*, Silex ediciones.

GONZÁLEZ DURO, ENRIQUE, *Fernando al VII-lea: Regele trădător*, Editura Oberon.

ARLETTE GENEVE a cucerit inimile cititorilor spanioli şi nu numai. Romanele ei se află pe primele locuri în topurile de vânzări, iar în 2011 a câştigat concursul Terciopelo pentru romane istorice romantice.

IUBEŞTE-MĂ deschide o nouă trilogie a celebrei scriitoare spaniole Arlette Geneve. De această dată, eroii sunt bărbaţii din familia Beresford, fraţii englezi ai Aurorei de Velasco, protagonista primei cărţi a acestei autoare, publicate în România – **SPINII DRAGOSTEI**.

Volumul de faţă se concentrează asupra fratelui mai mare - Christopher Beresford, reprezentantul Coroanei britanice. El este un bărbat rece şi morocănos, care nu crede în dragoste până când o întâlneşte pe frumoasa Agata Martin. Încă din prima clipă, cei doi se iubesc şi se urăsc în acelaşi timp, dar împrejurările îi vor forţa să colaboreze. Cât de mult le va complica viaţa această dragoste?

LIDER

Editura LIDER
OP 5 CP 15 Sector 4, Bucureşti
Tel/Fax: 021.316.32.55
E-mail: lider@e-xtreme.ro
Site: www.edituralider.ro

ISBN 978-973-629-342-9